

Thử Sinh Vi Quân Lưu

Contents

Thử Sinh Vi Quân Lưu	2
1. Chương 1-1: Tiết Tử	2
2. Chương 1-2	4
3. Chương 2	6
4. Chương 3	9
5. Chương 4	12
6. Chương 5	15
7. Chương 6	18
8. Chương 7	20
9. Chương 8	23
10. Chương 9	26
11. Chương 10	28
12. Chương 11	32
13. Chương 12	34
14. Chương 13	37
15. Chương 14	40
16. Chương 15	43
17. Chương 16	46
18. Chương 17	49
19. Chương 18	51
20. Chương 19	54
21. Chương 20	57
22. Chương 21	60
23. Chương 22	63
24. Chương 23	65
25. Chương 24	68
26. Chương 25	71
27. Chương 26	74
28. Chương 27	77
29. Chương 28	80
30. Chương 29	82
31. Chương 30	85
32. Chương 31	88
33. Chương 32	91
34. Chương 33	94
35. Chương 34	97
36. Chương 35	100
37. Chương 36	103
38. Chương 37	105
39. Chương 38	108
40. Chương 39	111
41. Chương 40	114

42. Chương 41	117
43. Chương 42	119
44. Chương 43	122
45. Chương 44	125
46. Chương 45	127
47. Chương 46	131
48. Chương 47	134
49. Chương 48	138
50. Chương 49	140
51. Chương 50	143
52. Chương 51	146
53. Chương 52: Phiên Ngoại 1	148
54. Chương 53: Phiên Ngoại 2	151
55. Chương 54: Phiên Ngoại 3	154
56. Chương 55: Phiên Ngoại 4	157
57. Chương 56: Phiên Ngoại 5	159

Thử Sinh Vi Quân Lưu

Giới thiệu

Edit: Krait Thể loại: Xuyên không, cổ trang, huyền huyễn, chút ngược tâm, HE. Người phụ nữ y yêu

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/thu-sinh-vi-quan-luu>

1. Chương 1-1: Tiết Tử

Hưởng thụ niềm vui sướng khi gió thổi qua, y nhìn lên cái người đang đứng trên mái nhà, người đã từng là hôn thê của mình mặt đang mang mỉm cười nhìn thân mình y rơi xuống.

Nhẹ nhàng cười. Một nữ nhân thật đáng thương a! Nàng thật sự nghĩ rằng y dễ bị giết như vậy sao?

Chán ghét! Mệt mỏi!

Sống trên thế giới này hai mươi tư năm, những gì cần có đều đã có.

Quyền lực, tài phú, danh vọng.

Chán ghét! Mệt mỏi!

Từ tầng lớp thấp nhất của xã hội, y bò lên, dẫm đạp vô số máu tươi dần dần tiến tới. Cuối cùng ở năm hai mươi tuổi, y đứng ở nơi cao nhất trong giới thương nhân.

Thế thì đã sao? Y chiếm được cái gì?

Tình yêu? Tình thân? Tình bằng hữu?

Ha ha ha ha! Thế giới này vẫn lạnh lùng như thế. Còn không bằng chết đi, không bằng chết đi.

Đau đớn kịch liệt từ sau gáy truyền tới, nói cho y, cái chết mà y mong muốn sắp đến rồi. Đã chết cũng tốt đã chết cũng tốt.

Không bao giờ phải nhìn khuôn mặt mỉm cười cười dối trá của bọn họ nữa, không bao giờ phải nghe những lời nịnh nọt của bọn họ nữa.

Chính là khi vị hôn thê kia phát hiện ra tất cả tài sản của y đã sớm chuyển cho cô nhi viện, nàng sẽ có biểu tình gì đây? Thật chờ mong a!

Hắc ám bao trùm như hắc kỳ vọng, sương mù dày đặc che phủ toàn thân y.

Dần dần, suy nghĩ của y cũng bắt đầu tiêu thất.

A? Chuyện gì đang xảy ra?

Thân thể phiêu phù giữa không trung, y lạnh lùng nhìn khung cảnh đông nghịt phía dưới.

Này thư sinh mặc trường bào, này người bán rong đang hét to, này cô nương cười duyên nũng nịu.

Nheo lại hai mắt, đầu óc y bắt đầu hoạt động rất nhanh.

Nơi này không phải hiện đại, ngược lại có chút giống cổ đại.

Nhưng nghe bọn họ nói cái gì mà vương triều nhà Khánh, cũng không phải lịch sử mà y quen thuộc.

Xuyên qua rồi sao? Lại còn là một triều đại xa lạ.

Hừ! Thật nhàm chán!

Nhìn bầu trời xanh thẳm! Những con chim nhỏ bay xuyên qua thân thể y, y chỉ cảm thấy có chút quái lạ.

Nếu là tá thi hoàn hồn, như vậy có lẽ y sẽ vận dụng một chút thủ đoạn thương nghiệp ở hiện đại, làm cho thế giới này dậy lên sóng gió.

Nếu như hoàn toàn sống lại (có nghĩa là xuyên qua cả thân thể), như vậy y có thể dùng khuôn mặt của mình mê hoặc một vài tên tiểu tử gốc gác.

Chính là.

Hai tay trắng nõn, thân thể còn mặc đồ thể thao màu vàng nhạt, không chút khác biệt so với khi còn sống, nhưng đã biến thành một con quỷ mà không ai có thể nhìn thấy.

Nghiêng đầu, y bắt đầu thật sự lo lắng về cuộc sống sau này. Nơi này không có người nào nhìn thấy y, nói cách khác có lẽ y sẽ vĩnh viễn như thế.

Được rồi! Dù sao y cũng từng nói làm người thực nhàm chán, như vậy thành quỷ cũng chẳng sao.

Không có cái gì có thể làm khó được y!

Cứ như vậy, y không ngừng phiêu đảng, từ thành này bay tới thành khác.

Thứ y có thể lãng phí nhất chính là thời gian. Một năm, hai năm, năm năm, mười năm.

Trong lúc đó, y phát hiện mình cũng không sợ ánh mặt trời, hơn nữa tốc độ phiêu đi cũng rất nhanh. Ăn uống linh tinh đều không cần.

“Quả nhiên là một thân thể tốt a!” Như thế, y thì thảo độc thoải.

“Ân? Người kia không phải lâu rồi không thấy sao?!” Y cúi đầu nhìn lại, bên cạnh một gã nam tử vì rơi xuống vực mà chết, có hai bóng người, một đen một trắng, vô cùng quen thuộc.

“Hi! Đã lâu không thấy a! Hắc bạch vô thường!”

2. Chương 1-2

Hắc bạch vô thường tên như ý nghĩa, cũng chính là thủ hạ đắc lực của Diêm Vương trong âm triêu địa phủ. Trong bảng trợ thủ đứng hàng thứ đệ nhị, đệ nhất là phán quan.

Hắc bạch vô thường, một người mặt đen, một người mặt trắng, một người lạnh lẽo như băng, một người ôn nhu như thủy.

Trong khoảng năm mươi năm nay, y thường thường chạm mặt bọn họ. Không có biện pháp, vô luận thế giới nào cũng sẽ có người tử vong.

Đương nhiên, y đã từng hỏi về chuyện của chính mình.

Nhưng câu trả lời của hắc bạch vô thường cũng chỉ là “Bởi vì dương thọ của ngài chưa hết, không thể vào địa phủ. Mà kiếp trước ngài lại là thiên thần tư pháp trên thiên đình, chỉ do Ngọc Đế quản lý, bởi vì một số nguyên nhân đặc thù mà hạ phạm. Cho nên chúng ta không có quyền giam giữ ngài!”

Vì thế, y tiếp tục cuộc sống lưu lạc của mình, gặp được bọn họ cũng trò chuyện thân thiết. Nói một chút về tình hình địa phủ gần đây.

“Ai nha! Là Vị Ương a!” Bạch vô thường lập tức phát hiện bằng hữu của bọn họ.

Vẫy tay, để y từ giữa không trung bay xuống dưới.

Hắc vô thường lạnh lùng gật đầu coi như chào hỏi.

“Thế nào rồi? Vẫn tốt chứ?” Đối với đôi nhân quỷ hiếm hoi có thể nhìn thấy y, tán gẫu cùng y vài câu này, y từ đầu là khách sáo rồi sau là thực lòng muốn kết giao.

Hắc bạch vô thường kỳ thật đều rất đơn thuần, cho dù gặp qua vô số những điều đen tối, nhưng bọn hắn vẫn giữ gìn một tâm hồn tĩnh lặng. Điều này rất giống y.

Tâm của bọn họ đã chết lặng mà cũng có thể nói là đã thành thói quen.

“Ai! Còn không phải vẫn thế sao! Tiểu Diêm vương luôn làm sai chuyện, sắc mặt phán quan thì càng ngày càng lạnh. Cả địa phủ đều sắp thành một cái hầm băng.” Bạch vô thường phát phát tay, biến ra bàn đá ghe đá, để y ngồi xuống. Cũng chỉ có những thứ không thuộc về nhân gian y mới có thể chạm vào.

“Tiểu Diêm vương kia tâm tính vẫn là tiểu hài tử. Nếu có thể lấy vài thứ đồ chơi ở nhân gian về, có lẽ hắn sẽ ngoan ngoãn một chút.” Vị Ương thường xuyên thay bọn hắn nghĩ biện pháp ngăn chặn tính cách trẻ con của Tiểu Diêm Vương. Đây cũng là một trong những nguyên nhân hắc bạch vô thường thích y.

“Người nói có lý. Lát nữa ta phải đi xem. Đúng rồi, lúc trước người nói cái đèn tự tỏa sáng. Trông như thế nào a?” Bạch vô thường tựa như một đứa nhỏ hiếu kỳ, rất thích nghe Vị Ương nói về mấy thứ ở hiện đại.

Đáng tiếc bọn hắn không thể dừng lại tại nhân gian quá lâu, cho nên mỗi lần phải đi câu hồn, bạch vô thường đều xưng phong đầu tiên.

Bằng không thứ tự trên bảng trợ thủ từ đâu mà tới?

“A, Cái kia a! Chính là!”

Gió thu lạnh lẽo, đáng tiếc ba con quỷ đều là những kẻ không có cảm giác. Uống trà của địa phủ, Vị Ương hiếm khi lộ ra một nụ cười chân thật. Nhìn hắc vô thường rõ ràng tò mò lại cố bày ra vẻ mặt không ngạc nhiên, ý cười ở đáy mắt y ngày càng đậm.

“Ai nha! Đã giờ này rồi. Lại muộn, Vị Ương, ta thật luyến tiếc người nga!” Bạch vô thường lười kéo tay áo Vị Ương, nước mắt lưng tròng, làm nũng.

“Ngao! Không phải chúng ta vẫn thường xuyên gặp mặt sao! Nói không chừng, hai ngày sau lại có người chết đâu?”

Bạch vô thường buồn bã gật gật đầu, lưu luyến không rời rồi bị hắc vô thường kéo vào địa phủ “Ta sẽ nhớ người, Vị Ương~~”

Bàn đá ghe đá đều tiêu thất, tựa như chưa từng tồn tại.

Vị Ương ngẩng đầu, nhìn lên thái dương không một tia âm áp, nheo mắt lại.

“Rốt cuộc ta có tồn tại hay không?”

Cuộc sống phiêu đảng vẫn tiếp tục duy trì, ngẫu nhiên nhìn ra xa, lại phát hiện bầu trời tối đen không biết khi nào đã hạ tuyết.

Bông tuyết xuyên qua cơ thể, từ từ hạ xuống.

Phía dưới mấy tiểu hài tử vui đùa âm ỹ, chạy nhảy băng băng.

Nhìn cảnh này, ngay cả Vị Ương đã luyện thành ý chí sắt đá cũng đều nhin không được nhếch lên khóe miệng nhẹ cười.

“Hừ! Chẳng qua là hài tử mà tỳ nữ thấp hèn sinh ra, có cái gì mà dám ngang ngược! Nói cho người! Ở trong này, ta mới là đại thiếu gia! Loại như người này tạp chủng không ai cần vẫn là ngoan ngoãn ở trong này chệch cũi đi!”

Giọng nói vẫn còn non nớt, lời nói ra lại làm Vị Ương bất mãn nhíu mày.

Nhìn theo phía thanh âm, trong hậu viện hẻo lánh của một hộ phú gia. Hai hài tử quần áo tiên diễm đang đánh mắng một hài tử đang cúi đầu ngồi xổm trên mặt đất.

Hai hài tử kia nhìn qua cũng chỉ bảy tám tuổi a! Cư nhiên đã có loại lòng dạ này.

Lại nhìn hài tử không nói một lời ngồi trên mặt đất kia, mặc kệ bọn chúng hành hạ.

Vị Ương dừng lại ở giữa không trung, ánh mắt lạnh như băng bắn thẳng về phía hài tử đó.

Một hài tử không phản kháng như vậy, có hai loại tính cách.

Một, đó là khả năng nhẫn nhịn rất lợi hại, có thể nhịn. Hai, đó là yếu đuối tới cực điểm.

Lại không biết đứa bé kia là thuộc loại nào?

Tính tò mò đã sớm diệt vong từ mấy trăm năm, nay lại bị đứa bé đang im lặng kia khơi dậy.

Vị Ương liền cố thể diễm nhiên nhìn hai hài tử kia đánh chửi hằn, những lời dơ bẩn không ngừng tuôn ra. Những hòn đá trên tay đã lưu lại những vết thương mới trên người hằn.

Từ đầu tới cuối hài tử kia vẫn mím môi không nói, đến khi hai đứa nhỏ đánh chửi mệt mỏi. Ung dung rời đi.

Trước khi đi còn không quên mắng hai tiếng: “Nhớ kỹ, người chính là đã loại. Đừng nghĩ đến chuyện một mình vào đại sảnh. Đời này người liền sống ở nơi này đi!”

Bên ngoài, tiếng pháo bắt ngờ bụp bụp vang lên. Nghênh đón một năm mới đã đến.

Mỗi tiểu hài tử đều mặc đồ thắm đỏ thắm, mong muốn năm mới thật nhiều điều tốt đẹp.

Mà hài tử kia, lại mặc y phục rách rưới phía trên còn có mấy miếng vá thật to.

Vị Ương bay xuống, nhẹ nhàng trôi nổi ở nơi cách mặt đất vài thước. Nhìn vào lưng đứa bé kia.

Hắn chậm rãi đứng dậy, lắc lắc cánh tay. Lộ ra một nụ cười mềm mại.

“Còn chưa bị gãy?”

Đáy mắt nhin không được hiện lên một tia xúc động. Đứa bé kia cư nhiên còn vì tay chưa gãy mà cao hứng?

Tiểu hài tử lết từng bước chân nặng nề đi tới vách ngăn của hồ sen.

Vốn hẩn phải có hoa sen, nay đã sớm biến mất không thấy. Hồ nước giống như đã chết, ở dưới ánh trăng, vô cùng tĩnh mịch.

Tiểu hài tử ngồi bên cạnh hồ, ngẩng đầu si mê nhìn ánh trăng trên bầu trời.

“Mẫu thân, Mặc Ngôn năm nay cũng thật ngoan. Vẫn nghe lời ngài nói. Khi các ca ca đánh chửi Mặc Ngôn, Mặc Ngôn đều không có kêu nga! Mẫu thân, Mặc Ngôn năm nay cũng rất nhớ ngài. Hôm nay phụ thân vẫn không tới thăm Mặc Ngôn. Nhưng mà Mặc Ngôn sẽ không trách phụ thân. Bởi vì phụ thân bận!”

Nơi nào đó trong đáy lòng trở nên mềm mại.

Một hài tử thật đơn thuần a! Tại hộ phú gia này. Một thiếu gia như vậy, còn sống lại có khác gì tử vong đâu?

Nếu hài tử sạch sẽ như giấy trắng này, học được người lừa ta gạt, học được tranh đấu lẫn nhau, học được toàn bộ bản lĩnh kinh thương của Vị Ương này.

Hắn sẽ làm thế nào?

Thật muốn biết a! Lòng hiếu kỳ này đã che dấu hơn năm mươi năm.

Đáng tiếc, đứa bé kia cũng phải có khả năng nhìn thấy y a?

Vị Ương có chút tiếc nuối nghĩ, bất tri bất giác thân mình đã bay tới trước mặt tiểu hài tử.

Đôi mắt ngăm đen to tròn lóe lên ánh sáng rực rỡ, làn da màu vàng nhạt bởi vì ánh trăng mà càng thêm tái nhợt, đôi môi khô khốc không một chút ẩm ướt mềm mại.

Tựa như một đứa bé vừa đi ra khỏi trại tị nạn.

Nhìn hài tử trước mặt, Vị Ương nghĩ thầm.

“Quý hồn tiên sinh? Quý hồn tiên sinh?”

Bên tai truyền đến thanh âm mềm mại, làm cho Vị Ương phục hồi tinh thần lại.

Àn? Tầm mắt của đứa bé kia đúng là đang nhìn y. Nhưng mà chắc là không phải a?

Tiểu hài tử mở mắt thật to, tò mò nhìn Vị Ương phiêu dăng ở trước mặt hắn. Không lộ ra một chút sợ hãi và hoảng hốt nào.

“Quý hồn tiên sinh, sao ngài lại ở chỗ này a?”

3. Chương 2

Thú vị! Thật thú vị! Không nghĩ tới hài tử này lại có thể nhìn thấy y!

Vị Ương híp mắt lại theo thói quen, mang theo chút dụ dỗ mở miệng nói.

“Có oán không?”

Tiểu hài tử khó hiểu nghiêng đầu, hai cánh tay gác lên đầu gối, hai bàn tay nâng lên khuôn mặt, rất đáng yêu!

“Quý hồn tiên sinh, oán nghĩa là sao?”

Vị Ương không khỏi ngăn ra, suy tư một chút, gật gật đầu.

Nghĩ đến hài tử này vẫn sống ở đây, cũng không ai dạy hắn cái gì là oán.

“Oán, đó là oán trời, oán đất. Oán phụ thân ngươi không tới thăm ngươi, để ngươi bị hai ca ca khi dễ. Oán mẫu thân ngươi mất sớm, không thể chiếu cố ngươi, để ngươi phải sống cuộc sống nghèo khổ. Oán ông trời không có mắt, để ngươi là một thiếu gia nhà giàu lại có một thân thể bị ai. Có oán không? Có hận không?”

Tiểu hài tử sững sờ nhìn Vị Ương, tựa như đang lý giải những gì y vừa nói.

Rồi sau đó, lắc đầu. Cố gắng khiến mình nở nụ cười. Cười nhạt một tiếng, đứa nhỏ thật đáng thương vĩnh viễn tin tưởng lời nói dối mà chỉ một cây châm mỏng cũng có thể xuyên qua kia.

“Mặc Ngôn phải không? Mẫu thân có từng dạy cho ngươi, không nên nói dối không?”

Vị Ương đối với lời nói của chính mình, lại có chút không thể tin. Nghĩ lại chính mình từ sáu tuổi bắt đầu nói dối, lừa gạt. Vì có thể tiếp tục sinh tồn.

Hiện giờ lại có thể dạy người khác không nên nói dối. Thật sự là...

Thân hình nhỏ nhắn run lên một chút, cắn chặt hàm răng, hài tử kia nhắm lại hàng lông mày tinh tế.

“Nhưng mẫu thân cũng từng nói. Khi đang đau nếu kêu lên sẽ càng đau. Không bằng nhịn ở trong lòng, một lúc sau sẽ không đau. Tựa như ca ca đánh mắng Mặc Ngôn. Chỉ cần Mặc Ngôn trong lòng nghĩ ‘không đau, không đau’ tất cả cũng sẽ qua a!”

Nhìn đôi mắt trong suốt của hài tử này, Vị Ương lại có mong muốn nhuộm kín nó bằng tất cả hắc ám của thế gian. Hài tử này rất giống chính mình trước đây.

Tin tưởng thần linh tồn tại, mong đợi một ngày nào đó thần linh sẽ đến cứu vớt y từ trong cực khổ.

Nhưng là không có, đến khi chết cũng không ai tới cứu y. Trên đời này chỉ có thể tin tưởng chính mình!

“Đúng, ngươi nói đúng. Phải học được nhẫn nại, khi ngươi còn trói gà không chặt, phải học được trầm mặc.”

Nhịn không được, Vị Ương đem đứa nhỏ này trở thành chính mình.

Nhịn không được, Vị Ương muốn đem tất cả bản lĩnh của mình dạy cho hắn. Để tương lai hắn nói cho mọi người, hắn không cần bọn họ vẫn có thể đứng ở nơi cao nhất!

Sờ sờ đầu đứa nhỏ, biết rõ không chạm vào được. Nhưng bất kể là Vị Ương hay tiểu hài tử, đều có thể nhìn đến hình ảnh hai người chạm vào nhau.

Tay đặt ở phía trên, trong phút chốc, tiểu hài tử quả thật nhìn được vàng sáng xinh đẹp phát ra từ phía sau Vị Ương. Tựa như vàng sáng phía sau phật tổ Như Lai trong tập tranh.

“Mặc Ngôn.”

Nhìn hài tử này, trong lòng Vị Ương bắt đầu cân nhắc.

Y có chút xúc động muốn lưu lại, có loại cảm giác muốn đứng bên người hài tử này, có loại cảm giác muốn chứng kiến mỗi một ngày về sau của hài tử này.

Nhưng y còn đang do dự hài tử này liệu có đáng giá để y lưu lại hay không?

“Cái gì, quý hồn tiên sinh?”

“Có nhớ mẫu thân không?”

Hài tử gật đầu rất mạnh: “Nhớ! Rất nhớ! Mặc Ngôn rất nhớ mẫu thân!”

Cong cong lên đôi mắt, y cười đến vô cùng xinh đẹp: “Biết không? Ta đã thấy mẫu thân của ngươi nga!”

Ánh mắt tiểu hài tử sáng lên, liền giống như nhìn thấy món đồ chơi mới lạ.

“Thật sự? Quý hồn tiên sinh thật sự nhìn thấy mẫu thân? Mẫu thân khỏe không? Sao nàng không tới gặp Mặc Ngôn? Mặc Ngôn không làm chuyện gì sai, Mặc Ngôn rất nhớ nàng!”

Cảm giác đau tích đã lâu không xuất hiện bỗng nhiên tràn ngập trái tim đã không còn nhảy lên của Vị Ương.

“Nàng vẫn tốt. Nàng đang làm tiên nữ ở trên trời a! Nàng được Vương mẫu nương nương vừa ý. Ở trên trời sống hạnh phúc, nàng cũng rất nhớ Tiểu Mặc Ngôn. Nhưng nàng không thể xuống a! Cho nên nàng liền kính nhờ ta. Để ta hạ phàm đến xem người. Tối chiều cố người.”

“Thật là như vậy sao? Mẫu thân vẫn không quên Mặc Ngôn sao? Thật cao hứng! Mặc Ngôn thực sự thực cao hứng!” Tiểu hài tử mỉm cười, từng giọt từng giọt nước mắt không ngừng chảy xuống từ khóe mắt.

Nam hài từng bị huynh đệ đánh mắng thật lâu cũng không từng rơi lệ này, nghe được tin mẫu thân còn nhớ mong hắn, rơi lệ.

Trầm mặc, Vị Ương không hiểu loại tình cảm này.

Mẫu thân của y vứt bỏ y khi y mới ba tuổi. Phụ thân y là kẻ nát rượu, cả ngày chỉ biết uống rượu rồi đánh chửi y.

Không có ai lo lắng y, không có ai bận tâm y, tự nhiên loại tình cảm kích động này cũng không tồn tại.

Tay trái đặt lên gương mặt tiểu hài tử, bắt lực nhìn những giọt nước mắt như trân châu kia xuyên qua tay y rơi xuống đất.

“Nhũ nhân sái lệ tương tư sầu, thiên khổ vạn nan vô nhân hiểu (tạm dịch: Trẻ nhỏ rơi lệ buồn vì nhớ thương, bao đau khổ khó khăn không người thấu hiểu)

Buông xuống mí mắt, Vị Ương cười nhạo chính mình cư nhiên cũng có tâm tình làm thơ.

“Đừng khóc, nam nhi hữu lệ bất khinh đạn (nước mắt của nam nhân không dễ rơi). Người muốn mẫu thân người lo lắng sao?”

Tiểu hài tử nghẹn ngào nín khóc. Nghĩ tới có lẽ đứa nhỏ này cũng ủy khuất rất lâu, chính là nghẹn lại. Bây giờ bị mấy lời nói của Vị Ương kích thích tới, mới có thể thất thổ như vậy.

Lau khô nước mắt, tiểu hài tử hít hít cái mũi. Đôi mắt hồng hồng giống y như một con tiểu bạch thỏ!

“Quý hồn tiên sinh, quý hồn tiên sinh. Mẫu thân nhìn thấy ta sao? Nhìn thấy sao?”

Trong mắt hài tử là một chút chờ mong cùng bất an khó phát hiện.

Là hiện thực làm cho hắn quá thất vọng sao?

Cong lên một nụ cười ôn nhu mà chính mình bất giác, Vị Ương vươn tay chỉ ánh trăng tròn tròn trên bầu trời.

“Mẫu thân người là ở nơi đó. Ở nơi đó nhìn người, nhìn thấy người té ngã, nàng sẽ khóc. Thấy người vui vẻ, nàng sẽ cười. Nhìn thấy người chịu ủy khuất, nàng sẽ đau. Nhìn đến người kiên cường như vậy, nàng thực vui mừng.”

Tiểu hài tử lại ngơ ngác nhìn ánh trăng, rồi nở một nụ cười ngọt ngào.

“Mẫu thân, mẫu thân. Mặc Ngôn sẽ ngoan ngoãn. Mặc Ngôn sẽ không té ngã, Mặc Ngôn đã trưởng thành. Mặc Ngôn sẽ kiên cường! Mặc Ngôn là nam tử hán! Mẫu thân, mẫu thân, Mặc Ngôn nhớ ngài. Mặc Ngôn thực nhớ ngài!”

Chăm chú nhìn nam hài ngây thơ rồi lại kiên cường trước mắt, ánh mắt ôn hòa của Vị Ương cũng đủ hòa tan khối băng sơn Hắc vô thường.

Không muốn để lịch sử tái diễn. Nếu hài tử kia sống tiếp như thế nhất định sẽ cô đơn. Như vậy.....

Hãy để y thay đổi tương lai, y sẽ làm mọi người biết.

Tương lai của hài tử này sáng lạn biết nhường nào!

Những gì y không chiếm được, không có được. Y đều sẽ để đứa nhỏ này nỗ lực đạt được!

Cho dù là tình thân, tình bằng hữu, tình yêu...

“Quý hồn tiên sinh. Cám ơn người tới xem Mặc Ngôn.” Tiểu hài tử không biết khi nào đã ngừng nói, ngại ngần vịn vào ngón tay chính mình.

Lắc đầu bật cười, “ Mặc Ngôn, biết chữ sao?”

“Mặc Ngôn không biết, nhưng Mặc Ngôn biết tên mình viết như thế nào! Là mẫu thân dạy a!”

“Vậy, Mặc Ngôn có muốn học không? Muốn học kinh thương không? Ta có thể dạy người, dạy người thế nào là kinh thương, dạy người làm người thế nào, dạy người hết thấy những gì ta biết. Người có nguyện ý học không?”

Tiểu hài tử nhìn thẳng Vị Ương, rồi sau đó không chút do dự – gật đầu.

“Muốn học. Mặc Ngôn muốn học!”

Cười thỏa mãn, giơ ra ngón tay út thon dài trắng nõn, “Vậy ngoắc ngoắc đi! Khi chưa được ta cho phép, không thể nói ra sự tồn tại của ta, từ nay về sau ta sẽ đem tất cả những gì ta biết dạy cho người. Cho đến ngày ly biệt!”

Tiểu hài tử cũng vươn tay trái, cùng ngón tay không đụng tới được móc câu.

“Kéo ngoắc ngoắc, một trăm năm cũng không được thay đổi. Mặc Ngôn thề không nói ra sự tồn tại của Quý Hồn tiên sinh! Cho đến ngày ly biệt.”

Nhiều năm về sau, khi Quân Mặc Ngôn hỏi Vị Ương lúc trước vì sao lưu lại, y cũng chỉ cười cười mà không trả lời.

Y nghĩ, y đã bị ánh mắt thâm thúy như vũ trụ của Quân Mặc Ngôn, bị nụ cười mềm mại của hắn và khí chất bất phàm xông lung lúc ấy hấp dẫn đi!

4. Chương 3

Vị Ương đã quyết định ở lại bên người tiểu hài tử, chuyện thứ nhất là phải hiểu rõ hoàn cảnh thân thế của hắn.

Đừng nói giỡn, muốn là một thương nhân thành công, nhất định phải biết người biết ta mới có thể bách chiến bách thắng.

Tìm hiểu sau, Vị Ương đã biết. Hài tử này họ Quân, danh Mặc Ngôn. Gia tộc kinh thương.

Là lão Tam trong nhà (con thứ ba), bởi vì là kết quả của một đêm hoan hảo giữa lão gia cùng một tỳ nữ. Cho nên bất luận là chính thể hay hạ nhân đều thực khinh thường hắn.

Hai ca ca lớn hơn hắn ba tuổi, không có việc gì liền thích tới tiểu viện hoang vắng này khi dễ hắn. Hoàn toàn đem hắn thành nơi trút giận.

Dưới hắn còn có một đôi đệ muội, là song sinh nhỏ hơn hắn bốn tuổi, bây giờ mấy hài tử đó cũng chưa quá hai tuổi. Mẫu thân của bọn họ kêu Vương Tuyết, là ca kỹ.

Đồng bệnh tương liên, Vương Tuyết thường xuyên lại đây thăm Mặc Ngôn. Mang cho hắn chút gì ăn ngon.

Quân lão gia tự nhiên không thích hài tử này, hoặc là nói đã quên sự tồn tại của hắn. Cho nên cũng không tới thăm hắn. Trong tiểu viện đến một người hầu cũng không có, mọi việc đều do Quân Mặc Ngôn tự lực cánh sinh.

Điểm này đối với Vị Ương cũng không sao cả, đối với Quân Mặc Ngôn cũng chưa chắc không phải là chuyện tốt.

Một vài chuyện có thể tiến hành vô cùng đơn giản, không sợ tai mắt của người khác. Cũng thuận tiện hơn khi bọn họ trao đổi, tránh cho vài cái hạ nhân nhìn thấy Quân Mặc Ngôn cứ nói chuyện với một đám không khí.

Mà chính thể vẫn cứ là chính thể, mọi người luôn luôn phải giữ thái độ cung kính với nàng nếu còn muốn sinh hoạt tại Quân gia. Đối với Vương Tuyệt và Quân Mặc Ngôn, nàng càng không thêm để ý.

Nàng vốn không hề sợ một nữ nhân không có thân phận sẽ uy hiếp tới vị trí chính thể của nàng, còn Quân Mặc Ngôn mà nàng gọi là ti tiện hài tử kia nàng lại càng không để vào mắt.

Nghĩ xem, một đứa tiểu phá hài (cách nói khinh thường) cũng chẳng dậy nổi cái gì sóng gió!

Đối với điều này, Vị Ương chỉ cười lạnh vài tiếng.

Khinh thường Mặc Ngôn? Cứ thế a! Y ngược lại muốn cho họ nhìn xem, rốt cuộc là ai không dậy nổi sóng gió!

Chuyện đầu tiên Vị Ương phải làm là dạy Mặc Ngôn đọc sách, biết chữ. Bằng không cái gì cũng là nói suông.

May mắn, trong tiểu viện còn có thư phòng, bên trong cũng xếp đầy sách. Trên sách dính đầy tro bụi.

Vị Ương không chút khách khí ra lệnh cho Mặc Ngôn đem nơi này quét tước một lần.

Đứa nhỏ đáng thương cái gì cũng chưa được học, cũng đã bị bắt làm biết bao là việc. Thành thành thật thật đem tro bụi lau đi.

Qua lại vài lần cũng cả hết cả một ngày.

Làm cho Mặc Ngôn đem sách chia ra, Vị Ương lúc này mới phát hiện lịch sử nơi này thật loạn thất bát tao(lộn xộn lung tung).

Lão Tử, Mạnh Tử, Tuân Tử Tào Tháo, Lưu Bị, Tôn Quyền.

Lịch Sử nơi này thay đổi tới mức ngay cả Vị Ương đều xem không hiểu, cái gì mà Tào Tháo thành người chiến thắng cuối cùng trong tam quốc, cái gì mà Gia Cát Lượng bị Chu Du ba lần chọc giận rồi chết, cái gì mà Lão Tử là sư phụ Mạnh Tử.

Vị Ương nhức đầu hoa mắt quyết định không xem. Cứ dựa theo ý mình đi dạy Quân Mặc Ngôn.

Đầu tiên, y để hắn đọc cuốn sách thứ nhất chính là...

“Tiên sinh, vì sao phải học ‘Chu Tử gia huấn’?” Dựa theo ý nguyện của Vị Ương, Quân Mặc Ngôn gọi y là tiên sinh, bỏ đi hai chữ quý hèn.

Theo lời y chính là, y đã biết mình là quý hèn, sao còn cứ nhắc nhở y làm gì?

Nhướn mày, híp mắt, “Sao vậy? Mới bắt đầu đã không nghe lời ta nói? Những thứ ta cho ngươi học đều có tác dụng. Cái gì mà ‘Đạo Đức Kinh’, có thể dạy cho ngươi cái gì? Hài lòng với cuộc sống bây giờ sao? Trong thương trường, ngươi đơn thuần, ngươi thiện lương kết quả chính là táng gia bại sản! Hai bàn tay trắng! Nhớ kỹ, từ giờ trở đi có chuyện gì thắc mắc thì hãy nói ra, nhưng những vấn đề quá ngu ngốc thì không nên hỏi!”

Mặc Ngôn cái hiểu cái không gật gật đầu, trong lòng chỉ có một tín niệm: những lời tiên sinh nói vĩnh viễn đều là đúng!

“Sáng sớm vừa dậy, vẩy nước quét sân, phải trong ngoài sạch sẽ. Khi hoàng hôn xuống, đóng cửa cài then, nhất định phải tự mình soát lại.” Trong tiểu viện không người hỏi thăm kia, lần đầu tiên vang lên tiếng hài tử đọc sách lạnh lạnh.

Đương nhiên là Vị Ương nói một câu, Quân Mặc Ngôn nhắc lại một câu, thuận tiện học chữ viết ở phía trên.

“Nghỉ vị vũ nhi trừ mâu,vô lâm khát nhi quật tỉnh.” (Tạm dịch: Thấy trời sắp mưa thì phải chuẩn bị, đừng để khi khát rồi mới phát hiện ra)

“Dừng!” Vị Ương trước đó cùng từng hô ngừng, cũng là vì khi Quân Mặc Ngôn đọc sách hần hay lắc lư đầu. Cái dạng này làm cho Vị Ương có chút bất mãn, cũng không phải là ăn vào thuốc lắc lư, làm gì mà lắc hăng say như vậy?

“Chuyện gì thưa tiên sinh?”

“Hiểu những lời này có ý gì không?”

Quân Mặc Ngôn nghĩ nghĩ rồi giải thích, “Trước khi làm chuyện gì phải chuẩn bị cho tốt, đừng để đến lúc cần mới phát hiện chẳng chuẩn bị thứ gì.”

Nheo lại cặp mắt xinh đẹp, Vị Ương hơi hơi giật mình một chút.

Không nghĩ tới khả năng lý giải của hài tử này lại tốt như vậy, xem ra hần vẫn là một tiểu thiên tài a!

Như vậy cũng tốt, như thế y dạy cũng dễ dàng hơn, không cần phải lặp lại nhiều lần.

“Đúng, Chu Tử nói cho chúng ta biết. Bất luận làm chuyện gì thì trước đó cũng phải chuẩn bị thật tốt. Tựa như chuyện vận hóa (vận chuyển hoàng hóa) trong kinh thương. Nếu đối tác ở một tòa thành khác, mà người cần phải đưa hàng qua đó. Thì trước đó người nhất định phải chuẩn bị một chút vật dụng. Để ngừa trên đường đi gặp phải bất kỳ chuyện không may nào. Hiểu chưa?”

Về mặt Quân Mặc Ngôn sùng bái nhìn chăm chăm Vị Ương, ở trong lòng hần địa vị của Vị Ương càng ngày càng cao.

“Ta đã biết, tiên sinh.”

“Tiếp tục!”

“Tự phụng tất tu kiệm ước, yến khách thiết vật lưu liên đồng phó vật dụng tuần mĩ, thê thiếp thiết kị điểm trang.” (tạm dịch: ăn tiêu tiết kiệm, chớ say sưa yến tiệc, đầy tớ chớ dùng kẻ tuần mĩ, thê thiếp nên tránh trang điểm quá nhiều). Nói câu này xong, Quân Mặc Ngôn dừng một chút.

“Tiên sinh, có phải mẫu thân cũng vì xinh đẹp nên mới bị phụ thân thích?”

Liếc nhìn hần, Vị Ương không thích vẻ mặt khổ sở lúc này của Mặc Ngôn, nó làm y khó chịu!

“Mẫu thân của ngươi là nha hoàn bồi giá (đi theo của hồi môn của nhà gái), không tính ở trong. Nhưng nếu sau này ngươi muốn tăng thêm nhân thủ, liền phải nhớ rằng thà thuê một ít thanh tú, linh hoạt chứ không thuê những kẻ nhan sắc hơn người. Những người như thế thường thường nghĩ mình tư sắc không tồi, có thể tùy tiện bò lên giường của chủ nhân!” Giọng điệu lạnh lùng bình tĩnh nói.

Bất luận là hiện đại hay cổ đại, nữ nhân loại này đều gặp phải rất nhiều. Hừ! Chim sẻ mà muốn biến Phượng Hoàng? Mơ mộng viễn vông!

Tâm tình của Quân Mặc Ngôn quả nhiên biến tốt, cong cong con mắt, lộ ra má lúm đồng tiền nho nhỏ.

“Ta hiểu được, tiên sinh. Cám ơn tiên sinh.”

“Nói cái gì ngốc như vậy!” Quay đầu, y vốn nên không có phản ứng gì, thế như bây giờ lại có loại ảo giác khuôn mặt đang nóng lên.

“Khinh thính phát ngôn, an tri phi nhân chi trầm tố, đương nhân nãi tam tư; thi huệ vô niệm, thụ ân mạc vong. Phàm sự đương lưu dư đích, đắc ý bất nghi tái vãng.”

“Đoạn này ý nói không nên dễ dàng tin lời dèm pha của người khác, phải nghĩ xem đó liệu có phải lời nói xấu của người khác hay không, phải biết nhân nãi mà suy xét nhiều lần.” Vị Ương phải tiêm dự phòng cho hần, để sau này hần không đi lệch đường.

“Sau này người nhất định sẽ kinh thương, làm một người thương nhân thành công. Người không thể vì người khác nói vài ba câu liền thay đổi chủ ý. Lời dèm pha của tiểu nhân chớ nghe. Người phải suy nghĩ rồi quyết định, nên cắt phải cắt, không nên dây dưa dài dòng. Bằng không người sẽ có ngày bị người khác dắt mũi mà đi.

“Vậy là sao để phân biệt đối phương là tiểu nhân hay là quân tử?”

Gật gật đầu tán thưởng, hài tử này nhanh như vậy đã tìm ra vấn đề mấu chốt. Thật là một hiện tượng tốt a!

“Cái này phải dựa vào những quan sát hàng ngày của người. Phải cẩn thận phán đoán dụng tâm của đối phương. Nhưng là, ngàn vạn lần phải nhớ kỹ, khi người chân chính tin tưởng một người. Thì phải học cách giao lại sau lưng cho hắn. Nhưng, nhưng trong lòng vẫn phải lưu lại một con đường lui. Bởi vì...”

Ngẩng đầu nhìn lớp tuyết dày đọng ngoài cửa sổ, nụ cười châm chọc, bị ai dần dần hiện lên bên khóe miệng y.

“Bởi vì, phản bội lúc nào cũng có thể xảy ra!”

Quân Mặc Ngôn không biết cái gì là phản bội, nhưng hắn biết chính mình không thích nụ cười mơ hồ bây giờ của tiên sinh một chút nào, nó làm lòng hắn rất đau.

“Vậy ý nghĩa của câu tiếp sau đây?” Hắn gượng gạo rời đi đề tài, bức thiết hy vọng được đến ánh mắt của Vị Ương.

“Nga, câu sau ý nói nếu có trợ giúp người khác cũng đừng suốt ngày canh cánh trong lòng, mà nhận được ân huệ của người khác nhất định không thể quên. Giống như Vương nưong của người.”

5. Chương 4

Đông qua xuân tới, nháy mắt, khung cảnh ngập tuyết trước kia đã khôi phục lại thành đất đai bằng phẳng.

Những nắm tuyết rơi xuống từ nhánh cây, những ngọn cỏ xanh nhật nhô lên khỏi mặt đất, chim khách đã sớm báo tin vui cho mọi người.

Một loạt cây cối trong tiểu viện. Có hoa đào cũng có hoa mai. Dưới tàng cây, có một mảnh vườn nho nhỏ trồng hoa cúc. Cùng phối hợp với hồ sen bên cạnh, thật đúng là ứng với bốn mùa a!

Mới mấy tháng trôi qua, Tiểu Mặc Ngôn liền cao lên rất nhiều. Khiến cho Vị Ương luôn luôn rất khó chịu, nhớ lại ngày trước y cũng không cao nhanh như Mặc Ngôn!

Vị Ương để Quân Mặc Ngôn chép sách. Một là tăng thêm ấn tượng, tuy rằng y sớm phát hiện khả năng xem qua là sẽ không quên của hắn. Hai a...

Mỗi ngày bài tập buổi sáng chính là đốn củi, nấu nước, nấu cơm. Vị Ương không cần ngủ, cho nên buổi tối y liền xem sách mà Mặc Ngôn đã chép, nhìn xem nội dung, nhìn xem nét chữ của Mặc Ngôn.

Lúc đầu, nét chữ của Mặc Ngôn cùng nòng nọc không có gì khác nhau, làm cho khóe miệng Vị Ương run rẩy cả buổi.

Thở dài, Vị Ương bắt đầu tỉ mỉ dạy hắn viết chữ. Ở cổ đại, chữ của một người liền thể hiện tình cách của hắn, lời này tuy có chút khoa trương, nhưng là vẫn phải tin.

Sau ba tháng, chữ của Quân Mặc Ngôn đẹp hơn rất nhiều. Chữ hắn thiên hướng ôn hòa, phiêu dật. Nhưng mơ hồ, Vị Ương vẫn phát hiện trong nét chữ của hắn để lộ chút bá đạo cùng lãnh khốc mà ít người nhìn thấu.

Một một nét bút viết lên, trong sự ôn hòa mang theo kiên quyết dứt khoát, phẩy, ấn.

Đối với điều này, y rất vừa lòng. Như vậy mới là người mà y đặt hy vọng.

Nhìn sáng sớm Quân Mặc Ngôn rời giường khi gà mới gáy thanh đầu tiên, mặc quần áo đi hài, tự mình múc nước rửa mặt. Rồi sau đó bắt đầu bài tập mỗi sáng sớm.

Khi đang đồn củi, hắn cũng đọc một vài cuốn sách mà Vị Ương chỉ định. Hắn biết Vị Ương là vì tốt cho hắn, cho nên hết thấy những gì Vị Ương nói hắn đều yên lặng tiếp nhận.

Cũng nhờ vậy mà học được rất nhiều thứ trước đây hắn chưa bao giờ biết. Ví như, hắn biết nụ cười lúc trước của Vị Ương, tên là tuyệt vọng.

Gạo và rau dưa là tiền thính đúng hạn đưa tới, nhưng Vị Ương cho rằng dù là hạ nhân, đồ ăn cũng tốt hơn Quân Mặc Ngôn làm thiếu gia này rất nhiều!

Nhìn xem, mấy miếng cải trắng thêm một chén cháo trắng lỏng tới không thể lỏng hơn!

Một hài tử đang trong thời kỳ trưởng thành, một chút dinh dưỡng như vậy làm sao đủ?!

Vị Ương hoàn toàn không biết tình cảm mà y dành cho Quân Mặc Ngôn đã sớm từ lãnh đạm thăng hoa lên rất nhiều, y chỉ cảm thấy đám người kia thật sự quá đáng!

Điều may mắn duy nhất chính là, đôi song sinh sắp đầy ba tuổi kia vô cùng thích Quân Mặc Ngôn. Thường xuyên chạy tới nơi đây, dính vào người hắn. Mang đến cho Quân Mặc Ngôn một chút tình thân ấm áp.

Những lúc như thế Vị Ương sẽ dùng một ánh mắt thản nhiên lạnh lùng liếc nhìn bọn hắn, rồi sau đó bay lên không trung.

Quân Mặc Ngôn cũng từng hỏi có phải y không thích hai hài tử kia. Mà y chỉ lắc đầu không nói.

Không phải không thích, mà là bị kích thích, trong cô nhi viện, cũng từng có một hài tử mỗi lần bị khi dễ đều khóc âm âm rồi tìm đến y. Không chịu rời y nửa bước. Mà hài tử đó khi lớn lên lại thông đồng với hôn thê của y cướp đi tất cả những gì của y.

Nhìn xuống những vũng nước nhỏ xuất hiện trên mặt đất vì tuyết tan, Vị Ương lặng yên thất thần.

“Tiên sinh, làm thế nào mới có thể thành nghiệp lớn a?” Cái đầu nho nhỏ cố gắng ngẩng lên, hỏi người đang bay đến trên cây ngân hạnh cao nhất trong tiểu viện.

Gió xuân thổi qua tóc y, tùy ý phiêu tán trong không trung. Thổi đến những sợi tóc đen thùi sau gáy mà hiện giờ cũng chỉ có y mới có thể chạm vào.

Tầm mắt chuyển đến người duy nhất trên thế gian này có thể trông thấy y, trong đáy mắt lướt qua một tia ôn nhu. Nhẹ nhàng từ nhánh cây hạ xuống.

“Thành nghiệp lớn a! Muốn thành nghiệp lớn có ba cảnh giới. Người ta nói rằng chỉ cần vượt qua ba cảnh giới này, liền là người có thể nên nghiệp lớn.”

Quân Mặc Ngôn đem sách vở hôm nay cần dùng đặt lên bàn đá, ngồi xuống ngay ngắn nghe Vị Ương giảng giải.

“Ân, ân. Vậy ba cảnh giới đó đâu?”

Có lẽ tính trẻ con còn chưa toàn bộ mất đi, trí tò mò của Quân Mặc Ngôn cũng theo những ngày ở cùng Vị Ương mà tăng thêm.

Thỉnh thoảng nghịch ngợm gây sự cũng dần hiện ra, dần dần quay lại là một hài tử sáng sủa.

“‘Tạc dạ tây phong điêu bích thụ. Độc thượng cao lâu, vọng tẫn thiên nhai lộ – này là cảnh giới thứ nhất. ‘Y đài tiệm khoan chung bất hối, vi y tiêu đắc nhân tiếu tụy’ – này chính là cảnh giới thứ hai. Và ‘chúng lí tầm tha thiên bách độ, hồi đầu mạch kiến, na nhân chính tại, đăng hỏa lan san xử’ chính là cảnh giới thứ ba.”

“Tiên sinh, ta không hiểu!”

Nhìn trong mắt Quân Mặc Ngôn đầu đầu cũng thấy dấu hỏi, Vị Ương cười cười.

“Tam Nhi ngọc, nếu ngươi hiểu, còn cần ta này tiên sinh làm cái gì? Nghe là được rồi, ta giải thích cho ngươi.”

“Cảnh giới thứ nhất: Tạc dạ tây phong điều bách thụ. Câu này ý thơ chính là: đêm qua, gió tây mãnh liệt thổi tới, trên cây đại thụ xanh biếc, từng mảnh từng mảnh lá cây điều tàn. Có một chút mê mang, có một chút thê lương. Mà hình ảnh này miêu tả một loại quy luật tự nhiên. Khi thứ tự thay đổi, cảnh tượng thay đổi, thế sự thay đổi, tâm tình thay đổi. Trên thế giới này còn có những thứ ít ỏi vẫn không thay đổi. Con đường đi tới chân trời xa xăm ngay tại dưới chân, nhưng sự hoang mang dưới đáy lòng lại làm cho con người ta không biết nên đi lên con đường nào.

Cảnh giới thứ hai: Y dĩ tiệm khoan chung bất hối, vi y tiêu đặc nhân tiếu tụy. Ý thơ nói lên không phải chỉ cần nỗi khổ đau đớn trên thân thể mà cũng cần sự rèn luyện về tâm chí! Mạnh Tử viết: Trời giáng trọng trách đến con người như vậy, trước hết nhất định phải khiến nội tâm người đó đau khổ, khiến gân cốt người đó mệt mỏi, khiến người đó phải trải qua đói khát, da thịt gầy rộc, trải qua cái khổ của nghèo nàn, làm việc gì cũng rối loạn, luôn không được như ý, sau khi trải qua tất cả những thứ đó rồi, mới khiến người đó có đức tính vững vàng, tăng thêm tài năng mà trước đây vốn không có. Cũng chính là đạo lý này.

Cảnh giới thứ ba: Chúng lí tầm tha thiên bách độ, hồi đầu mạch kiến, na nhân chính tại, đẳng hỏa lan san xử. Đây là nói, tìm được con đường hướng tới mục tiêu, trải qua trăm ngàn phần đấu, tất sẽ đạt thành, cuối cùng sáng tỏ thông suốt, cầu được những gì chính mình mong muốn nhất.”

Quân Mặc Ngôn lặng yên, hần nhần lông mày lại, liêu mạng suy tư những gì Vị Ương vừa nói. Thật lâu sau lại vẫn thất bại lắc đầu.

“Mặc Ngôn không hiểu.”

“Tam Nhi ngốc, không hiểu mới là đúng. Nào có người còn nhỏ như ngươi liền đã hiểu những chân lý này? Những người hiểu được ý nghĩa chân chính của cuộc sống như vậy, có ai không trải qua muôn vàn sóng to gió lớn lại có thể đưa ra những lời được lưu danh muôn đời này?” Che miệng cười trộm vài tiếng, Vị Ương xầu xa chọc chọc cái trán Quân Mặc Ngôn tuy rằng không chạm tới!

Bĩu bĩu môi, Quân Mặc Ngôn không hiểu. Nhưng hần vẫn đem những lời này ghi tạc trong lòng. Nghĩ có lẽ sau này trưởng thành sẽ hiểu.

“Tiên sinh, hôm nay sẽ học kiến thức gì?”

“Hôm nay không học.”

“A?” Quân Mặc Ngôn suy nghĩ hôm nay rốt cuộc là chuyện gì xảy ra, sao tiên sinh liên tiếp mang tới kinh ngạc cho hắn.

“Vậy hôm nay làm cái gì?”

“Học tập và thư giãn hết hợp mới là lựa chọn tốt nhất. Cho nên, hôm nay ta sẽ dạy cho ngươi một bộ công phu đơn giản.”

“Công phu?!” Trong mắt Quân Mặc Ngôn lóe ra ánh sáng chói mắt, lấp lánh lấp lánh! Rùng mình một chút, Vị Ương nhin không được lui lại mấy bước.

“Không phải công phu cao cường như ngươi tưởng tượng, thứ đó ta cũng không biết. Ta dạy chỉ là công phu để cường thân kiện thể mà thôi. Nếu sau này hữu duyên, ngươi nhất định học được võ công cao nhất.”

Hơi hơi thất vọng một phen, Quân Mặc Ngôn vẫn điều chỉnh tâm tình rất nhanh. Vểnh tai tiếp tục chăm chú nghe giảng.

“Võ công không phải toàn bộ cuộc sống của ngươi. Con đường sau này ngươi phải đi mặc dù có chút quan hệ tới võ công, nhưng không phải quan trọng nhất. Dù sao, ngươi là phải ở trên thương trường sát phạt, mà không phải ở chiến trường! Ngươi muốn học để dành chiến thắng trên chiến trường vô hình kia! Chiến trường không thấy máu cũng không đơn giản hơn so với sa trường.” Lời nói ý vị thâm trường thành công khiến Tiểu Mặc Ngôn giảm bớt khát vọng với võ công.

“Ta hiểu được, tiên sinh. Một gã man phu (đàn ông thô bạo) vĩnh viễn cũng không cường đại hơn một thư sinh làm quan!”

“Đúng, chính là đạo lý này. Cho dù là đại tướng quân đại nguyên soái. Nếu bọn họ không văn võ toàn tài, thì nhất định bên người sẽ có một vị quân sư thông minh. Đại tướng quân trên sa trường giết trăm tên địch đã thành anh hùng. Quân sư sau màn, đàm tiếu vài câu đã giết mấy vạn địch!” Từ nhỏ, Vị Ương liền thích quân sư, cái loại người đầu trí này vĩnh viễn đều thú vị hơn man phu.

“Được rồi, trở lại chính đề. Hôm nay ta sẽ dạy người cầm nã thủ(*). Đây là một bộ công phu đơn giản. Đầu tiên...” Nhìn đôi mắt chờ mong của Quân Mặc Ngôn, sự tà ác sâu trong cơ thể của Vị Ương lần thứ hai được khơi mào.

“Đứng tấn đi!”

“A?”

6. Chương 5

Hôm nay, Quân Mặc Ngôn vẫn như thường lệ, dưới ánh nắng, đứng tấn. Từ khi nghe được lời Vị Ương nói, hần mỗi ngày đều đứng tấn lúc giữa trưa, vì theo Vị Ương đứng tấn vào lúc này mới có thể khiến sự kiên cường về ý chí của hần tăng lên.

Tuy rằng mới là đầu mùa xuân, nhưng những cơn gió lạnh thấu xương và từng luồng hương hoa vẫn thổi qua bên người hần.

Hơi hơi rung mình một cái, cẩn thận liếc liếc thấy Vị Ương còn đang đọc sách. Quân Mặc Ngôn trộm thở phào một hơi.

Thật may, thật may không bị tiên sinh phát hiện!

“Tam Nhi!” Từ khi biết Mặc Ngôn là con thứ ba trong Quân gia, Vị Ương liền nghĩ cho hần một cái biệt danh.

“A?!” Còn tưởng rằng chuyện mình lén lút bị phát hiện, Quân Mặc Ngôn giống như con mèo bị dẫm phải đuôi, nhảy dựng lên.

Nhướn mày nghi hoặc, tầm mắt giống như tia X quang đem toàn thân Quân Mặc Ngôn trên dưới quét một lần. “Người gọi cái gì?”

Dưới ánh mắt nghiêm túc của Vị Ương, Quân Mặc Ngôn liền cảm thấy chính mình giống một tiểu khất cái đáng thương bị lột sạch y phục.

“Không không có gì.” Cúi đầu thật thấp.

Trong lòng lại không ngừng lăm bắm: Không có chuyện gì! Tiên sinh không phát hiện ra! Không có chuyện gì.

Quan sát vài lần, Vị Ương cho rằng sự mờ ám của Quân Mặc Ngôn cũng là việc nhỏ, phớt lờ nó rồi bay tới bên cạnh Mặc Ngôn.

“Đến giờ rồi, rửa mặt thay quần áo rồi dùng bữa đi!”

“Nga, hảo. Tiên sinh.” Ngoan ngoãn gật gật đầu, Quân Mặc Ngôn xoay người vào nhà.

Vị Ương híp mắt lại giống một con hồ ly, suy nghĩ trong đầu xoay chuyển rất nhanh.

Mặc Ngôn còn nhỏ, với tính cách hiện tại của hần tương lai nhất định không làm được đại sự. Nhưng hần thiên tư thông minh, mọi thứ đều có thể dễ dàng suy một ra ba.

Vì tương lai của hần, tính cách yếu đuối này phải trừ bỏ. Nhưng không phải hiện tại, thời cơ chưa tới a.

Dưới bóng cây ngô đồng, Quân Mặc Ngôn bụng đói bữa trưa hôm nay.

Một đĩa có ba miếng rau, hai miếng thịt kho tàu lớn mà không thịt nạc, một chén canh cà chua trứng mà chỉ thấy cà chua không thấy trứng lại thêm một chén cơm chỉ có hai phần ba.

Nhìn Quân Mặc Ngôn hăng say ăn cơm trưa, Vị Ương không khỏi lắc đầu.

Cũng không biết mấy người ở tiền thính nghĩ thế nào, đồ ăn gần đây tăng thêm một chút, có lẽ là nghĩ tới hài tử này cùng đại thiếu gia, nhị thiếu gia đều đang ở giai đoạn trưởng thành đi!

Bất quá, có thể như thế sao? Nguyên nhân thêm cơm, chỉ sợ cũng là hai vị đại thiếu gia kén ăn, thức ăn còn lại mới đưa đến nơi này đi!

Sờ sờ mái tóc Mặc Ngôn, cho dù biết không chạm vào được, nhưng cũng đủ để hài tử kia cảm nhận được sự quan ái của y đối với hắn. Sự từ ái từng chút, từng chút một đọng lại ở đáy mắt.

“Tam Nhi, từ giờ trở đi, người ăn mỗi một hạt cơm, mỗi một miếng thức ăn. Trong lòng đều phải thề, thề rằng tương lai chính mình nhất định sẽ ăn cơm ở đại sảnh, thề tương lai nhất định sẽ sống cuộc sống sung túc hơn bây giờ một ngàn lần, một vạn lần. Thề tương lai nhất định sẽ dùng trí tuệ của chính mình, hai bài tay của chính mình đòi lại tất cả những gì tốt nhất!”

Mặc Ngôn từ bé liền ăn những thứ này lớn lên, ban đầu cũng không hiểu những gì Vị Ương nói. Chỉ là thuận theo bản năng gật đầu. Cho đến tận khi Vương nương mang cho bọn họ một ít đồ ăn. Mới hiểu được ra, nguyên lai nhiều năm như vậy, những gì hắn ăn đều là những thứ tệ nhất, ngay cả một cái hạ nhân trong phủ cũng ăn ngon hơn hắn.

Bấy giờ, hắn mới hiểu được khi đó Vị Ương rút cuộc dùng loại tâm tình gì bắt hắn thề. Cũng từ giờ khắc đó, hắn mới thực sự bắt đầu lãnh khốc. Hắn muốn dùng trí tuệ cũng hai bàn tay đòi lại tất cả những gì hắn nên có.

Trong tiểu viện yên tĩnh, chỉ có những thanh âm khi cơn gió nhẹ thổi qua bên tai.

Trên đại thụ, lá non đã bắt đầu nảy mầm. Nụ mầm nho nhỏ thẹn thùng chui ra khỏi nhánh cây mỏng manh để phơi nắng.

Quân Mặc Ngôn bây giờ chính là một gốc cây non đứng cạnh đại thụ, không có khả năng giống như đại thụ che cho con người cả một vùng bóng mát, nhưng không bao lâu, khi hắn trải qua thách thức gió mưa, nhất định sẽ làm cho người ta chấn động!

Tục ngữ nói rất đúng: điều bất phi tắc dĩ, nhất phi trùng thiên (Chim không bay thì thôi, nếu bay sẽ bay lên tận trời), bất minh tắc dĩ, nhất minh kinh nhân! (Không nói gì thì thôi, kêu một tiếng ai nấy đều kinh ngạc)

Ngay lúc Vị Ương đang nhìn Quân Mặc Ngôn ăn ngọc thiện (cơm trưa), hai vị tiểu khách nhân không thỉnh đã bước vào.

Chỉ thấy một bóng người nho nhỏ chạy như bay lao vào lòng ngực Quân Mặc Ngôn, liều mạng cọ cọ ***g ngực cũng đã không còn nhỏ bé của hắn..

“Tam ca, Tam ca, Tam ca, Tam ca! Ta rất nhớ ngươi nga!” Giọng nữ hài tử ngọt ngào từ trong lòng Quân Mặc Ngôn vang lên.

Bên miệng lộ ra một nụ cười mỹ lệ, đối với nha đầu đáng yêu này. Quân Mặc Ngôn rất yêu quý đầu!

“Vô Song, lại trộm đi ra? Dùng ngọc thiện chưa?”

Nha đầu trong lòng ngẩng mặt lên, lộ ra khuôn mặt đáng yêu. Làn da trắng nõn, đôi mắt trong veo như nước, cái miệng nhỏ như hoa anh đào. Không khó tưởng tượng ra sau này nàng lớn lên chính là cái tiểu mỹ nhân!

Cười hì hì nhún lại cái mũi, Quân Vô Song vô lại kêu la: “Người ta đến xem Tam ca lại có gì không đúng? Sao lại có thể nói người ta trộm đi đâu? Người ta rõ ràng quang minh chính đại đi a!”

“Là, là, Vô Song là quang minh chính đại tới, không phải trộm đi tới” Điểm điểm cái mũi Quân Vô Song, Mặc Ngôn lúc này cười tựa như một người huynh trưởng thực sự.

Không phải đệ tử, không phải nhi tử, mà là huynh trưởng. Huynh trưởng yêu thương muội muội và đệ đệ của mình.

Trong khi bọn họ nói chuyện, một bóng người nho nhỏ khác chậm chậm đi lại đây, cái đầu nho nhỏ cúi gằm xuống. Đường như then thùng liếc liếc Quân Mặc Ngôn, âm điệu ngại ngùng từ trong miệng tiểu nam hài toát ra.

“Tam... Tam ca hảo.”

Vươn ra một cánh tay học theo động tác của Vị Ương, sờ sờ đầu người vừa đi tới: “Mặc Vũ, dạo này khỏe không?”

Bàn tay trắng nõn của Quân Mặc Vũ chà sát góc áo chính mình, bộ dáng tế thanh tế khí (nhỏ nhẹ rụt rè) làm cho người ta hoài nghi có phải hắc mị là nữ nhi hay không!

“Vẫn vẫn tốt lắm.”

Vô Song bắt đắc dĩ lắc đầu: “Hắn có thể bị làm sao? Mấy ngày nay hắn đều cùng mẫu thân đi học thêu. Thật không biết hắn suy nghĩ cái gì. Ta vừa thấy thêu liền đau đầu! Bảo hắn chơi với ta, hắn liền sợ hãi đến không biết là sao!”

Bật cười kéo qua Quân Mặc Vũ đang đỏ mặt đến sắp tích huyết(chảy máu).

“Người a! Luôn khi dễ đệ đệ, phải bảo hộ hắn. Đứng suốt ngày khi dễ hắn. Thêu hình như là việc của người đi! Nhất định là người không muốn làm, mới kéo Mặc Vũ đi thế chỗ!” Hai tay ôm lấy cổ Quân Mặc Ngôn, thân hình nho nhỏ đung đưa đung đưa. Nghiêm nhiên đem Quân Mặc Ngôn coi như bàn đu dây để chơi.

“Cái gì a! Người ta còn nhỏ, sao phải học thêu? Thứ buồn tẻ kia, người ta mới không cần thêu! Còn không bằng lại đây chơi cùng Tam ca!”

“Ta cũng không chơi, đợi lát nữa ta phải đi đọc sách. Người có đi cùng không?”

Quân Vô Song vừa nghe tới đọc sách liền nhúc nhúc: “Cổ nhân nói nữ tử vô tài tiền thị đức!” (nữ tử không có tài năng mới là người có phẩm hạnh)

Quân Mặc Ngôn nghe vậy, sắc mặt trầm xuống: “Ai nói với người lời này?”

Quân Vô Song sợ hãi nhìn Quân Mặc Ngôn, không biết mình đã nói sai cái gì, làm cho Tam ca vốn luôn tươi cười ôn nhu nay lại mặt đen như nồi đất!

“Là mẫu thân nói. Nàng nói, học chữ, sẽ hiểu tình. Nhưng kết quả, cũng là vô ích. Không bằng cái gì cũng không biết, tỉnh tỉnh mê mê còn có thể có được chút hạnh phúc bình thường.” Trả lời Quân Mặc Ngôn, nhưng lại là hài tử hay ngượng ngùng Quân Mặc Vũ kia.

Quân Mặc Ngôn sững sờ một chút, rồi sau giống như nghĩ tới cái gì. Thở dài yếu ớt, ngẩng đầu nhìn lại, từ lúc hai hài tử tiến vào trong tiểu viện Vị Ương liền bay lên trên nóc nhà cao cao, nhìn phương xa không biết suy nghĩ chuyện gì.

“Tam ca, ta nói cái gì sai sao?”

“Không, không có. Vô Song, nếu sau này Vương nương không cho người học chữ, người liền đến nơi này với Tam ca. Nữ tử vô tài tiền thị đức, lời này không thích hợp với người, không thích hợp.”

Khí cạnh trưởng thành sớm của Quân Mặc Ngôn lúc này mới bày ra, mẫu thân mất sớm, làm cho hắn hiểu được rõ ràng. Phải có tài, có bản lĩnh, có thể lực, có thủ hạ.

Mà thủ hạ tốt nhất, chính là người gần gũi nhất với chính mình.

Những điều này đều là Vị Ương dạy cho hắn.

“Tam ca Tam ca. Chúng ta tới chơi trò chơi đi!” Nụ cười tinh khiết trên mặt nữ hài tử đánh gãy suy nghĩ của Mặc Ngôn.

Lại dương lên nụ cười ôn nhu một lần nữa: “Được! Chơi trò chơi đi! Bất quá chỉ có thể chơi một lát nha! Đợi lát nữa Tam ca phải đi đọc sách nha!”

7. Chương 6

Bất tri bất giác, Tiểu Mặc Ngôn cũng đã chín tuổi. Thân mình nhỏ nhỏ nhanh chóng dài cao. Lúc mới gặp nhau, hắc mới đến thắt lưng chính mình, hiện tại cũng sắp cao tới ngực. Nhìn Quân Mặc Ngôn vùi đầu đọc sách Vị Ương hơi hơi cảm thán.

“Tiên sinh, ngài thường nói lợi ích lớn hơn hết thảy, đây là thật sao?”

Nghe vấn đề hắc hỏi, Vị Ương đem suy nghĩ của mình nói ra.

“Có thể nói như vậy! Trên thế giới này, gần như không có thứ gì không liên quan tới lợi ích. Tỷ như nói, người buôn bán với người khác, người muốn chính là bạc của hắc, hắc muốn chính là hàng hóa của người. Chính là như vậy, hiểu chưa?”

Mặc Ngôn gật gù đầu, nhưng vẫn còn một chút khó hiểu hắc hỏi tiếp.

“Chẳng lẽ không có loại tình cảm nào không dính dáng tới quyền lợi sao?”

Vị Ương nghiêng đầu nhìn cây ngô đồng và hoa đào đã sớm mọc đầy lá, mùi hoa thoang thoảng theo gió tùy ý bay tới nơi này.

“Có, tình cảm không màng danh lợi cũng có. Nhưng rất ít. Giống như mẫu thân người yêu thương người hết mực, là không có lợi ích. Đôi song sinh kia đang đối tốt với người, cũng là không có lợi ích. Ta đem tất cả của ta dạy cho người cũng là không có lợi ích.”

Đúng vậy, không có lợi ích. Y là một con quỷ. Mặc Ngôn lại là người. Hắc có thể cho mình ích lợi gì?

Đây là lần đầu tiên y buôn bán lỗ vốn a! Thực đáng giá chúc mừng một chút!

Quân Mặc Ngôn lộ ra một nụ cười rạng rỡ, bất tri bất giác hắc học được nụ cười thần nhiên của Vị Ương. Không cho tình tự của chính mình tiết lộ dù chỉ một chút. Bởi vì là Vị Ương, cho nên, tất cả cảm xúc chân thật của hắc mới có thể không hề cố kị mà biểu hiện ra.

“Ta đã biết, tiên sinh là người tốt nhất!”

Cười cười rồi bay tới bàn gỗ ngồi xuống, dù sao cũng sẽ không trở ngại Mặc Ngôn đọc sách.

“Tam Nhi, ta không phải người. Ta là quỷ, một cỗ u hồn.”

Chu chu miệng, Quân Mặc Ngôn giống như tò mò hỏi: “Tiên sinh, vì sao ngài chưa bao giờ nói cho Mặc Ngôn tên của ngài?”

Nheo lại mắt nở nụ cười: “Người a! Bao nhiêu tuổi mà đã muốn lừa ta nói? Nếu bị người lừa dễ dàng như vậy, ta còn có thể là tiên sinh của người sao?”

Thất vọng buông xuống bả vai, trong lòng Quân Mặc Ngôn, hình tượng cao thâm khó lường của Vị Ương lại tăng thêm rất nhiều.

Sờ sờ đầu nhỏ của hắc trấn an, “Ta đã chết đi, người đã chết đi cần gì dùng tới tên? Ở trong này, chỉ có người là người thấy được ta, chỉ có người mới nghe được lời ta nói. Tên lại có ý nghĩa gì? Người bây giờ cũng chỉ có ta là tiên sinh, chờ sau này người có tiên sinh khác hay ta rời đi, sẽ nói cho người, tên của ta!”

Đột nhiên kịch liệt liếc mắt lắc đầu, bộ dáng giống như một hài tử sắp bị đại nhân(người lớn) vứt bỏ, chăm chú nhìn Vị Ương.

“Tiên sinh đừng bỏ lại Mặc Ngôn, Mặc Ngôn sẽ rất ngoan. Mặc Ngôn sẽ không hỏi chuyện của tiên sinh. Tiên sinh đừng sinh khí!”

Cười thần nhiên, thật sự vẫn còn là đứa nhỏ a!

“Ta sẽ không rời đi. Ta còn rất nhiều rất nhiều thứ muốn dạy cho Mặc Ngôn. Cho nên ta sẽ không đi. Mặc Ngôn đừng sợ hãi, ta sẽ không đi.”

Ít nhất, bây giờ ta sẽ không đi. Cho tới tận khi người trưởng thành, đến khi người có thành tựu, cho tới khi người để ta thấy tương lai mà ta muốn nhìn đến, ta mới có thể rời đi!

Im lặng, dưới đáy lòng Vị Ương thêm vào mấy câu còn chưa thể nói cho tiểu hài tử này nghe được.

Quân Mặc Ngôn nhìn nhìn Vị Ương, thấy y đích xác không có sinh khí hoặc có ý định rời đi. Mới yên tâm thở phào một hơi.

Trong lòng lại âm thầm ám thị chính mình không được đi hỏi những chuyện liên quan tới tiên sinh.

Cũng bởi vì lần Quân Mặc Ngôn ám thị chính mình này. Mà mai sau khi Vị Ương biến mất khỏi cuộc sống của hắn, hắn cũng không biết tên của Vị Ương, chỉ có thể thăm hận chính mình sao lại không tiếp tục hỏi.

Bất quá chuyện này nói sau, bây giờ tạm thời chưa đề cập tới.

Lại nói gió xuân mơn trớn, đất đai hồi sinh. Mùa xuân ấm áp dần dần bị mùa hè oi bức thế chỗ.

Ve sầu trên cây không ngại cực khổ tích cực kêu gào, mấy con côn trùng nhỏ cũng bắt đầu tìm kiếm thức ăn để cung cấp cho dạ dày chính mình.

Vị Ương vốn không đặc biệt thích hay ghét thứ gì. Vào lúc này lại vô cùng nghiêm túc gọi lại Mặc Ngôn. Về mặt xanh mét của Vị Ương làm cho Quân Mặc Ngôn hoảng sợ.

Ở trong lòng hắn, tiên sinh vẫn luôn băng sơn, sắc mặt không hề biến hóa, sao lại lộ ra vẻ mặt giống như trời sắp sụp xuống này?

“Tiên sinh?”

Hít sâu một hơi, vươn tay chỉ hướng cây cối và bụi hoa bên ngoài. Nếu không có đám côn trùng cùng muỗi đang bay vo ve, nơi đó đích thật là một nơi phong cảnh xinh đẹp.

Nhưng Vị Ương y chán ghét nhất chính là côn trùng. Mỗi ngày kêu ong ong bên tai, biết rõ những con côn trùng này không làm gì được y.

Nhưng những thanh âm chói tai này vẫn làm y nhịn không được tức giận nhú mày. Mùa hè những năm trước, y đều thích lên tuyết sơn sống, nhìn ngắm cảnh tuyết, thưởng thức thưởng thức hoa mai.

Cùng tâm sự với vài cây trà thành tinh, từng ngày trôi qua cũng rất thoải mái.

Chẳng mấy chốc đi vào nơi này, y lại không cẩn thận quên đi mùa hè ngoại trừ nóng bức còn chính là mùa côn trùng bay múa khắp nơi.

“Lũ côn trùng bên ngoài.”

Quân Mặc Ngôn lộ đầu nhìn, đúng là có một ít côn trùng. Nhưng chúng cũng không cắn người. Thỉnh thoảng có mấy con muỗi cũng bị hắn đập chết.

“Xảy ra chuyện gì? Tiên sinh.”

“Người đi.....”

“Ân?”

“Tiêu diệt hết cho ta——!” Thật sự không chịu nổi nữa rống lên thật to, vẻ mặt Vị Ương giống như con mèo đen đang nổi trận lôi đình!

Ngây người một chút, sau đó nhìn ra bên ngoài, lại quay sang nhìn Vị Ương. Quân Mặc Ngôn cúi đầu không nhin được phì cười.

Tiếng cười khanh khách khanh khách trong miệng Quân Mặc Ngôn tràn ra, Quân Mặc Ngôn cười chảy nước mắt vươn tay ôm bụng, thổ hồn hên từng ngụm.

Hắn thật sự không dự đoán được nguyên lai vị tiên sinh theo cảm nhận của chính mình là vạn năng cư nhiên cũng có thứ mà y chán ghét, cũng có chút tính trẻ con, điều này làm hắn có chút giật mình, hơn nữa làm cho y chán ghét lại là một ít côn trùng.

“Cười cái gì mà cười? Buổi tối người có thể ngủ. Ta lại không cần, này muối a! Côn trùng a! Kêu ong ong, làm ta chóiáng váng cả đầu, mấy ngày nay ta đều cảm thấy tinh thần mình không tốt!” Nhịn không được xoa xoa thái dương, tồn tại ở trạng thái tinh thần vốn nên không có cảm giác, nhưng tại sao y lại cảm thấy mình thật sự có chút mệt mỏi?

Quân Mặc Ngôn hoảng sợ lập tức đứng thẳng dậy, vươn người nhìn Vị Ương giống như đang tinh thần không tốt lắm.

“Nhưng nhưng này có cách gì a? Ta cũng không từng học y a!” Mà cho dù học y cũng không dùng được a!

Bất đắc dĩ thở dài, kỳ thật y chỉ muốn phát tiết một chút mà thôi. Cùng lắm thì buổi tối y tìm nơi nào ít côn trùng ngồi ngắm trăng đi! Phía đông ngọn núi có một ngôi chùa, hẳn sẽ không tệ.

“Nếu Kì Tư ở đây thì tốt rồi.” Thì thào, Quân Mặc Ngôn nhớ tới bằng hữu phương xa.

“Kì Tư? Chính là hài tử của vị đại phu mà người đã nhắc tới kia?”

“Ân, Vương thúc là thần y. Kì Tư là hài tử của Vương thúc, học được toàn bộ y thuật tốt nhất, có lẽ hẳn sẽ có biện pháp.”

“Nhưng mà bây giờ hẳn chắc đang cũng phụ thân đi du lịch ở nơi xa đi?” Nghiêng mắt nhìn Quân Mặc Ngôn, tất cả mọi chuyện của hài tử này y đều biết. Sao lại không biết bằng hữu duy nhất của hẳn?

Xấu hổ mà gãi gãi sau gáy: “Này, xem ngày cũng sắp. Cũng sắp trở về đi!”

Phất phất tay, Vị Ương lười cùng hẳn nói tiếp liền thay đổi đề tài. Trong lòng lại suy nghĩ có nên tìm hắc bạch vô thường hay không, hỏi xin bọn hẳn một ít khối băng từ địa phủ hay thứ gì đó, có thể đuổi muỗi!

Nếu hắc bạch vô thường biết suy nghĩ trong lòng Vị Ương, nhất định sẽ hối hận vì đã kết giao một cái bằng hữu như thế!

“Dem sách lấy ra đi! Hôm nay học ‘tôn tử binh pháp.’”

“Vâng, thưa tiên sinh.”

Trong tiểu viện, sóng gió nhẹ nhàng trôi qua, hết thấy trở lại bình tĩnh.

Mà vị bằng hữu lâu lắm không gặp kia lại đang lặng lẽ đi về phía bọn họ.

8. Chương 7

Ngay tại ngày thứ tư sau khi sự kiện diệt trùng xảy ra, tiểu viện yên lặng lại nghênh đón vị khách nhân đầu tiên từ bên ngoài tới.

“Kì Tư!” “Mặc Ngôn!” Hai hài tử ôm chầm lấy nhau, kích động gọi tên đối phương.

Thật lâu sau mới lưu luyến buông ra.

“Kì Tư, sao rồi? Lần đi xa này có thu hoạch gì không?” Kéo Vương Kì Tư đi vào bàn đá dưới bóng cây. Bưng lên một ấm trà, bộ dáng giống như một tiểu chủ nhân.

Vương Kì Tư rất giống Quân Mặc Vũ, nhìn qua đều rất giống nữ hài tử, nhưng tính nết của Kì Tư tuyệt đối là hiếu thắng hơn Quân Mặc Vũ.

Cẩn thận quan sát vị bằng hữu nhiều năm không thấy, Vương Kì Tư kinh ngạc phát hiện Quân Mặc Ngôn hình như thay đổi rất nhiều.

“Mặc Ngôn, trong thời gian ta đi vắng, người đã xảy ra chuyện gì sao?”

Nha! Một người thật mẫn cảm a!

Phiêu đảng bên người Mặc Ngôn, cũng dùng một ánh mắt chăm chú đánh giá Kỳ Tư, Vị Ương hơi hơi giật mình một phen.

Quân Mặc Ngôn trộm nhìn qua Vị Ương, rồi sau đó lộ ra một nụ cười ôn hòa.

“Ân, ta gặp một người. Hắn dạy ta rất nhiều thứ.”

“Ân? Người này có gốc gác trong sạch sao? Người vẫn ở mãi trong tiểu viện, đối với ngoại nhân phải thêm một phần phòng bị a!” Sự quan tâm của Kỳ Tư đối với Quân Mặc Ngôn là xuất phát từ nội tâm.

Vừa lòng gật gật đầu, Vị Ương xác định tương lai hài tử này có thể trở thành một thể lực dưới tay Quân Mặc Ngôn.

“Một hài tử không tồi. Mặc Ngôn, nói cho hắn, ta là tiên sinh của người.”

Khó hiểu nhìn Vị Ương bay lại trước mặt chính mình.

Lúc trước không phải đã ngoắc ngoắc không cho nói sự tồn tại của y sao? Vì sao lại phải nói với Kỳ Tư?

Không biết vì sao, Quân Mặc Ngôn phát hiện trong lòng mình xuất hiện một tia đổ kỵ, có loại cảm giác thứ đồ chơi của chính mình bị người khác đoạt đi.

“Mặc Ngôn?” Vương Kỳ Tư nghi hoặc nhìn Quân Mặc Ngôn đột nhiên trở nên im lặng.

“A? Nga. Tiên sinh là người tốt, hân hạnh thức mẫu thân, là mẫu thân nhờ đến chiếu cố ta.”

Khẽ nhú mày, Vương Kỳ Tư vẫn có chút lo lắng, “Tiên sinh? Mẫu thân người? Có bằng chứng gì sao? Mẫu thân người mất sớm, nếu thật sự nhờ người chiếu cố người, cũng không tới muộn như thế a!”

“Không muộn, ba năm trước hắn đã tới rồi. Trên đường bị trì hoãn một chút, không có bằng chứng gì, nhưng tiên sinh thật sự là người tốt, người không cần lo lắng.” Vội vàng biện giải để Vị Ương thoát khỏi danh hiệu người xấu, Quân Mặc Ngôn gấp tới mức khuôn mặt đều đỏ lên.

“Được rồi được rồi. Không cần khẩn trương như vậy. Vậy ngày nào đó để ta nhìn xem đi!”

“Không được, tiên sinh không thích có sự tồn tại của người khác. Hắn mỗi ngày đều tới dạy ta đọc sách, rồi sau đó rời đi. Võ công của tiên sinh tốt lắm.”

Tốt đến độ có thể tùy ý phiêu ở trên trời mà không bị ai phát hiện.

Mặc Ngôn trộm bỏ thêm một câu trong lòng.

Ngậm chặt môi, Vương Kỳ Tư vẫn có chút không yên lòng với vị tiên sinh trong miệng Quân Mặc Ngôn. Nhưng nếu Mặc Ngôn đã nói như thế, thì cũng chẳng còn cách nào.

Mà Vị Ương thì lại đang cẩn thận mưu tính tác dụng của Vương Kỳ Tư đối với tương lai sau này của Quân Mặc Ngôn.

Kỳ Tư nếu là nhi tử của thần y, y thuật lại được bảo chứng, như vậy tương lai nếu Mặc Ngôn có xảy ra chuyện gì cũng tốt chiếu ứng lẫn nhau.

Hơn nữa, phụ thân của Kỳ Tư là một đại phu nổi danh. Có rất nhiều tác dụng cho bước đầu tiên Mặc Ngôn bước vào thương giới.

Vương Kỳ Tư lại hỏi han vài chuyện sau, giống như đột nhiên nhớ tới cái gì. Vỗ mạnh vào trán.

“Xem trí nhớ của ta!”

“Xảy ra chuyện gì?”

Nói xong, Vương Kỳ Tư liền từ trong bao quần áo lấy ra một quyển sách rách nát!

Vị Ương nói đó là sách rách coi như còn để cho chút mặt mũi.

Liền cái cuốn sách rách tung tóe kia, cho dù ai cũng đều không để mắt đến nó. Ngay cả sách ở tầng dưới cùng trong thư khố đều còn tốt hơn nó trăm ngàn lần.

Quân Mặc Ngôn biết rõ Vương Kỳ Tư sẽ không đùa giỡn mình nên ngồi đợi giải thích.

Vương Kỳ Tư đem thư giao cho Quân Mặc Ngôn: “Mấy năm nay ngươi cũng biết chữ rồi đi! Vậy kinh mạch trên cơ thể biết không? Quyển sách này là một bộ bí kíp võ công tâm pháp. Lúc trước khi ta lên núi hái thuốc, tiến vào một cái huyệt động rồi tìm thấy. Ta dùng không được liền cho ngươi, nhưng lại chỉ có tâm pháp. Bất quá ngươi đừng coi thường nó. Bản bí kíp này chính là Tiêu Dao bí kíp mà vị võ lâm đệ nhất cao thủ lưu lại đang được người trong giang hồ tranh nhau chiếm lấy.

Vương Kỳ Tư sợ Quân Mặc Ngôn khinh thường cuốn sách rách nát này, cho nên đem thân thể của nó khai báo rõ ràng.

“Cha xem qua, nói võ công viết trên đó là thật. Không phải giả, ngươi thử luyện xem! Bộ tâm pháp này có thể tách ra luyện riêng với chiêu thức. Qua một thời gian nữa ta lại đi tìm xem có loại võ công nào thích hợp với ngươi.”

Cẩn mật dưới, Quân Mặc Ngôn tiếp nhận quyển sách, lại giống như nhận được cả thế giới.

Hơi nước hồi lâu không thấy dần tụ lại ở hốc mắt hần, con ngươi đen sâu thăm nhiễm đậm một tầng nước mắt.

Ngay cả Vị Ương cũng không nghĩ tới, bộ võ công bí kíp mà ở thế giới này coi như báu vật, đứa nhỏ này lại đơn giản như vậy đưa cho?

Theo bản năng, y thay đổi toàn bộ suy nghĩ ban đầu muốn lợi dụng Kỳ Tư.

Vương Kỳ Tư đối tốt với Mặc Ngôn là không cần nói, nhưng là vì sao?

Lúc trước Mặc Ngôn nói với y chính là, có lần Vương nương sinh bệnh, lão gia tìm tới phụ thân của Vương Kỳ Tư. Rồi sau đó Vương Kỳ Tư nhịn không được lòng tò mò của tiểu hài tử, đi lạc trong Quân gia.

Đi tới tiểu viện, mới cùng Quân Mặc Ngôn nhận thức. Hơn nữa tuổi hai người xấp xỉ nhau, tán gẫu cũng rất vui vẻ.

Từ đó về sau, Vương Kỳ Tư kia liền thường xuyên tới đây. Bất quá đều là vượt nóc leo tường mà tới.

Nhưng này không đủ để Vị Ương tin tưởng dụng tâm của Vương Kỳ Tư.

Người này thật sự có thể vì một người mới gặp qua vài lần mà hy sinh lớn như thế sao?

Bên kia, Quân Mặc Ngôn đang đẩy sách lại trong lòng Vương Kỳ Tư. Liều mạng lắc đầu.

“Ta không thể nhận! Đây rất quý giá. Ta không thể.”

“Sao lại không thể nhận? Ta đã học võ công rồi, một người không thể học hai loại võ công, hơn nữa môn võ công này lại xung đột với võ công của ta. Ta mới tặng cho ngươi. Ngươi đừng nghĩ là ta có lòng tốt. Mau nhận lấy!”

“Không được! Tính tình của ngươi ta còn không biết sao? Ta không thể, không thể nhận.”

Hai người đẩy qua đẩy lại làm cho Vị Ương rất phiền chán.

“Nếu hần tặng, ngươi hãy nhận lấy đi. Nhìn xem bộ dáng hiện tại của ngươi, thất thố như vậy? Là một tiểu nha đầu sao?”

Lời nói của Vị Ương làm cánh tay đang đẩy sách của Quân Mặc Ngôn dừng một chút, Vương Kỳ Tư nhân cơ hội đem sách đẩy về trong lòng hần.

“Nhưng là...”

Quân Mặc Ngôn chân chờ nhìn chăm chăm cuốn sách rách nát.

“Có cái gì mà nhưng là? Ta nói tặng cho ngươi, chính là tặng cho ngươi. Ngươi hảo hảo luyện cho ta, ta sẽ thường xuyên tới xem xét tiến độ của ngươi, không được nhàn hạ nga!”

Vương Kỳ Tư nghĩ Quân Mặc Ngôn là nói chuyện với mình, liền nói thêm vài câu cho qua chuyện.

“Nếu người cảm thấy áy náy khi nhận, thì hãy đem chuyện này thành một cái ân tình. Tương lai khi có năng lực hãy báo đáp lại gấp trăm lần. Nếu người vẫn cảm thấy không đủ, thì hãy nghe lời hấn, hảo hảo luyện bộ tâm pháp này. Không cần uống phí giá trị của cuốn sách!”

Vị Ương chọc chọc cái trán Quân Mặc Ngôn, nhìn ngón tay của mình chui vào trong đầu hấn, Vị Ương tựa hồ cảm thấy có chút chán ghét, liền thu tay về.

Quân Mặc Ngôn cảm động không thôi cuối cùng nhận lấy bản võ công tâm pháp.

“Cám ơn!” Hai chữ cũng đủ để biểu đạt vô số những cảm xúc trong lòng hấn lúc này.

“Được rồi, là huynh đệ đừng nói những lời này!” Cả hai đều là hải tử trưởng thành sớm, liền như vậy riu rít hàn huyên với nhau.

“Đúng rồi, ta có mang cho người mấy viên dược hoàn. Có thể trợ giúp người luyện tập tâm pháp.”

Nói tới dược hoàn, Quân Mặc Ngôn đột nhiên nhớ tới lời oán giận của Vị Ương.

“Kì Tư, người có thuốc diệt trùng hoặc làm cho chúng không tới gần không?”

9. Chương 8

Ngẩn ra một chút, Vương Kì Tư dùng một loại ánh mắt vô cùng kỳ quái nhìn chăm chăm Quân Mặc Ngôn.

Nhìn tới mức Quân Mặc Ngôn cả người không thoải mái, giống như ba ngày rồi chưa tắm rửa.

“Sao, có chuyện gì vậy? Sao lại dùng ánh mắt đó nhìn ta?”

“Ta không nghĩ tới a! Không nghĩ tới a!” Đột nhiên Vương Kì Tư bật người khoa trương che lại ngực, rồi giống như đang vô cùng đau đớn vừa lắc đầu vừa lùi lại phía sau.

“Làm sao vậy? Kì Tư?”

Bộ dáng ‘bây giờ ta mới biết bản tính của người’ của Vương Kì Tư, làm cho Quân Mặc Ngôn dở khóc dở cười.

“Người người nó thật cho ta biết, có phải người hâm mộ thể chất có thể hấp dẫn hồ điệp (bướm bướm) bay tới kị với người đồ kị với dung mạo tuyệt mỹ của ta? Cho nên người cũng muốn dùng dược hoàn để cho cơ thể mình cũng có thể tỏa hương hay không?”

Khóe miệng không ngừng run rẩy, Vị Ương lần đầu tiên hoài nghi ánh mắt nhìn người của chính mình.

Đứa nhỏ này thật sự chính là người vì bằng hữu có thể hy sinh tất cả vừa rồi sao? Biến đổi cũng quá nhanh đi!

Nhưng vẻ mặt của Quân Mặc Ngôn lại giống như đoán trước được, có lẽ là đã rất quen thuộc hành động và tính cách quái dị của Vương Kì Tư.

“Ta mới không vô vị như người. Luôn học theo nữ nhân suốt ngày soi gương. Nếu thích đẹp như vậy, còn chạy tới thâm sơn cùng cốc đào dược liệu làm gì?”

Vương Kì Tư, từ nhỏ liền sống dưới sự quan tâm của những nữ nhân trong thanh lâu. Bản tính thích đẹp liền từ các nữ nhân đó truyền cho, mỗi ngày ở trong lòng đều đặt một cái gương, thường xuyên lấy ra xem làn da của mình có bị gió thổi nắng chiếu ra chút tỳ vết nào không?

Thật đúng là một con khổng tước suốt ngày làm đom!

“Thiên a! Địa a! Nhìn xem cái kẻ không lương tâm này! Mau mau nhìn tên hỗn đản không biết cảm kích này đi! Người nói ta vì cái gì? Ta còn không phải vì người này cái đồ chết tiệt không có lương tâm? Vì cho người cường thân kiện thể, ta lợi mưa lợi gió. Vì để người luyện võ dễ dàng, ta không tiếc lãng phí thời

gian đường nhan (chăm sóc sắc đẹp =..) chạy tới nơi chim không dám ị để hái thuốc giúp người. Thiên a! Ngài hãy tung tia sét đánh chết cái tên không có lương tâm này đi!”

Vương Kỳ Tư vẻ mặt bị thương muốn chết bổ nhào vào trong lòng Quân Mặc Ngôn, kêu trời kêu đất giống y như nữ nhân bị trượng phu mình vứt bỏ!

Nhịn không được lùi lại mười bước, Vị Ương cảm thấy không thể tin nhìn chăm chăm vào Kỳ Tư.

Chẳng lẽ khả năng nhìn người của y bị giảm sút? Cái người được xưng tụng là đế vương của thương giới, người chỉ cần liếc mắt một cái có thể nhìn thấu tâm tư tính cách người khác thực sự đã biến mất sao?!

Quân Mặc Ngôn cẩn thận nhìn Vị Ương dờ ra đứng ở chỗ kia, vẻ mặt giống như đang chịu đả kích quá lớn.

Kỳ thật trước kia, lần đầu tiên hắn phát hiện bản tính của Kỳ Tư. Mức độ kinh ngạc còn cao hơn y rất nhiều, bất quá về sau cũng thành thói quen.

Ai bảo tiểu tử này che dấu rất tốt, đến bây giờ cũng không có người phát hiện bản tính tự kỷ của Kỳ Tư.

Cười lạnh một tiếng, Quân Mặc Ngôn không chút khách khí đem Vương Kỳ Tư đang bám trên người mình kéo xuống dưới, “Người dám khẳng định không phải là do nghe được đám mù mù kia nói có rất nhiều loại được liệu có thể khiến làn da căng mịn màng mềm mại, người mới mặt dày mày dạn đi theo Vương thúc vào trong núi sao?”

Hậm hực đứng thẳng dậy, thản nhiên cười không hề xấu hổ: “Vốn chính là như vậy a! Nhìn xem làn da của ta đẹp thế nào? Ai~ nói đến làn da a~”

Mới trong nháy mắt, vẻ mặt Vương Kỳ Tư lại ai oán nhìn chăm chăm Quân Mặc Ngôn không chịu dời ánh mắt.

“Lại xảy ra chuyện gì?” Quân Mặc Ngôn thực sự bội phục khả năng lôi kéo đề tài của Vương Kỳ Tư, hắn chẳng qua là muốn hỏi thuốc đuổi muỗi, Kỳ Tư liền nói một đồng lời vô nghĩa. Không có câu nào đúng trong điểm!

“Nhìn xem da của người? Vì sao trời sinh phơi nắng không bị đen? Tuyết trắng không giống người thường cũng không nói làm gì, nhưng vì sao màu da người lại giống như trân châu? Ta cực nhọc vất vả, dùng biết bao nhiêu được liệu trân quý lại chỉ gần bằng người. Thật sự là ông trời không có mắt a!”

Giật nhẹ khóe miệng, Vị Ương coi như hiểu được sự trầm ổn, khí chất ôn hòa không phù hợp lứa tuổi kia của Quân Mặc Ngôn là từ đâu mà tới.

Bị người như thế quần quýt hơn một năm rưỡi, một là điên rồi, hai là giống Quân Mặc Ngôn công lực nhẫn nhịn tăng cao một bậc!

Đầu óc Vị Ương có chút hỗn loạn, theo bản năng bay lên trên nhánh cây ngô đồng, mặc kệ tất cả!

Quân Mặc Ngôn cười khổ một chút.

“Đừng náo loạn nữa, rốt cuộc có thuốc đuổi muỗi không a?”

“Đương nhiên là có, chỗ ta có loại được nào mà không có? Ta tốt xấu gì cũng là nhi tử của thần y a!”

Quân Mặc Ngôn rất muốn nói cho Kỳ Tư rằng cái đuôi khổng tước của tên này sắp vểnh lên đến trời rồi, nhưng lại sợ nói ra xong sẽ nhận lại rất nhiều lời vô nghĩa, suy nghĩ một chút. Vẫn quyết định nghe theo lời dạy của Vị Ương, không nói gì cả.

Vị Ương nói: Thương nhân không thể buôn bán lỗ vốn!

“Lấy đến đây đi!” Mở ra bàn tay, ý bảo đối phương nhanh lên một chút.

Đau khổ vạn phần vươn tay lấy một túi gấm từ trong áo ra, luyến tiếc không thôi để vào trong lòng bàn tay hắn.

“Thử nhìn xem, người bây giờ làm gì có chút khách khí nào? Giống y như cường bạo a!”

Mở ra túi gấm, bên trong có mười viên được hoàn, trong suốt sáng bóng mùi hương rất nồng.

“Ân? Cái gì mà thơm như vậy? Có mùi giống hoa hồng.” Bị hương thơm hấp dẫn bay xuống dưới Vị Ương tò mò nhìn túi giấu trong tay Quân Mặc Ngôn.

“Mặc Ngôn, nhất định phải nhớ kĩ. Ngày đầu tiên đem tâm pháp học thuộc xong, thì ăn viên dược hoàn màu hồng nhạt. Rồi sau đó vận công làm tám chu kỳ. Ngày thứ hai ăn viên màu vàng nhạt, tiếp tục vận công tám chu kỳ. Từ ngày thứ ba trở đi ăn viên màu lam. Số lần vận công không thay đổi. Bảy ngày sau không cần ăn dược. Mấy viên dược hoàn lục sắc còn lại là thuốc trị nội thương mà ta nghiên cứu chế tạo, chỉ cần chưa chết, liền có thể kéo dài tính mệnh.” Đột nhiên không hề báo trước Vương Kỳ Tư lại biến về bộ dạng nghiêm túc.

Vị Ương thật sự không thể đem hắc hiện tại và vừa rồi hòa làm một.

Quân Mặc Ngôn gật gật đầu: “Cám ơn.”

Mỉm cười, Vương Kỳ Tư lại lấy ra một cái túi giấu ném cho Quân Mặc Ngôn.

“Bên trong chính là thuốc đuổi muỗi, buổi tối đi ngủ thì đem nó nhóm lên, yên tâm là không cháy đâu! Hương khí nó phát ra là mùi con muỗi ghét nhất.”

“Tái kiến. Không tiễn.”

Vương Kỳ Tư quay lại ai oán trừng mắt tên nam hài lợi dụng xong thì đuổi người đi kia!

“Nhất định là tiên sinh gì đó của người dạy hư người! Ô hài tử dễ trêu đùa ngày trước đâu? Trả lại hắc a!”

Vị Ương đứng một bên gật gật đầu, mấy năm nay Quân Mặc Ngôn biến đổi rất nhanh.

Từ sự nhẩn nại, làm nũng ban đầu cho đến điềm đạm nhô nhô của bây giờ, hắc đã như một vị công tử sống trong xa hoa nhung lụa. Ôn nhu như ngọc a!

“Kì Tư!”

“Ân?”

“Lần sau nếu còn nói xấu tiên sinh, cũng đừng tới nơi này!” Hiếm khi, Quân Mặc Ngôn mặt lạnh nhìn chằm chằm Vương Kỳ Tư.

Híp mắt lại, Vương Kỳ Tư quan sát vị bằng hữu vừa quen thuộc vừa xa lạ này.

“Người rất dễ ý hắc. Đừng để hắc trở thành nhược điểm của người a!”

“Sẽ không, tiên sinh vĩnh viễn cũng không trở thành nhược điểm của ta. Không ai có thể xúc phạm tới hắc!”

Vị Ương không để ý hình tượng ném ra một cái nhìn khinh thường.

Đứng vậy! Đương nhiên không có người có thể xâm phạm tới y. Y đều đã thành quý, trừ phi người đó cũng thành quý.

Nhưng thế cũng không thể thương tổn y, bởi vì Tiểu Hắc cùng Tiểu Bạch sẽ đem bọn họ câu về địa phủ.

“Được rồi, ta đi trước. Trong sách có huyết vị nào không hiểu, liền hỏi ta. Ngày mai ta sẽ trở lại đây.”

“Đi đường cẩn thận.”

Nhìn Vương Kỳ Tư biến mất ở tiểu viện của chính mình, Quân Mặc Ngôn yên lặng nhìn chằm chằm Vị Ương.

“Không sao, hắc là hài tử tốt. Đem ân huệ mà hắc giúp người nhớ kĩ! Tương lai hắc chính là một phần thể lực dưới tay người.” Sờ sờ tóc của hắc, Vị Ương bay lên bầu trời, thấy được Vương Kỳ Tư cách đó không xa.

“Tiên sinh?”

“Tam Nhi, người về đọc sách trước đi. Ta đi một chút sẽ về.” Dặn dò Mặc Ngôn chuyện tiếp theo, Vị Ương bay theo phương hướng Vương Kỳ Tư li khai.

Ngay lập tức đã đuổi kịp, không kiêng nể gì bay ở cạnh hắc, dù sao cũng không ai thấy, không phải sao?

10. Chương 9

Bay theo Vương Kỳ Tư thật lâu, xuyên qua phố xá sầm uất, xuyên qua một mảnh rừng cây. Mới chậm rãi dừng bước lại, đột nhiên Vị Ương lại có cảm giác xưa tan mây mù thấy ánh mắt trời. Tự giấu một chút Vị Ương theo chân Vương Kỳ Tư đi vào tiểu ốc (phòng nhỏ).

Tiểu ốc là một nơi có phong thủy không tồi, vì sao nói như vậy? Bởi vì nơi này bốn phía có suối chảy, đằng sau lại có rừng núi cao ngất.

Không dễ bị người khác quấy rầy, bên ngoài còn đặt ngũ hành bát quái trận.

Vừa rồi Vương Kỳ Tư thuần thực đi xuyên qua, Vị Ương lại lười đi con đường giống hần, trực tiếp bay qua từ phía trên, ở đầu bên kia đợi hần.

Xuyên qua bát quái trận, đập vào mắt chính là tiểu ốc, cùng ngôi nhà bình thường của dân chúng không có gì khác nhau, nhiều nhất cũng chỉ là ở bên ngoài phơi rất nhiều thảo dược và hoa hoa thảo thảo mà thôi.

A! Đúng rồi! Hoa hoa thảo thảo này đối với y mà nói chỉ là thứ để xem, nhưng đối với người xâm nhập nơi này lại chính là mê dược mạnh nhất. Lại còn hỗn hợp của nhiều loại!

“Cha, ta đã trở về.” Đẩy ra cánh cửa, Vương Kỳ Tư cung kính cúi đầu với người ở bên trong.

Về mặt kia, bộ dáng cung kính kia. Ai~ Thật sự là nhìn như hai người a!

Vị Ương lắc đầu, tự nhiên bay thẳng vào bên trong xem xét phụ thân Vương Kỳ Tư.

Ân, ân, ước chừng khoảng ba mươi tuổi. Còn rất trẻ. Không để râu, tốt lắm. Y ghét nhất người nào để râu! Không tồi, ánh mắt cũng khá trong suốt. Khó trách sẽ bị tiểu tử kia dấu diếm nhiều năm mà không biết bản tính của hần.

Dáng người cũng khá mong manh a? Chẳng lẽ làm việc vất vả quá độ? Người có thân mình không tốt, y cũng không cần!

Theo phản xạ, trong đầu bắt đầu suy xét khả năng sử dụng người này. Khai thác khả năng một người tới tận cùng, đó mới là bản lĩnh thực sự.

Vương phụ (cha, phụ thân) xoay người nhìn ái nhi mới trở về của mình, giương lên một nụ cười ôn nhu.

“Kỳ Tư đã về rồi, trên đường vất vả. Hài tử Mặc Ngôn kia có khỏe không?”

Vương Kỳ Tư đi đến bên người Vương phụ, “Tốt lắm. Hần có một vị tiên sinh dạy hần rất nhiều thứ. Hần thay đổi rất nhiều.”

Nhú lại hàng lông mày mỏng, có một chút buồn phiền thoang thoảng: “Không phải người xấu đi! Hài tử kia ta cũng không yên lòng a!”

“Không phải là người xấu, là bằng hữu của mẫu thân Mặc Ngôn. Trước khi lâm trung đã tìm hần tới chiếc cổ Mặc Ngôn. Cha người không cần lo lắng.”

“Ai~ Hài tử kia cũng là người mệnh khổ a!”

“Cha, ta đi thăm tiểu di, nàng sống rất tốt. Nàng có hài tử, một đôi song sinh. Tỷ tỷ tên Quân Vô Song, đệ đệ tên Quân Mặc Vũ.”

“Vậy sao? Tiểu muội đã có hài tử sao? Thực muốn đi xem a! Tới bây giờ ta vẫn thực có lỗi với tiểu muội. Để nàng lẻ loi hiu quạnh một người. Xuất giá rồi mà không biết trên đời vẫn còn thân nhân của nàng.”

Vương phụ buồn bã nhìn phương xa, sự bi ai toát ra từ tận trong đáy lòng, làm cho Vị Ương có một loại cảm giác quen thuộc.

“Thì ra là thế, hần là ca ca của Vương Tuyết a! Chẳng trách lại thích Tam Nhi như vậy. Trước kia khi Vương Tuyết chưa có hài tử thì thích nhất chính là Tam Nhi, bây giờ có đứa nhỏ rồi, vẫn thường xuyên đến

tiểu viện xem Tam Nhi. Vương thị phụ tử này xem ra là yêu ai yêu cả đường đi a.” Vị Ương sờ sờ cằm, gật đầu đưa ra kết luận.

“Phụ thân, ngài đứng quá thương tâm. Tiểu di bây giờ sống cũng rất tốt. Ngài đừng lo lắng. Ngày mai ta còn phải đi một lần, chỗ Mặc Ngôn ta cũng sẽ thường xuyên chú ý.”

“Ân, đứa nhỏ kia tương lai nhất định sẽ thành nghiệp lớn. Ở Quân gia nhà đó, đại nhi tử tính tình táo bạo, người có thể làm đại sự sao có thể là hần. Nhị nhi tử tính cách âm hiểm lòng dạ hẹp hòi, không có con mắt nhìn người, sao có thể có thành tựu. Hải tử của tiểu muội còn chưa thấy qua, không thể bình luận. Nhưng tam tử Mặc Ngôn kia, tướng mạo đường đường, thiên tư trí tuệ. Nếu không phải không thể ở lại lâu, ta thật muốn lưu lại nói đó.”

Thoáng giật mình một chút, không nghĩ tới vị Vương phụ này cũng là chân nhân bất lậu tương a (không để lộ khả năng). Nhìn người chính xác như vậy, quả nhiên là người có đầu óc. Xem ra sau này không chỉ Vương Kỳ Tư, mà cả Vương phụ cũng phải đem hần kéo về bên mình.

Vốn đang muốn tìm người làm con rồi.

“Yên tâm đi, phụ thân. Ta sẽ hảo hảo trợ giúp Mặc Ngôn.” Ai bảo Mặc Ngôn biết bản tính của chính mình a?

Vương Kỳ Tư cười đến giả dối, ở trong mắt Vương phụ lại như biểu hiện của sự tự tin đầy mình.

Yêu thương sờ sờ đầu Kỳ Tư: “Người hải tử này theo ta chạy ngược chạy xuôi nhiều năm như thế, cũng khổ cho người.”

“Nói lời gì vậy, Kỳ Tư thích nhất phụ thân.”

Ta phi!

Nhìn hành động khoe mẽ của Vương Kỳ Tư, Vị Ương ở trong lòng hướng hần phỉ nhổ một phen.

Con khổng tước kia rõ ràng thích nhất là khuôn mặt và làn da chính mình đi! Giả vờ cũng giống thật!

Dù sao cũng đã biết bọn họ đối với Quân Mặc Ngôn cũng không có gì uy hiếp, như vậy liền không sao cả. Thỉnh thoảng lại đây điều tra là được.

Vị Ương lười nhìn lại cái hình ảnh phụ tử tình thâm kia, phỉ nhổ xong liền xuyên qua tiểu ốc bay ra ngoài.

Vương Kỳ Tư đang biểu đạt sự kính yêu của mình với phụ thân, khóe mắt lại liếc qua nơi Vị Ương vừa đứng, hàng lông mi nhỏ hơi hơi nhàn lại.

Không biết vì sao, hần luôn cảm giác bị người khác nhìn trộm.

Nếu Vị Ương biết suy nghĩ trong lòng hần, nhất định sẽ tán thưởng sự miễn cảm này.

Rất xa, Vị Ương liền thấy Quân Mặc Ngôn tựa vào bên cửa sổ, ngồi xem võ công bí tịch.

“Sao rồi? Xem có hiểu không?” Đáp xuống trước mặt hần, Vị Ương chỉ chỉ cuốn sách.

“Không hoàn toàn hiểu hết, huyết vị là cái gì, ta biết. Nhưng về kinh mạch dịch chuyển thì cũng không hiểu lắm.” Quân Mặc Ngôn thành thật trả lời.

“Không việc gì, cố gắng nghiên cứu một chút. Không hiểu chỗ nào ngày mai hỏi Kỳ Tư. Dù sao tại phương diện này ta cũng không giúp gì được người. Tự người lo liệu đi!”

Vị Ương lần đầu tiên cảm thấy mình vô dụng như thế, y mím môi có chút phiền muộn bay đi.

Cảm thấy buồn cười nhìn theo bóng dáng Vị Ương, Quân Mặc Ngôn cúi đầu cẩn thận nghiên cứu bí kíp.

Để có thể càng mạnh! Càng cường đại! Nhưng cũng không thể hoàn toàn để lộ ra, không thể biểu hiện chính mình quá thông minh. Bởi vì như thế tiên sinh sẽ rời đi, không thể biểu lộ ra, không thể.

Hoàn toàn không biết những ý tưởng trong lòng Mặc Ngôn, Vị Ương còn đang đắm chìm trong suy nghĩ làm sao dạy cho Mặc Ngôn càng tốt thêm. Một chút cũng không nghĩ đến hải tử mà y coi như con đang suy nghĩ làm sao để đem y cột chặt vào bên người.

Ngày hôm sau, Vương Kỳ Tư đứng hẹn tiến đến. Giải thích cho Quân Mặc Ngôn một số nơi hắc không hiểu. Dưới sự quan sát của Kỳ Tư, Quân Mặc Ngôn bắt đầu tu luyện tâm pháp.

Nhìn hắc thành công vận chuyển chân khí một vòng, Vương Kỳ Tư rất cuộc yên tâm thở phào nhẹ nhõm.

Hài tử này là thật tâm quan tâm Mặc Ngôn a!

Vị Ương buồn chán bay xung quanh hai hài tử. Vô công gì gì, với y mà nói chính là vô dụng. Vô công nội lực có thể đánh đến y sao? Không thể! Vô công tâm pháp có cao bao nhiêu chẳng nữa nhưng có thể nhìn thấy y sao? Cũng không thể. Cái gì mà khinh công bay trên nước, có khả năng bay lên trời giống y sao? Làm gì có.

Nói tóm lại, vô công đối với y chính là gánh nặng.

Tốc độ y bay còn nhanh hơn a!

“Sao vậy?” Nhìn thấy Quân Mặc Ngôn rất cục mớ mắt sau khi luyện võ một canh giờ, Vị Ương gấp gấp vội vàng hỏi.

Vừa rồi là ai ném cà chua vào y?! Đứng ra! Y chẳng qua là lo lắng cho Mặc Ngôn mà thôi, chỉ có vậy mà thôi!

Nhìn lại Vị Ương ý bảo y an tâm, ngại vì Kỳ Tư ở đây, hắc không tiện trả lời.

Vị Ương yên lòng, sờ sờ đầu hắc, cười đến vô cùng vui vẻ.

“Như thế nào?” Lần này đổi thành Kỳ Tư hỏi.

“Tốt lắm, cảm thấy thân thể nhẹ hơn rất nhiều.” Dem y phục trên thân cởi xuống, một tầng vật chất màu xám dính ở trên da, che lại làn da vốn trắng sáng như ngọc.

“Đây là tạp chất mà người bài trừ ra, bởi vì còn nhỏ. Nên không cần giống đại nhân phải vào nhà vệ sinh. Chúc mừng người, hoàn toàn không có vấn đề!” Vương Kỳ Tư chân thành chúc mừng.

“Cám ơn, nếu không có việc gì nữa, người có thể đi rồi.” Quân Mặc Ngôn nói thập phần ôn hòa, lời nói ra khỏi miệng lại làm cho người ta nghiêng rằng nghiêng lợi.

“Lại nữa! Mỗi lần lợi dụng xong liền đuổi ta đi. Thật sự là kẻ lãnh huyết a! Đứng rồi, có phải là vị tiên sinh thần bí kia của người sắp tới?” Bộ dáng nháy nháy mắt trông rất buồn cười.

“Ta không biết thì ra người trừ bỏ tự kỷ còn rất bất quá. Ta phải đi tắm rửa. Những thứ này thật khó chịu.” Châm chọc một câu, Quân Mặc Ngôn xoay người rời đi.

Vị Ương đứng đằng sau lắc đầu liên tục. Còn ồn ào nói ‘tu vi còn chưa đủ’ a! Chỉ thế mà đã châm chọc lại. Không đủ a! ——

11. Chương 10

Ngày cũng vẫn như thế dần dần trôi qua, bây giờ Vị Ương không còn dạy tri thức trên sách vở cho Quân Mặc Ngôn, mà chuyển sang dạy hắc những đạo lý và ý niệm cơ bản mà kinh thương cần có.

Hoàn toàn là những khái niệm hiện đại, cho dù là một người không biết kinh thương cũng có thể nghe và hiểu được. Càng đừng nói Quân Mặc Ngôn – vốn rất thông minh.

Sự hứng thú của Mặc Ngôn đối với kinh thương theo những lời dạy của Vị Ương mà càng ngày càng tăng, chỉ hận không thể trực tiếp gia nhập thương trường để tôi luyện.

Nhưng bị Vị Ương ngăn trở, nói hắc còn nhỏ. Còn rất ngây thơ, không thể đao thật súng thật mà làm được.

Lại qua một mùa đông, vì luyện võ mà thân thể đáng người cao lớn hơn rất nhiều, hôm nay Quân Mặc Ngôn như thường lệ đang ở trong sân luyện một bộ tâm pháp.

Xem thân hình cường tráng lên một chút nhưng nhìn qua vẫn không khác thư sinh là mấy kia. Vị ương lại vẫn bất mãn lắc đầu.

Hài tử này cũng sắp mười tuổi, mấy năm qua y chưa bao giờ thấy Quân phụ tới tiểu viện này. Hai vị huynh trưởng vài năm này cũng thực yên tĩnh, có lẽ là ở bên ngoài tìm được cái gì thú vị.

Hài tử ở cổ đại thành thực rất sớm, mười sáu mười bảy cũng có thể là phụ thân của mấy đứa nhỏ. Hai vị huynh trưởng kia nói không chừng chính là vào khu hồng đăng nga, không đúng. Nơi này hẳn tên là thanh lâu đi!

“Tần đích la phu nữ,

Thải tang lục thủy biên

Tổ thủy thanh điều thượng

Hồng trang bạch nhật tiên

Tâm cơ thiếp dục khứ

Ngũ mà mạc lưu liên.”

(Thiếu nữ đất Tần duyên dáng quá

Hái dâu bãi cạnh bến sông xanh.

Tay xinh thoăn thoắt càn khôn biếc

Má ửng hồng tươi nắng ấm lành.

Tầm đến bữa, thiếp về..chúng đợi

Quan đừng lưu luyến phút mong manh!!)

(Đây là bài thơ tả mùa xuân trong Tử dạ ngô ca của Lý Bạch)

Lá cây ngô đồng, xanh lên vàng đi rụng xuống. Năm sau, lại tuần hoàn lại quá trình này.

Cây lê mới trồng trong tiểu viện cũng bắt đầu mọc mầm, thời gian trôi qua thực nhanh a!

“Bạo trúc thanh trung nhất tuế trừ

Xuân phong tổng noãn nhập đồ tô

Thiên môn vạn hộ đồng đồng nhật

Tổng bả tân đào hoán cự phù.”

(Hết một năm rồi, tiếng pháo đưa

Gió xuân thổi ấm chén đồ tô

Ngàn cửa muôn nhà vừa rạng sáng

Đều đem đào mới đổi bùa xưa.)

(bài Nguyên nhật của Vương An Thạch)

Quân Mặc Ngôn luyện võ xong quay vào phòng lấy khăn mặt, nghe được Vị Ương thấp giọng đọc thơ, nhin không được nổi thêm một khổ.

“Người đứa nhỏ này, càng ngày càng thông minh a!”

Thẹn thùng gãi gãi sau gáy, Quân Mặc Ngôn ngượng ngùng như tiểu hài tử.

Vị Ương nhưng lại trầm mặt xuống, vươn tay chọc chọc cái trán Quân Mặc Ngôn.

“Lá gan càng lúc càng lớn a! Chính mình không làm thơ, cứ nhiên chép của người khác! Đừng cho là ta không biết thơ này là của Vương an Trạch (trong bản QT Vị Ương nói là của Đỗ Phủ, nhưng mà ta tìm trên wiki thì nó bảo của Vương An Trạch) làm. Hừ.”

Ủy khuất sờ sờ cái trán không có cảm giác gì, trong miệng nhỏ giọng nói thầm, “Thơ ngài đọc không phải cũng là của người khác sao!”

“Ân? Người nói cái gì? Có gan nói lớn tiếng lên a! Nói nhỏ làm cái gì?!” Tai mơ hồ nghe được thanh âm không quá rõ ràng, nhện không được nắm lấy tai Quân Mặc Ngôn.

“Không có, không có. Ta đi tắm rửa đi.” Nhìn bóng dáng chạy trốn nhanh như chớp của Quân Mặc Ngôn, Vị Ương đành phải cảm thán hài tử này rất có thành tựu trên võ học.

Tuy rằng không được ai dạy, nhưng hẳn tự mình nghĩ ra một loại khinh công, thường xuyên theo sau Vị Ương đi vào thị trấn, thể nghiệm một chút về cuộc sống bình dân, thuận tiện quan sát giá cả.

“Thật là, nắm không được hắc a!” Cúi đầu nhìn bàn tay không khác thường nhân của chính mình, Vị Ương không nhịn được oán giận.

“Tam Nhi, người lại đây, ta có chuyện muốn nói với người.” Nhìn Quân Mặc Ngôn ăn xong ngộ thiện, Vị Ương vẫy vẫy hắc.

“Có chuyện gì cần phân phó sao? Tiên sinh.” Dựa theo lệ thường, ngộ thiện xong, hắc sẽ đi ngủ trưa. Một canh giờ sau tỉnh dậy sẽ thảo luận với Vị Ương những vấn đề trên sinh ý. Hôm nay sao lại gọi hắc?

Nhìn hài tử trước mắt, khuôn mặt gầy yếu khi mới gặp đã sớm không thấy. Thay vào đó là hai má mím màng sạch sẽ. Đôi mắt xé hẹp dài lúc nào cũng biểu lộ cảm giác nhu hòa, để che dấu sự gian xảo và khinh miệt ở tận sâu trong. Đôi môi dày vừa phải hơi cong lên, mang theo một làn xuân phong phủ kín lòng người, yên ổn lòng người.

“Tam Nhi, đã tới lúc có thể bài bố thuộc hạ của chính người.”

Quân Mặc Ngôn nghe vậy ánh mắt không khỏi sáng ngời: “Ý của tiên sinh là?”

“Người thực thông minh, tuy rằng buổi chiều mỗi ngày ta đều cùng người thảo luận, nhưng những thứ đó dù sao cũng chỉ là giả. Đi ra thương trường rèn luyện một chút cũng tốt. Đầu tiên, người phải có đủ tài chính và nhân lực. Người bây giờ còn chưa thể ra mặt, không thể để người khác biết thân phận của người. Cho nên người phải tìm người thay thế người đứng ra. Tốt nhất là người có thể yên tâm!”

Lời nói uyển chuyển khúc chiết lập tức làm cho Quân Mặc Ngôn hiểu được ý tứ của Vị Ương.

“Tiên sinh, ý của ngài thì sao?” Theo bản năng, hắc còn chưa muốn đối mặt với những thứ này.

Híp mắt lại, một chút không hài lòng lướt qua trong mắt như sao băng: “Tam Nhi, trong nhân sinh của người. Ta chỉ đảm đương một bộ phận rất nhỏ. Nhưng thời gian còn lại cần chính người tự mình đến phán đoán là đúng hay sai!”

“Tiên sinh giáo huấn rất đúng, là Mặc Ngôn đã sai.”

Nhẹ nhàng thở dài, Vị Ương nhắm mắt lại lặng yên không nói.

Trong đầu Quân Mặc Ngôn cũng xoay chuyển rất nhanh.

Là để hắc đưa ra lựa chọn sao?

Lựa chọn tin tưởng Vương Kỳ Tư, hoặc không tin.

Từ sau khi mẫu thân rời đi, hắc đóng lại nội tâm đối với tất cả mọi người. Cho dù là Vương Kỳ Tư người đối xử với hắc tốt nhất kia.

Chỉ có tiên sinh, chỉ có tiên sinh.

Chỉ có y mới là duy nhất trong lòng chính mình.

Mà Vương Kỳ Tư...

Quân Mặc Ngôn nhớ tới hoàn cảnh hai người gặp mặt lần đầu tiên.

Lúc đó hắn bị hai ca ca khi dễ, một mình trốn trong góc phòng khóc.

Là Kì Tư đi đến trước mặt chính mình lộ ra nụ cười hồn nhiên: “Uy! Cùng nhau chơi đi!”

Một câu rất đơn giản, lại làm cho hắn cảm thấy ấm áp.

Nhưng là...

Tiên sinh cũng từng nói, con người trên đời này ai cũng sẽ thay đổi! Không gặp nhau năm năm, hắn đã sớm không còn là hắn của ngày xưa.

Vào lần đầu tiên gặp lại Vương Kì Tư, trong lòng hắn tuy có chút vui sướng nhưng suy tính lại càng nhiều.

Suy tính nguyên nhân Kì Tư xuất hiện trước mặt mình, suy tính Kì Tư có thể mang lại nhiều ít lợi ích cho chính mình.

Hắn đã không còn như ngày xưa.

Hiện giờ, bên người hắn ngoài trừ tiên sinh. Liền chỉ còn đôi song sinh và Vương nương.

Vương nương rồi cũng sẽ mất, nhưng lại không thể mang đến cho hắn cái gì. Đôi song sinh kia còn không biết tương lai sẽ thế nào. Cho nên bên người hắn chỉ còn lại có tiên sinh!

Chỉ còn lại có tiên sinh, người hoàn toàn đối tốt với mình, người hoàn toàn thật lòng với mình!

Tiên sinh không thể có được lợi ích gì ở hắn, bất kì ích lợi gì. Cho nên tiên sinh mới là người tốt nhất.

Chỉ cần có thể lưu lại tiên sinh, hắn nguyện ý làm bất cứ chuyện gì! Cho dù là tin tưởng Vương Kì tư!

Vương Kì Tư cho hắn bí kíp võ công, gần như đúng hạn mỗi ngày tới đưa tin, giống như đang nói với chính mình. Kì Tư vẫn như ngày xưa, như vậy, chính mình có thể lựa chọn tin tưởng sao?

Vị Ương lặng lẽ nhìn Quân Mặc Ngôn đã đem đầu óc bay tới nơi nào, y sẽ không quấy rầy. Bởi đây chính là lựa chọn thứ hai trong nhân sinh của Quân Mặc Ngôn.

Lần thứ nhất chính là để hắn lựa chọn để y đi hay ở, lần thứ hai chính là để hắn lựa chọn tin tưởng hay không.

Phản bội lúc nào cũng có thể xảy ra, nhưng nếu người đối tốt với người khác. Như vậy sao đối phương lại phải phản bội? Nếu người nắm giữ quyền lực quyết định sinh tử của đối phương, nếu người nắm giữ nhược điểm duy nhất của đối phương, nếu người đủ tâm ngoan thủ lạt, đủ bản lĩnh.

Như vậy, cho dù bị phản bội là có ngại gì?

Bất kỳ thời điểm nào đều phải lưu lại cho mình một con đường lui, một con đường đủ để cho chính mình đông sơn tái khởi (làm lại từ đầu)!

Lặng lẽ, trong tiểu viện chỉ nghe được thanh âm của mấy cơn gió nhẹ thổi qua.

Thật lâu sau, lâu đến Vị Ương nghĩ Quân Mặc Ngôn vẫn còn tiếp tục cân nhắc.

Hắn ngẩng đầu lên, mang theo nụ cười tám phần tương tự với Vị Ương, đáy mắt lưu chuyển là sự tự tin tuyệt đối, “Tiên sinh, bao giờ chúng ta tìm Kì Tư nói chuyện?”

Lộ ra mỉm cười, “Tam Nhi, từ hôm nay trở đi. Người đã chân chính trưởng thành. Người phải đem chính mình coi như đại nhân(người lớn), mà không phải hài tử. Làm chuyện gì cũng phải phụ trách, lời đã nói ra là phải thực hiện. Là một thương nhân quan trọng nhất chính là thanh danh và danh dự!”

“Đúng vậy, thưa tiên sinh. Mặc Ngôn minh bạch.”

“Như vậy, chúng ta đợi khi nào Vương Kì Tư tới đây đi. Đầu tiên, người thử nói cho ta xem lát nữa người định nói những gì. Ta cũng không hy vọng người trở thành một kẻ nói lắp!”

“Mặc Ngôn minh bạch, vậy bây giờ có thể bắt đầu rồi sao?”

12. Chương 11

Thuyết phục Vương Kỳ Tư trợ giúp chính mình, này kỳ thật là một chuyện rất đơn giản.

Quân Mặc Ngôn biết rõ bằng hữu nhất định sẽ trợ giúp. Cho nên hắn mới có thể lựa chọn tin tưởng.

Thế là, vào buổi chiều hôm sau khi Vương Kỳ Tư bước vào tiểu viện, liền phát hiện bầu không khí có chút khác thường.

“Mặc Ngôn, người...” Lời quan tâm còn chưa nói ra khỏi miệng, Quân Mặc Ngôn liền lên tiếng trước.

Mang theo nụ cười phong khinh vân thiển (nhẹ nhàng thản nhiên), ầm ập, hắn mở miệng.

“Kỳ Tư, ta muốn cả Quân gia! Ta muốn cho chính thê kia phải quỳ sám hối trước mộ mẫu thân ta! Cho nên, ta cần sự hỗ trợ của người!” Giọng điệu lạnh nhạt kia giống như đang nói hôm nay thời tiết không tồi. Nhưng mà Vương Kỳ Tư lại vô cùng thấu hiểu sự thù hận ngập trời cùng ngoan độc vô tận mà Quân Mặc Ngôn che dấu ở dưới câu nói bình thản này!

Hất mấy sợi tóc trên trán, Vương Kỳ Tư vừa tự kiêu vừa tự tin trả lời: “Không có ta, người có thể làm được sao? Đều đã đem tất cả của ta giao cho người, còn có thể tìm người khác sao?”

Lấy đi ba sợi tóc tuyến rử xuống trước mặt: “Khẩu khí nói chuyện của người vẫn ái muội như vậy, cẩn thận sau này không tìm được thê tử.”

“Vì cái gì phải lo lắng, bổn thiếu gia mỹ mạo như hoa vạn người mê. Nữ nhân có khi còn không bì kịp.” Đối với sự trưởng thành sớm của hài tử ở cổ đại, Vị Ương lại có thêm cơ hội hiểu biết.

“Vậy! Người định để ta làm cái gì?”

Khóe môi cong lên nói rõ chủ nhân tâm tình hảo, ngay cả ánh mắt ngăm đen thâm thúy cũng phát ra ý cười ôn hòa.

“Ta muốn khai (mở) tửu lâu. Thị trường bây giờ, tửu lâu tuy nhiều. Nhưng mấy nhà tốt thực sự lại không nhiều, trừ bỏ mấy bài tử (nhân hiệu) đã kinh doanh lâu đời, còn lại đều không đáng để vào mắt. Ta cần không chỉ có một mình người. Còn cả phụ thân người, ta cần hắn đứng ra giúp ta. Ta vẫn chưa thể lộ diện.”

“Không sai, còn không thể làm cho người ta biết người ở sau lưng thao túng. Bằng không sẽ làm chính thê kia sinh nghi.”

“Tiếp theo, giúp ta tới mấy hộ nhân gia (gia đình) này mời người. Những người này tính cách có chút quái dị, nhưng trù nghệ tuyệt đối tốt. Nhất định phải mời họ xuất sư. Trong số họ có người là bị bếp trưởng khinh thường rồi sa thải. Cho nên, lợi dụng nhược điểm của bọn họ đi!” Quân Mặc Ngôn đưa cho Vương Kỳ Tư một quyển sách mỏng, ở trên viết tên người, những việc từng trải qua, tính cách, địa chỉ vân vân.

Vương Kỳ Tư nhìn tư liệu ở phía trên, trong nội tâm hút vào một luồng khí lạnh.

Thực chi tiết! Vô cùng tỉ mỉ! Có lẽ đối với một vài người chuyên môn buôn bán tình báo mà nói. Thông tin này còn kém một chút, nhưng đối với một đứa nhỏ không bước ra khỏi cửa mà nói. Thực lực này cũng đã đủ làm cho người ta sợ hãi.

Buổi sáng Quân Mặc Ngôn phải luyện công cùng đọc sách, buổi chiều phải luyện võ và hoạt động tự do, thường thường còn phải tiếp đãi đôi song sinh.

Hắn lấy đầu thời gian để quan sát những người này? Huống chi, hắn căn bản chưa từng ra khỏi tiểu viện này đi! Nói đến như vậy, Vương Kỳ Tư quay sang nhìn hắn: “Là vị tiên sinh kia của người giúp người đi!”

Quân Mặc Ngôn cũng không dấu diếm: “Đúng vậy.”

Mỗi ngày lúc luyện võ, Vị Ương sẽ rời đi giúp hắn tìm hiểu những người này và địa chỉ. Một người thương nhân còn chưa khởi bước chuyện đầu tiên phải làm chính là quan sát chung quanh.

Nhưng này cũng không có nghĩa Mặc Ngôn chưa xem qua mấy người này. Quân Mặc Ngôn cũng thường theo sự dẫn dắt của Vị Ương dùng khinh công trèo tường đi ra ngoài. Bất quá không thể lưu lại quá lâu mà thôi.

“Ta hiểu được, mấy người này ta sẽ thu phục! Còn gì nữa? Tỷ như tử lâu muốn đặt ở nơi nào?”

“Nơi này.” Quân Mặc Ngôn lại xuất ra một bản vẽ, phía trên có địa chỉ của tử lâu.

“Thực đúng là người! Bên cạnh là tiệm trang sức, thư *** (hiệu sách), đối diện là thanh lâu, đồ phở(sòng bạc). Cách quan phủ không xa. Nhưng là, nơi này vốn cũng có một tử lâu đi? Người muốn tính toán thế nào?”

Quân Mặc Ngôn nghe vậy, lộ ra một nụ cười tự tin. Rồi sau đó lạnh lạnh nói: “Đó lại là vấn đề của người. Người không phải luôn tự nói chính mình thông minh vô cùng sao?”

Run rẩy khóe miệng, Vương Kỳ Tư sâu sắc hiểu được tính cách hữu cừu tất báo của Quân Mặc Ngôn. Chẳng qua loại trả thù này không phải là rất nhanh, mà là chậm rãi. Vào lúc địch nhân bắt đầu thả lỏng cảnh giác!

Giao hữu bất thận (chọn bạn không cẩn thận) a! Ngoài trừ hắc Kỳ Tư này sẽ không ai biết sự âm hiểm ác liệt phía dưới vẻ ngoài ôn nhu nhã nhặn của tiểu tử này đi?

Nếu Vị Ương biết suy nghĩ của Vương Kỳ Tư, nhất định sẽ phản bác. Bởi vì y cũng coi như một cái nhân chứng. Cũng là người nhìn Mặc Ngôn từ lúc một chút giả dối đến bây giờ là càng ngày càng giả dối. Ai bảo Quân Mặc Ngôn là đệ tử mà y dạy dỗ đâu?

“Xem như người lợi hại!” Cầm giận trừng mắt nhìn đối phương vài lần, Vương Kỳ Tư đem bản vẽ và cuốn sách nhét vào trong lòng ngực.

“Còn chướng quấy, liền phiền toái Vương thúc. Về mặt giao thiệp người đứng ra, làm cho mọi người nghĩ người là thần đồng. Quan trọng nhất là, phải chuẩn bị thực đơn!”

“Thực đơn? Là cái gì?”

Quân Mặc Ngôn nhìn Vị Ương, người kia nụ cười đắc ý nhìn hắc.

“Thực đơn chính là thứ mà chúng ta đem những món ăn chúng ta sẽ bán viết lên một tờ giấy cứng. Mỗi loại thức ăn đều phải viết rõ ràng nguyên liệu chính cùng phương pháp nấu nướng. Đương nhiên phương pháp thì viết đơn giản một chút. Tỷ như nói: hấp, kho, chiên vân vân. Có vài người ăn cái gì cũng rất xoi mói, làm cho họ biết rõ nguyên liệu cũng tốt. Rồi sau đó tìm một ít tiểu nhị lanh lợi, biết nhìn người mà làm việc. Bộ dáng thanh tú một chút. Dẫn tiểu nhị đem những gì nghe được nhớ kỹ, buổi tối báo lại cho người, người nào thích hợp thì thưởng ngân lượng cho bọn hắc.”

Dựa theo ý tưởng của Quân Mặc Ngôn, mấy tiểu nhị kia cũng không cần tìm người thanh tú. Gia huấn của Chu Tử lúc trước khắc sâu trong trí nhớ hắc. Nhưng Vị Ương nói tiểu nhị là ấn tượng đầu tiên của khách nhân đối với tử lâu, phải thuận mắt!

“Ân, ân. Ta hiểu được. Chủ ý này thực mới mẻ độc đáo a! Vậy tử lâu bố trí thế nào?”

“Đại đường (đại sảnh) phải đơn giản, chính giữa đại đường đặt một khán đài nhỏ, rồi tìm người thuyết thư. Cứ vào đầu giờ chiều, để đầu bếp nấu ra nhiều loại thức ăn mới mẻ. Mỗi ngày năm bàn, không được nhiều hơn. Lầu hai phải bày biện thêm văn phòng tứ bảo(bút, mực, giấy, nghiên), lại treo một ít câu đối. Chỉ cần có người có thể đối lại, tiền cơm nước của hắc liền miễn. Phòng thuê trên lầu ba mỗi gian đều phải khác biệt, phải phân chia cấp bậc. Thay đổi nhiều hình thức bài trí, công việc cụ thể người liền tự mình thu xếp đi!”

Vương Kỳ Tư tán thưởng nhìn chằm chằm Mặc Ngôn: “Mặc Ngôn, đầu óc của người thật tốt quá đi? Nấu những món mới lạ có thể hấp dẫn ánh mắt của dân chúng bình thường. Thơ đối có thể khiến thư sinh mỗi ngày chạy tới nơi này. Đối không được còn có thể nói với bằng hữu, rồi sau đó thường xuyên qua lại, nguồn khách của chúng ta tuyệt đối nhiều hơn những nơi khác. Rồi sau đó bố trí của lầu ba sẽ hấp dẫn ánh mắt của đại phú nhân (người giàu có). Tuyệt!”

Hơi hơi ngượng ngùng đỏ bừng mặt. Ánh mắt của Quân Mặc Ngôn xuyên qua Vương Kỳ Tư, nhìn về phía Vị Ương đang đứng đối diện.

Những chủ ý này, phần lớn đều là tiên sinh dạy cho hắn.

Do hắn đưa ra đề nghị trước rồi sau đó để tiên sinh tiến hành cải biến. Mỗi một lần cải biến cũng sẽ làm cho hắn có cảm giác vô cùng xấu hổ. Chủ ý của tiên sinh luôn tốt hơn hắn trăm ngàn lần.

Nhưng tiên sinh lại luôn sờ sờ đầu hắn, nói hắn đã thực thông minh.

Cái loại ánh mắt nhẹ nhàng thản nhiên lại bao hàm đủ loại cảm tình ở bên trong này là thứ hắn vĩnh viễn cũng không thể quên được.

Hắn đã thực sự cố gắng học. Học nụ cười của tiên sinh, học ánh mắt của tiên sinh, học khí chất của tiên sinh.

Nhưng là sự bí ẩn bên khóe miệng tiên sinh là hắn không thể nào học được. Sự châm biếm thể nhân dưới đáy mắt tiên sinh là hắn không thể thể hiện ra. Nhưng hắn vẫn thực cố gắng thực cố gắng đi học tập!

Mỗi khi hắn gặp khó khăn, hắn sẽ luôn không tự chủ được sờ ngón út bên tay trái. Nơi đó có hy vọng mà tiên sinh ban cho hắn, chỉ cần nghĩ tới tiên sinh, bất cứ khó khăn nào hắn cũng có thể vượt qua. Hắn vẫn luôn tin tưởng như vậy!

Sâu trong lòng, gốc cây mang tên người quan trọng nhất kia, đang lặng lẽ lớn lên, những trái cây nho nhỏ mới kết còn thực non nớt, nhưng đã có thể mơ hồ nhìn ra chữ viết ở phía trên – tiên sinh!

“Kỳ Tư, nếu muốn lo liệu được tửu lâu này tốt, cần rất nhiều ngân lượng. Người...” Quân Mặc Ngôn sợ Vương thị phụ tử không có nhiều bạc như vậy.

“Mặc Ngôn, chuyện tiền vốn người không cần lo lắng. Cha ta có tích góp, ta cũng có thể bán được ruộng nham cho các thanh lâu và đại phú gia, đừng xem thường này tiểu được hoàn. Bao nhiêu người ngàn vàng còn không mua được một viên a! Nếu thật sự không đủ, ta liền hỏi mượn mấy mụ mụ, các nàng tuy là thanh lâu nữ tử, nhưng đối với người đã nhận định vẫn rất hào phóng.”

“Phiền toái người. Tửu lâu khai trương xong. Có sự tình gì buổi tối người có thể tới đây nói với ta. Sổ sách cũng lấy lại đây cho ta xem, đừng để cho Vương thúc vất vả. còn điều quan trọng nhất, người đừng quên đi thu xếp với quan phủ. Trương đại nhân là quan tham điển hình, đưa đủ rồi thì cũng dễ dàng thôi.”

“Đây ta biết, có tiền có thể sai quỷ bảo ma thôi!” Vương Kỳ Tư rất đồng ý.

“Còn việc cuối cùng, tửu lâu tên là gì?”

Quân Mặc Ngôn nhìn thoáng qua Vị Ương, đem cái tên đã nghĩ từ lâu nói ra: “Đông Giải! Đông Giải Lâu!”

13. Chương 12

Nháy mắt, tửu lâu thuận lợi khai trương cũng đã qua nửa năm. Tại nửa năm này sự nổi danh của Đông Giải Lâu ngày càng tăng. Dân chúng thích tới, bởi vì nơi đó thức ăn vừa ngon vừa rẻ. Thư sinh thích đi, bởi vì câu đối nơi đó gần như không người có thể đối lại, thậm chí một ít quan to quý tộc cũng ẩn danh mai họ (dấu điểm tên tuổi) lại đây xem câu đối, tuy rằng đều lắc đầu mà đi, nhưng nội tâm vẫn vô cùng yêu thích. Đại phú gia thích đến, bởi vì sự bày biện trang trí xa hoa nơi đó đủ để làm tôn lên thân phận của họ.

Đông Giải lâu tuy mới thành danh nhưng vạn người biết!

Muốn hỏi những tửu lâu khác vốn đang cảm phần thấy thế nào về việc này? Thì đây cũng là chuyện không thể làm gì được. Bọn họ cũng không dám hạ thủ với Đông Giải lâu, bởi vì bằng hiệu của Đông Giải lâu là tự tay hoàng đế viết rồi ngự ban. Ngày khai trương, hoàng đội (đội ngũ hoàng gia) chậm rãi đi tới làm cho mọi người kinh ngạc không nhỏ.

Ngoại nhân cũng chỉ biết lão bản của Đông Giải Lâu là nhi tử của một thần y nổi danh, tuy rằng hắn nói hắn cũng là tiểu nhị làm công, nhưng mọi người cho rằng hắn nói giỡn. Thử hỏi ai có thể mời được hài tử của vị lang trung mà hoàng thượng chính miệng ban thưởng danh hiệu thần y a?

“Muốn tới nhìn xem sao không?” Vị Ương phiêu đảng ở trước người Quân Mặc Ngôn hỏi người đang sửa sang lại phần cổ tay áo kia.

“Đúng vậy, tiên sinh. Lâu rồi không đi. Muốn đi xem.” Quân Mặc Ngôn trải qua nửa năm này thành thực rất nhiều. Súng thật đao thật trên thương trường tổn công sức rất nhiều so với lý luận suông.

Khi đó Quân Mặc Ngôn mới hiểu vì sao Vị Ương không cho hắn giao thiệp với thương trường quá sớm, chiến trường không mùi thuốc súng này mới làm cho người ta mồ hôi lạnh chảy ròng ròng.

Nhìn hắn rồi nở một nụ cười mỹ lệ, Vị Ương vui vẻ làm bạn bên cạnh hắn.

“Đi thôi, thuận tiện đi dạo quanh chợ một lần.”

“Hảo, tiên sinh.” Đối với người quan trọng nhất cũng là người tôn kính nhất, Quân Mặc Ngôn chưa bao giờ phản bác lời nói của Vị Ương.

Thân hình linh hoạt dễ dàng bay qua tường vây cao ngất, đuổi theo Vị Ương bước nhanh hướng Đông Giải Lâu.

Đông Giải Lâu người đến người đi, trên mặt những người lui tới đều mang theo nụ cười hài lòng.

Vị Ương không khỏi có chút kiêu ngạo một phen, dù sao nơi này chính là y gián tiếp sáng lập a!

Giả dạng thành khách nhân bình thường, dù sao cũng sẽ không có người nhận thức Quân Mặc Ngôn là hài tử Quân Gia.

“Khách quan, xin mời ngồi.” Điểm tiểu nhị bộ dạng thanh tú mở to cặp mắt của mình, làm cho người ta nhìn không được bật cười.

“Nói cho chương quầy nhà người, có bạn cũ tới chơi.”

Quân Mặc Ngôn không giống người bình thường nhét bạc cho tiểu nhị, tuy rằng giá trị của hắn hiện tại đã sớm vượt qua trăm vạn hoàng kim.

Bởi vì hắn đã quy định rõ ràng, *** tiểu nhị trong Đông Giải Lâu không thể nhận bạc mà khách nhân cấp cho.

Ánh mắt tiểu nhị kia xoay chuyển một vòng, xem vị khách nhân này tướng mạo đường đường tất là thiếu gia nhà quan to quý tộc, vội vàng gật đầu chạy vào nội đường.

Hiện giờ chương quầy ở bên ngoài tiếp đón khách nhân cũng không phải Vương Kỳ Tư hay Vương phụ, mà là người bọn họ mời đến. Tất cả những người làm việc ở đây gần như đều từng chịu ân của Vương thị phụ tử.

Có thể là trị bệnh cho người quan trọng của họ, có thể là cứu tính mệnh của bọn họ. Trong Đông Giải Lâu không ít người là võ công cao thủ hay võ lâm nhân sĩ.

Chỉ là bọn họ đã chán ghét cứ đánh đánh giết giết trong võ lâm, lại vừa lúc bị Vương thị phụ tử cứu. Rồi cứ như vậy cứu giúp nhân sinh của bọn họ. Cuộc sống như bây giờ làm cho bọn họ cảm thấy ấm áp và khoái hoạt. Không có những ngày đao quang kiếm ảnh a!

Chỉ chốc lát sau, *** tiểu nhị đã quay lại.

“Khách quan, chương quầy mời ngài tới nội đường.”

Gật gật đầu, Quân Mặc Ngôn theo tiểu nhị đi vào hàng lang tiến tới nội đường. Người có thể đi vào nội đường không nhiều lắm. Nơi này không phải khách *** không có phòng để khách nhân nghỉ lại. Nội đường chính là nơi mà Vương Kỳ Tư nán lại nhiều nhất. Người bình thường căn bản không thể tới gần.

Tiến vào nội đường, xuyên qua một đình viện. Quân Mặc Ngôn đã có thể nhìn thấy người đang đứng ở đại sảnh.

“Người lui ra trước đi!” Vương Kỳ Tư phất tay áo để tiểu nhị lui xuống.

Khi thân ảnh của tiểu nhị hoàn toàn biến mất, Vương Kỳ Tư mới bật phát ra.

“Người là đồ không lương tâm a

sao lâu như thế cũng không tới nhìn xem~~ liền đem trọng trách đặt lên người ta như thế! Bao nhiêu lâu rồi ta chưa đi đắp mặt~~”

Kể đang ai oán liều mạng dán lên người Quân Mặc Ngôn, thanh âm bi bi thăm thẳm làm cho Vị Ương lùi mấy bước xoa xoa cánh tay chính mình, rồi đột nhiên cảm thấy gió thu bên ngoài càng ngày càng lạnh.

Quân Mặc Ngôn bây giờ tự nhiên sẽ không giấu cợt giễu lúc trước. Mang theo nụ cười ôn hòa, hắn vươn tay nắm lấy y phục sau gáy của đối phương, trực tiếp đem gã bằng hữu đang ghé lên người hắn chơi trò bị phu quân ruồng bỏ kéo ra.

“Đùa đủ chưa? Gần đây hoàng đế lão nhân bảo người đưa món ăn tới đi? Người trả lời như thế nào?” Sủa sang lại y phục hơi chút hỗn độn, hắn không thèm liếc mắt mở miệng hỏi.

Bĩu bĩu môi, Vương Kỳ Tư ngồi vào trên ghế, nhàm chán nhếch chân bắt chéo: “Còn có thể thế nào? Từ nơi này đưa tới hoàng cung phải mất ít nhất ba ngày, thức ăn cũng sớm bị hỏng. Cho nên chỉ cần theo lời người nói với công công truyền lời, thật sự không có cách nào khác. Tới đây mấy lần, hoàng đế lão nhân kia cũng sẽ không nói. Chẳng qua thường xuyên cải trang vi hành mà thôi. Hắn thích chạy lên lầu hai, chúng ta cũng không thể ngăn trở. Phải không?”

Vừa lòng gật gật đầu, mấy vị đại thần trong triều gần như đều biết hoàng đế lão nhân rất thích Đông Giải lâu, tất cả đều tự nguyện tự hạ thân phận cùng với hoàng đế lão nhân đi vào nơi này. Những người thường xuyên qua lại lúc ban đầu chỉ là có lệ về sau cũng dần dần thích, chuyển biến cũng chỉ trong mấy tháng đi!

Thức ăn ở lầu ba thế nhưng đắt tiền muốn lú lười, một đĩa rau trộn cũng đã mấy lạng vàng. Bất quá người tới ăn vẫn nói liên không dứt. Bởi vì bọn họ cảm thấy như vậy mới có thể biểu hiện giá trị của họ. Có hiểu không a!

“Có người tới nháo sự sao?”

Khinh khinh liếc nhìn Quân Mặc Ngôn, Vương Kỳ Tư không hiểu sao hắn có thể hỏi một vấn đề như vậy.

“Sao có thể không có đâu! Những kẻ nhìn chúng ta mà đỏ mắt không có một trăm cũng có tám mươi. Bất quá đều bị âm thầm giải quyết hết.”

“Đúng rồi, hôm nay nghe được một tin tức thú vị nha!” Vương Kỳ Tư thần bí nháy mắt mấy cái, giống như một hài tử đang chờ được thưởng.

“Công chúa đương triều xuất giá, gả tới bên ngoài đâu! Nghe nói là liên quan tới hòa thân!”

“Loại chuyện này hiểu được là được rồi, không quan hệ tới chúng ta. Ta nói rồi hết thấy những tin tức liên quan tới triều đình đều phải giữ bí mật. Nếu như rước họa vào thân cũng đủ để chúng ta mất mạng.” Ánh mắt xen lẫn một chút hàn khí xuôi theo đường nhìn bắn thẳng tới trên người đối phương.

“Điểm ấy ta đương nhiên biết. Bây giờ hoàng đế lão nhân sủng chúng ta như vậy, không có nghĩa sau này không trở mặt. Đạt được càng nhiều tin tức chính là cách để chúng ta bảo toàn tính mạng. Đúng rồi, có hứng thú biết khuê danh của công chúa không a!”

Khuê danh của công chúa đương triều không thể bị ngoại nhân biết đến. Vương Kỳ Tư hiểu rõ điểm ấy nhưng một chút cũng không cổ kị.

Than nhẹ một hơi, biết nếu hắn không hỏi. Vương Kỳ Tư nhất định không bỏ qua chính mình.

“Nói đi.” Trong lòng không khỏi nghĩ thầm sao Kỳ Tư lại thích tin tức như vậy?

“Là Mộ Dung Chân!”

Vẫn nhìn sau lưng Vị Ương, Quân Mặc Ngôn đột nhiên phát hiện, khi Vị Ương nghe đến cái tên này thân mình đột nhiên run lên một chút. Hai bàn tay âm thầm nắm chặt lại.

Hàng lông mày thẳng nhin không được theo bàn tay dần dần nắm chặt kia mà nhả lại. Người nào? Người nào có thể khiến tiên sinh lộ ra cảm xúc rõ ràng như thế? Ngoài trừ hấn ra, trong lòng tiên sinh còn người khác sao?

Quân Mặc Ngôn bị ý nghĩ này khiến cho hoảng sợ không nhin được lạnh mặt xuống, lặng yên không nói.

“Xảy ra chuyện gì? Có vấn đề gì sao không?” Vương Kỳ Tư bị vẻ mặt của Quân Mặc Ngôn dọa tới.

Từ lúc nào Quân Mặc Ngôn lại hứng thú với khuê danh của một công chúa? Mặc Ngôn cũng chưa từng tiếp xúc với người trong hoàng thất a!

Quân Mặc Ngôn chính là thản nhiên, im lặng nhìn chằm chằm người kia đang từ từ xoay người lại.

Đôi mắt nhìn về phía Quân Mặc Ngôn, ánh sáng phía sâu trong trăn ngập trào phúng và bi ai.

Trí nhớ hắc ám lập tức lại hiện ra trong đầu Vị Ương.

Hơn năm mươi năm! Hơn năm mươi năm a! Y nghĩ phần trí nhớ kia y đã sớm quên, bây giờ lại bị mở ra. Mộ Dung Chân! Mộ Dung Chân! Nữ nhân cho y tình yêu vừa ngăn ngừi vừa giả dối kia! Nữ nhân được đến nụ cười của y rồi lại mưu hại y kia!

Nữ nhân mà y hấn phải đã sớm quên đi kia!

Từ từ nhắm mắt lại, Vị Ương đột nhiên cảm thấy thân hình thực mệt mỏi. Cái tên kia đại biểu cho phần trí nhớ y không muốn nhớ lại nhất. Người bằng hữu y coi như huynh đệ rồi lại phản bội y. Y nghĩ đã quên, thì ra chỉ là lừa mình dối người.

Nụ cười giấu cọt tùy theo khóe môi cong lên mà lộ ra. Y bay ra tiểu viện, lẳng lẳng đứng ở nơi đó, ngẩng đầu, khoanh tay nhìn ánh nắng mặt trời mùa thu không quá nóng bức phía trên.

Cái gì cũng chưa nói, chính là đứng như vậy. Lại làm cho Quân Mặc Ngôn vẫn đang nhìn chăm chú nhìn y cảm nhận được khí tức thống khổ gần như là tê tâm liệt phế từ trên người y truyền đến. Khiến trái tim của hấn cũng ần ần phấp đau.

14. Chương 13

“Mặc Ngôn?” Kéo kéo tay áo Quân Mặc Ngôn, đối với bầu không khí lặng yên này, Vương Kỳ Tư cảm thấy có chút sợ hãi.

Cho tới bây giờ Quân Mặc Ngôn đều là mỉm cười, mặc kệ là bị huynh đệ đánh chửi, bị chính mình bám lên người khóc lóc kể lể, bị đôi song sinh quẩn lấy không thể đọc sách. Hấn vẫn đều tươi cười, nhiều nhất cũng chỉ lờm một cái. Duy nhất một lần hấn lạnh mặt là vì tiên sinh của hấn.

Mà bây giờ, hấn lại trầm mặt xuống. Khi hấn cười thì ôn hòa thân cận nhưng bên trong lại có cảm giác xa lánh. Khi hấn không cười lại là lãnh khốc vô tình mang theo sát ý bên trong.

Quân Mặc Ngôn giống như bị đánh thức, giật mình một chút, một lần nữa nở nụ cười.

“Cái gì?” “Người không sao chứ? Mộ Dung Chân kia người nhận thức?” “Không, ta không biết. Ta sao lại nhận thức thành viên hoàng thất đâu?”

“Vậy là tốt rồi. Vậy là tốt rồi.” Vương Kỳ Tư chỉ sợ Mặc Ngôn thực sự nhận thức vì công chúa sắp xuất giá kia.

“Xảy ra chuyện gì? Bộ dáng như sắp chết tới nơi?” Buồn cười nhìn xem Vương Kỳ Tư đang vỗ ngực rất khoa trương.

Không hề lịch sự Vương Kỳ Tư liếc nhìn đầy khinh thường: “Còn không phải bởi vì người!” Cái tên không biết tự mình hiểu lấy này!

“Ta? Ta làm gì chọc tới người?” Quân Mặc Ngôn hoàn toàn không hiểu, nghĩ Vương Kỳ Tư là muốn trêu chọc hắn, cũng không để ý lắm. Có lẽ nói là đã thói quen.

Há miệng, cuối cùng vẫn không nói gì. Vương Kỳ Tư không nghĩ làm cho Quân Mặc Ngôn biết, vừa rồi về mặt khi hắn nghiêng người đi nhìn ra tiểu viện thực khủng bố.

Phi thường khủng bố khủng bố đến nỗi ngay cả Kỳ Tư cũng sợ hãi. Sợ nam hài này đã biến thành ma đầu giết người không chớp mắt. Cái loại cảm giác mà trong lòng vẫn còn sợ hãi này khiến y không thể mở miệng.

Cuối cùng, Vương Kỳ Tư lắc đầu, đem biểu tình khó gặp của Quân Mặc Ngôn cho là chuyện nhỏ.

“Không có việc gì. Ta đi đem sổ sách tới cho người. Buổi tối ta đỡ phải tới.” Nói xong cũng rời đi lấy sổ sách.

Quân Mặc Ngôn nhìn Vương Kỳ Tư đi xong, bước đi tới tiểu viện.

“Tiên sinh.”

Vị Ương yên lặng đứng ở đó, giống như hoàn toàn đắm chìm trong hồi ức, vẫn chưa nghe được tiếng gọi của Quân Mặc Ngôn.

Cảm giác hoảng sợ che kín toàn thân, Quân Mặc Ngôn vươn tay nghĩ muốn nắm chặt đáng người nhìn qua là hoàn toàn tồn tại kia. Nhưng hai cánh tay lại cứ thế xuyên qua.

“Tiên sinh! Tiên sinh! Không cần rời đi ta! Không cần bỏ lại Mặc Ngôn! Mặc Ngôn chỉ có ngài! Chỉ có ngài!” Hắn sợ hãi, hắn sợ hãi. Hắn nhìn đến vẻ mặt Vị Ương bị ai tuyệt vọng như vậy.

Hắn phảng phất như thấy được Vị Ương đối với thế gian này có bao nhiêu thất vọng, rồi sau đó sẽ phát tay thoát xác thành tiên rồi bay đi.

Hắn đã muốn mất mẫu thân, không thể lại mất đi tiên sinh!

“Tiên sinh! Tiên sinh! Van cầu ngài! Không cần bỏ lại Mặc Ngôn! Không cần!” Cho dù là bị huynh đệ ngoan độc đánh chửi Mặc Ngôn cũng không mở miệng cầu xin, nhưng đối với Vị Ương lại có thể buông ra tất cả tôn nghiêm của mình, chỉ cần y có thể lưu lại.

May rằng trong tiểu viện cũng không có người, bằng không có lẽ sẽ cho rằng Quân Mặc Ngôn là kẻ điên. Đơn giản là vì trong mắt người ngoài hắn đang la lên với một đám không khí.

Thân mình Vị Ương giật giật. Từ từ quay lại một cách cứng ngắc, nhìn lại khóe mắt đã phạm lệ của Quân Mặc Ngôn.

Y chăm chú nhìn hắn một lúc lâu, rồi giống như đột nhiên thanh tỉnh lộ ra nụ cười quen thuộc đối với hắn.

“Xảy ra chuyện gì? Vì cái gì lại khóc? Đại trưởng phu đổ máu không đổ lệ. Người không biết sao?”

Này lại đổi thành Quân Mặc Ngôn ngơ ngác nhìn chằm chằm Vị Ương. Giọng nói khô khốc mang theo nồng đậm khó hiểu: “Tiên sinh không cần ta sao?”

Giống như nghe được một câu chuyện khôi hài, Vị Ương sờ sờ đầu Quân Mặc Ngôn.

“Người đang nói cái gì a! Ta nói không cần người lúc nào?”

“Nhưng là vừa rồi Mặc Ngôn gọi thế nào, tiên sinh cũng không đáp lại.”

Vị Ương ngẩn ra, rồi sau đó cười cười như không có chuyện gì xảy ra: “Đó là bởi vì ta đang suy nghĩ chuyện tình. Tam Nhi người không cần lo lắng như thế.”

“Nhưng là...” Quân Mặc Ngôn vẫn còn lo lắng, lỗ hổng trong lòng một khi đã xuất hiện một cái miệng nhỏ, sẽ dần dần mở rộng, nếu không nhanh chữa khỏi, hậu quả sẽ không thể tưởng tượng.

“Chẳng lẽ là Tam Nhi người không thích ta? Muốn ta rời đi đến như thế?” Giả vờ giận dữ khoanh hai tay lại, bộ dáng rất không cao hứng.

Liều mạng lắc đầu: “Đương nhiên không phải! Mặc Ngôn thích nhất tiên sinh! Sao có thể chán ghét tiên sinh a?” Thực sự là oan uổng thấu trời a!

“Sao lại không được?” Cười vui vẻ, Vị Ương đem những gì vừa nhớ lại vớt ra sau đầu. Hết thấy đều đã qua đi. Cho dù hiện tại có thể trở về, nữ nhân kia cũng đã qua bảy mươi từ lâu, chẳng lẽ y còn phải dây dưa không rõ với một lão thái bà sao không?

“Còn có, Tam Nhi. Từ thích này không thể nói lung tung, tuy rằng thích có nhiều định nghĩa. Nhưng người cũng sắp trưởng thành. Nếu còn giống đứa nhỏ hay nói lung tung, sẽ tạo thành hiểu lầm của đối phương. Đến lúc đó nếu lưu lại một đuôi đào hoa trái, cũng đừng trách ta không sớm nhắc nhở người.” Sớm nhìn ra tương lai Quân Mặc Ngôn nhất định là mỹ nam ôn nhu nho nhã, Vị Ương cho hắn tiêm trước thuốc dự phòng.

Nhu thuận gật gật đầu, Vị Ương cũng không biết suy nghĩ trong lòng Quân Mặc Ngôn.

Hắn là thật sự thích tiên sinh không phải cái thích giống thích ca ca tỷ tỷ, cũng không phải cái thích đối với mẫu thân. Là cái thích đơn thuần thuần khiết nhất, cái loại tình cảm đã trải qua thời gian ấp ủ và có thể biến thành thứ cảm tình tốt đẹp nhất trên thế gian. Đó chính là yêu!

Lau đi nước mắt, một lần nữa quay lại đại sảnh, không bao lâu. Vương Kỳ Tư đã mang sổ sách trở lại.

“Này. Đây là sổ sách mấy ngày nay. Có vấn đề gì ngày mai ta tới nói cho ta biết.”

“Đã biết. Ta tin tưởng người.” Nói xong liền đem sổ sách để vào trong lòng ngực.

“Tin tưởng ta còn đem sổ sách lấy đi? Hừ hừ.” Làm bộ bất mãn oán giận.

Cười nhẹ nhàng, Quân Mặc Ngôn cách y phục sờ sờ lên sổ sách. Hắn muốn sổ sách chỉ là vì nhắc nhở chính mình, còn chưa đủ. Còn chưa đủ. Không đủ để hắn có thể đối chọi lại Quân gia.

“Ta đi trước.”

“Nga, tạm biệt a~”

Lắc đầu, Quân Mặc Ngôn xoay người rời đi.

Ra Đông Giải Lâu tiến vào khu chợ náo nhiệt, mấy người bán hàng dong ở hai bên đang nhiệt tình kêu la. Hấp dẫn người đi đường tới xem, và mua một chút. Để cho bọn họ có thể nuôi sống gia đình.

“Lão bản, cho một chén chi ma hồ(chè vùng đen hay chè mè đen)”. Bị hương thơm của chi ma hồ hấp dẫn, Quân Mặc Ngôn mỉm cười ngồi lên chiếc ghế có chút cũ kĩ.

“Yêu! Tiểu thiếu gia a! Đến đến đến, bát chi ma hồ này còn nóng đâu! Ăn cẩn thận a!” Lão bản là người trung niên khoảng bốn mươi tuổi, kiếm sống chỉ bằng bán chi ma hồ.

Mỗi lần đến chợ, hắn luôn tới nơi này ngồi một chút.

Múc một chút chi ma hồ lên, hé miệng thổi thổi khí. Làn khói trắng trong phút chốc làm hắn không thể thấy rõ, cái loại cảm giác mông lung này cũng không tệ.

Vị Ương nhìn quán hoành thánh cách đó không xa, có chút trẻ con nuốt nuốt nước miếng, “Tiểu hoành thánh a! Đều đã muốn gần 60 năm không ăn rồi. Ôi cái thân thể chết tiệt này, tiểu hoành thánh.”

Bật cười nhìn biểu hiện trẻ con của Vị Ương, đối với tiểu hoành thánh mà y khát vọng, hắn cũng không có cách nào. Chưa từng nghe nói qua quỷ hồn còn có thể ăn.

Ánh mắt hung tợn bắn thẳng về phía Quân Mặc Ngôn còn đang chậm rãi nhấp nhấm chi ma hồ: “Ăn nhanh lên! Ăn xong về nhà!”

Quân Mặc Ngôn mân chặt miệng cố gắng nghẹn cười, tâm tình tốt gật gật đầu.

Hắn lại phát hiện ra một vài sở thích của tiên sinh. Thích ăn tiểu hoành thánh, biết giận chó đánh mèo còn có thể cấu kính như hải tử.

Vị Ương bất mãn với hành vi cười trộm của Quân Mặc Ngôn, tự mình quay người nhìn xem đầu phố náo nhiệt người đến người đi.

Xa xa trên một cái cầu nhỏ có một lão nhân đang đứng ở đó, y phục phủ trên người cùng khất cái không có gì khác biệt.

Nhưng, vì sao, y lại cảm thấy lão nhân này không tầm thường đâu?

Híp lại mắt, Vị Ương chỉ phương hướng của lão nhân, nói với Quân Mặc Ngôn mới vừa ăn xong chi ma hồ đang chuẩn bị trả tiền: “Qua bên kia!”

“Ân? Hảo.”

Thanh toán tiền, Quân Mặc Ngôn không chút nghĩ ngợi thuận theo phương hướng Vị Ương đã chỉ đi đến.

Vị Ương thề, y nhìn thấy lão nhân kia khi thấy Quân Mặc Ngôn đi qua, đáy mắt ánh lên tia tinh quang tuyệt đối không thể bỏ qua!

15. Chương 14

Khi Quân Mặc Ngôn đi tới bên người lão giả, lão giả liền ở ngay trước mặt hắn ném chiếc giày trên chân trái ra. Giày bị ném lên trên tảng đá bên cạnh dòng suối phía dưới cây cầu.

“Tiểu oa nhi, giúp ta lấy lại đây!”

Giọng điệu có chút mệnh lệnh làm Quân Mặc Ngôn hơi hơi nhíu mày, nhìn bộ dạng tóc mai hoa râu của lão giả, hắn lại vẫn đi xuống dưới cầu. Dòng suối nhỏ dưới cầu chảy xiết, làn nước trắng bóng thường thường bắn lên mấy tảng đá lớn.

Tảng đá lớn kia tựa hồ đã bị mài mòn rất nhiều năm, bề mặt tròn tròn sáng bóng. Không khỏi làm cho Quân Mặc Ngôn nhớ tới một câu thành ngữ “nước chảy đá mòn.”

Cúi đầu xoay người đem giày nhặt lên, rồi quay lại trên cầu, đặt giày ở bên chân lão giả. Lùi lại hai bước, để biểu thị sự kính trọng đối với trưởng bối: “Thỉnh.”

Lão giả cúi đầu liếc nhìn một cái, không hề có ý định nhúc nhích. Chỉ là mở miệng lại dùng giọng điệu mệnh lệnh nói: “Tiểu oa nhi, xô vào giúp ta!”

Hít sâu một hơi, sự gia giáo được Vị Ương huấn luyện bây giờ mới thể hiện ra.

Quân Mặc Ngôn nhẫn nhịn sờ sờ ngón út bên tay trái, đánh giá lão nhân ăn mặc rách nát này.

“Tam Nhi, giúp hắn xô vào!”

Vị Ương giống như là thấu hiểu cái gì, vội vàng làm cho Quân Mặc Ngôn làm theo lời lão nhân.

Quân Mặc Ngôn nghe vậy không có chút do dự, lập tức khom lưng mềm nhẹ giúp lão nhân xô vào chiếc giày màu lam hôi thối còn có ba miếng vá ở mặt trên kia. Thật giống như đang hầu hạ thân sinh phụ thân của chính mình.

Tiên sinh để hắn làm nhất định là có đạo lý, chính là hắn còn chưa nghĩ ra mà thôi. Tiên sinh sẽ không lừa hắn.

Lão nhân cúi đầu nhìn nhìn, lúc này vừa lòng gật gật đầu, cũng không cảm tạ, trực tiếp xoay người liền cứ như thế thông thả tiêu sái bước đi.

Quân Mặc Ngôn nhìn lão nhân dần dần rời đi, trong lòng cũng không nghĩ nhiều.

Dù sao hắn từ nhỏ bị người khi dễ, bây giờ chẳng qua là giúp một lão nhân xô giày mà thôi. Huống chi đây là tiên sinh bảo hắn làm.

Đột nhiên, lão giả xoay người trở lại.

Cười to vỗ vỗ bả vai Mặc Ngôn, tuyệt không để ý chính mình in mấy dấu tay xấu xí, bần như mực lên y phục tuyết trắng của đối phương.

“Tiểu oa nhi, người rất hợp tính ta a! Như vậy đi! Năm ngày sau người tới nơi này chờ ta đi!”

Quân Mặc Ngôn lúc này mới cảm thấy được lão nhân không giống người thường, mặc dù lão nhân này trên người nhìn không ra dấu vết của người luyện võ, nhưng bị Vị Ương huấn luyện ra, nhìn qua bao người hẳn vẫn phát hiện ra khí chất đặc thù của đối phương không giống những lão nhân bình thường.

Thế là thuận theo tín hiệu từ trong lòng phát ra. Cung kính quỳ xuống, dập đầu ba cái: “Mặc Ngôn nguyện chờ.”

Lão giả cười to nghênh ngang mà đi.

Vị Ương thì vừa lòng gật gật đầu, vỗ vỗ bên bả vai chưa bị lão nhân làm bẩn của Quân Mặc Ngôn: “Về nhà nói sau.”

Về nhà tiên sinh, điều này không phải có nghĩa là, tiên sinh đã muốn đem hắn coi như người nhà?

Tâm tình của Quân Mặc Ngôn vui vẻ giống như bay lên, một đường vui cười thật to trở về nhà.

Mà Vị Ương thì còn cho rằng hắn vì phát giác ra lão giả bất đồng mà cao hứng.

Hai người ôm tâm tư khác nhau, nhưng đều là vì đối phương.

Trở lại tiểu viện, Vị Ương để Mặc Ngôn ngồi phía dưới tán cây.

“Tam Nhi, ta kể cho người một câu chuyện đi.”

Quân Mặc Ngôn chớp chớp mắt, nghĩ thầm tiên sinh có phải đem ta coi như đứa nhỏ hay không?

“Ta không coi ngươi là tiểu hài tử! Nghiêm túc một chút cho ta!” Vị Ương dễ dàng theo khuôn mặt không che dấu cảm xúc của Mặc Ngôn nhìn ra tâm tư hắn, có chút thẹn quá thành giận gõ gõ đầu hắn.

“Tiên sinh, ta không đau.” Quân Mặc Ngôn ở trước mặt Vị Ương tựa hồ vẫn là tiểu hài tử lúc trước, hay ngây ngốc ngờ ngác.

Trong ngực nghẹn một hơi đến thiếu chút nữa tức chết, Vị Ương cố gắng vỗ vỗ ngực.

Y cũng không hy vọng mình bị một tiểu hài tử chọc tức mà chết, như vậy hắc bạch vô thường tuyệt đối sẽ cười đến hàm răng rụng ra, mà cảm thì thật khó.

Bĩu môi, Vị Ương nhẹ giọng nói thầm hai câu. Cũng chỉ là đại nhân bất kể tiểu nhân quá vân vân.

“Được rồi, chăm chú nghe cho ta. Đừng xén bớt!” Ngồi vào ghế đá đối diện với Quân Mặc Ngôn, Vị Ương bắt đầu kể truyện.

“Ở một thế giới nọ, từng có một thư sinh, hắn đi theo chủ công của chính mình khai sáng ra vương triều mới. Cuối cùng trở thành một đại thừa tướng. Mà những gì ta muốn nói, chính là những chuyện xảy ra khi hắn vẫn còn là một thư sinh. Sáng sớm một ngày nọ, hắn đi lên một chiếc cầu, thấy được một lão nhân. Rồi sau đó lão nhân làm chuyện giống lão giả hôm nay làm, làm cho hắn đi nhật hải, rồi bảo hắn xỏ vào giúp. Ước định năm ngày sau gặp mặt. Năm ngày sau, khi thư sinh tới, phát hiện lão nhân đã muốn tới rồi. Lão nhân rất không vui, mắng mỏ thậm tệ hắn một phen rồi bảo hắn năm ngày sau lại tới. Năm ngày sau, thư sinh đi sớm hai canh giờ.

Nhưng lão giả vẫn tới trước. Lão nhân lại mắng mỏ hắn một phen. Cũng ước định năm ngày sau gặp lại. Lần này, buổi tối thư sinh đã chờ ở nơi hẹn, sáng sớm khi lão nhân tới phát hiện thư sinh ngủ ở đó, mới vừa lòng gật gật đầu. Lão nhân đưa cho thư sinh một quyển sách trị quốc, để hắn về nhà nghiên cứu. Mà thư sinh kia chính là đem quyển sách nghiên cứu cả đời, mới ở những lần chiến tranh sau này đề xuất mưu kế, được đến ưu ái của chủ công hắn.”

Nghe xong một câu chuyện không tính dài, Quân Mặc Ngôn thấp đầu, tinh tế suy xét.

Rồi đột nhiên ngẩng ra, ánh mắt mang theo hai phần nghi hoặc tám phần hiểu ra nhìn chăm chú vào Vị Ương, “Ý của tiên sinh là, vị lão giả hôm nay chính là nói theo lão nhân trong chuyện xưa? Hẳn có ý muốn tài bồi Mặc Ngôn?”

“Ta hỏi ngươi, cây cầu hôm nay, kêu tên gì?”

“Cầu Tử Thủy!”

“Đúng thế, lúc trước Trương Lương cũng chính tại trên cây cầu này gặp được lão nhân thay đổi vận mệnh hần.”

“Nhưng là, Mặc Ngôn là lần đầu tiên nhìn thấy lão giả kia. Vì sao hẳn lại coi trọng Mặc Ngôn như thế?”

“Thế giới này vô kì bất hữu (không thiếu những điều kì lạ). Có lẽ lão giả kia nhìn thấu bản chất của ngươi cũng không chừng. Trên thế giới này, những người ẩn danh mai họ cũng không ít. Điểm ấy ngươi hẳn là biết. Mà ngay trong những ẩn giả này, cũng có một vài người có thể tính được tương lai người khác a!”

“Ý ngài là người có thể dự đoán được hướng đi của tương lai?”

“Đúng vậy. Mặc kệ nói như thế nào, buổi tối ngày thứ tư ngươi nhất định phải suốt đêm canh giữ ở nơi đó, như thế có thể giúp ngươi tiết kiệm được mười ngày. Trương Lương kia không có bài học của người đi trước cho nên lãng phí mười ngày, ngươi có ta. Cho nên ta không thích ngươi lãng phí thời gian quý báu này một cách vô ích.”

“Đúng vậy, tiên sinh.” Đúng vậy, ta có ngài. Chỉ cần có ngài là đủ rồi!

“Triều đại bây giờ vô cùng thái bình, lão giả kia sẽ không cho ngươi một quyển sách trị quốc. Cho nên khả năng lớn nhất là cho ngươi võ công bí kíp. Đến lúc đó ngươi xem xem có bí kíp nào có thể cùng bí kíp gì đó trên người kết hợp với nhau.”

Nhìn cười, Quân Mặc Ngôn sớm biết rằng Vị Ương đối với võ công không hề hứng thú. Tự nhiên cũng không nhớ rõ tên loại võ công đó.

“Là tiêu dao bí kíp.”

Vị Ương không sao cả gật gật đầu: “Đúng đúng. Chính là cuốn sách rách nát kia. Dù sao hết thấy đều phải chờ năm ngày sau.”

“Như vậy, tiên sinh. Ta đi luyện võ trước.”

“Àn, luyện đi!”

Nhìn Quân Mặc Ngôn nhập định như lão tăng đang ngồi thiền, Vị Ương xoay người đứng lên nhìn cây ngô đồng từ từ trầm mặt xuống..

Lão nhân kia, lão nhân kia...

Lão nhân kia hình như có thể nhìn đến chính mình. Nhưng là không thể a! Trên đời này trừ bỏ Tam Nhi sẽ không có người có thể nhìn đến mình. Đạo sĩ nơi này đều là giả, sao có thể hàng phục yêu ma a! Tuy rằng nơi này cũng không có yêu ma gì.

Nhưng vẫn là không thể a! Lão nhân kia cho y có cảm giác chính là khôn khéo, đem tất cả đều ẩn dấu ở sâu trong nội tâm. Người như thế thực khủng bố, thật lâu chưa thấy qua người như vậy.

Là tự mình nghĩ nhiều đi! Lão nhân kia nhất định không có khả năng thấy được y!

Vị Ương trấn an chính mình một chút, nhưng cái nghi vấn nho nhỏ kia chỉ lặng lẽ vùi vào trong lòng, chứ trước sau không thể tiêu trừ.

Đột nhiên, y nhớ tới nữ nhân kia. Hoặc là nói, y nhớ tới nam nhân đứng sau nữ nhân kia.

“Hiện giờ ta đã chết nhiều năm, ngươi có vui vẻ không? Tuy rằng không lấy được một chút tiền nào của ta, nhưng ngươi cũng có thể thỏa mãn. Bắt đầu từ lúc nào, ngươi bắt đầu đổ kị với những gì ta có đâu?”

Giọng nói lạnh nhạt không có một tia bi ai, nhưng những cảm xúc lộ ra trong đôi mắt màu hổ phách kia lại khắc cốt ghi tâm như vậy.

Dùng một giọng điệu gần như bi thương tuyệt vọng, y nhìn lên cây ngô đồng cao lớn, nhẹ nhàng lẩm bẩm:

“Thu âm thì tình tiệm hướng minh, biến nhất đình thê lãnh.

Trữ thính hàn thanh, vân thâm vô nhận ảnh.

Canh thâm nhân khứ tịch tĩnh.

Đãn chiếu bích, cô đăng tương ánh.

Tửu dĩ đô tỉnh, như hà tiêu dạ vĩnh?”

(Nghĩa: Thời tiết mùa thu dần dần chạng vạng, khiến cả đình lạnh lẽo

Im lặng nghe gió lạnh, mây thâm không bóng một chim nhận

Đêm càng khuya càng vắng người qua lại

Một bức tường, ánh đèn cô độc chiếu lên

Rượu đều đã tỉnh, làm thế nào sống qua quãng thời gian dài này?

Đây là bài Quan hà lệnh của Chu Bang Ngạn)

Vị Ương không biết, phía sau y. Quân Mặc Ngôn đem hết thấy những gì y nói đều nghe được. Trong lòng còn không ngừng hồi tưởng lại.

Tửu dĩ đô tỉnh, như hà tiêu dạ vĩnh? Tửu dĩ đô tỉnh, như hà tiêu dạ vĩnh

16. Chương 15

Vị Ương cau mày nhìn Quân Mặc Ngôn đứng bên cạnh mình.

Y vô cùng buồn bực, hài tử này lại có chuyện gì a? Sao suốt ngày đều nhìn chăm chăm y?

Được rồi, y biết dung mạo mình coi như tuần tú, nhưng so với Quân Mặc Ngôn, vẫn là kém một chút a.

Nghĩ lại y cũng chưa nói lời nào kinh thế hãi tục đi? Để làm chi bộ dáng giống như giám sát chặt chẽ y, y giống người đang luẩn quẩn trong lòng sao?

Muốn làm cái gì a?!

Cách ước định năm ngày còn có một ngày, hài tử này từ ba ngày trước liền vẫn như vậy.

Chẳng lẽ là thời kì phản nghịch mà người ta vẫn nói?!

Vậy làm sao bây giờ? Đối với chuyện dạy dỗ hài tử trong thời kỳ phản nghịch y cũng không có kinh nghiệm a!

Nhìn không được, Vị Ương mang theo nụ cười có chút cứng ngắc nhìn về phía Quân Mặc Ngôn còn đang chăm chú nhìn mình tới mức chỉ chớp mắt một cái thôi cũng luyến tiếc: “Tam Nhi, người nói cho ta biết. Gần đây đều đang suy nghĩ chuyện gì a?”

Phải hiểu biết suy nghĩ của địch nhân, mới có thể đưa ra vạn loại sách lược ứng biến!

Quân Mặc Ngôn vẫn nhìn chăm chăm y, không nói.

Vị Ương có chút xấu hổ, nghĩ thầm hài tử này thực bước vào thời kì phản nghịch. Trước kia hẳn cũng không dám không đáp lời mình.

“Tam Nhi, trong lòng người có phải đang phiền não chuyện gì không?”

Quân Mặc Ngôn im lặng chăm chú nhìn y, vẫn không nói.

Hít sâu một hơi, Vị Ương không kiên nhẫn vỗ mạnh lên bàn đá.

Ân tuy rằng tay vẫn thuận lợi xuyên qua.

“Người thành thật nói ra cho ra! Trong cái đầu hạt dưa của người rốt cuộc đang suy nghĩ cái gì! Đừng ép ta rời nhà bỏ đi!”

Nếu hắc bạch vô thường nghe được lời nói trẻ con của Vị Ương, nhất định sẽ hoài nghi người này có phải giả mạo hay không.

Rời nhà bỏ đi, rời nhà bỏ đi, rời nhà bỏ đi....

Bốn chữ này không ngừng vang vọng trong đầu Quân Mặc Ngôn, như là chạm tới dây thần kinh nào đó. Hấn kích động nhảy dựng lên.

Ngửa đầu nhìn Vị Ương cao hơn hẳn một cái đầu, lộ ra loại biểu tình cần cần dục dục diêm dạm đáng yêu.

“Tiên sinh, tiên sinh, xin ngài đừng rời đi Mặc Ngôn. Mặc Ngôn chỉ có ngài! Tiên sinh! Tiên sinh, Mặc Ngôn không thể cho ngài cái gì, nhưng Mặc Ngôn thực sự thích, thực thích ngài. Van cầu ngài, ở lại bên cạnh Mặc Ngôn được không?”

Trên thương trường xử sự vô cùng quyết đoán, ở trước mặt Vương Kỳ Tư vĩnh viễn là thanh phong thanh nhã, Quân Mặc Ngôn giờ phút này lại giống một hài tử, đang khẩn cầu.

Chỉ cần tiên sinh có thể lưu ại, hẳn có thể vứt bỏ tôn nghiêm vứt bỏ huyết nhục!

Vị Ương sững sốt một chút, không rõ vì sao Quân Mặc Ngôn nghĩ đến chính mình muốn rời đi.

“Tam Nhi, người có phải là hiểu lầm chuyện gì không. Ta cũng chưa nói phải đi a!”

“Nhưng là Mặc Ngôn nghe được!”

“Nghe được cái gì?” Vị Ương cũng tò mò rốt cuộc Quân Mặc Ngôn nghe được cái gì có thể làm cho hắn thất thố như thế.

“Mặc Ngôn nghe được, tiên sinh nói ‘canh thâm nhân khứ tịch tĩnh. Đản chiếu bích, cô đăng tương ánh. Tửu dĩ đồ tĩnh, như hà tiêu dạ vĩnh?’ – tiên sinh chính là ghét bỏ Mặc Ngôn? Muốn rời khỏi Mặc Ngôn?”

Vị Ương lặng yên thật lâu sau, mới chậm rãi hít sâu một hơi. Thương tiếc vươn tay sờ sờ đầu Mặc Ngôn: “Tam Nhi, ta chỉ nói một lần. Người chăm chú nhớ kỹ cho ta! Ta Vị...”

Theo bản năng định nói ra tên chính mình, lại vội vàng ngậm miệng: “Ta là nói. Nếu ta đã đáp ứng ở bên cạnh người, đem tất cả những gì ta biết dạy cho người, sẽ không nuốt lời. Chúng ta từng có ước định a. Vì sao người lo lắng như thế? Chẳng lẽ bởi vì không tin ta sao?”

Vội vội vàng vàng lắc đầu, Quân Mặc Ngôn không hy vọng Vị Ương hiểu lầm hắn: “Không phải! Không phải! Là Mặc Ngôn không tin chính mình. Mặc Ngôn luôn nghĩ đến tiên sinh sẽ rời đi Mặc Ngôn.”

“Tiểu tử ngốc. Như vậy đi! Ta cho người một lời hứa hẹn.” Nghiêng nghiêng đầu, Vị Ương quyết định vẫn là dùng đòn sát thủ!

“Hứa hẹn?”

“Đúng vậy! Hứa hẹn. Hứa hẹn chỉ thuộc về người. Ta vào lúc này, tại nơi đây xin thề, nếu sau này ta rời đi Quân Mặc Ngôn bên người, nhất định sẽ nói trước với hắn. Quyết không vô thanh vô thức biến mất!”

“Tiên sinh.” Ánh mắt nhện không được tràn ra chút nước mắt, ướt ướt, lấp lánh, nhưng cũng tràn ngập kích động.

“Thế này, người sẽ không tiếp tục miên man suy nghĩ đi? Người này tiểu tử ngốc!” Giấu cợt một chút Quân Mặc Ngôn, Vị Ương cho rằng hành động của Quân Mặc Ngôn thực sự rất đáng yêu.

Khuôn mặt trở nên đỏ bừng đỏ bừng, Quân Mặc Ngôn ra sức chà lau nước mắt của chính mình. Tề thanh tế khí(giọng nói nhỏ nhẹ) trả lời: “Mặc Ngôn sẽ không.”

“Người a! Tam Nhi, mấy ngày nay đôi song sinh kia đều không tới, có rảnh đi qua nhìn xem.”

“Vâng, thưa tiên sinh.”

Thời gian một ngày vội vã trôi qua, buổi tối ngày thứ tư, Quân Mặc Ngôn đi theo Vị Ương đến cầu Tỉ Thủy, ngồi ở giữa cầu.

Đêm khuya nhân tĩnh, một vầng trăng cô độc chiếu sáng trên không trung, những ngôi sao lấp lóe lấp lóe tô điểm thêm cho bầu trời đêm tối đen. Sương trắng mỏng lung bao phủ cả trần nhỏ, tăng thêm một chút cảm giá mịt mù.

Phần hư hao này cũng không duy trì lâu, từng trận gió thu im lặng thổi qua, gió đêm lạnh như băng thổi vào bên trong y phục Quân Mặc Ngôn.

“Lạnh sao?” Vị Ương quan tâm ái đồ của chính mình, không muốn hắt vì gió thu mà cảm mạo.

Lắc đầu, từ sau khi luyện võ, sự tác động của thời tiết đối với hần giảm bớt rất nhiều: “Không lạnh.”

“Vây là tốt rồi. Một mỗi thì ngủ đi. Nếu lão giả tới, ta sẽ đánh thức người.”

“Hảo, tiên sinh.” Ngoan ngoãn nhắm lại mắt, thái độ nhu thuận của Quân Mặc Ngôn lúc này đủ để làm Vương Kỳ Tư phát cuồng.

Thời gian như hạt cát chảy qua kẽ tay, nhắm lại ánh mắt hần nghe tiếng nước chảy của dòng suối, nghe thanh âm thật nhỏ khi bọt nước bắn vào tảng đá. Trong lòng không khỏi lắng lại. Suy nghĩ trong đầu cũng xuôi theo dòng nước, nụ cười khóe miệng vừa thoả mãn lại thư thái.

Cuối cùng, bầu trời tối đen dần dần sáng lên. Loáng thoáng nghe được tiếng chim chóc kêu, lớp sương mù dày đặc cũng theo ánh trăng hạ xuống mà tản ra.

Trên đường chân trời, một tia nắng giống như sợi kim tuyến xuất hiện. Tia nắng kia xuyên qua tầng sương mù dày đặc chiếu tới trên người Quân Mặc Ngôn.

Chậm rãi mở to mắt, Quân Mặc Ngôn còn đang nghiêng đầu ngủ say. Đầu gục lên tấm ván trên cầu hô hấp vững vàng.

Nghe được một thanh âm rất nhỏ, Vị Ương quay đầu. Xa xa, thân ảnh vừa quen thuộc vừa xa lạ kia dần dần rõ ràng.

Hé miệng muốn nói, Vị Ương quyết định vẫn không cần đánh thức Mặc Ngôn.

Làm cho lão giả tự mình đánh thức hần, tự nhiên tăng một phần gần gũi.

Lão giả chậm rãi đi đến đầu cầu, Quân Mặc Ngôn lại đột nhiên mở bừng mắt. Ngẩng đầu nhìn Vị Ương còn đang mỉm cười. Rồi vội vàng đứng dậy.

Cung kính cúi đầu trước lão giả: “Lão tiên sinh.”

Lão giả sờ sờ chòm râu không dài, ánh mắt hí thành một cái khe. “Hảo, hảo! Biết được phải chờ lão nhân gia suốt đêm ở nơi này, không tồi. Đích xác không tồi. Tiểu oa nhi, ta xem ngươi tư cốt thượng thừa, mà tâm pháp đang tu luyện cũng đúng ý ta. Lão nhân gia ta cũng nên tìm người thừa kế.”

Nhìn thẳng vào lão giả, Quân Mặc Ngôn không giống những người khác cúi đầu xuống. Bởi vì Vị Ương dạy hần phải đứng thẳng hiên ngang để làm người.

“Lão nhân gia quá khen. Mặc Ngôn còn cần cố gắng.”

Lão giả vừa lòng gật gật đầu, từ trong lòng ngực lấy ra một quyển sách đưa cho Quân Mặc Ngôn.

“Đây chính là phần chiêu thức của tiêu dao bí kíp, phối hợp với tâm pháp ngươi đang tu luyện vô cùng thích hợp. Chiêu thức này phải tu luyện tâm pháp ít nhất một năm mới có thể luyện tập. Người thật có phúc a!”

Nhìn tự thể (chữ viết) phóng đăng bay bổng trên cuốn sách, Quân Mặc Ngôn lộ ra một nụ cười thật tình.

Lần đầu tiên mang theo lòng biết ơn chân thật cùng kính ý quỳ xuống trước mặt lão giả, dập đầu ba lần: “Tạ sư phó thành toàn.”

“Thực là một oa nhi thông minh.” Lão giả vui vẻ cười ha hả, “Đúng rồi, không chỉ như thế. Từ bây giờ trở đi còn có thể là thiếu các chủ của Thanh Phong các.”

Trong mắt Quân Mặc Ngôn lướt qua một tia khó có thể tin.

Thanh Phong Các, tổ chức tình báo và sát thủ khổng lồ nhất trên giang hồ. Không ai biết thủ lĩnh và nơi đặt căn cứ của bọn họ. Ngay cả đương kim hoàng thượng nói đến Thanh Phong các cũng nhin không được biến sắc.

Chẳng qua, Thanh Phong các kia dường như có chút giao tình với hoàng thất. Vẫn không thấy hoàng đế hạ diệt môn lệnh với bọn họ. Nguyên nhân chính vì thế, địa vị của Thanh Phong các trên giang hồ càng không thể giao động.

Mà hôm nay hần cư nhiên biến thành Thanh Phong các thiếu các chủ. Chuyện này có khác gì lượm được miếng bánh từ trên trời rơi xuống?

17. Chương 16

“Thanh Phong các thiếu các chủ? Ta?” Quân Mặc Ngôn trừng lớn hai mắt, giơ lên tay trái chỉ vào chính mình, vẫn có chút không thể tin được chuyện tốt như vậy cư nhiên sẽ tới lượt hần.

Lão giả gật đầu: “Vô nghĩa, nơi này ngoài trừ ta chỉ có người. Không phải người thì là ai?”

Vị Ương bĩu môi, bất mãn nói thầm: “Còn có bốn đại gia!”

Quân Mặc Ngôn nhin cười, vạn phần cảm kích cúi đầu xuống: “Ân tái tạo của sư phụ, Mặc Ngôn suốt đời không quên. Nhưng là vị trí thiếu các chủ Thanh Phong các giao cho Mặc Ngôn có quá mức khinh xuất hay không?”

“Được rồi, được rồi. Đừng có như vậy, lão nhân ta ghét nhất như thế. Nếu ta đã nhận định người, sẽ không đổi ý. Hi hi! Đừng tưởng rằng thiếu các chủ Thanh Phong các dễ làm. Đầu tiên phải thông qua khảo nghiệm của ta và so chiêu thắng tứ đại lĩnh chủ sau mới được. Cho nên bây giờ trở về đi! Hảo hảo luyện võ công, ta biết người có khiếu luyện võ! Cách nửa năm ta sẽ đến đây nhìn người một lần. Có vấn đề gì tới lúc đó hỏi đi! Lão nhân ta phải đi đây!”

Lão giả cười to lại giống mấy ngày trước phẩy áo bỏ đi.

Quân Mặc Ngôn chạy theo hai bước, kêu lớn: “Sư phụ, tặc danh của ngài.”

Lão giả đưa lưng về phía hần lắc lắc tay: “Hồng trần nhất thanh tiểu, vô danh thắng hữu danh!”

Quân Mặc Ngôn dừng lại cước bộ, nhìn lão giả biến mất trong sương mù. Nghiêng đầu nhìn chăm chăm Vị Ương: “Tiên sinh.”

“Ân?”

“Sư phụ và ngài là những người giống nhau đi!”

Giống nhau sao? Vị Ương không dám khẳng định. Lão giả kia! Ánh nhìn cuối cùng khi lão giả kia xoay người, quả thật xác thực, chắc chắn là nhìn về phía y! Nhìn về phía thân thể linh hồn này của y!

Hơi nheo lại đôi mắt xinh đẹp: “Trở về đi. Lão nhân này, là người cho người thế lực có thể thay đổi tất cả. Nhớ kỹ hần, đem hần coi như phụ thân người.”

Quân Mặc Ngôn buông xuống mí mắt, thản nhiên nở nụ cười: “Vâng, thưa tiên sinh.”

Trở thành thiếu các chủ Thanh Phong các cũng không ảnh hưởng gì quá lớn tới Quân Mặc Ngôn, hẳn hiện giờ tựa như con điều hầu còn chưa đủ lông đủ cánh, còn chưa thông qua khảo nghiệm của lão giả và tứ đại linh chủ. Hẳn không thể vận dụng thể lực của Thanh Phong các.

Cho nên đối với hẳn mà nói ‘thiếu các chủ Thanh Phong các’ cũng chỉ bất quá là một cái danh hiệu hào nhoáng mà thôi.

Lịch trình một ngày vẫn an bài như vậy. Luyện võ, đọc sách, nghỉ ngơi, luyện võ, đọc sách, nghỉ ngơi thỉnh thoảng có thể là ứng phó đôi song sinh cảm tình hòa hợp kia.

Vị Ương nhìn sinh hoạt rành mạch phân minh của Quân Mặc Ngôn, khoe miệng cong lên một chút.

Lá cây bị gió thu thổi qua xào xạc rung động, hơi híp lại đôi mắt Vị Ương nhìn chăm chú hai góc trong tiểu viện.

Độ cong nơi khoe miệng tựa hồ lay dấn một chút tà khí.

Thanh Phong các các chủ, Thanh Phong các thiếu các chủ, tứ đại linh chủ, thập nhị đại kim bài sát thủ.

Quay đầu, Vị Ương nhìn xuống người đang ngồi dưới tàng cây đọc sách.

Khảo nghiệm của lão giả kia đã muốn bắt đầu, so chiêu với tứ đại linh chủ mặc dù cũng là sự thật, nhưng nhất định không phải tất cả. Mà khảo nghiệm của lão nhân lại là cũng hai vị trong tứ đại linh chủ so đấu võ công.

Tam Nhi của y khi nào mới có thể phát hiện ra hai linh chủ kia?

“A? Sinh nhật?” Quân Mặc Ngôn có chút kinh ngạc nhìn đôi song sinh, trên mặt tỷ tỷ Quân Vô Song mang theo chờ mong vô hạn.

“Ân. Ân. Sinh nhật của Tam ca sắp đến. Chúng ta nghĩ muốn tổ chức sinh nhật cho Tam ca.”

“Sinh nhật.” Nụ cười của Quân Mặc Ngôn trở nên có chút chua xót.

Trong ấn tượng của hẳn, sinh nhật là từ không có quan hệ gì với hẳn. Mẫu thân không được yêu thích, khiến hẳn nhận hết khi dễ từ nhỏ.

Từng trộm đi tới đại sảnh, nơi đó đèn dầu sáng rực rỡ, phụ thân, chính thê, quần gia, hạ nhân đang chúc mừng sinh nhật đại ca. Thức ăn khắp bàn, chồng lễ vật cao cao, những nụ cười chói mắt, tất cả đều làm hẳn không thể nói được điều gì. Chỉ có thể yên lặng trở lại tiểu viện, sống cuộc sống nghèo khó thuộc về hẳn.

Từ khi có tiên sinh, mỗi ngày hẳn sẽ học tập cùng luyện võ. Không có tâm tư đi suy nghĩ cái gì sinh nhật hay không sinh nhật. Dần dần thành thói quen, hẳn đã muốn đem cái quy củ chúc mừng sinh nhật này quên đi. Nhiều nhất chính là ở ngày sinh nhật thì không luyện võ cũng đọc sách, ngồi ở bên hồ sen cũng tiên sinh nói chuyện phiếm. Lúc ấy tiên sinh sẽ sờ đầu hẳn, sẽ cười đến rất đẹp. Hẳn liền cảm thấy được đây là ân huệ mà ông trời ban cho. Vậy còn cần gì chúc mừng?

Hiện tại, bị đôi song sinh nhắc tới vấn đề có chút miễn cảm này, làm cho Quân Mặc Ngôn có chút không biết làm sao.

“Không cần, không cần tổ chức sinh nhật cho ta. Tam ca không thích sinh nhật.”

“Đừng mà! Đừng mà! Ta sẽ giúp Tam ca tổ chức sinh nhật! Nương cũng nói, nên chúc mừng sinh nhật ca Tam ca. Sinh nhật nhỏ có thể không nhưng sinh nhật lớn nhất định phải chúc mừng! Bốn ngày nữa, chính là ngày Tam ca đủ mười tuổi.” Quân Vô song hiển nhiên không chịu bỏ qua, ngay cả Quân Mặc Vũ đứng phía sau cũng cần môi diễm đậm đáng yêu nhìn chăm chăm Quân Mặc Ngôn.

A! A! Đã bốn năm rồi sao! Thời gian qua thực mau a!

Nhàm chán đứng một bên xem diễn, Vị Ương để mặc thân thể phiêu dăng trong không trung, thỉnh thoảng xuyên qua một thân cây, một chiếc ghế hoặc một bức tường. Dù sao những thứ này đối với y cũng chỉ là vô dụng!

Nói đến sinh nhật, y thật cũng không từng chú ý. Dù sao hằng năm cũng sẽ có một ngày trò chuyện cùng Tam Nhi của y. Đã sớm đoán được đó là sinh nhật của hắn. Chẳng qua Tam Nhi không nói, y cũng không hỏi là được.

“Chính là Tam ca thực sự không thích sinh nhật. Vô Song có lòng như thế Tam ca thực cảm ơn. Nhưng không cần thiết.” Đầu Quân Mặc Ngôn đều bắt đầu phình to, không có biện pháp. Hắn đều bị tiểu nị tử (bé gái nhỏ) này quần lấy suốt một canh giờ, bỏ lỡ thời gian đi tới tửu lâu cũng không tính gì, thứ cần tính chính là đồng sổ sách hắn gác lại đã hai ngày còn chưa xem a————!!

“Tam ca ghét bỏ Vô Song? Không cần Vô Song? Không muốn Vô Song giúp mừng sinh nhật, coi thường Vô Song?” Đôi mắt long lanh lập tức ngập nước, sóng sánh sóng sánh giống như sắp phải rơi xuống dưới.

Vị Ương run rẩy khóe miệng. Nghĩ thầm quả nhiên có này ca tất có này muội (anh nào em này =)), hài tử nhà Quân gia có phải đều thích dùng chiêu này hay không?

Quân Mặc Ngôn bị nàng nói tới không thể tức giận, thật sự không thể nhìn muội muội âu yếm của mình rơi lệ, đành phải đồng ý bọn họ hỗ trợ tổ chức mừng sinh nhật: “Coi như ta sợ người còn không được sao! Sinh nhật liên sinh nhật đi!”

Thuận tiện sờ sờ đầu Quân Mặc Vũ, nhìn Mặc Vũ buông ra môi dưới nở nụ cười.

“Da! Da! Tam ca tuyệt nhất! Mặc Vũ chúng ta đi, chúng ta đi nói với mẫu thân, nói với mẫu thân chuẩn bị sinh nhật cho Tam ca!” Vô Song nói xong trực tiếp kéo quân Mặc Vũ chạy mất.

Nhìn hai hài tử chạy băng băng giống như phía sau có chó dữ đuổi theo, Quân Mặc Ngôn chỉ có thể nhu nhu hai bên thái dương rồi toát ra nụ cười vừa mệt mỏi lại an tâm.

“Hai hài tử kia thật giống người, nhất là khi khóc nháo.” Bên tai truyền đến lời nói lạnh lạnh của Vị Ương.

Mặt Quân Mặc Ngôn dần dần trở nên đỏ bừng, sự thất thố lúc trước vẫn làm hắn thẹn thùng không thôi: “Tiên sinh, ta...”

Phất phất tay, Vị Ương cũng không định làm Quân Mặc Ngôn cảm thấy xấu hổ, chẳng qua phần tà ác lâu ngày không thấy lần thứ hai tái phát mà thôi: “Không có việc gì, không có việc gì. Còn bốn ngày nữa là tới sinh nhật, ta không có biện pháp đưa cho người lễ vật gì.”

“Sao có thể đòi lễ vật của tiên sinh? Mặc Ngôn có tiên sinh bên người cũng đã thực thỏa mãn.” Quân Mặc Ngôn nói thật.

Vị Ương nghe được trong lòng cũng thoải mái, “Được rồi, ta cũng không phải muốn người nói này đó. Gần nhất võ công luyện được thế nào?”

Ngạc nhiên phát hiện tiên sinh vẫn luôn không có mấy thiện cảm với võ công cư nhiên lại muốn hỏi võ công của hắn: “Rất tốt, tâm pháp và chiêu thức phối hợp rất thỏa đáng, sau một đoạn thời gian nữa hẳn là có thể thông hiểu đạo lý càng thêm thấu triệt.”

“Như vậy là tốt rồi. Như vậy là tốt rồi! Hảo hảo luyện tập, cần phải sớm có hiệu quả thành công.”

Vị Ương vừa nói vừa liếc một chỗ góc tường. Thật không biết hai người kia phát hiện Quân Mặc Ngôn mỗi ngày nói chuyện với một đám không khí sẽ có cảm tưởng gì?

Coi hắn là thần kinh vẫn là gốc tử? Thật muốn biết a!

“Tiên sinh?”

“Àn? Không có việc gì. Xem sổ sách đi thôi. Hai ngày không xem đi! Đừng luôn nghĩ muốn đi chợ ăn tiểu hoành thánh!” Vị Ương nhớ tới chuyện này vẫn còn tức giận, Quân Mặc Ngôn từ khi gặp lão giả sau liền bỏ thói quen ăn chi ma hồ. Ngược lại trở nên thích ăn tiểu hoành thánh. Trời biết, y ở một bên nhìn Quân Mặc Ngôn ăn thơm ngon ngào ngạt như vậy, chính mình lại chỉ hận không thể tiến lên cắn một ngụm xem cảm giác nó là như thế nào! Không biết địa phủ có bán tiểu hoành thánh hay không, nếu có làm cho hắc bạch vô thường mang một chén lại đây.

“Đúng vậy. Tiên sinh.” Quân Mặc Ngôn cúi đầu, lộ ra nụ cười giả hoạt.

Hắn chính là thích xem vẻ mặt trẻ con kia của tiên sinh, nhất là bộ dáng khi tiên sinh chu miệng giống như bảo bảo càng làm cho hắn cảm thấy say mê. Nhưng bí mật này tuyệt đối không thể để tiên sinh biết. Ha ha! Một bí mật nhỏ chỉ thuộc về hắn!

18. Chương 17

“Ai nha ~ Mặc Vũ! Mặc Vũ! Nước nước nước!” Tại trù phòng truyền đến tiếng thét chói tai của Quân Vô Song.

“Nga. Nga. Đến đây.” Rồi sau đó là thanh âm mềm mại của Quân Mặc Vũ: “Vô Song ngoan, vẫn là đi đem cà rốt thái một chút đi!” Thanh âm ôn nhu vui vẻ tiếp theo chính là Vương nương mà Quân Mặc Ngôn từng nhắc tới.

Hôm nay chính là sinh nhật Quân Mặc Ngôn, ba người từ lúc hạ Ngọ (đầu giờ chiều) đã đi vào tiểu viện, mang theo nguyên liệu. Vương nương lại tự mình xuống bếp giúp Quân Mặc Ngôn nấu mì trường thọ.

“Thật sự không cần ta hỗ trợ sao không?” Vươn đầu nhìn vào trù phòng, trong lòng bị ai tính toán xem ngày mai mình có thể nấu được bữa sáng hay không?

Tại trù phòng là một mảnh hỗn độn, cùng với cảnh tượng của nơi vừa bị cường đạo không có gì khác nhau.

“Không cần a! Tam ca người đi ra chờ thôi là được!” Khuôn mặt bị khói hun đen sì sì, Quân Vô Song đi ra phía trước, ba một tiếng đem cửa trù phòng đóng lại.

Bị đóng cửa đuổi đi, Quân Mặc Ngôn vô tội sờ sờ mũi.

“Tiên sinh, ta thực sợ bọn họ đem trù phòng đốt.”

Cười đến cực kỳ vô lương, Vị Ương lấy một tư thế nằm vô cùng tùy ý trôi nổi tại không trung: “Hi! Kia cũng là người tự tìm. Dù sao người cũng thích sự náo nhiệt hiếm có này, ngày mai đi ra ngoài ăn cơm đi!”

Nói xong liền nhắm mắt lại, bộ dáng tầm mắt thoải mái thích ý cực kỳ.

Bất đắc dĩ sụp xuống bả vai, theo bản năng Quân Mặc Ngôn lấy ra một quyển sách từ trong lòng bắt đầu lật xem. Từ sau khi từ lâu khai trương, chuyện hắn phải làm cũng khá nhiều. Sợ không kịp đọc sách, cho nên liền đem sách bỏ vào trong lòng ngực, để tiện tìm đọc.

“Tam ca! Được rồi a!” Khi Quân Vô Song đẩy là cánh cửa trù phòng, sắc trời đã gần chuyển sang màu xanh thẫm. Chỉ có vài vệt màu vàng biểu hiện bây giờ còn là hoàng hôn.

“Vất vả các người.” Quân Mặc Ngôn tiến lên nhận lấy bát sứ trên tay Vương nương đặt lên trên bàn đá.

“Mặc Ngôn ngốc, ta cũng là nương người a!” Vương nương cười đến vô cùng ôn nhu.

“Nhanh lên! Nhanh lên! Ăn mì thọ! Ăn mì thọ!”

“Tam ca ca, nếm thử mì trường thọ.”

Nhìn ba người trước mặt, Quân Mặc Ngôn nhìn không được cúi đầu từng ngụm từng ngụm bắt đầu ăn mì trường thọ. Nước mắt rơi thẳng xuống bát sứ biến mất không thấy, trong lòng lại nóng rực nóng rực.

Vị Ương ở một bên vui mừng nở nụ cười. Quân Mặc Ngôn mà y muốn không phải là một người không có cảm tình.

Sau khi Quân Mặc Ngôn cố gắng ăn hết bát mì nóng, mọi người liền ngồi quanh bàn đá hàn huyên thật lâu, mới lưu luyến rời đi.

“Vui vẻ sao không?”

“Ân. Thực vui vẻ.”

“VẬY sao.”

Vị Ương ngẩng đầu nhìn trăng tròn trên bầu trời, “Nhớ kĩ ân huệ mà bọn họ đối với ngươi đi! Khi bọn họ gặp nan, dù có mất tánh mạng cũng phải báo đáp.”

“Ta sẽ như thế, tiên sinh.”

Hai người ngẩng đầu ngơ ngác nhìn ánh trăng, nhưng sự yên lặng ảm áp này cũng không duy trì bao lâu.

“Tiểu tạp chủng!” Một thanh âm Quân Mặc Ngôn quen thuộc vụn vặt cũng thống hận vụn vặt lại vang lên trong tiểu viện.

Nghiêng đầu nhìn lại, Vị Ương nhận ra hai kẻ đang đi vào tiểu viện kia là hai ca ca của Quân Mặc Ngôn.

Hai người mặc y phục sa hoa, mang theo vẻ mặt dữ tợn khiến người ta chán ghét.

“Có việc sao?” Thản nhiên hỏi một tiếng, Quân Mặc Ngôn lúc này đã sớm có năng lực giết chết bọn họ, nhưng là hắn còn chưa thể giết.

“Tiểu tạp chủng! Gia gia ta(cách nói thô thiển giống như: ông mày đây) hôm nay rất mất hứng. Đến! Làm cho ta trút giận!” Nói chuyện chính là nhị tử Quân Mặc Đồng.

Nhú mày, Quân Mặc Ngôn lùi gần ra phía hồ sen: “Mặc Ngôn làm gì chọc các người sinh khí?”

“Không có, đương nhiên không có. Chính là ta xem ngươi không vừa mắt a!” Quân Mặc Tường nhân cao mã đại (to lớn vạm vỡ) xắn lên tay áo, trực tiếp đánh một quyền lên mặt Quân Mặc Ngôn.

Bốp!

Quân Mặc Ngôn bị đánh ngã trên mặt đất. Lại ngẩng đầu, tầm mắt lạnh như băng thẳng tắp bắn ra. Giống như thanh kiếm sắc bén vừa ra khỏi vỏ.

Quân Mặc Tường cùng Quân Mặc Đồng ngoài ý muốn dừng lại cước bộ, tựa hồ có chút kinh ngạc lão Tam bình thường đều mặc bọn họ khi dễ lại có thể nhìn bọn họ như thế.

Nhưng lập tức, bọn họ liền thẹn quá thành giận vung tay: “Nhìn cái gì! Tiểu tạp chủng như ngươi cũng có tư cách nhìn chúng ta?”

“Xuất khí đồng (thứ để trút giận), cả đời ngươi chỉ có thể bị nhốt tại nơi này. Chờ tới lúc đại ca chúng ta quyền(cầm quyền), liền đem ngươi đuổi ra Quân Gia!” Quân Mặc Đồng coi như có chút đầu óc, nhìn chăm chú vào đại ca thân sinh của mình, nói rõ sẽ không cướp đoạt vị trí gia chủ Quân gia.

Đại ca vừa lòng gật gật đầu, bàn tay đánh về phía Quân Mặc Ngôn càng mạnh.

Hoàn toàn chính là phát tiết, Quân Mặc Ngôn cúi đầu, cơ người lại cố gắng che chở đầu. Ánh mắt trong suốt nhìn về phía Vị Ương đang đứng trước mặt hắn, nhìn hắn bị đánh.

“Tam Nhi, trước khi ngươi còn chưa nắm giữ thế lực Quân gia, ngươi không thể giết bọn họ. Ta cũng không thể bảo hộ ngươi.” Nắm chặt hai tay, Vị Ương hít mắt nhìn chăm chú Quân Mặc Ngôn.

Trong lòng hiện ra sự đau đớn không gì sánh được. Không phải chưa thấy qua Quân Mặc Ngôn bị đánh, vì sao sự đau đớn lần này lại sâu sắc hơn so với bốn năm trước? Đau quá! Đau quá! Đau đến không thể hô hấp. Hắn không thể lao lên thay hắn chịu đòn! Vì sao? Vì sao?

Quân Mặc Ngôn lộ ra một nụ cười thản nhiên. Cúi đầu lặng yên thừa nhận sự ấu đả đến từ hai huynh đệ tàn bạo.

Tiên sinh của hắn lộ ra ánh mắt đau lòng! Tiên sinh của hắn vô cùng quan tâm hắn! Hắn thật vui vẻ! thật vui vẻ! Vui vẻ tới không cảm giác được những nắm đấm đánh lên người đau tới bao nhiêu.

Đột nhiên, Quân Mặc Tường giữ chặt y phục Quân Mặc Ngôn, đem hắn xách lên. Màng theo nụ cười độc ác, lạnh lùng nói: “Hôm nay sắc trời thật tốt đi? Hồ sen này cũng thật xinh đẹp đi? Như vậy, tự mình đi cảm thụ một chút đi!”

Nói xong liền đem Quân Mặc Ngôn ném vào hồ sen, rồi sau đó cười ha ha rời đi.

“Tam Nhi! Tam Nhi! Không——!! Tam Nhi!” Bay tới bên trên hồ sen, Vị Ương vô cùng đau lòng kêu gọi. Sau một lúc lâu, Quân Mặc Ngôn mới lộ ra cái đầu, hần dấy dựa nghì muốn bơi tới trên bờ. Chính là hồ sen xây cũng khá sâu, hơn nữa vừa rồi bị đánh, làm cho hần trong chốc lát còn không cử động được.

“Lại đây! Lại đây, Tam Nhi! Người có thể! Tam Nhi, Tam Nhi!” Kêu la khàn cả giọng, Vị Ương chỉ cảm thấy tâm của chính mình giống như đang bị người khác cố gắng xé rách.

Hài tử kia ở trong hồ giãy dụa, tính mệnh hần đang nguy cấp. Nhưng chính mình lại bất lực.

Thật muốn có một thân thể! Thật muốn có một thân thể!

“Ai có thể tới cứu cứu hần! Ai có thể tới cứu cứu hần! Ta van cầu người ông trời! Để người nào đó tới cứu hần đi!”

Quân Mặc Ngôn rất muốn cười. Nguyên lai tiên sinh của hần coi trọng hần như vậy. Hần thật muốn cầm tay tiên sinh, nói cho y, hần thật muốn cả đời ở bên cạnh y. Hần có thể không cần Quân gia, không cần Đông Giải lâu, hần chỉ cần y chỉ cần y.

Ngay tại khi động tác của Quân Mặc Ngôn càng ngày càng cứng nhắc, thanh âm đáp lại của ông trời cuối cùng cũng vang lên.

“Mặc Ngôn, xem ta mang đến cho người cái gì Mặc Ngôn?!” Vương Kỳ Tư trèo tường mà vào, phát hiện Quân Mặc Ngôn đang dần dần chìm xuống đáy hồ.

Không hề chần chờ nhảy vào trong ao, nhanh chóng đem người cứu lên. Dem thân mình đơn bạc của hần ôm lấy, vung chân đã bung cửa phòng. Dem Quân Mặc Ngôn đặt lên trên giường.

Phiên trường đảo quỹ(lục lợi khắp nơi) đi tìm một bộ y phục khác, nhờ có Đông Giải lâu. Y phục của Quân Mặc Ngôn cuối cùng đã thoát khỏi vụn vã.

Không nói một lời giúp hần lau người thay y phục. Toàn bộ thu xếp xong, mới giúp hần bắt mạch.

“Sao rồi? Sao rồi? Tam Nhi sao rồi? Không có việc gì đi? Không có việc gì đi?” Luống cuống vội vàng vây quanh Vương Kỳ Tư, trên mặt Vị Ương lộ ra thần sắc lo lắng.

Mặc dù Vương Kỳ Tư không thể nghe được tiếng y kêu gọi, y vẫn như thế một lần lại một lần hỏi.

Giây lát sau, Vương Kỳ Tư mới yên tâm thở phào: “May là chỉ phát sốt một chút. Ngủ một giấc thì tốt rồi.”

Vị Ương đứng bên cạnh cũng phun ra một hơi, bay đến bên giường ngồi xuống, không nói gì mà chỉ nhìn khuôn mặt của Quân Mặc Ngôn.

Vương Kỳ Tư đứng dậy rời đi, trở về tiểu ốc giúp hần lấy thuốc, trước khi đi còn giúp Quân Mặc Ngôn dịch góc chăn. Mới cấp tốc rời đi.

Lưu lại Vị Ương một người ngồi ngơ ngác ở chỗ kia.

“Tam Nhi.”

19. Chương 18

Vươn tay vuốt ve hai má Quân Mặc Ngôn, gương mặt thiếu niên lúc trước đã muốn dần dần lột xác thành đại nhân.

“Tam Nhi, người có biết không? Vào lần đầu tiên ta nhìn thấy người. Cảm thấy thật kì quái, vì cái gì người bị đánh còn có thể cười. Còn nhớ trước kia khi ta bị người khi dễ, đều không khóc không nháo nhưng cũng sẽ không cười.”

“Tam Nhi, người biết không? Ta sở dĩ ở lại bên cạnh người, là bởi vì ánh mắt của người. Trong suốt đến như vậy, mà ta lại muốn cho sự trong suốt ấy nhuộm đậm hắc ám.”

“Tam Nhi, người biết không? Ta chưa bao giờ biết có một người sẽ làm ta quan tâm như thế. Từ nhỏ đến lớn, ngay cả ‘hắn’ – ta cũng chưa từng coi trọng như vậy.”

“Tam Nhi.”

Vị Ương liền như thế thấp giọng kể ra những cảm giác tích tụ lại của y đối với Quân Mặc Ngôn, rồi sau đó thản nhiên nở nụ cười.

“Tam Nhi, đừng làm cho ta lo lắng a!”

“Mẫu thân đừng đi, không cần bỏ lại Mặc Ngôn.” Trong lúc mê man Quân Mặc Ngôn đột nhiên nhú mào, đầu lay động liên tục sang hai bên, miệng không ngừng nói mớ.

Ánh mắt Vị Ương âm thầm xuống, “Thực xin lỗi, ta không thể thực hiện nguyện vọng này cho người.”

Rồi bỗng nhiên, lời nói của Quân Mặc Ngôn cải biến.

“Tiên sinh tiên sinh đừng ly khai ta tiên sinh.” Nước mắt từ khóe mắt Quân Mặc Ngôn chảy xuống.

Sững sốt một chút, Vị Ương rõ ràng nghe được thanh âm của một thứ gì đó vỡ nát trong lòng. Thật giống như mặt nạ vẫn mang trên mặt theo tiếng la của Quân Mặc Ngôn mà bắt đầu nứt ra, văng tung tóe.

Đem mặt vùi vào gần cổ Quân Mặc Ngôn, y không cho phép ai nhìn thấy sự yếu ớt như vậy của hắn, ngay cả lão thiên gia cũng không được.

“Ta ở trong này. Ta ở trong này. Ta sẽ không rời đi Tam Nhi. Sẽ không.”

Cuộc đối thoại trên lặp đi lặp lại nhiều lần, Quân Mặc Ngôn mới dần dần dần ra lồng mào một lần nữa chìm vào giấc ngủ.

“Tam Nhi, vì sao ta lại coi trọng người? Là vì ta đem người coi như hài tử của mình mà đối xử sao?” Vị Ương co người lại, nằm xuống bên người Quân Mặc Ngôn, liền như thể nhìn sườn mặt của hắn.

Là đi! Đúng là đem hắn coi như hài tử của chính mình đối xử đi! Bằng không vì sao quan tâm như thế? Đúng vậy, nhất định là như vậy.

“Vị Ương!” Phía sau truyền đến thanh âm quen thuộc, làm cho Vị Ương sững sốt.

Khẩn cấp xoay người, một đen một trắng ánh vào đáy mắt y.

“Tiểu Bạch Tiểu Hắc, các người sao lại chẳng lẽ nói...” Hút vào một hơi khí lạnh, Vị Ương bị suy nghĩ của chính mình dọa tới.

Bạch vô thường nhưng lại an ủi y: “Vị Ương, đừng nghĩ vậy. Chúng ta chỉ là đi ngang qua. Mới vừa câu được một linh hồn, nhận thấy khí tức của người nên tới đây. Hài tử kia không phải người đoản mệnh.”

Quay đầu nhìn về phía Quân Mặc Ngôn, vẻ mặt dần dần trở nên nhu tình: “Hài tử kia, tương lai sẽ như thế nào?”

Bạch vô thường nhìn nhìn Quân Mặc Ngôn, lại nhìn nhìn Vị Ương. Khóe miệng hiện ra một nụ cười an tâm: “Yên tâm, hắn là hài tử được ba vị thần phúc lộc thọ ban thần phúc. Sẽ sống tới tám mươi tuổi mới bình thường tử vong. Nhân sinh mặc dù có chút trắc trở, nhưng mệnh của hắn đã được người chú định trước. Nhất định sẽ trở thành vương giả.”

“Vậy sao? Vương giả a.”

“Vị Ương, người...” Bạch Vô thường muốn nói gì đó nhưng lại bị Hắc vô thường giữ lại.

“Vị Ương, chúng ta còn mang phải phụng mệnh, đi trước.”

“Ân. Lần sau lại tán gẫu.” Vị Ương lúc này cũng không muốn nhiều lời.

Bạch vô thường hé miệng, cuối cùng vẫn theo Hắc vô thường ly khai.

Tiếp theo, cơn buồn ngủ gần như chưa từng xuất hiện trong suốt gần sáu mươi năm bao phủ toàn thân Vị Ương, chậm rãi nhắm lại đôi mắt. Tiếp nhận giấc ngủ đầu tiên từ khi trở thành quỷ hồn.

Khi tỉnh lại, sắc trời bên ngoài đã muốn sáng rồi. Chớp chớp hai mắt, Vị Ương chống người dậy nhìn về phía Quân Mặc Ngôn bên cạnh.

Mang theo nụ cười quen thuộc, Quân Mặc Ngôn dùng giọng nói khàn khàn của hần chào hỏi: “Tiên sinh buổi sáng tốt lành.”

Tách tách tách tách.

“Tiên, tiên sinh!” Quân Mặc Ngôn kích động ngồi bật dậy, hai tay sờ lên hai má Vị Ương, chính là những giọt nước mắt trong suốt kia vẫn xuyên qua tay hần.

“Tiên sinh, đừng khóc. Là Mặc Ngôn sai rồi. Ngài đừng khóc!” Khóc làm tim hần thật đau! Đau quá!

Vì cái gì ta sẽ khóc? Ta sao lại khóc?

Vị Ương sờ sờ mặt mình, cảm giác ướt át không cần nói cũng đã kể ra chuyện y đang rơi lệ.

“Ta ta không sao không có việc gì.” Chính là thả lỏng, thần kinh đang buộc chặt đột nhiên được thả lỏng. Khó tránh khỏi sẽ không khống chế được cảm xúc.

Đúng vậy, chính là như vậy mà thôi! Nhất định là như vậy!

“Tiên sinh Mặc Ngôn thích người, thích nhất người.” Ánh mắt Quân Mặc Ngôn giờ phút này là trong suốt mà lại sáng ngời, không phải sự phức tạp và nghiêm khắc khi đối mặt với thương trường vô số âm mưu, mà là ánh mắt thắm thấu sự ôn nhu thần nhiên cũng nồng đậm tình yêu.

Chính là ánh mắt này đối với Vị Ương lại quá mức xa lạ. Ở sinh mệnh trước kia của y, không có ánh mắt của ai lại lộ ra tình cảm khác cốt ghi tâm đối với y như vậy.

Cho nên.

“Tam Nhi, ta đã nói rồi. Từ thích, tốt nhất là nói với người sau này người yêu mới được. Đối với ta, người chính là tôn kính mà thôi. Sau này cũng không được nói sai nữa.” Sờ sờ đầu Quân Mặc Ngôn, Vị Ương nói như vậy.

Quân Mặc Ngôn nở nụ cười vẫn đậm phong thanh.

Không sao, không có sao cả, tiên sinh không rõ tâm tư hần cũng không sao chỉ cần có thể ở lại y bên người là tốt rồi, chỉ cần như vậy là tốt rồi.

Không đủ! Lực lượng còn chưa đủ! Không đủ để gây dựng một vùng trời cho tiên sinh, không thể làm cho tiên sinh lại lộ ra loại thần sắc đau lòng này. Còn chưa đủ! Không đủ! Hần phải trở nên càng cường đại! Cường đại đến mức không ai có thể nhìn thẳng vào hần!

Ánh mắt Quân Mặc Ngôn chuyển biến trong nháy mắt, nhanh tới mức Vị Ương cũng chưa phát hiện.

“Sao rồi? Thân thể có khỏe không?” Vương Kỳ Tư đẩy cửa bước vào, nhìn thấy Quân Mặc Ngôn ngồi tựa trên giường, quan tâm hỏi.

“Không có việc gì. Một chút đều không có, ta còn cảm thấy cả người thư sướng.”

“Vô nghĩa! Người phát sốt lần này đem phần dược tính còn lại của những dược hoàn lần trước người uống toàn bộ kích phát ra. Có thể không thoái mái sao?” Châm chọc người nào đó một câu, Vương Kỳ Tư bưng bát dược thủy tối như mực ngồi xuống bên mép giường.

“Ta phúc thiên mệnh đại a! Người đồ kỵ cũng không được.” Vươn tay tiếp nhận bát sứ, ngửa đầu uống hết, không cần hỏi nhiều cái gì. Hần biết Vương Kỳ Tư sẽ không hại hần.

“Người a! Thực làm người ta lo lắng. Đêm ngủ một ngày, sao không thấy tiên sinh của người tới xem người?”

“Tối rồi. Mới vừa đi a! Bằng không ta ngồi dậy làm cái gì?”

“Thần thần bí bí, tiên sinh kia của người võ công cũng quá cao đi, ta cũng chưa từng phát hiện.”

Hắn vẫn đều ở trù phòng ngao được, sao không phát giác có người từng tiến vào?

“Có thể để người gặp được, còn coi như cao thủ sao?”

“Khua môi múa mép. Ta lười so đo với bệnh nhân. Người không còn sốt, nhưng vẫn là ở trên giường thêm vài ngày thì tốt hơn.”

“Ta hiểu được.” Để lại mầm bệnh cũng không tốt.

“Ân, ta đây đi trước, buổi chiều lại đến ngao được giúp người.”

“Phiền toái người.”

“Thiệt! Huynh đệ thôi!”

Buông xuống mí mắt, Quân Mặc Ngôn thì thảo tự nói: “Ân, huynh đệ.”

Khóe miệng Vị Ương hơi hơi cong lên, nhắm mắt lại không nói.

Trải qua chuyện lần này, Tam Nhi cũng coi như nhân họa đắc phúc. Như vậy cũng nên làm cho hắn triển lộ khả năng đi.

20. Chương 19

Mấy ngày gần đây, Quân Thiệu Thiên thực khổ não, phi thường khổ não. Người nói sự nghiệp Quân gia khổng lồ người người đều biết. Nay đơn hàng một trương lại tiếp một trương, đó đều là vàng tươi, ai lại không thích?

Mà vấn đề chính là, lần này có lô hàng vốn muốn giao cho đại hộ khách phía Tây mà lại không chuẩn bị kịp! Nhưng người ta đang chờ hàng tới a! Nếu không có hàng, danh dự của Quân gia nhất định sẽ bị hao tổn, hậu quả này đúng là không thể kể hết a!

Sầu a! Sầu!

Hai nhi tử trong nhà mỗi ngày chỉ biết đi thanh lâu, văn chương thì từ thất khiếu toàn thông(mọi thứ tinh thông), nhất khiếu bất thông(chẳng biết chút gì)! (* ý ở đây là mĩa mai, người ta thì mọi thứ tinh thông, con nhà mình thì chẳng biết tí gì)

Sầu a! Sầu!

Quân gia sau này nên giao cho ai quản lý, mới có thể bảo trụ thanh danh cùng gia sản trăm năm?

Sầu a! Sầu!

Quân Thiệu Thiên ở trong thư phòng đi qua đi lại, sự tình này ở trong đầu hắn cũng vẫn không thể gạt bỏ. Trước mắt quan trọng nhất là làm thế nào để giao hàng đúng hạn!

“Ai——người ta nói: phiền sự ngộ sầu sự, sầu canh sầu a!” (đang gặp chuyện buồn phiền lại gặp thêm chuyện phải sầu lo, sầu càng sầu)

Ngay tại khi Quân Thiệu Thiên đang tâm phiền ý loạn, ngoài thư phòng lại truyền đến thanh âm ồn ào nhốn nháo. Vốn đang đau đầu, Quân Thiệu Thiên lại cảm thấy được trong lòng càng thêm bốc hỏa.

“Quản gia! Quản gia!” Đẩy ra cửa sổ, Quân Thiệu Thiên gọi quản gia.

Lão quản gia hớn hể chạy tới, không kịp lau mồ hôi liền vội vàng hỏi: “Lão gia có gì phân phó?”

Nhìn mấy thân ảnh thấp thoáng, Quân Thiệu Thiên không kiên nhẫn tức giận quở trách: “Là ai ở bên ngoài ồn ào? Không biết gần đây ta đang rất phiền sao?”

“Lão gia, đó là đại thiếu gia cùng nhị thiếu gia. Bọn họ vừa trở về. Có chút say rượu, cho nên...”

Quân Thiệu Thiên không hài lòng nheo lại ánh mắt: “Tối hôm qua đi nơi nào?”

Lão quản gia chần chờ, này phải nói thế nào? Chủ mẫu đã dặn không cho nói.

Sự im lặng của lão quản gia đã hoàn toàn châm lên lửa giận của Quân Thiệu Thiên, vỗ thật mạnh lên bệ cửa sổ, trong lòng tức giận liền mở miệng khiển trách: “Sao vậy?! Ta là lão gia hay người là lão gia?!”

Lão quản gia nhất thời run rẩy thiếu chút nữa đã quỳ lên mặt đất: “Đại thiếu gia cũng nhị thiếu gia tối hôm qua.... tối hôm qua qua đêm ở Lưu Ly phòng.”

Hít sâu một hơi, Quân Thiệu Thiên chỉ cảm thấy hai mắt của chính mình đang dần không nhìn rõ mọi thứ. “Nghiệt tử a! Nghiệt tử! Ta ở nơi này sầu lo tương lai Quân gia, bọn họ lại hằng đêm ngủ lại thanh lâu. Này còn giống người sao? A! Người đem bọn họ gọi tới cho ta!”

“Này, hai vị thiếu gia còn chưa tỉnh rượu...” Lão quản gia chính là theo dõi hai vị thiếu gia lớn lên, tự nhiên biết nếu bây giờ đi gọi chắc chắn sẽ bị chửi mắng.

“Nhanh đi! Không tỉnh liền dội nước lạnh cho ta! Xem bọn hần có tỉnh hay không!”

Lão quản gia không còn cách nào, đành phải chạy tới đó. Này mấy ngày đầu xuân sao có thể dội nước lạnh a! Vội vàng kêu hạ nhân chuẩn bị nước ấm cho bọn hần rửa mặt. Mới miễn cưỡng tỉnh lại một chút.

Cước bộ loạng choạng đi vào trong thư phòng, khuôn mặt hai vị thiếu gia rõ ràng còn đỏ ửng. Miệng thì thỉnh thoảng nấc lên.

“Phụ thân tìm con có chuyện gì?”

Quân Thiệu Thiên nhìn hai nhi tử không ra hồn, trong lòng càng cảm thấy bị ai cho tương lai Quân gia. Quân gia nếu tới tay bọn họ. Sợ thì cốt hần còn chưa lạnh, đã toàn bộ bị bại hết! Hần chẳng lẽ không có nhi tử nào tài giỏi sao?

“Mặc Tường, ta hỏi người, hiện giờ ta có một lô hàng không thể đúng hạn giao đi, đối phương lại là đại hộ khách, vậy nên làm sao?”

Quân Mặc Tường sững sốt một chút, rồi sau đó ngốc hề hề cười. Ra vẻ là một huynh trưởng tốt, tiến đến trước bàn gỗ: “Phụ Thân này còn cần phải nói? Đương nhiên là không giao đi nữa! Này còn cần suy nghĩ? Cùng lắm thì trả lại bạc a!”

Thiếu chút nữa nhảy dựng lên đánh hần, Quân Thiệu Thiên miễn cưỡng ổn định thân mình. Quay sang hỏi nhị tử: “Mặc Đồng, ta hỏi người, làm như thế nào?”

Quân Mặc Đồng kia nếu bình thường còn có thể nói ra một ít mưu kế âm hiểm, đáng tiếc hần say rượu một đêm, đầu óc giờ còn rất mơ màng: “Ách, kia còn cần hỏi sao? Không giao được thì không giao được, Quân gia chúng ta còn sợ người khác sao?”

Rốt cuộc không nhận được, Quân Thiệu Thiên rống to thành tiếng: “Cổn! Hai cái bại gia tử các người! Cút ra ngoài cho ta!”

Bị Quân Thiệu Thiên làm hoảng sợ, hai vị thiếu gia lập tức nhận thấy sự tình không đúng. Lập tức chạy khỏi thư phòng, lão quản gia ở bên ngoài thấy tình cảnh như vậy cũng chỉ đành bất đắc dĩ lắc đầu buồn bã.

Quân Thiệu Thiên suy sụp ngồi lại trên ghế: “Quân gia sau này nên làm thế nào?”

Lão quản gia lặng yên tiến vào thư phòng, có chút chần chờ nhìn Quân Thiệu Thiên: “Lão gia, lão nô có câu này không biết có nên nói hay không?”

Một mỗi phát phát tay, “Nói đi! Người đã ở Quân gia cả đời, còn có chuyện gì không thể nói.”

“Lão gia, ngài không chỉ có hai nhi tử a! Ngài còn có tam nhi tử, chính là hài tử của nha hoàn bên người chủ mẫu vẫn bị ngài lưu tại hậu viện. Hài tử này năm nay mười hai tuổi, lão nô thường xuyên tới bên ngoài tiểu viện. Hài tử kia mỗi ngày cố gắng đọc sách, bộ dáng thực sự là cùng lão gia càng ngày càng giống, ngài nói, có phải hay không?”

Quân Thiệu Thiên nhú nhú mày: “Đó là hài tử của Vân Yên?”

“Đúng, chính là hài tử của Vân Yên.”

Quân Thiệu Thiên nghĩ nghĩ, mang theo thái độ thử một lần cũng không sao, phất tay làm cho lão quần gia lui xuống.

Nhìn hoa lê bên ngoài, Quân Thiệu Thiên nhớ tới nữ tử tính nết ôn nhu thiện lương hơn mười năm trước, “Vân Yên là ta không thể bảo hộ người a!”

Tâm tình của Quân Mặc Ngôn hôm nay thực không sai. Từ khi đem được lực toàn bộ phát huy, hấn luyện võ tiến triển quả thực là cực nhanh. Lúc trước, Vị Ương còn sợ liệu có tác dụng phụ hay không, nhưng Vương Kỳ Tư kiểm tra một lần xong nói không có vấn đề gì.

Như thế, Vị Ương cũng an tâm.

Từ sau sự kiện rơi xuống nước kia, cách Quân Mặc Ngôn cư xử với Vị Ương càng ngày càng thay đổi, rảnh rỗi liền nhìn Vị Ương ngẩn người. Ngược lại, Vị Ương bị hấn khiến cho cả người không thoải mái.

Ngẩng đầu nhìn lại phía cánh cửa sổ cũ nát, Vị Ương bắt chéo chân ngủ trên cây ngô đồng, bộ dáng nhàn nhã rất mê người.

Vụng trộm, Quân Mặc Ngôn vẽ lại bộ dáng của Vị Ương.

Trút xuống tất cả cảm tình của chính mình, mỗi nét mỗi đường đều khắc sâu như vậy. Nửa canh giờ sau, mới hoàn thành.

Nhìn nhân vật trong bức họa giống như đúc với người thật trên tờ giấy trắng, Quân Mặc Ngôn vừa lòng gật gật đầu. Chờ giấy Tuyên Thành hoàn toàn thấm hết, mới cuộn trong lại đặt vào trong ngăn kéo. Đợi khi rảnh rỗi nhờ Vương Kỳ Tư dán hộ lên. Không thể để cho Vị Ương biết.

Cất xong giấy Tuyên Thành. Quân Mặc Ngôn nhớ tới kế hoạch như bình bộ thanh vân(một bước lên trời)sắp tới của Đông Giải lâu, nhện không được ở trên một trương giấy Tuyên Thành khác múa bút viết thơ lên.

“Quân bất kiến,

Hoàng hà chi thủy thiên thượng lai,

Bôn lưu đảo hải bất phục hồi.

Quân bất kiến,

Cao đường minh kính bi bạch phát,

Triêu như thanh ti mộ thành tuyết.

Nhân sinh đắc ý tu tẫn hoan,

Mạc sử kim tôn không đối nguyệt.

Thiên sinh ngã tài tất hữu dụng,

Thiên kim tán tẫn hoàn phục lai.”

(Người có thấy

Nước Hoàng Hà đổ xuống từ trời

Xuôi dòng ra biển không trở lại

Người có thấy

Tuổi già soi gương sầu bạc tóc

Sớm vừa xanh tơ chiều sương tuyết

Kiếp đời ta cứ thỏa vui chơi

Chớ để bát vàng tro bóng nguyệt

Trời sinh ta tài tất sẽ dùng

Nghìn vàng tiêu sạch rồi lại tới...

Đây là bài Tương Tiến Tửu – Lý Bạch)

Thi từ được một thanh âm trầm thấp từ tính từ từ đọc ra.

Quân Mặc Ngôn cúi đầu, bàn tay nắm bút lông hơi hơi run lên. Khi bắt đầu viết thơ, liền đã muốn phát hiện tiếng bước chân của một người xa lạ, chính là nghĩ muốn hẳn không có gì có thể đưa. Cũng liền mặc kệ.

Chậm rãi ngẩng đầu, khuôn mặt vừa quen thuộc vừa xa lạ ánh vào đáy mắt. Buông bút, hẳn hữu lễ lại khách khí hơi hơi cúi đầu: “Xin hỏi khách nhân là người phương nào?”

Trái tim Quân Thiệu Thiên căng thẳng. Dù sao là hài tử của chính mình, hẳn cũng sẽ đau lòng. Lúc trước ngại vì cái chết của Vân Yên, hẳn không muốn đặt chân tới nơi này. Thời gian vụt qua nháy mắt đã mười năm, gặp lại, hài tử này cư nhiên hỏi hẳn là người phương nào?

“Ở nơi này, trong lòng ngươi có oán không?”

“Oán? Đương nhiên oán, chẳng qua đó là khi còn nhỏ không hiểu chuyện. Mặc Ngôn có thể tự thực kỉ lực(sống bằng sức mình), có Vương nương chiếu cố, Mặc Ngôn có thể oán sao?”

“Nhưng ngươi chưa bao giờ từng gặp phụ thân ngươi, phải không?”

Quân Mặc Ngôn hơi hơi cong lên khóe miệng một chút, nhìn thẳng người mà hẳn nên gọi là ‘phụ thân’ trước mắt. Thản nhiên cười, bởi vì hẳn thấy Vị Ương đang cười với hẳn.

“Có gì khác nhau? Mặc Ngôn tự nhận không có phụ thân, cũng có thể sống! Năm xưa Mặc Ngôn tang mẫu, chưa từng gặp qua phụ thân. Còn nhỏ bị khi dễ, cũng không từng gặp qua phụ thân, năm kia rơi xuống nước kẻ sát vai với địa phủ, lại càng không thấy phụ thân. Mặc Ngôn không cần phụ thân!”

Quân Thiệu Thiên bị những lời nói của Quân Mặc Ngôn chấn ở nơi nào không thể nhúc nhích. Nếu không phải chuyện tình lần này, có lẽ cả đời hẳn cũng không nhớ nổi còn có tam nhi tử.

Đúng vậy! Hẳn không làm được những gì phụ thân phải làm. Lại làm sao có thể yêu cầu Mặc Ngôn gọi một tiếng “Phụ thân”?

21. Chương 20

“Tam Nhi.” Đi đến bên người Quân Mặc Ngôn, Vị Ương vươn tay khoác lên bờ vai càng ngày càng dày rộng của đối phương.

Nhìn lại y bằng ánh mắt thản nhiên, Quân Mặc Ngôn sớm đã có người trọng yếu nhất, hẳn không hề cần phụ thân!

“Mặc Ngôn, ta hỏi ngươi. Nếu ta có một lô hàng cần giao cho một đại hộ khách phía Tây, nhưng lô hàng này tạm thời không thể chuẩn bị được. Vậy phải làm thế nào?” Quyết định tạm thời không nói ra thân phận chính mình, Quân Thiệu Thiên nói thẳng ra mục đích, nhưng trong lòng cũng tự nhủ vô luận câu trả lời có tốt hay không, đều phải bắt đầu bởi thường Mặc Ngôn.

Quân Mặc Ngôn nhìn thẳng vào Quân Thiệu Thiên, nụ cười thông dong tự tin thay thế cho nụ cười giống như người đã khấn phá hồng trần(thấu hiểu sự đời) trước đó: “Vấn đề như thế, các hạ có phải là khinh thường Mặc Ngôn? Thỉnh chớ đùa giỡn Mặc Ngôn!”

Quân Thiệu Thiên ngẩn ngơ, vấn đề này lại bị coi là đùa giỡn? Ý gì?

Phải chăng chính là, vấn đề làm Quân Thiệu Thiên này đau đầu vài ngày ở trong mắt Quân Mặc Ngôn căn bản không phải là một vấn đề?

“Đương nhiên không phải, chính là ta vừa lúc gặp được vấn đề này. Cho nên mới thỉnh giáo ngươi.”

“Nói cho hần nghe, Tam Nhi. Vấn đề này, ta đã sớm dạy cho ngươi. Đừng làm ta mất mặt.”

Quân Mặc Ngôn mỉm cười, những lời này của Vị Ương chính là làm mình thể hiện một chút? Nếu là ý của y, vậy được rồi!

“Vấn đề này rất đơn giản. Ngươi muốn đem hàng vận chuyển tới phía Tây, nhưng gần đây phía Tây rất bất ổn. Hồng thủy(lũ lụt) lan tràn, mấy ngọn núi gần đó còn có sơn tặc thường lui tới. Ngươi liền sai người truyền tin cho đối phương. Nói lô hàng mà ngươi chuẩn bị chuyển cho bọn họ giữa đường bị sơn tặc cướp, người của ngươi cũng bị tổn thất một ít. Nhưng thỉnh đối phương không cần lo lắng, ngươi sẽ chuẩn bị lô hàng thứ hai cho bọn họ. Bạc không cần đưa thêm. Như thế không chỉ...”

“Như thế không chỉ danh dự của ta được bảo toàn, thái độ của đối phương đối với chúng ta cũng sẽ cải biến. Mà thanh danh của Quân gia lại nâng cao một bậc!” Hai mắt Quân Thiệu Thiên lóe lên tinh quang, nhìn không được vỗ tay trầm trồ khen ngợi.

Diệu kế như thế trong thương trường vẫn chưa bao giờ có. Hàng hóa ở nửa đường mất đi, đối phương nếu muốn thêm hàng sẽ trả tiền thêm một lần. Hảo! Hảo! Hảo! Thật quá tốt! Thật là một cảm nang diệu kế a!

“Sơn tặc phía Tây kia đã đoạt nhiều lắm, bọn họ cũng phân không rõ ai là ai. Đẩy trách nhiệm lên đầu bọn họ là lựa chọn tốt nhất.” Quân Mặc Ngôn tự mình đem giấy Tuyên Thành đã khô kéo lại gần, chấm chấm mực màu, bắt đầu vẽ chút màu sắc lên trên.

Quân Thiệu Thiên hí mắt chăm chú nhìn nhi tử có bảy phần giống chính mình này. Mặc Ngôn bác học đa tài, đầu óc linh hoạt có thể nói là trời sinh để làm thương nhân. Nhưng hài tử này lại bị chính mình mai một hơn mười năm, thậm chí tạm thời còn không thể làm việc cho chính mình. Bởi vì Mặc Ngôn không tiếp nhận hần – Quân Thiệu Thiên này Phụ Thân!

Thấy người bên cạnh không có ý định rời đi, Quân Mặc Ngôn ngừng tay, hơi hơi ngẩng đầu hỏi: “Các hạ còn có việc?”

Bị những lời này bừng tỉnh, Quân Thiệu Thiên có chút xấu hổ cười cười: “Vô sự, chính là thấy ngươi học vấn thâm sâu, bộ tranh chữ lại viết rất phiêu lượng(đẹp), có chút nghi hoặc là ai có thể giáo(dạy) ngươi tốt như vậy.”

“Các hạ chê cười. Tranh chữ như thế còn chưa đủ lọt vào mắt hần a!”

“Hần?”

“A, thiên hạ này những chuyện hiểm thấy đâu chỉ như ngư mao(lông trâu), phía Tây lũ lụt, phía Bắc hạn hán. Các hạ lại không phải ba đầu sáu tay lại như thế nào biết bản lĩnh của Mặc Ngôn từ đâu mà đến?”

Chạm vào một cái nhuyễn đỉnh(đỉnh mềm ý nói là lời từ chối khéo), Quân Thiệu Thiên cũng không tức giận, ngược lại càng thêm vui sướng, hài tử này đích thật là có thể tiếp nhận vị trí gia chủ của Quân gia a!

“Hôm nay không quấy rầy, lần sau gặp lại đi!” Nói xong, Quân Thiệu Thiên mang theo vẻ mặt tươi cười rời đi.

Vị Ương nhìn theo bóng dáng Quân Thiệu Thiên thật lâu, mới quay đầu lại nhìn người ẩn ẩn có chút kích động kia: “Tam Nhi, đó chính là phụ thân ngươi. Ngươi thấy được hần suy nghĩ cái gì sao?”

“Mặc Ngôn biết, hần suy nghĩ nếu Mặc Ngôn có bản lĩnh thật sự, liền đem Quân gia giao cho Mặc Ngôn.”

“Biết vì cái gì hần phải làm như thế không?”

“Bởi vì trong nhà vô lương tử (ko có đứa con nào tài năng)! ”

“Đúng! Tam Nhi ngươi nhớ kỹ cho ta. Hần tuy rằng bắt đầu quyết định phải bồi thường ngươi, nhưng là này cũng thành lập trên mục đích ngươi có thể cho Quân gia mang đến càng nhiều lợi ích. Ta nói rồi, không

có chuyện gì không dính tới lợi dụng, nếu người khát vọng tình thân quyết không thể khát vọng tình thân từ hân!”

Quân Mặc Ngôn giật giật môi, trong mắt lộ ra thấu hiểu. Sau một lúc lâu hân mới mở miệng: “Mặc Ngôn minh bạch!”

“Lão gia, như thế nào?” Lão quản gia nhìn thấy vẻ mặt tươi cười như xuân phong của Quân Thiệu Thiên liền đã biết đáp án.

Quả nhiên, Quân thiệu Thiên gật gật đầu, mang theo nụ cười mấy ngày nay cũng chưa từng gặp qua: “Hài tử kia tương lai nói không chừng chính là gia chủ Quân gia a!”

Lão quản gia lúc này mới an tâm xuống, Quân gia nếu không có gia chủ, hân cho dù chết cũng không nhắm mắt a!

“Quản gia, đợi lát nữa người đi an bài nhân thủ. Dem nô tỳ và hạ nhân tốt nhất phái tới nơi đó, rồi sai người đem nơi đó sửa sang lại một lần, nơi đó rất đơn sơ.”

Lão quản gia lập tức gật đầu, lúc trước hân đứng bên ngoài xem cũng cảm thấy nơi đó quá đơn sơ. “Là, lão nô hiểu được. Chủ mẫu nơi đó..”

Nhớ tới nữ nhân xảo quyệt kia, Quân Thiệu Thiên không hài lòng nhíu mày: “Không cần để ý nàng. Ta cho hài tử của ta chút nhân thủ còn cần nàng đồng ý sao?”

“Đương nhiên không, lão nô bây giờ đi thu xếp.”

Quân Mặc Ngôn nhìn lão quản gia người thường xuyên quanh quẩn tại cửa hạ viện nhìn xem hân này, trong lòng luôn có một phần cảm kích, “Ngài là....”

Lão quản gia nghe vậy không khỏi lau mồ hôi: “Lão nô là quản gia nơi này, lão gia mệnh lão nô đưa thêm chút nhân thủ cùng y phục tới cho Tam thiếu gia.”

Phía sau lão quản gia đứng năm tên nô tỳ diện mạo xinh đẹp còn có thêm năm tên hạ nhân.

“Lão quản gia, không cần nhiều người như thế. Ta đã quen tự lực cánh sinh.”

Lão quản gia trong lòng lập tức chua xót a! Hai vị thiếu gia kia mỗi ngày chỉ biết uống hoa tửu (uống rượu có kỹ nữ hầu), ở nơi này Tam thiếu gia lại tự lực cánh sinh! Thật may lão gia cuối cùng cũng thấy được vị này là hảo thiếu gia a! “Tam thiếu gia, ngài đừng nói như vậy. Lão gia là thật sự quan tâm thiếu gia ngài. Mới có thể đưa tới nhiều người như vậy. Những hạ nhân này đều là nhân thủ tốt nhất trong phủ.”

Biết có từ chối nữa cũng vô dụng, Quân Mặc Ngôn dứt khoát quay sang đánh giá những người sắp là thủ hạ của hân.

Những nô tỳ này bộ dạng quá mức xinh đẹp, đối với nữ nhân vốn có phản cảm, Quân Mặc Ngôn nhất định không nhận lấy: “Lão quản gia, năm tên hạ nhân kia ta nhận, năm nô tỳ này người mang đi đi!”

“Điều này sao được? Ngài sao có thể không để ai hầu hạ ngài?”

“Những ngày không ai hầu hạ, Mặc Ngôn đã sống hơn mười năm, có gì không thể?”

Lão quản gia nghẹn lời: “Nhưng, lão nô vẫn không thể mang đi bọn họ. Đây là mệnh lệnh của lão gia, Tam thiếu gia chẳng lẽ muốn lão nô chịu tội sao?”

Trầm tư một chút, Quân Mặc Ngôn vẫn nhượng bộ: “Như vậy đi, người đi đổi mấy người khác đến, dung mạo thanh tú một chút là được. Đúng rồi, trong phủ có nha hoàn bị câm hay không?”

“Có là có. Tam thiếu gia hỏi cái này làm gì?”

“Tốt lắm, ta chỉ cần mấy nha hoàn bị câm đó, ta vốn thích thanh tịnh, không thích có người tranh cãi âm ỹ, người phái các nàng lại đây hầu hạ ta là được.”

“Vậy được rồi! Lão nô giờ đi đổi người.”

Lão quản gia mang theo năm nô tì đi rồi, Quân Mặc Ngôn nhìn lại năm gã hạ nhân tinh thần tựa hồ rất không sai kia: “Ta Mặc Ngôn từ nhỏ đã ngụ ở nơi này, cùng các vị đều giống nhau. Hết thấy đều do chính mình động thủ, cho nên Mặc Ngôn sẽ không giáo huấn các người các gì. Chỉ là hy vọng các người có thể tuân theo bốn phận của chính mình. Làm việc xong, không cần vượt quá quy củ là được. Từ nay về sau, ta ăn cái gì các người liền ăn cái đó. Không cần nấu thực ăn quá ngon.”

Vài tên hạ nhân đã bao giờ gặp được chủ tử nào đối đãi ôn nhu nho nhã như thế? Dĩ vãng mỗi người liền thích mệnh lệnh cho bọn họ làm cái này làm cái kia, làm cho bọn họ khổ không nói nổi.

Lúc này bọn họ đều cảm động rơi nước mắt. “Vâng, thiếu gia! Chúng ta vĩnh viễn đều là hạ nhân của thiếu gia. Quyết không vượt quá quy củ nửa phần!”

Vừa lòng gật gật đầu, chỉ về hướng trù phòng: “Địa phương nhỏ như nơi này của ta, chỉ sợ không có chỗ cho các người ngủ đủ. Các người tạm thời chịu chật một chút, ta sẽ dựng thêm phòng ở cho các người trụ sau.”

“Thiếu gia, không có vấn đề gì. Chúng ta có thể chịu được. Liền nơi đó, cũng đủ rồi. Trước kia chúng ta còn không có phòng lớn để ở đâu!” Một người nhìn như đầu lĩnh lộ ra nụ cười thuần hậu.

“Vậy sao? Ta đây an tâm. Người kêu là gì?”

“Hồi bẩm thiếu gia, ta gọi Đại Hắc!”

“Phốc ha ha ha ha ha ————” Bên kia, Vị Ương nghe được cái tên rất có phong cách như thế, nhin không được bất chấp hình tượng ôm bụng cười to. Dù sao cũng chỉ có Quân Mặc Ngôn nhìn thấy được, không phải sao?

22. Chương 21

Quân Mặc Ngôn bật cười nhìn người đang phiêu phù ở trên không trung kia.

“Đại Hắc Đại Hắc này không phải tên của cầu sao, ôi, không được. Đau bụng muốn chết.” Ôm chặt bụng, Vị Ương cười đến không còn khí lực.

Lắc đầu, Quân Mặc Ngôn đành phải làm cho mấy hạ nhân này tán đi. Tiếu viện tuy nhỏ, những thứ nên có vẫn phải có.

“Tiên sinh, có khỏe không?”

“Ha ha ha ha, hảo thật sự.” Miễn cưỡng vờ vàng lại hô hấp, lau đi nước mắt ở khóe mắt, Vị Ương cười tùm tùm tựa vào trên thân cây.

“Không đến vài ngày nữa, Quân Thiệu Thiên sẽ lại tới nhìn người. Đến lúc đó, có lẽ sẽ tặng cho người một phần đại lễ a!”

“Mặc Ngôn hiểu được, bất quá chỉ là một ít sản nghiệp của Quân gia mà thôi. Nếu Quân Mặc Ngôn làm thật tốt, hẳn sẽ đưa càng nhiều, nếu làm không tốt, tổn thất một chút tiền, hẳn cũng không để ý.”

“Người hiểu được là được.” Sờ sờ tóc Quân Mặc Ngôn, Vị Ương thực vui vẻ. Chim ưng non sắp rời khỏi tổ a!

“Tiên sinh.”

“Ân?”

“Mặc Ngôn thích ngài!”

“Tiểu tử ngốc!” Vị Ương đơn thuần cho rằng Quân Mặc Ngôn đối với y chỉ là cái thích của một hài tử đối với phụ thân. Vẫn chưa nghĩ đến Quân Mặc Ngôn là thật sự thích y.

Quân Mặc Ngôn cũng không nói rõ, chỉ là một lần lại một lần nói cho Vị Ương, Chính mình thích y. Từ sự kinh ngạc ban đầu cho đến khi dần dần thói quen. Những tri thức mà Quân Mặc Ngôn học từ Vị Ương tại phương diện này cũng có thể sử dụng.

Mấy ngày sau, Quân Thiệu Thiên cao hứng phần chẵn đi vào tiểu viện.

Nhìn mấy căn phòng đơn sơ giống như trước, hắn có chút không hài lòng nhíu mày. Không phải làm cho quần gia sửa sang lại một lần sao? Hay là trực tiếp làm cho Mặc Ngôn chuyển tới tiểu viện khác?

Quân Thiệu Thiên đi vào thư phòng, trong căn phòng nho nhỏ, Quân Mặc Ngôn đang ngồi gần bệ cửa sổ đọc sách.

Nhìn đến Quân Thiệu thiên, Quân Mặc Ngôn đóng sách lại đứng lên: “Các hạ tìm Mặc Ngôn có chuyện gì?”

Xấu hổ một chút, Quân Thiệu Thiên vẫn nói ra những gì đã dự định: “Mặc Ngôn ta là phụ thân người.”

Vẻ mặt của Quân Mặc Ngôn vẫn không hề biến đổi, vẫn là bộ dáng ba lan bất kinh (bình tĩnh): “Mặc Ngôn đương nhiên biết các hạ là phụ thân Mặc Ngôn.”

Kinh ngạc một chút, Quân Thiệu Thiên nhìn xem hài tử tựa hồ có chút xa lạ trước mắt. Hài tử này biết được thân phận của hắn. Vậy vì sao...

“Chính là Mặc Ngôn không muốn cùng các hạ có chuyện gì vướng mắc mà thôi. Mặc Ngôn ở trong này sống tốt lắm. Không có phụ thân cũng vẫn có thể tiếp tục sống.”

“Ta, ta chỉ nghĩ muốn bồi thường cho người.”

“Những gì Mặc Ngôn muốn, các hạ vĩnh viễn không thể cho, vậy nên Mặc Ngôn không cần bồi thường.”

“Ta ai...” Quân Thiệu Thiên trên thương trường có lẽ là vô địch, ở trước mặt hài tử của mình ngay cả nói cũng không hoàn chỉnh. Đây là hắn thiếu nợ a!

“Mặc Ngôn, người cho phụ thân một cơ hội bồi thường được không? Sau này phụ thân sẽ đối đãi với người thật tốt.”

Quân Mặc Ngôn chăm chú nhìn Quân Thiệu Thiên thật lâu, độ cong nho nhỏ nơi khóe miệng chưa từng hạ xuống. “Mặc Ngôn không dám, nếu ngài cố ý như thế, Mặc Ngôn không dám không theo.”

Trong mắt Quân Thiệu Thiên hiện lên một tia mừng rỡ. “Vậy, vậy liền thật tốt quá. Mặc Ngôn, ta giúp người sửa sang lại nơi này một chút được không?”

“Không! Mặc Ngôn có thể đáp ứng ngài tất cả, chỉ riêng chuyện này không được! Nơi này mỗi một chỗ cũng không cho phép bất luận kẻ nào xê dịch!” Quân Mặc Ngôn theo bản năng tản ra khí tức mà mấy ngày nay rèn luyện được trên thương trường, một luồng không khí áp bách không khỏi làm cho Quân Thiệu Thiên ngẩn ngơ.

Người có kinh nghiệm thương trường như hắn, tự nhiên nhận được loại khí tức này. Nhưng trên người một hài tử mười hai tuổi có loại khí chất này, thì thật là...

“Không sửa thì không sửa. Đợi lát nữa phụ thân sẽ sai người đưa y phục cùng đồ dùng lại đây, người ở chỗ này chờ phụ thân. Được không?”

Bị Vị Ương trừng mắt một cái, Quân Mặc Ngôn mới nhu thuận gật gật đầu.

Quả nhiên vẫn là rất miễn cưỡng a, những gì liên quan tới phụ thân của chính mình, Mặc Ngôn vẫn không thể nhẫn nhịn a.

Hôm sau, Quân Thiệu Thiên lại phái người đưa tới mấy hòm y phục lớn. Đều là dùng lông la tơ lụa chế thành, cùng y phục mà Quân Mặc Ngôn mặc trên người quả thực là cách biệt một trời.

Mặc vào tân y phục, Quân Mặc Ngôn càng thêm vẻ phiêu dật nhu hòa, cũng càng thêm mê người.

“Quả nhiên là người thì phải tân trang, phật thì phải kim trang a!”

Đối với lời khen của Vị Ương, Quân Mặc Ngôn hơi hơi thẹn thùng sờ ngón út.

“Được rồi, đều là đại nhân, đừng ngượng ngùng. Sau này đối mặt với phụ thân ngươi phải điều thấp một chút, gừng càng già càng cay a!”

“Đúng vậy, tiên sinh. Mặc Ngôn biết sai rồi.”

“Tam thiếu gia, lão gia muốn ngài tới tiền thính.” Năm nha hoàn, có thể nói có ba người còn lại hai người không biết chữ cũng không thể nói lại được Quân Mặc Ngôn giữ ở bên người hầu hạ.

Thản nhiên cười, Quân gia lão gia đột nhiên sủng ái Tam nhi tử của mình, tin tức này đã không phải là bí mật ở Quân gia. Nha hoàn bị điều tới cũng là mang lòng hiếu kì, không nghĩ tới thiếu gia đối đãi mọi người thật sự là tốt không còn gì để nói. Bây giờ những nha hoàn khác đều hận mình không được điều tới nơi này hầu hạ.

“Ta đã biết, ngươi lui xuống trước đi.”

“Vâng, thiếu gia.” Thân là nha hoàn nơi này, đầu tiên là làm đúng bổn phận của mình, không cần nghĩ những gì không nên nghĩ, không thể nói những chuyện không nên nói. Những điều này các nàng đều hiểu.

Vị Ương phiêu phù ở bên người Quân Mặc Ngôn, nhìn lần đầu tiên trong mười mấy năm qua Mặc Ngôn đi vào tiền thính, phong cảnh bốn phía vừa quen thuộc vừa xa lạ, Vị Ương có chút cảm khái.

Nhưng càng nhiều chính là vui sướng. Hải tử này hiện giờ coi như trưởng thành a!

Tiến vào tiền thính, Quân Thiệu Thiên cùng chính thê Mộ Vân Phi đang ngồi ở đằng kia. Bên trái là Quân Mặc Tường cùng Quân Mặc Đống. Bên phải là Vương Tuyết, Quân Vô Song cùng Quân Mặc Vũ.

Cục diện trước mắt, nay tất cả mọi người đều đông đủ a! Quân Mặc Ngôn chỉ nhìn qua Mộ Vân Phi đang ngồi bên người Quân Thiệu Thiên, hận ý xẹt qua trong đáy mắt.

“Mặc Ngôn ra mắt phụ thân.” Dừng một chút, Quân Mặc Ngôn tiếp tục nói: “Cũng ra mắt chủ mẫu.”

Mộ Vân Phi hừ lạnh một tiếng, hiển nhiên là vô cùng bất mãn.

Quân Thiệu Thiên ngược lại thập phần vui mừng. Tuy rằng hắn rất muốn để Mặc Ngôn gọi hắn một tiếng ‘cha’ mà không phải khách sáo và xa cách như ‘phụ thân’.

“Đến, nhanh lên ngồi xuống.” Quân Thiệu Thiên chỉ vào vị trí trống bên cạnh Quân Mặc Đống.

Mỉm cười đi đến bên người Quân Mặc Đống, triển lộ một nụ cười thật hoàn mỹ, không để ý ánh mắt ác độc của đối phương, Quân Mặc Ngôn thản nhiên ngồi xuống.

“Hôm nay ta gọi mọi người lại đây, là có một việc muốn tuyên bố.”

“Là chuyện gì a!” Quân Mặc Tường sáng sớm bị kêu dậy, cấu kính còn chưa hết đầu!

Quân Thiệu Thiên bất mãn trừng hắn một cái. Hải tử này sao lại khác biệt một trời một vực với Mặc Ngôn đâu!

“Ta tuyên bố, ta sẽ đem một phần năm cơ nghiệp dưới tay giao phó cho Quân Mặc Ngôn! Để hắn chưởng quản!”

“Cái gì?! Ta không đồng ý!” Mộ Vân Phi là người thứ nhất kêu lên.

“Phụ nhân có ý kiến gì sao?” Quân Thiệu Thiên mang theo tầm mắt lạnh như băng nhìn về phía Mộ Vân Phi. Nay gia ở hần quản, không tới phiên nàng khoa tay múa chân!

Mộ Vân Phi sững sốt, rồi sau đó vô cùng không cam lòng cắn môi dưới. “Hắn dù sao cũng là hải tử của hạ nhân a!”

“Hạ nhân? Hừ! Vậy ngươi nói ta cũng là hạ nhân?”

“Không phải, thiếp thân không có ý này.”

“Chính ngươi nhìn xem hai hải tử của ngươi. Ta hỏi một ít vấn đề, một câu cũng không thể trả lời nổi! Lần này danh dự của Quân gia không bị hao tổn hoàn toàn là nhờ công lao của Mặc Ngôn!”

“Nhưng hần là tiện chủng! Sao có thể...”

Ba!

Một tiếng vang thanh thúy vang lên ở đại sảnh, Mộ Vân Phi không dám tin nâng lên mặt mình.

Quân Thiệu Thiên bắt mãn thu tay lại: “Người còn dám nói một câu như vậy, ta liền hưu ngươi! Được rồi, từ hôm nay trở đi, Mặc Ngôn là chủ tử thứ hai trong Quân gia! Mọi người phải nghe lệnh của hần! Hiểu chưa?”

Mộ Vân Phi phần hận nhìn chằm chằm Quân Mặc Ngôn vẫn đang vân đạm phong thanh, hận không thể đem hần bóp chết! Mà ở đại sảnh, người chân chính cảm thấy cao hứng cho Quân Mặc Ngôn trừ bỏ Vương gia tử nữ chính là lão quân gia.

Hài tử này cuối cùng có được những gì hần nên có!

23. Chương 22

Quân gia Tam tử nắm quyền Quân gia!

Phút chốc, tin tức này truyền khắp Ân Châu thành. Tất cả mọi người đều biết Quân gia lão gia bắt đầu sủng tín (tin tưởng quá mức) nhi tử thứ ba vẫn luôn im lặng không có tiếng tăm gì của mình.

Bộ dáng Quân Mặc Ngôn kia cùng Quân gia lão gia đích thật là thập phần giống nhau. Từ khi nắm giữ một vài thế lực của, liền thường xuyên giao thiệp cùng những người có quan hệ với Quân Gia. Chỉ mấy tháng, những thủ đoạn mạnh mẽ quyết đoán, dữ dội của Quân Mặc Ngôn trên thương trường đã làm cho thế lực Quân gia tăng lên gấp bội. Chuyển biến như vậy khiến cho những người vốn muốn xem kịch vui, cũng chẳng thể nói được gì.

Sau đó mọi người đều biết Quân gia Tam tử là người bác học đa tài, ôn nhu nho nhã gần như là một thiếu niên hoàn mỹ vô khuyết! Bao nhiêu thiên kim tiểu thư phú gia bắt đầu chú ý tới vị thiếu gia bỗng nhiên nổi tiếng này.

“Ăn đến ăn đi, vẫn là đồ ăn nơi này ngon a!” Nhã gian ở lầu ba Đông Giải lâu, căn phòng này được dành riêng cho thiếu chủ nhân Đông Giải lâu, bất luận kẻ nào cũng không được tiến vào.

Vương Kỳ Tư uống rượu Hoa Điêu, đắc ý xoay đầu: “Đúng vậy, cũng không nhìn xem là ai mở quán a!” Quân Mặc Ngôn mỉm cười không nói.

“Ta nói, sản nghiệp Quân gia ngươi lấy điểm ấy đủ rồi? Lão nhân kia không định phát triển thêm một bước sao?” Không nhịn nổi, Vương Kỳ Tư vẫn mở miệng hỏi.

“Hần mới giao sinh ý cho ta, không có khả năng lại giao thêm nữa. Qua năm cũng chỉ bắt quá là mười bốn, cách nhược quán (thanh niên hai mươi tuổi gọi là nhược quán) còn có sáu năm. Hần sẽ không đem cả Quân gia giao cho ta nhanh như vậy.”

“Nhưng không phải ngươi đã đem sản nghiệp tăng gấp bội sao!”

“Này lại khác, hần bây giờ vừa lòng với thành tích của ta. Nhưng nói thế nào ta cùng hần cũng không quá thân thiết, hần cho dù muốn bồi thường ta, có lẽ cũng phải sang năm. Chỗ Mộ Vân Phi cũng không dễ đối phó.”

“Hừ! Liền nữ nhân kia.” Vương Kỳ Tư khinh thường hừ một tiếng, tỏ vẻ bất mãn.

“Được rồi, hôm nay ta tới đây cũng không phải là nói chuyện này.”

“Ân. Ân. Nói đi. Có thể cho ngôi sao trên thương giới như ngươi đại giá quang lâm nhất định không phải chuyện gì tốt.”

Khóe miệng cong lên, Quân Mặc Ngôn thưởng thức chén rượu trong tay: “Gần nhất ta có lẽ không rảnh lại đây. Những người bị ta thuần phục cũng suốt ngày tới tiểu viện. Quân Thiệu Thiên cũng thích chen vào, mấy ngày nay ta đều không hảo hảo luyện công.”

“Khư! Đó là bởi vì tài năng của ngươi quá mức kinh người, làm cho bọn họ nhịn không được chạy tới muốn triển lộ chút thực lực của mình trước mắt ngươi.”

“Tâm tư bọn họ ta không phải không hiểu. Kỳ Tư, mấy ngày nay Quân Mặc Tường cùng Quân Mặc Đồng vẫn lưu luyện thanh lâu, ta thì không sao, ta chỉ sợ bọn họ...”

“Ta biết, nhưng ta không tin bọn họ có gan đó! Trên tay bọn họ ngay cả một chút vũ khí cũng không có. Yên tâm đi. Thủ hạ của ta đã muốn trải rộng khắp Ân Châu thành. Có động tĩnh gì ta sẽ nói trước cho ngươi. Đúng rồi, lão sư phó của ngươi mấy ngày nữa tới đây đi! Thế lực Thanh Phong các ngươi có thể sử dụng được sao? Nếu có thế lực của bọn họ...” Vương Kỳ Tư nhớ lại vị sư phụ kì lạ cổ quái kia của Quân Mặc Ngôn.

“Từ lần rồi đi trước, sư phụ cũng chưa từng nói gì về chuyện khảo nghiệm. Kỳ Tư, đừng nghĩ muốn thế lực của người khác. Thứ chúng ta cần chính là lực lượng do chính tay mình lập nên.” Trong mắt Quân Mặc Ngôn lóe ra khí phách tràn trề.

Vương Kỳ Tư ngửa đầu uống hết bạch tửu. Ai nói Quân gia Tam tử là người ôn nhu nho nhã chính nhân quân tử? Đây chính là do thế nhân không có đôi mắt có thể nhìn thấu hần mà thôi!

Đem mấy viên dược hoàn Vương Kỳ Tư mới chế tạo cho hắn để vào trong ngực. Quân Mặc Ngôn chậm rãi rời đi Đông Giải lâu, đi ngang qua chợ, hắn gật đầu ý bảo đối với mấy gánh hàng rong bên đường.

Quen thuộc tiêu sái tới một quán ăn nhỏ: “Yêu! Là Tam thiếu gia a! Đến đến đến! Bát tiểu hoành thánh này của ta còn đang chờ ngài tới ăn đâu!”

Mỉm cười tiếp nhận bát sủ, Quân Mặc Ngôn liếc nhìn thân ảnh của Vị Ương. Y đang nhìn vào một nơi âm u. Quân Mặc Ngôn biết y đang nhìn cái gì. Chính là hai người kia ở trong này cũng không có động tĩnh gì, sợ là người sư phó đưa cho hắn. Cho nên cũng không sao cả.

Rất nhanh ăn xong hoành thánh, thanh toán bạc. Quân Mặc Ngôn trở lại tiểu viện, hai dáng người nho nhỏ đã sớm chờ ở nơi đó.

“Tam thiếu gia, Tứ tiểu thư cũng tiểu thiếu gia đã chờ lâu.” Nha hoàn nhỏ giọng bẩm báo.

“Lui xuống đi.”

“Vâng, thiếu gia.”

“Tam ca! Tam ca! Tam ca! Ngươi dạo này cũng không cùng chơi với người ta!” Quân Vô Song chu miệng bắm lên người Quân Mặc Ngôn không chịu xuống dưới.

Bật cười điểm điểm chớp mũi xinh xắn của nàng: “Ngươi a! Tam ca gần đây bận, không có thời gian rảnh tới xem ngươi, là lỗi của Tam ca.”

“Không phải, Tam ca sai. Ta...” Quân Mặc Vũ vò vò góc áo, vội vàng biện giải cho người mà mình sùng bái.

Sờ sờ đỉnh đầu Quân Mặc Vũ: “Ta biết Mặc Vũ ngoan nhất.”

“Cái gì a! Người ta riêng tới tìm Tam ca chơi đùa a!” Quân Vô Song không thuận theo lắc lắc đầu.

“Được rồi, được rồi. Ngươi cũng thực ngoan.”

“Này còn tạm được.”

Bên trong tiểu viện, ba người hi hi ha ha cười đùa, Quân Thiệu Thiên đứng ở bên ngoài vẫn chưa đi vào, rất xa hắn thấy nụ cười trên mặt Quân Mặc Ngôn là tự nhiên như vậy hài hòa như vậy.

Tự biết là xứng đáng, Quân Thiệu Thiên chỉ là cảm thấy chút thất vọng rồi xoay người rời đi. Lão quản gia một tác không rời bởi tại bên người chủ tử.

Nhìn Mặc Ngôn tự mình chải đầu, Vị Ương chỉ vào một đám tóc còn chưa bị chải nói: “Nơi này.”

“Nga.” Quân Mặc Ngôn vội vàng đem mấy sợi tóc lộn xộn lại nhét vào trong tay.

“Được rồi.”

Nhìn xem kiểu tóc không mấy thay đổi, Vị Ương không có nhiều lắm cảm xúc.

“Tam Nhi.”

“Người có cảm thấy kiêu ngạo không?”

Quân Mặc Ngôn lặng yên, hần xoay người, đối diện với người trọng yếu nhất của chính mình. “Mặc Ngôn từng có loại cảm giác này.”

“Vậy hiện tại thì sao?”

“Không có, hoặc là nói đã thói quen. Từ khi Đông Giải lâu vừa trở nên nổi tiếng, Mặc Ngôn thực sự thực kiêu ngạo. Nhưng sự tôi luyện trên thương trường những sự thất bại gặp phải trong cuộc sống hiện thực, đã sớm mài đi những góc cạnh của Mặc Ngôn.”

“Tam Nhi. Phải bảo trì loại tâm tình này. Quê hương của ta có một người học giả, từng nói qua một câu thể này ‘Người thông minh biến thành si ngốc, là một con cá dễ mắc câu nhất. Bởi vì hần dựa vào tài cao học rộng của mình, nhìn không thấy sự cuồng vọng của chính mình. Chuyện ngu xuẩn của một kẻ ngu ngốc không có gì đáng ngạc nhiên, chuyện ngu xuẩn của người thông minh mới khiến cho người ta cười đau bụng; bởi vì hần dùng toàn bộ bản lĩnh, đi chứng minh sự ngu dốt của hần – người hiểu được ý tứ trong đó không?’”

“Mặc Ngôn minh bạch.”

Thế là, Vị Ương đem cảm giác kiêu ngạo mà Quân Mặc Ngôn có thể nảy sinh gạt bỏ từ lúc còn trong nôi.

“Tam Nhi, sư phó người sắp tới đi!”

“Đúng vậy.”

“Dem những phát hiện của người nói với hần đi!”

Quân Mặc Ngôn sững sốt, rồi sau đó nhếch miệng cười. Quả nhiên, người quan tâm tới hần nhất vĩnh viễn chỉ có một.

“Đúng vậy. Tiên sinh.”

Không lâu sau, lão giả liền đúng hạn tiến vào tiểu viện. Quân Mặc Ngôn cung kính mời hần vào phòng.

“Sao rồi, tiểu tử.”

“Sư phó, Mặc Ngôn tốt lắm. Nửa năm không thấy, thân thể sư phó vẫn cường kiện như trước a!”

“Miệng của tiểu tử nhà ngươi chính là càng ngày càng ngọt.” Lão giả nghe vậy cười ha ha.

“Đâu có, Mặc Ngôn chính là nói thật mà thôi.” Quân Mặc Ngôn đạm nhiên cười, trực tiếp nói tới chính đề:

“Sư phụ, hai người ở bên cạnh ta, chính là ngài an bài sao?”

24. Chương 23

Lão giả giống như kinh ngạc vỗ vỗ ngực: “Yêu! Tiểu tử ngươi cuối cùng cũng phát hiện rồi sao?”

Càng ngày càng cảm thấy chính mình lên nhầm thuyền giặc, Quân Mặc Ngôn bắt đầu dĩ nhiên vị sư phụ có chút lão bất tu (già mà không tu tỉnh) này: “Sư phụ, ta đã sớm phát hiện ra sự tồn tại của bọn họ. Chính là nghĩ có lẽ là người ngài cố ý lưu cho Mặc Ngôn. Cho nên vẫn mặc kệ.”

“Ha ha! Nghe được không? Còn không tiến vào ra mắt Tân các chủ?” Lão giả quay ra cửa sổ hô lên một tiếng, Vị Ương chỉ nhìn thấy hai bóng đen lóe qua trước mắt y.

Nhìn kỹ lại, hai người đã quỳ trên mặt đất cung kính cúi đầu.

“Sư phụ.”

“Bọn họ chính là hai trong số tứ đại linh chủ. Khảo nghiệm mà ta đưa ra cho người người đã vượt qua. Còn lại phải xem bọn hắn.”

“Ngẩng đầu lên.”

Quân Mặc Ngôn kỳ thật cũng không thích người khác quỳ gối ở trước mặt mình. Như vậy sẽ không thấy rõ vẻ mặt cùng ánh mắt đối phương.

Hai người nghe lệnh ngẩng đầu, lộ ra hai khuôn mặt tuyệt mỹ. Một nam một nữ. Những năm này, bọn họ vẫn theo dõi sự trưởng thành của Quân Mặc Ngôn. Đối với tính cách của hắn tự nhiên cũng thực hiểu biết.

“Nói tính danh của các người.”

“Ai! Trước tiên đừng vội hỏi tên bọn họ. Bọn họ hiện giờ không có tên. Chờ người đánh thắng bọn họ, tên bọn họ tất nhiên là do người đặt.” Lão giả vui tươi hơn hớn khoanh tay xem diễn.

Quân Mặc Ngôn lại bất đắc dĩ lắc đầu, nhìn hai người lặng yên không nói kia. Vươn tay chỉ khu đất trống ngoài phòng.

“Thỉnh chỉ giáo!”

“Thỉnh thiếu chủ cẩn thận!”

Người ra tiếng chính là nữ tử, thanh âm như hoàng anh xuất cốc (giọng như oanh vàng) phi thường êm tai dễ nghe, ngay cả Vị Ương cũng nhịn không được gật đầu.

Quân Mặc Ngôn cười, nhìn hai người bọn họ cùng nhau lao về phía chính mình.

Tay trái ngăn trở một chuồng tới từ nữ tử, xoay thất lưng bay qua phía sau nàng. Dùng sức đá hướng nam tử. Ngăn lại!

Nhìn ba người người tới ta đi, lão giả trước sau vẫn mang theo vẻ mặt mỉm cười tựa ở trên ván cửa không nói.

Vị Ương cũng không nhìn Quân Mặc Ngôn, y đối với hài tử của mình rất tin tưởng. Y ngược lại nhìn chăm chăm lão giả. Vì sao lần này hắn không nhìn về phía y?

“Sao vậy? Nhìn ta như thế, chẳng lẽ là coi trọng ta này lão nhân?”

Nheo lại đôi mắt lãnh liệt đang tuôn ra tinh quang khiến kẻ khác hít thở không thông: “Người rốt cuộc là ai?! Thần? Là quỷ?”

Lão giả sờ sờ chòm râu của mình, cười đến vô cùng giao hoạt: “Là thần là quỷ thì đã sao? Đạo sĩ tiêu diêu du hồng trần!” (đạo sĩ ung dung dạo chơi hồng trần)

“Vì sao phải đưa bí kíp cho Tam Nhi? Vì sao coi trọng hắn?”

“Nguyên viễn lưu trường hà xử thị, triển chuyển phản trắc vấn quân tâm.” (lịch sử lâu đầu không biết bắt nguồn từ nơi nào, trần trọc hỏi lòng người)

“Người.” Phẫn hận trừng mắt lão giả luôn ra vẻ thần bí này, Vị Ương lần đầu tiên bị người nói á khẩu không trả lời được.

“Người chỉ cần nhớ kỹ không được thương tổn Tam Nhi là được. Bằng không ta nhất quyết không buông tha người!”

Lão giả cười bí hiểm: “Tự cổ quân thần đa sai nghi, nan đắc hữu thân sủng tâm phi.” (từ xưa quân thần nhiều người đa nghi, hiếm ai có thể mở rộng nội tâm)

Vị Ương lặng yên, đối mặt với lão giả này, trong lòng y thủy chung không thể dựng lên một tầng phòng ngự. Giống như biết chắc hẳn là vô hại.

“Người nếu là thần, có thể cho ta một khối thân thể được không?”

“Thiên mệnh tạo do thiên chú định, phạm nhân mạc yếu sâu bạch phát.” (số mệnh vốn do trời định trước, người phạm trần đừng buồn lo rồi đầu bạc)

“Cái tính thích giả thần bí một chút cũng chưa biến!” Giận dữ trừng lão giả một cái, giây tiếp theo, Vị Ương kinh ngạc đứng ở nơi đó. Vì cái gì mình lại nói ra câu kia?

Độ cong nơi khoe miệng lão giả hơi hơi tăng thêm.

“Có câu là: hữu bằng tự viễn phương lai, bất diệc nhạc hồ.” (có bằng hữu từ xa tới, là một việc vô cùng vui vẻ)

Vị Ương đột nhiên cười cười, rồi xoay người không để ý tới lão giả. Xem ba người kia đánh nhau cũng thật à bất diệc nhạc hồ(vui vẻ hăng say). Nhịn không được cao giọng hô: “Tam Nhi! Đùa đủ chưa?”

Chưởng lực Quân Mặc Ngôn đánh ra không khỏi dừng lại một chút, rồi sau đó tăng thêm vài phần chân khí. Thân hình như nước chảy mây trôi chuyển qua bên người hai người kia. Đợi cho tới khi bọn họ kịp phản ứng, sớm đã định ở nơi nào không thể động đậy.

Sự tương phản thật lớn làm cho bọn họ lập tức hiểu được, lúc trước vị thiếu niên xấp xỉ tuổi với bọn họ này kỳ thật là đang khiêm nhượng(nhường nhịn).

Cởi ra huyết vị, hai người thần phục quỳ xuống: “Thỉnh chủ nhân ban thưởng danh!”

“Quân Mặc Tâm, Quân Mặc Hối.”

Được mang họ ‘Quân’, đại biểu cho người mà chủ nhân tin cậy nhất.

“Mặc Tâm, Mặc Hối thề trung thành với chủ nhân cả đời, nếu có vi phạm, không chết tử tế được!” Hai người khoát tay lên vai phải, vẻ mặt trịnh trọng nói ra lời thề.

Tự mình khom người nâng bọn họ dậy: “Được rồi, sau này đều là người một nhà. Không cần nghiêm túc như thế.” Vô hình chung, khoảng cách giữa ba người rút ngắn đi rất nhiều.

Mặc Tâm là nữ tử, tự nhiên dễ dàng phóng khoáng: “Chủ nhân, chủ nhân. Mặc Tâm có một nghi vấn!”

Biết được nàng muốn hỏi gì, Quân Mặc Ngôn đạm cười: “Chính là hỏi ta vì sao mỗi ngày nói chuyện cùng không khí?”

Mặc Hối kéo lại Mặc Tâm. Ý tứ đó là việc riêng của chủ nhân, hạ nhân không thể hỏi đến.

Mặc Tâm chần chờ nhìn xem Quân Mặc Ngôn, lại nhìn Mặc Hối.

“Không sao cả. Kỳ thật a! Ta có một vị tiên sinh, vị tiên sinh này! Là một con quỷ!” Nháy mắt mấy cái trêu đùa, Quân Mặc Ngôn có chút trẻ con bướng bỉnh nói ra sự thật.

Đáng tiếc hai người cũng không tin tưởng. Chỉ cho rằng đây là việc riêng của chủ nhân không tiện nói cho bọn họ. Cho nên cũng không tiếp tục truy vấn.

Quân Mặc Ngôn quay đầu lại cười, cười đến dường như những đóa hoa xung quanh đều nở.

Vị Ương cho tới bây giờ đều cảm thấy Mặc Ngôn thực tuần lãng, nhưng tại giây phút này. Vị Ương tựa hồ cảm thấy trên mặt hắn bao trùm một sự mỉa mai. Trái tim đã sớm không còn đập, đột nhiên lại nhảy lên một chút.

Lão giả đứng ở một bên nhìn một người một quỷ mặt mày đưa tình, tuy rằng chỉ là đơn phương.

“Tam sinh thạch thượng nhân duyên định

Linh lung tỏa duyên bất phân ly

Tiền thế nhân duyên kim thế tục

Thượng cùng bích lạc hạ hoàng tuyền.”

(Tạm dịch: Nhân duyên tam thế đã định trước trên đá

Tơ duyên buộc chặt không thể phân ly

Nhân duyên kiếp trước lại tiếp tục

Thượng cùng bích lạc hạ hoàng tuyền)

“Ân?” Bị thanh âm lão giả đánh thức, Vị Ương đột nhiên vươn tay che lại hai gò má, thật nóng. Chuyện gì vậy a? Vì sao mặt y lại đỏ? Không đúng! Gần đây những chuyện bất thường ngày càng nhiều!”

Cũng từ lúc đó trở đi, bên người Quân Mặc Ngôn nhiều ra một vị thị nữ cùng một cái bóng thực sự.

Quân Mặc Ngôn từng hỏi lão giả: “Hai vị linh chủ còn lại bao giờ tới khiêu chiến?”

“Hai người kia mỗi ngày chạy hết đại giang Nam Bắc, đến lúc cần thiết tự nhiên sẽ tới. Bất quá bọn họ không thích lộng võ, dù sao đến lúc đó người tự nhiên sẽ hiểu. Được rồi, khối lệnh bài này đưa cho người. Từ giờ trở đi người chính là Thanh Phong các các chủ, có thể sử dụng hết thấy lực lượng, cuốn sách này người xem xong liền đốt. Nhớ lấy không thể lộ ra thân phận, nhớ lấy!”

Cả đêm xem hết cuốn sách xong, Quân Mặc Ngôn lập tức tự tay đốt nó, nhìn nó từ từ hóa thành tro, mới thở phào một hơi.

“Thế nào?”

“Quá lợi hại, quả thực là trải rộng cả hoàng triều. Ngay cả ở phiên bang cũng có nhân thủ. Ta sợ.”

Vị Ương vỗ vỗ bờ vai hần, biểu thị cổ vũ: “Tiểu tử ngốc! Phải tin tưởng chính mình. Không phải chỉ là một cái Thanh Phong các sao? Bất quá sau này gánh nặng của người sẽ càng lớn, mấy vụ án nhỏ mà sát thủ nhận người có thể để Mặc Hối đi quản lý, vụ án lớn thì nhất định phải chính mình xem qua.”

“Đúng vậy, tiên sinh.”

“Tam Nhi.”

“Sắp qua năm mới rồi.”

“Ân.”

“Có nhớ mẫu thân không?”

“Ân, rất nhớ.”

“Tam Nhi.” Vây quanh thân hình Mặc Ngôn, Vị Ương vươn đầu dựa vào trên vai đối phương.

“Ta ở nơi này, ta ở nơi này.”

Vài lần muốn rơi lệ Quân Mặc Ngôn nhắm mắt lại: “Đúng vậy, ngài ở nơi này, ở nơi này.”

25. Chương 24

Bên ngoài là tiếng pháo nổ bụp bụp, cho dù đang ở trong tiểu viện, vẫn có thể mơ hồ nghe được tiếng hài đồng vui mừng cười nói ở bên ngoài.

Bông tuyết rơi xuống cũng đúng lúc, Vị Ương đứng giữa tiểu viện, nhắm lại mắt giống như đang cáo biệt năm cũ. Bông tuyết màu trắng rơi từ trên trời xuống, xuyên qua thân mình y, biến mất trên mặt đất.

Đối với dáng vẻ này của Vị Ương, Quân Mặc Ngôn chính là tình hữu độc chung(mê mẩn vô cùng), không nói hai lời lập tức lấy ra giấy Tuyên Thành xa hoa bắt đầu tỉ mỉ vẽ lại.

Vị Ương trong tranh, chấp tay sau lưng, ngẩng đầu, nghiêng mặt ngơ ngác nhìn ánh trăng tròn trên bầu trời. Quân Mặc Ngôn thêm lên một chút bối cảnh vào trong bức tranh, có cây cối tuyệt động, hoa cỏ, vài cây hồng, mai trắng, đem trang phục kì dị của Vị Ương đổi thành y phục của nho sinh, vạt áo bay bay, tay áo như gió, giống như tiên nhân đang muốn bay về trời, phong tư tuyệt thế.

Mặc Tâm đứng một bên hỗ trợ mài mực, tò mò nhìn người trong tranh. Nàng cũng không phải lần đầu tiên thấy chủ tử vẽ người này. Bong bóng tò mò trong lòng không phải một hai cái, chính là ngại với nụ cười thần thần bí bí của chủ tử, không dám hỏi mà thôi.

“Gia, phải dán lên sao?” Nhìn xem Quân Mặc Ngôn viết xong chữ cũng đóng dấu xong, Mặc Tâm hỏi ra vấn đề mà đáp án vĩnh viễn chỉ có một.

“Ân, đương nhiên phải. Nhất định phải cẩn thận, không thể phân biệt sai.” Quân Mặc Ngôn cẩn thận đem bức tranh cầm lấy, nhẹ nhàng hé miệng thổi thổi nó. Tiên sinh sắp tiến vào, không thể để y phát hiện.

Mặc Tâm chưa gặp qua chủ tử đối với bất cứ thứ gì có chiếm hữu dục, chỉ duy nhất bức tranh vẽ người kia. Mỗi lần chủ tử cũng đều cẩn thận đem nó dấu đi, không cho bất cứ kẻ nào chạm vào. Tranh này trước sau cả thấy cũng đếm không hết, nhưng chủ tử dường như vẫn chưa thỏa mãn.

“Gia, lão gia muốn ngài đi hoa viên dùng cơm.” Một nha hoàn ngoài cửa nhỏ giọng thông báo.

“Đã biết, lui xuống đi.”

“Ai. Gia, năm mới rồi.”

“Đúng vậy! Năm mới, Mặc Tâm người cũng đã mười ba đi!”

“Ân, Mặc Tâm mười ba, Mặc Hối mười sáu.”

Quân Mặc Ngôn đứng dậy đi ra thư phòng, lại tiến vào chủ phòng chuẩn bị y phục.

“Gia, phải mặc bộ nào?” Y phục của chủ tử cũng không nhiều, nhưng mỗi bộ đều là tốt nhất, tơ lụa sử dụng đều là loại dành riêng để chế tạo y phục cho hoàng thất. Thanh Phong các nếp ngay cả này đều không có, thì cũng thật sự là mất hết mặt mũi.

“Bạch y thêm bối tâm(áo lót) hồng(đỏ). Lễ mừng năm mới, mặc cái này cho náo nhiệt.” Vị Ương không biết khi nào bay tới bên người Quân Mặc Ngôn, khoa tay múa chân hỗ trợ quyết định.

“Mặc Tâm, liền chiếc áo lụa trắng viền bạc thêm kiện bối tâm hồng.” Nhiều năm như thế, điều duy nhất không thay đổi chính là thói quen đối với những gì Vị Ương nói không hề phản bác.

“Vâng, Gia.”

Áo lụa trắng viền bạc là dùng tơ lụa thượng đẳng chế ra, mặc tại trên người sẽ cảm thấy trơn trơn hơn nữa không lùa gió. Áo hồng giáp là áo lót nhung, bên trên dùng kim tuyến thêu lên mấy cây trúc.

Nhìn Mặc Tâm giúp Mặc Ngôn thay y phục, Vị Ương không khỏi vươn tay sờ sờ: “Vẫn là sống tốt, ít nhất có thể thay quần áo.”

Nói xong cúi đầu xem bộ thường phục của mình, chết tiệt! Nhìn hơn sáu mươi năm. Cũng không biết có thể đổi một bộ khác hay không, y đều đau mắt rồi! Giận!

“Mặc Tâm, không cần hầu hạ. Cùng Mặc Hối ăn cơm đi.” Có ý định nói chuyện cùng Vị Ương, Quân Mặc Ngôn cố ý đi điều đi Mặc Tâm.

“Sao có thể? Bên Gia nên có người bảo hộ, không được, không được. Cho dù ta ly khai, Mặc Hối cũng không thể đi.” Nhìn khuôn mặt quật cường của Mặc Tâm, Quân Mặc Ngôn đành phải gật đầu đáp ứng.

Trên đường tới hoa viên, Quân Mặc Ngôn cuối cùng cũng có thời gian để nói chuyện cùng Vị Ương. Nhiều người bên cạnh chính là không tốt ở điểm ấy. Mặc Ngôn cũng không sợ Mặc Hối thấy hấn nói chuyện cùng không khí. Dù sao với tính cách băng sơn kia, có giết Mặc Hối cũng không phun ra nửa chữ!

“Ai nha! Ta nhớ rõ lần đầu tiên nhìn thấy ngươi cũng là cuối năm, lúc trước y phục trên người ngươi chính là nhiều vụn vá như ma a!” Có lẽ là không khí mừng năm mới ảnh hưởng tới Vị Ương, tâm tình y hôm nay coi như không tệ.

“Khi đó Mặc Ngôn còn nhỏ, có cha cũng như không cha. Tự nhiên có chút keo kiệt.” Quân Mặc Ngôn tham luyện bất cứ biểu tình nào trên mặt Vị Ương. Một lần nhướn mày, một lần bĩu môi, một lần mỉm cười, toàn bộ hấn đều khắc sâu vào trong lòng.

“A! A! Ngươi bây giờ không thể so với lúc đó a! Khi đó ngươi bị đánh đến thảm hê hê đâu!” Vị Ương có chút hâm mộ bộ y phục mới trên người hấn. Bĩu bĩu môi: “Vì cái gì ta không thể có y phục mới. Thật đáng ghét!”

Ý cười che kín đôi mắt thâm thúy, Quân Mặc Ngôn có loại cảm giác muốn ôm y vào lòng. Đã muốn có dáng người gần như hoàn mỹ, hấn cơ hồ mỗi buổi tối đều mơ thấy Vị Ương, còn nội dung giấc mơ, đối với người trong mộng làm những chuyện gì, ngoại nhân sẽ không thể biết đến.

“Đúng rồi, mấy ngày hôm trước, nha đầu kia để ngươi hứa nguyện. Ngươi đã hứa nguyện cái gì?”

Chưa bao giờ biết Vị Ương cũng sẽ có ngày bất quá như thế, bất quá đối tượng mà y bất quá lại chính là mình, cho nên Mặc Ngôn thực sảng khoái trả lời: “Tất nhiên là mỗi người đều hạnh phúc.”

Thất vọng chu chu miệng: “Nguyện vọng thực nhàm chán.”

Nhìn lên mặt Vị Ương, Quân Mặc Ngôn buông xuống mí mắt lặng yên. Hấn sao có thể nói nguyện vọng của hấn kỳ thật là muốn Vị Ương có một thân thể, rồi sau đó ôm y! Điều này làm sao hấn có thể nói ra a?

“Tam Nhi! Tam Nhi! Tối rồi, đừng ngăn người.” Ghé vào bên tai hấn kêu la vài câu. Vị Ương nghi hoặc nhìn người đi đường mà cũng có thể ngăn người này.

Có phải là vì cùng Mặc Hối luyện võ mà bị đả thương đầu không!

“A? Ân. Không có việc gì, tiến đến đi!” Phục hồi tinh thần lại, Mặc Ngôn xấu hổ cười cười, đi trước tiến vào hoa viên.

Vừa vào hoa viên, Quân Mặc Ngôn liền phát hiện tất cả mọi người đều đông đủ. Chính mình là người cuối cùng, dù sao bọn họ cũng đã quen chính mình hay tới trễ.

Quân Thiệu Thiên vừa thấy Quân Mặc Ngôn tiến vào, liền mỉm cười vẫy tay: “Đến, Mặc Ngôn. Đến phụ thân nơi này.”

Nhìn ánh mắt bốc hỏa của Mộ Vân Phi, lại nhìn vẻ mặt như muốn nuốt chửng mình của hai cái huynh đệ trên danh nghĩa, vẻ mặt vui mừng của Vương nương, cùng bộ dáng vui vẻ cùng thẹn thùng của đôi song sinh.

Quân Mặc Ngôn mang theo nụ cười thản nhiên không thay đổi, đi đến vị trí bên trái Quân Thiệu Thiên. Vị trí này không thể nghi ngờ chính là đang báo cho mọi người, ở Quân gia, hấn là người nắm quyền thứ hai!

Rượu và thức ăn hết phân nửa, Quân Thiệu Thiên cuối cùng quyết định đem sự tình nói ra.

“Thừa dịp tất cả mọi người đều ở đây, ta liền đem một việc nói ra.” Quân Thiệu Thiên cười cười nhìn Mặc Ngôn.

Lĩnh hội đến hàm nghĩa từ ánh mắt đối phương, Quân Mặc Ngôn chỉ đạm nhiên buông xuống mí mắt.

“Mặc Ngôn mấy năm qua đã đem sản nghiệp Quân gia trở nên hữu thanh hữu sắc (có kết quả ra đầu ra đầy), đây là chuyện mà mọi người đều biết. Quân gia có Mặc Ngôn là vinh quang.” Nói xong liền vỗ vỗ bả vai Mặc Ngôn.

“Ngài quá khích lệ ta.” Cho đến tận hôm nay, Mặc Ngôn vẫn chưa gọi Quân Thiệu Thiên một tiếng cha. Mà Quân Thiệu Thiên cũng không từng miễn cưỡng hấn, cho nên vẫn cứ cứng ngắc như vậy. Theo lời Quân Thiệu Thiên thì chính là ‘phụ thân – liền phụ thân’ đi! Dù sao cũng tốt hơn so với các hạ!

“Này không phải khích lệ, Mặc Ngôn làm được thật sự tốt lắm.” Vương Tuyết nhìn Quân Mặc Ngôn, trong lòng nghĩ hài tử lúc trước chịu khi dễ kia cuối cùng cũng trưởng thành rồi a! Cuối cùng có thể tạo dựng một mảnh thiên địa. Cũng không uổng sự kỳ vọng của Vân Yên a!

“Hừ! Chẳng qua là một chút sinh ý nhỏ, đưa cho Mặc Tường của ta cũng có thể làm được.” Mộ Vân Phi bất mãn phản bác.

Quân Mặc Tường cùng Quân Mặc Đồng cũng không ra tiếng. Có lẽ là do ký ức về cái tát trước kia còn mới mẻ.

Quân Thiệu Thiên tự động xem nhẹ tiếng kháng nghị của thê tử. Đem sinh ý giao cho hai cái nghiệt tử kia? Không được mấy ngày liền thất bại sạch!

“Ta đây! Tuổi cũng lớn. Thân mình cũng không thể sánh với người trẻ tuổi. Cũng là lúc bắt đầu đem sinh ý giao cho người nối nghiệp.”

Quân Thiệu Thiên vừa thốt ra lời này, trừ bỏ ba người nhà Vương gia không hứng thú gì với quyền lợi. Còn Mộ Vân Phi cùng hai con của nàng đem ánh mắt trừng thật to.

Mặc Ngôn thần nhiên tự rót một ly rượu trong, nhàn nhã bưng lên uống.

“Là rượu Đỗ Khang? Hay là Hoa Điều?” Vị Ương khoát hai tay lên cánh tay Quân Mặc Ngôn đang cầm ly rượu, khẩn cấp hỏi.

“Đỗ Khang này thực tình khiết a!” Thấp giọng tán thưởng chỉ để Vị Ương biết được đáp án y đang suy nghĩ.

Quân Thiệu Thiên nghe được thanh âm thật nhỏ đó, cũng nghiêng đầu tán thưởng: “Đông Giải lâu không hổ là đệ nhất thiên hạ a! Ngay cả rượu cũng thuần hậu hương nồng như thế!”

“Đó là tất nhiên, tửu lâu của Kỳ Tư mà!” Trong ngôn ngữ thần nhiên, cũng đã nói cho những người ở đây, quan hệ không tầm thường của hắn cùng lão bản của Đông Giải lâu.

26. Chương 25

Quân Thiệu Thiên tán thưởng liếc nhìn Quân Mặc Ngôn. Hài tử này, đã có thể trong một câu ngắn gọn mà cảnh cáo người khác.

“Hừ! Không phải cũng chỉ là một cái Đông Giải lâu thôi sao!” Quân Mặc Tường nhin không được chêm vào một câu.

Ngửa đầu đem rượu trong chén nhỏ một ngụm uống hết, nha hoàn lập tức tiến đến tiếp tục rót đầy. Lay động chén rượu, Quân Mặc Ngôn mang theo giọng điệu ôn hòa nói: “Đại ca, nghe nói ngày hôm trước người đi Đông Giải lâu ăn cơm?”

Quân Mặc Tường sững sốt, rồi sau đó phản bác rất nhanh: “Sao vậy, ta ăn bữa cơm cũng không được sao?”

Quân Mặc Ngôn ngẩng đầu, ánh mắt chứa đựng thâm ý nhìn thẳng vào Quân Mặc Tường: “Đại ca đi Đông Giải lâu ăn cơm, tuyệt đối là cho Kỳ Tư thêm thể diện. Chính là đại ca sau này nhớ không nên nghị luận lung tung chuyện chính sự triều đình, rồi đầu là nhỏ, liên lụy cả nhà mới là lớn!”

Tê——

Quân Mặc Tường cùng Quân Mặc Đồng lập tức hít vào một ngụm khí lạnh, ngày hôm trước bọn họ ở phòng thuê trên lầu ba của Đông Giải lâu uống rượu say, rồi bất mãn oán giận. Bên người rõ ràng không có một ai a!

Mỉm cười nâng chén với hai người rõ ràng đã cứng ngắc thân thể kia, nhưng nụ cười khiến người ta cảm giác như ngày xuân áp áp này. Tại trong mắt hai người lại như gió đông tháng hai, tựa như đang ngập chìm trong cơn rét lạnh tận xương.

Quân Thiệu Thiên nhăn mặt trừng mắt nhìn hai nhi tử không nên thân: “Nghe được những gì Mặc Ngôn nói sao? Chính sự triều đình các ngươi có thể nghị luận sao? Lần này may mà có Mặc Ngôn hỗ trợ áp chế đi. Những lời nói đó mà rơi vào tai người khác, những người có tâm địa đã sớm đem Quân gia chúng ta tố cáo với triều đình!”

“Vâng.” Run rẩy, Quân Mặc Tường cả người cơ thể chỉ còn lại khối dư.

Vị Ương phiêu ở bên người Mặc Ngôn, chăm chú nhìn Mặc Ngôn chèn ép huynh đệ của chính hắn như thế nào.

Quả nhiên là đệ tử đắc ý của y a! Nhìn xem, thực khiến người ta rợn rợn?

“Được rồi, hôm nay điều ta muốn nói chính là. Ta quyết định đem một nửa gia sản còn lại trong tay đưa cho Mặc Ngôn quản lý. Cũng chỉ có hắn mới có thể khiến uy vọng của Quân gia chúng ta lần thứ hai trỗi dậy.”

“Lão gia! Hai tử này còn nhỏ, sao có thể thoả chốc đã giao cho nhiều như thế đâu? Nếu là thua lỗ nên là sao bây giờ?” Mắt thấy nhi tử của chính mình không chiếm được một xu, Mộ Vân Phi vội vàng phản bác.

“Thua lỗ liên thua lỗ. Chỉ cần Mặc Ngôn ở trong này, còn sợ Quân gia bị bại hết sao? Người xem thành tích của hắn, một năm này ổn trăm bát bồi (thu vào ổn định, không thua lỗ), mỗi lần hắn đều khiến trong nhà thêm bạc, người có lần nào thấy hắn đi bồi thường?”

“Chính là, lạc quan chi năm (tuổi trưởng thành 20) cũng còn chưa tới. Không bằng trước đem sinh ý dạy cho Mặc Tường cùng Mặc Đồng, chờ Mặc Ngôn làm lạc quan chi lễ (lễ đội mũ năm 20 tuổi thể hiện đã trưởng thành) lại giao phó cho hắn thế nào?”

Mỉm cười, Quân Mặc Ngôn trái lại không bận tâm nâng chén hướng Mộ Vân Phi: “Chủ mẫu đại nhân khách khí, Mặc Ngôn vốn không cần những tài sản này, một phần năm hiện giờ cũng đã khiến Mặc Ngôn không rảnh đi xem Vô Song cùng Mặc Vũ. Nếu chủ mẫu đại nhân chịu đem sinh ý lấy đi, Mặc Ngôn bây giờ nhưng lại phải cảm ơn ngài!”

Lạt mềm buộc chặt! Lấy lui vi tiến! Cái trò nhảm chán này, có lẽ trước kia tiên sinh cũng đã dạy cho hắn.

Quả nhiên, Quân Thiệu Thiên vừa nghe, lập tức sợ hãi. Điều này sao có thể? Cả Quân gia chỉ có Mặc Ngôn có thể đảm nhiệm được vị trí lão gia. Hai cái nhi tử kia không cần nói. Mặc Vũ cũng không hợp với chuyện này, tính cách yếu đuối như thế.

“Không được. Không được. Mặc Ngôn a! Đây sinh ý người nhất định phải tiếp nhận. Vô Song cùng Mặc Vũ bình thường có thể tới xem người thôi! Hai hài tử này cũng đã lớn, người có thể để bọn họ tự chơi với nhau.”

Xem vẻ mặt không phải Mặc Ngôn thì không thể của Quân Thiệu Thiên, nụ cười trên mặt Mộ Vân Phi gần như không nén lại nổi cơn giận.

“Lão gia, sinh ý này cho hắn cũng không phải không được. Nhưng Mặc Tường cùng Mặc Đồng cũng nên có một phần sinh ý để bọn chúng đại triển quyền cước(thể hiện tài năng) a!”

Cười lạnh một chút, liếc mắt nhìn lại: “Liền bọn chúng cũng đòi đại triển quyền cước? Không làm bại hết gia nghiệp đã muốn tốt lắm rồi!”

“Nhưng là, lão gia.....” Mộ Vân Phi vẫn còn muốn nói gì đó.

Quân Thiệu Thiên không kiên nhẫn phát phát tay kêu ngừng: “Được rồi, chuyện này liền quyết định như thế. Sớm đem gia nghiệp giao cho người, ta cũng có thể thoát thân sớm một chút a!”

Quân Mặc Ngôn gờ lên nụ cười nhu hòa điềm tĩnh, lại im lặng không nói.

“Đến, đến, đến ăn cơm đi! Bây giờ đã là giao thừa, đợt lát nữa còn có thể phát hồng bao (lì xì) cho các người.” Lời nói của Quân Thiệu Thiên dẫn đến tiếng kêu vui mừng của hai hài tử nhỏ nhất.

Người ngồi một bàn, tâm tư khác nhau cùng ăn bữa cơm giao thừa.

Quân Mặc Ngôn cúi thấp đầu ăn thức ăn mà Vị Ương chỉ định, tựa hồ là bù lại sự thiệt thòi mà y ăn không đến.

Bữa cơm kết thúc, người thắng cuối cùng không cần nói cũng biết.

Khóe mắt liếc nhìn vẻ mặt của mấy người, hần cười lạnh trong lòng. Có đôi khi nói ít lại được nhiều thứ tốt hơn so với nói nhiều.

Cơm nước xong, Quân Thiệu Thiên cũng liền vui vẻ bắt đầu phát hồng bao. Quân Mặc Ngôn cũng nhận được một cái.

Mở ra nhìn, bên trong là một tiểu kim tảo phiến(*).

“Đây là tảo phiến mà trước kia Vân Yên để lại cho ngươi, nàng muốn ta chờ ngươi đủ năm tuổi thì đưa cho ngươi, chính là những năm gần đây ta vẫn không tới thăm ngươi. Ai...” Quân Thiệu Thiên cảm thán vạn phần.

Trên kim tảo phiến có viết ‘sống lâu trăm tuổi’ – mặt sau lại khắc ba chữ -‘Quân Mặc Ngôn’.

Gắt gao nắm lấy kim tảo phiến, trái tim vốn nghĩ sẽ không tiếp tục gợn sóng vẫn nhịn không được nhắc lên kinh đào hai lạng (sóng to gió lớn)

Hít sâu mấy lần, miễn cưỡng đem trái tim bình tĩnh lại. Rồi sau đó một lần nữa lộ ra mỉm cười. Bởi vì hần nhìn thấy Vị Ương vươn tay ôm lấy chính mình, tựa như thật sự đang vỗ trán an ủi hần.

Chỉ cần có tiên sinh, chỉ cần có tiên sinh ở đây.

“Phiên ngươi cất giữ tới nay. Phụ thân.”

Có chút xấu hổ cười cười. “Cũng không có gì phiên toái.” Kim tảo phiến này vẫn bị Quân Thiệu Thiên đặt trong góc ngăn kéo tìm rất lâu mới thấy được.

“Thời gian cũng đã muộn, về sớm một chút nghỉ ngơi đi!” Yêu thương Tam tử gần như đã cao bằng hần, Quân Thiệu Thiên dặn dò.

Gật gật đầu, kỳ thật cũng không cảm thấy mệt mỏi nhưng Quân Mặc Ngôn cũng không muốn ở lại nơi này: “Àn, con cáo lui.”

Nhìn chăm chú vào bóng dáng xoay người rời đi không hề lưu luyến của Mặc Ngôn, Quân Thiệu Thiên thở dài nhìn theo.

Giống như tìm được một thứ đồ chơi mới, Vị Ương nhìn chăm chăm vào kim tảo phiến trong tay Quân Mặc Ngôn.

“Kim tảo phiến? Nghĩ lại thế giới ta sống trước kia cũng có thói quen tặng thứ này. Bảo hộ bình an thôi!”

“Vậy sao? Tiên sinh thích?”

“Không thích! Ta không thích những thứ cảm nặng nặng, nhìn qua rất giống kiểu người răng vàng. Người không biết, lúc trước ta có một hộ khách, hần há miệng đều là răng vàng, khi nói chuyện lấp lánh tới mức mắt ta đều đau.” Nhớ tới cái người khô hải kia, Vị Ương nhịn không được bắt đầu oán giận.

“Miệng đầy răng vàng?” Quân Mặc Ngôn không thể tưởng tượng cái miệng kia trông như thế nào, quá mức kinh thế hãi tục (khiến người kinh sợ) a.

“Đương nhiên, cho nên ngươi ngàn vạn lần cũng không được học theo hần! Bằng không ta sẽ không thích ngươi! Trên người ngươi cũng đừng mặc vàng mang bạc gì, bằng không ta khinh thường ngươi nga!”

“Tất nhiên sẽ không.” Chỉ cần là người không thích, ta cũng sẽ không làm thế.

Chỉ chốc lát sau, một người một quỷ về tới trong tiểu viện.

“Vẫn là ổ nhà mình thoải mái nhất a!” Vị Ương đuổi người một cái, bộ dáng lười biếng mang theo chút hấp dẫn nhẹ nhẹ.

Nuốt nước miếng một cái, Quân Mặc Ngôn có chút chật vật quay đầu đi.

“Gia, ngài đã trở lại?” Mặc Tâm cầm giá nến đi đến gần người đang đứng ở giữa tiểu viện.

“Ân, không cần hầu hạ. Đi ngủ đi!”

“Để Mặc Tâm hầu hạ ngài ngủ trước đi!” Nào có chuyện nha hoàn còn ngủ trước chủ nhân?

“Vậy phiền người.” Biết rõ tính cách nàng Quân Mặc Ngôn cũng không chối từ.

Vị Ương híp mắt lại, nhìn Quân Mặc Ngôn và Mặc Tâm tiến vào chủ phòng.

Y lặng lẽ bay lên thân mình lao về phía nơi ở của chính thê Mộ Vân phi.

Hôm nay vẻ mặt của nàng rất khó xem, quỹ đều đoán được trong lòng nàng có bất mãn, người bình thường trong lòng có oán hận bất mãn còn chưa tính, nhưng nàng lại không phải người bình thường. Cho nên...

Đi vào một viện tử khá lớn, Vị Ương xuyên qua cánh cửa tiến vào trong chủ phòng của Mộ Vân Phi, Quân Mặc Tường, Quân Mặc Đồng đều có mặt.

Cười lạnh một tiếng, y biết ngay nàng sẽ không hiền lành như thế.

Y thật muốn nhìn xem, bọn họ có thể bàn luận ra mưu kế ác độc gì, hy vọng đừng quá đơn giản. Ngàn vạn lần đừng nên lãng phí sự chờ mong của y a!

27. Chương 26

Đi ra đại môn của Đông Giải lâu, đứng trước mái hiên mở ra ô che. Bước chậm vào đường cái không người.

Một chiếc ô, ngăn cách hai thế giới, thế giới bên ngoài trời mưa tí tách ầm vang không ngừng, thế giới bên trong im lặng không tiếng động, yên tĩnh đến đáng sợ.

Vị Ương không tiến vào bên trong ô, mà chỉ tùy ý mặc cơn mưa xuyên qua thân thể mình.

“Nếu có thể ta muốn đắm mưa lâu thêm một chút a!” Có khi, Vị Ương cũng sẽ nghi hoặc. Chính mình vì sao lại tồn tại? Chẳng lẽ thật sự vì kiếp trước mình là thần sao?

“Tiên sinh.” Thần sắc bi thương nghi hoặc trên mặt Vị Ương làm trái tim Mặc Ngôn dao động. Tiếng gọi chần chờ, chính là đối phương lại không nghe thấy.

Vươn tay ngơ ngác nhìn hạt mưa xuyên qua: “Thời tiết tháng bảy chính là như thế, nói thay đổi liền thay đổi. Lúc thì mưa to tầm tã lúc thì ánh nắng chói chang.”

“Đúng vậy, tiên sinh.” Nghe được Vị Ương mở miệng, trong lòng Quân Mặc Ngôn không khỏi trầm tĩnh lại.

“Ngay cả mưa cũng không biết xuân đi lúc nào, trời vừa trong lại có lẽ hoa sen trong hồ cũng sắp nở đi.”

“Mấy ngày trước vừa mới nở.”

“Ân, nở là tốt, nở là tốt.”

Quân Mặc Ngôn há miệng muốn nói cái gì, nhưng lại thấy Vị Ương đang mất tập trung cũng đành từ bỏ.

Không khí ái muội thân nhiên vây quanh hai người, muốn tiến thêm một bước cũng không thể, muốn lùi lại một bước lại cũng không xong.

May rằng, không lâu sau Quân Mặc Ngôn đã về tới tiểu viện. Thu lại ô, rũ đi những hạt mưa trên người. Tiếp nhận khăn mặt Mặc Tâm đưa qua.

“Gia, mưa bên ngoài thật lớn!”

“Một lúc nữa có lẽ cũng chưa tạnh được, mùa mưa nhẩn nại một chút.” Chiếc khăn đã chà lau xong được Mặc Tâm cầm đi giặt sạch.

“Đúng rồi, nói Mặc Hối mấy ngày nay tiến vào giúp ta.”

“Đúng vậy, Gia” Mặc Tâm tự nhiên biết chủ tử không nỡ để Mặc Hối dầm mưa, trong lòng nóng lên, vội vã bung ô chạy ra ngoài gọi người. Tên đầu đưa ngốc ngếch kia nếu không có mệnh lệnh của chủ tử thì chết sống cũng không chịu tiến vào!

Lắc đầu bật cười, thay đổi một thân y phục, quay đầu nhìn lại, Vị Ương ghé vào bên bệ cửa sổ nhìn cơn mưa bên ngoài.

“Tiên sinh thích mưa?”

Vị Ương ngẩn ra, rồi sao đó gật đầu: “Tam Nhi, người không thấy nhắm mắt lại nghe tiếng mưa rơi là một việc có thể khiến cho người ta cảm thấy cả thể xác và tinh thần thư sướng sao? Mưa có thể gột sạch sự dơ bẩn và mỗi một trên người. Cũng có thể rửa sạch nội tâm.”

“Mặc Ngôn minh bạch.” Dù sao những gì tiên sinh nói vĩnh viễn là đúng, nếu y thích, như vậy sau này chính mình cũng phải thích.

Vị Ương nhắm mắt, im lặng nghe tiếng mưa rơi. Trong thư phòng nhỏ nhỏ tràn ngập một bầu không khí an tâm. Ngoài cửa sổ truyền đến mùi hoa sen thoang thoảng. làm cho cơn buồn ngủ thứ hai của y lại buông xuống. Chạm rãi y chìm vào bóng tối khôn cùng.

Đọc sách một hồi, Quân Mặc Ngôn ngẩng đầu lại ngoài ý muốn phát hiện Vị Ương đã tựa vào trên chiếc giường bên cửa sổ ngủ say.

Từ sau khi hấn sinh bệnh, cũng không còn nhìn thấy Vị Ương ngủ.

Bên môi mang theo một nụ cười ấm áp bình yên và an tường. Dem sách đặt xuống góc bàn lấy ra giấy Tuyên thành, nắm lấy bút lông, nghiêng đầu chăm chú nhìn Vị Ương thật lâu, rồi mới chậm rãi bắt đầu động bút.

Một bức “mỹ nhân thính vũ hàm thụ đồ” (mỹ nhân nghe tiếng mưa rồi ngủ say) này cũng không giống bình thường, cho nên khi Quân Mặc Ngôn vẽ đã đặc biệt cẩn thận. Bất quá, bởi vì mỗi một bức họa hấn đều dốc hết tất cả tình cảm, cho nên mỗi bức đều vô cùng chân thật.

“Gia.” Mặc Hối cũng Mặc Tâm đã trở lại. Kêu to một tiếng sau, Mặc Tâm mới phát hiện chủ tử đang vẽ tranh, vội vàng im lặng. Khi chủ tử vẽ tranh, rất ghét người khác quấy rầy.

Ý bảo Mặc Mối đi vào góc, Mặc Tâm liền tiến tới hỗ trợ mài mực. Nhìn thoáng qua bức tranh còn đang tiến hành, không ngoài ý muốn lại phát hiện người bên trong là cùng một người.

Chẳng lẽ tiên sinh của chủ tử là quý thật sao?

Bị ý nghĩ của chính mình dọa sợ, Mặc Tâm vội vàng vỗ vỗ ngực ổn định nhịp tim. Bắt đầu hết sức chuyên chú mài mực.

Không còn nghiền mực cũng được một vài canh giờ, bức tranh trên án thư từ lâu đã khô hết, được chủ tử cẩn thận thu lại.

Rồi sau đó, chủ tử lại mở sách, chính là...

Mặc Tâm cẩn thận cẩn thận xem xét Quân Mặc Ngôn, tâm tư chủ tử hình như cũng không ở cuốn sách, mà là bên cửa sổ. Mưa bên ngoài đẹp lắm sao? Đáng giá khiến cho chủ tử nhìn chăm chú như thế?

“Tam thiếu gia!” Ngoài cửa vang lên thanh âm của một nha hoàn.

Tựa hồ là bưng tỉnh, Quân Mặc Ngôn khôi phục lại bình thường: “Tiến vào.”

Nha hoàn nhỏ giọng tiến vào thư phòng: “Đây là thiếu gia nhà ta đưa cho ngài.”

Tiếp nhận Mặc Tâm đưa lại tín chỉ (giấy viết thư), Quân Mặc Ngôn nhìn nhìn sau đó nhàn nhạt cười: “Nói cho hấn, ta sẽ đi.”

“Vâng, Tam thiếu gia.” Nha hoàn cúi đầu cáo lui.

“Xảy ra chuyện gì, Gia?”

“Nói muốn bồi dưỡng một chút tình cảm huynh đệ, mời ta còn có Vô Song, Mặc Vũ đi du thuyền.” Tựa lưng vào ghế ngồi, Quân Mặc Ngôn cười đến bí hiểm.

“Du thuyền? Nhưng bên ngoài đang mưa a!” Mặc Tâm nhăn mày lại suy nghĩ chẳng lẽ Mặc Tường là kẻ ngu ngốc?

“A! Hắn nói là một tuần sau, cũng không phải hôm nay.” Dem tín chỉ để lên ngọn nến, nhìn nó bị đốt thành tro tàn. “Bọn họ muốn đùa, ta liền cùng bọn họ. Dù sao dạo này ta cũng có chút nhàm chán.”

“Có ai tới sao?” Không biết khi nào tỉnh lại, Vị Ương dụi mắt ngáp một cái hỏi.

Khuôn mặt thuần trắng ngày thường bởi vì vừa mới tỉnh ngủ mà nhiễm lên một chút đỏ ửng. Quân Mặc Ngôn như bị mê hoặc nhìn chằm chằm Vị Ương.

Không nghe được trả lời, Vị Ương bắt màn nhàu mày, quay đầu nhìn lại.

Nga, nguyên lại là có Mặc Tâm ở a!

“Mặc Tâm, đi xuống trước đi.”

Mặc Tâm cảm thấy kỳ quái chớp mắt mấy cái, bất quá nghĩ đến Mặc Hối ở trong này, cũng liền không sao cả.

“Vâng, Mặc Tâm cáo lui.”

Chờ cho Mặc Tâm ly khai, Quân Mặc Ngôn mới mở miệng: “Là nha hoàn của Quân Mặc Tường, đến mời chúng ta tuần sau đi du thuyền.”

Vị Ương sờ sờ cằm: “Du thuyền? Ha ha! Người muốn đi sao?” Trò hay đã muốn bắt đầu sao?

“Đương nhiên đi, không đi thật không nể mặt họ.” Trong nụ cười ôn hòa trộn lẫn chút tà khí nhẹ nhàng, hơi thở phát ra cũng lạnh lẽo tận xương.

Tựa hồ nghĩ tới cái gì, Vị Ương nhíu mày: “Vừa rồi là nha hoàn của tên kia?”

“Đúng vậy, có chuyện gì sao?”

Một lần nữa nằm lại trên giường, Vị Ương phát phát tay trước mũi mình, thật giống như ngửi được mùi gì khó ngửi.

“Hương vị thực khó ngửi. Mặc Tâm cùng nha hoàn nơi này đều không bồi hương phấn ta cũng sẽ không chú ý, mấy nha hoàn của tên kia tựa hồ đều bồi. Thực gay mũi, chính là cái mùi này làm ta tỉnh lại. Thật là, vốn nghĩ ngủ tiếp một lát, hiếm khi mới ngủ được. Ai...”

Hàng lông mày thẳng bởi vì lời nói của Vị Ương mà nhăn lại: “Ta đã biết, tiên sinh. Sau này bất cứ người nào tiến vào tiểu viện cũng sẽ không được bồi hương phấn, ta sẽ ra lệnh.”

“Kỳ thật cũng không có gì, chính là hiếm khi ngủ được lại bị quấy rầy.” Có bồi hương phấn hay không hoàn toàn là chuyện của người khác, y sao có thể cưỡng cầu?

Mặc kệ Vị Ương nói như thế nào, Quân Mặc Ngôn vẫn đem mệnh lệnh này truyền ra. Thủ hạ tuy rằng cảm thấy khó hiểu, những vẫn chưa nói cái gì.

“Khối băng này thật sự một câu cũng không nói đi!” Vị Ương bay tới trước mặt Mặc Hối, tò mò đánh giá nam tử đem câu im lặng là vàng phát huy tới cực điểm này.

Nhẹ nhàng cười, trong ánh mắt mang theo nhiều điểm yêu thương cùng sùng nịnh: “Tính cách Mặc Hối vốn là như vậy, tiên sinh không cần quá bận tâm.”

“Ta cũng không bận tâm, chỉ là cảm thấy tò mò thôi.”

Trong góc phòng, Mặc Hối mặt lạnh, nhìn chủ tử của chính mình nói nói cười cười cùng một đám không khí, một chút đều không cảm thấy kinh ngạc. Ngược lại nhìn thấy nụ cười bất đồng với ngày thường kia mà cảm thấy vui mừng.

Chính là xuất phát từ bản năng của một sát thủ, hẳn vẫn mơ hồ cảm thấy được có người đang nhìn hẳn. Có lẽ chính là đám không khí hoặc người mà hẳn nhìn không thấy đi!

28. Chương 27

Trên chiếc thuyền lớn xa hoa, Quân Mặc Ngôn và hai vị ca ca đứng trên đầu thuyền hưởng thụ từng cơn gió mà trên hồ thổi tới.

Hôm nay trời quang mây đang, đẹp đến mức khiến người ta ướt đầm mồ hôi, du thuyền trên hồ đúng là mát mẻ hơn nhiều.

Đôi song sinh đang ở trên thuyền chạy nhảy, vui thích kêu lên giống như đang chơi trò trốn tìm.

Vị Ương gần như dán vào mặt hồ cảm nhận những cơn gió lạnh, trời biết y ghét nhất mùa hè. Còn trùng trong tiểu viện bởi vì được hưởng mà biến mất vô tung vô ảnh, nhưng trên đường cái tất nhiên sẽ có a! Bốn phía chiếc thuyền đều có côn trùng bay quanh, Vị Ương nhìn thấy đã muốn rống giận. Khụ là đã rống giận rồi.

“Con mẹ nó——!! Ta xxoo, #%* ×mấy thứ côn trùng này truyền lưu qua mấy ngàn năm cũng sẽ không chết sao?!” Lòng ngực pháp phồng kịch liệt, Vị Ương tức giận đến hai mắt bốc hỏa không để ý hình tượng chỉ lên trời mắng.

Quân Mặc Ngôn ho khan vài tiếng, miễn cưỡng đè lại ý cười.

Ngày mùa hè, tiên sinh không hay xuất môn, cho dù xuất môn cũng trực tiếp bay đến Đông Giải lâu. Bởi vì chỉ có tiểu viện cùng Đông Giải lâu là không có côn trùng. Hôm nay xem như khó xử y.

“Tam đệ a! Người xem cảnh sắc đúng là vạn phần hợp lòng người a!” Quân Mặc Tường cảm chén rượu mỉm cười với Quân Mặc Ngôn.

“Đúng vậy! Có câu là: huê thủ ngẫu hoa hồ thượng lộ, nhất siếp hoàng mai tế vũ. Nói có lẽ chính là tình cảnh bây giờ đi!” Đôi môi chỉ chạm nhẹ lên chén rượu, không hề lưu luyến. (tạm dịch: nắm bó sen trong hồ bước đi, chốc lát đã tới cơn mưa mùa hoàng mai đã đến)

“Tam đệ không hổ là Tam đệ, thi từ ca phú mọi thứ đều tinh thông a!” Đôi mắt nhỏ của Quân Mặc Đồng híp lại theo nụ cười của hẳn.

“Đâu có, đâu có. Đều là tiên sinh dạy tốt.” Quân Mặc Ngôn vừa đánh thái cực vừa mỉm cười, độ ẩm trong mắt lại đủ để khiến người ta đứng dưới trời nắng mà cảm thấy đổ mồ hôi lạnh.

Quan sát mặt hồ phản quang giống như thật sự đang chăm chú xem phong cảnh: “Hồ này thật sự là mỹ a! Chính là hồ này thế nhưng chỉ có đại ca tìm được, người khác thật không có tuệ nhãn(con mắt tinh tường)a!”

Trên mặt hồ lớn như vậy lại chỉ có một con thuyền, bọn họ ngay cả giả vờ cũng không biết sao?

Quân Mặc Tường ghen lời, sao có thể quên bây giờ là mùa hè, những người đi du thuyền nhất định rất nhiều đâu?

“Ha ha, có lẽ chính là giống người nói, là người khác không có tuệ nhãn đi!” Quân Mặc Đồng ở một bên cười ha ha.

Quân Mặc Ngôn cũng không nói cái gì. Lẳng lặng chờ bước tiếp theo của bọn họ.

Trò chơi còn chưa bắt đầu đã chấm dứt, thì thật là quá tẻ nhạt.

“Các người ở đây tán gẫu, ta đi nhìn xem hai tiểu oa nhi. Chơi đùa ở đuôi thuyền cũng phải cẩn thận một chút.” Quân Mặc Đồng nói xong liền đi tới đuôi thuyền.

Con người sâu thẳm hơi hơi lóe lên, Quân Mặc Ngôn giống như không hề để ý tiếp tục đàm tiếu cùng Quân Mặc Tường.

Hắn đã để Mặc Hối coi chừng hai hài tử kia, một mình Quân Mặc Đồng cũng không thương tổn được bọn họ.

Vị Ương liếc liếc nhìn Mặc Ngôn. Miệng thấp giọng thì thầm: “Đừng trách ta không nhắc nhở người, có một số việc nói không bằng làm...”

Đuôi thuyền, hai hài tử đang nô đùa vui vẻ.

“Mặc Vũ, Mặc Vũ. Lần này đến phiên ta nấp. Người đứng ở nơi đó không được nhìn lên!” Trên mặt Quân Vô Song đã toát ra mồ hôi, nhưng bộ dáng tựa hồ vẫn còn muốn chơi tiếp.

Quân Mặc Vũ gật đầu, đi mấy bước đến bên cọc thuyền, che lại hai mắt. “Ta bắt đầu đếm. Nhất nhị tam.....”

“Đứng đếm nhanh như vậy!” Quân Vô Song vừa cười vừa tìm kiếm nơi ẩn nấp.

Cuối cùng nàng nấp vào một cái thùng rượu rỗng không ở đuôi thuyền, thùng rượu này có một cái khe có thể khiến nàng nhìn thấy bên ngoài.

“Thập nhất, thập nhị, thập tam.....” Bên này Quân Mặc Vũ vẫn còn đang đếm, mà Quân Mặc Đồng đã yên lặng đi vào phía sau hắn.

Quay đầu nhìn xung quanh, không thấy bóng dáng Quân Vô Song. Nghĩ có lẽ đã trốn vào trong khoang thuyền!

Mang theo nụ cười độc ác, Quân Mặc Đồng chậm rãi vươn tay ra.

Dựa theo kế hoạch của Mộ Vân Phi. Lần này trên thuyền nhất định phải đem một trong hai người Quân Mặc Vũ và Quân Vô Song thủ tiêu, làm cho Quân Mặc Ngôn biết, bọn họ có thể dễ dàng cướp đi người quan trọng nhất của hắn.

Cho hắn một đòn phủ đầu, để hắn sau này không dám tiếp tục xằng bậy.

Quân Mặc Hối ở chỗ tối lập tức xuất thân tới giết Quân Mặc Đồng, ngay tại giây phút hắn vọt lên, bên tai đột nhiên nghe được một thanh âm xa lạ: “Đừng nhúc nhích!”

Chỉ là chần chờ trong nháy mắt, Quân Mặc Đồng cũng đã đẩy Quân Mặc Vũ xuống thuyền.

Nhìn Quân Mặc Vũ dấy dựa trong hồ, Quân Mặc Đồng mới làm bộ như kinh hoảng thất thố kêu to lên: “Người tới a! Người đâu mau tới a! Mặc Vũ rơi xuống nước rồi!”

Quân Mặc Hối lập tức nhảy xuống hồ, cứu Quân Mặc Vũ.

“Cứu mạng a cứu mạng! Tam ca! Cứu ta!” Quân Mặc Vũ dấy dựa đập lên mặt nước, vì quá kinh hoảng nên đã uống vào mấy ngụm nước.

Quân Mặc Đồng hiển nhiên không ngờ sẽ có người tại trên thuyền này, ngơ ngác đứng ở đó.

Đầu thuyền, Quân Mặc Ngôn nghe được thanh âm. Nhắc lên chân khí, hắn chạy vội tới. Khả năng bơi của hắn bởi vì lần rơi xuống hồ sau mà được huấn luyện đặc biệt một phen. Cho nên cái hồ nhỏ này hắn còn không để vào mắt.

Nhìn đến Mặc Hối đã bắt được Mặc Vũ, Quân Mặc Ngôn nín thở nhìn chằm chằm Mặc Hối dùng khinh công bay lên trên sàn thuyền.

“Gia, là thuộc hạ không bảo hộ được, thỉnh gia ban thưởng tử!” Quỳ một bên gối xuống mặt đất, Mặc Hối cúi đầu chờ hình phạt mà hắn nên có.

“Mặc Vũ! Mặc Vũ!” Quân Mặc Ngôn phát cuồng! Không ai có thể thương tổn bọn họ! Không ai!

Ngoại trừ tiên sinh, bọn họ là thân nhân duy nhất của chính mình! Không thể! Không thể cướp đi Mặc Vũ! Ngay cả ông trời cũng không thể!

Đẩy mạnh vào bụng Quân Mặc Vũ. Thật lâu sau, Quân Mặc Vũ mới đột nhiên phun ra nước, phun xong bắt đầu ho khan liên tục.

“Mặc Vũ! Mặc Vũ! Nhìn xem ta, ta là ai? Ta là ai?”

Quân Mặc Vũ giữ chặt ống tay áo của Quân Mặc Ngôn nắm rất chặt không chịu buông ra, thanh âm mỏng manh giống như sắp tắt thở: “Tam ca cứu ta.”

Quân Mặc Ngôn nhìn chăm chú vào người trong lòng ngực, cho đến khi Quân Mặc Vũ ngất đi. Phảng phất giống như nhìn đến mẫu thân nắm chặt bàn tay nhỏ bé của chính mình, dằn dò lần cuối ‘hảo hảo sống sót không nên trách phụ thân người hảo hảo sống –’

“Mặc Vũ—————!!” Quân Mặc Ngôn khom lưng, gần như bị thương muốn chết, gần như tâm thần mà điên cuồng hét lên.

Quân Mặc Tường cùng Quân Mặc Đồng cùng lui về phía sau.

Thật đáng sợ! Đây là người sao? Đây quả thật là dã thú ăn thịt người a! Cặp mắt kia đỏ như sắp chảy ra máu.

Hắn là Vương vừa thức tỉnh! Bọn họ đánh thức một con mãnh sư! Bọn họ đánh thức một vị Vương!

Vị Ương đứng bên người hắn, lạnh lùng nhìn vào hắn.

“Biết không? Đây chính là kết cục do người mềm lòng. Người dung túng cho sự tồn tại của hai ca ca của người. Người cho rằng bọn họ không có khả năng uy hiếp đến người, cho nên người mặc kệ. Nhưng mà, người chiếm được cái gì?”

Thân hình Quân Mặc Ngôn run mạnh lên, ôm chặt lấy Mặc Vũ, không nói được một lời.

“Mẫu thân người làm sao mà chết? Cần ta nhắc nhở người sao? Ngay từ đầu ta đã dạy người, không được nhân từ nương tay, mà người lại làm cái gì? Ta cho rằng người trưởng thành, không nên chuyện gì cũng đều tự mình dạy người nên làm thế nào. Nhưng người đâu? Người lại làm như thế nào?”

Quân Mặc Ngôn vẫn không nói, hắn đang lâm vào tự trách cùng áy náy, không thể mở miệng.

“Tam Nhi.” Ánh mắt mang theo đau tích, Vị Ương chậm rãi ngồi xổm xuống thân mình ôm lấy hắn.

“Tam Nhi, về nhà đi! Tìm Kì Tư đến xem. Mặc Vũ không có chuyện gì, nhiều lắm chính là bị kinh hách mà thôi. Mà người, phải chính tay chiếu cổ Mặc Vũ, rồi sau đó chính mình kiểm điểm một phen. Đã mình bạch chưa?”

“Đúng vậy, tiên sinh.” Thanh âm của Quân Mặc Ngôn thực khàn khàn cũng rất nhẹ, ở đây cũng chỉ có Mặc Hối cùng Vị Ương nghe được.

“Tam Nhi, ta đã nói rồi, ta ở trong này. Ta ở trong này.”

Quân Mặc Ngôn chậm rãi ngẩng đầu, điều khiển Quân Mặc Tường cùng Quân Mặc Đồng cảm thấy khủng bố chính là, Quân Mặc Ngôn cứ nhiên đang cười.

Nụ cười của hắn bây giờ và lúc đầu không hề có chút khác biệt, vẫn vẫn đậm phong thanh như trước, vẫn ấm áp như chưa có chuyện gì xảy ra.

“Hai vị ca ca, thứ cho tiểu đệ a đi trước một bước.”

“Cái...” Quân Mặc Tường còn chưa nói xong, Quân Mặc Ngôn cũng đã ôm lấy Quân Mặc Vũ chuẩn bị rời đi.

Quay đầu, ánh mắt hắn sắc như dao bắn về phía người đang quỳ trên mặt thuyền: “Ôm Vô Song đi theo ta!”

“Vâng!” Mạng của hắn là của chủ tử, chủ tử muốn hắn làm chuyện gì cũng có thể. Chờ lát nữa, hắn vẫn sẽ hướng chủ tử cầu xin ban thưởng tử.

Bước tới bên thùng rượu, đem Quân Vô Song còn đang phát run trong đó ôm ra.

Quân Mặc Đống kinh ngạc nhìn nàng, không thể tưởng tượng được hành vi vừa rồi của chính mình hoàn toàn bị nàng nhìn thấy.

Quân Mặc Ngôn cùng Mặc Hối song song đạp nước rời đi.

“Hai vị ca ca, việc hôm nay, ngày khác chắc chắn sẽ hoàn trả gấp trăm ngàn lần!” Rất xa, trên mặt hồ quanh quẩn lời nói cũng là lời thề của Quân Mặc Ngôn!

29. Chương 28

Vương Kỳ Tư nghe được tin Mặc Vũ rơi xuống nước, cũng đã là nửa canh giờ sau khi mấy người trở về tiểu viện của Vương Tuyết.

Vương Kỳ Tư đeo hòm thuốc, vội vội vàng vàng bước tới, chỉ sợ Quân Mặc Ngôn lại nhịn không được mà phát cuồng. Bây giờ còn không phải thời điểm để hấn vùng lên, hấn vẫn chưa thu được toàn bộ gia sản a!

Đẩy ra cửa phòng, ánh vào mắt chính là đôi mắt đỏ bừng của Vương Tuyết, cùng khuôn mặt rơi lệ không ngừng của Quân Vô Song.

“Kỳ Tư, lại đây nhìn xem.”

Ngoài ý muốn, Vương Kỳ Tư phát hiện Quân Mặc Ngôn ngồi ở trước giường Mặc Vũ, vẻ mặt giống như không có chuyện gì xảy ra.

Hắn cúi đầu vuốt ve khuôn mặt Mặc Vũ, tay kia nắm chặt bàn tay nhỏ của Mặc Vũ.

Ở một góc sáng sủa bên giường, có một hắc y nhân đang quỳ gối.

“Kỳ Tư?” Nghiêng đầu, Mặc Ngôn mỉm cười lên tiếng gọi hảo hữu (bạn tốt).

“A? Nga! Đến đây.” Bị thần sắc dị thường của Quân Mặc Ngôn là hoảng sợ, Vương Kỳ Tư bước nhanh đến trước giường.

Bất mạch xong, yên tâm thở phào một hơi.

“Sao rồi? Mặc Vũ sao rồi?” Vương Tuyết khẩn cấp nắm lấy tay Kỳ Tư. Nàng không thể chịu được đả kích a! Ngàn vạn lần đừng có vấn đề a!

Vỗ vỗ trấn an: “Ngài đừng lo lắng, Mặc Vũ không có việc gì. Chẳng qua là bị kinh hách quá thôi. Thời tiết bên ngoài nóng như thế, hấn rơi xuống hồ cũng không bị lạnh. Ta khai chút được, lát nữa uống vào là được. Tốt nhất là tỉnh dưỡng một tháng, trong thời kì này, đừng để hấn chịu kích thích.”

“Đúng vậy. Đúng vậy. Ta sẽ. Ta sẽ.” Vương Tuyết nói năng có chút lộn xộn, chỉ biết cười mà đáp lại.

Thật tốt quá! Hải tử của nàng không có việc gì! Hải tử của nàng không có việc gì!

Vương Kỳ Tư khai được đưa cho Vương Tuyết: “Ngài đừng nóng vội, đợi lát nữa ta sẽ đem được đưa tới cho ngài. Phải nhớ không nên ồn ào, người bệnh cần tĩnh dưỡng.”

“Ta biết, ta biết.”

Vương Kỳ Tư đi đến bên người Quân Mặc Ngôn, vươn tay khoác lên bả vai hấn “Mặc Ngôn”.

Mang theo ánh mắt từ ái, Quân Mặc Ngôn cứ như vậy chăm chú nhìn sắc mặt tái nhợt của Quân Mặc Vũ: “Ta không có hảo hảo bảo hộ hấn, ta đã thề không để bất cứ kẻ nào làm thương tổn những người trọng yếu của ta, nhưng ta không làm được.”

“Mặc Ngôn, chuyện này không thể trách người. Là bọn họ...”

“Người không cần an ủi ta. Vừa rồi ta đã bị tiên sinh mắng. Tiên sinh chưa bao giờ thật sự mắng ta, mỗi lần mỗi lần hần đều là khen ngợi ta, an ủi ta. Nhưng lần này hần mở miệng mắng ta. Hần nói đây là kết quả vì ta đã nương tay.”

Vương Kỳ Tư nhìn chằm chằm Quân Mặc Ngôn, thở dài: “Hần chỉ là quá tức giận. Phải nhớ đi nhận lỗi a!”

Khóe miệng cong lên, hần biết, hần tự nhiên biết. Lần này hần đã cô phụ kỳ vọng của tiên sinh đối với hần, làm cho tiên sinh thất vọng. Hần tự nhiên sẽ dùng hành động để nhận lỗi: “Tiên sinh phạt ta chăm sóc Mặc vũ đến khi hần khỏe lại mới thôi. Ta cũng nghĩ muốn như thế, Kỳ Tư, trước khi hần hôn mê còn nói muốn ta cứu hần. Hần muốn ta đi cứu hần, người có biết hay không?”

Rõ ràng là thanh âm vững vàng thông thả, rõ ràng là thanh âm ôn hòa thoải mái. Nhưng Kỳ Tư lại cảm thấy như chính mình đang đi tới kẽ nứt của tảng băng.

“Mặc Ngôn, này không phải lỗi của người. Không cần nghĩ như thế, người cứu được hần. Người cứu được hần, không phải sao?”

“Mặc Ngôn, người không cần tự trách. Này không phải trách nhiệm của người. Không phải! Hài tử! Người đem tất cả đều lăm vào trên người, sớm hay muộn cũng suy sụp a!” Vương Tuyết đau lòng vươn tay vuốt ve khuôn mặt Quân Mặc Ngôn.

Hài tử này trước kia vì Quân gia mà chịu nhiều cực khổ như vậy. Hiện tại vì sinh ý mà ngày đêm làm lụng vất vả. Cần gì phải như vậy a?

Sao lại như vậy?

Đã muốn học được đồ máu không đồ lệ, Quân Mặc Ngôn tự nhiên sẽ không khóc. Cho dù hần có yếu đuối thế nào cũng không thể triển lộ ra trước mặt bọn họ.

“Vương nương, là ta không bảo vệ tốt Mặc Vũ. Mới có thể khiến hần...”

“Không phải! Không phải! Là Nhị ca! Là Nhị ca đẩy Mặc Vũ xuống thuyền! Là Nhị ca!” Quân Vô song đứng ở nơi đó, ánh mắt đỏ bừng, nhưng vẻ mặt lại giống như đang thấy cừ nhân diệt môn.

“Là hần hại Mặc Vũ! Vô Song hận hần! Vô Song hận hần!”

“Vô Song.” Quân Mặc Ngôn hơi hơi kinh ngạc một chút, hần cũng không muốn để Quân Vô song tiếp xúc với những thứ hắc ám này sớm như vậy.

“Là bọn hần hại Mặc Vũ rơi xuống nước! Là bọn hần! Là bọn hần!” Cảm giác cừ hận chậm rãi hội tụ lại nơi đáy mắt, sự phẫn hận ngập trời nhanh chóng xâm nhập vào tâm hồn vốn trong suốt sạch sẽ của nàng.

“Vô Song, người cũng mệt mỏi, đi trước nghỉ ngơi đi. Mặc Vũ không có việc gì. Có chuyện gì cũng có Tam ca và Vương đại ca thu xếp. Ngoan.” Vương Kỳ Tư dỗ dành Quân Vô Song, sự phẫn hận trong mắt hài tử này nhất định sẽ gây nên chuyện.

“Không cần! Ta phải ở đây cùng Mặc Vũ. Buổi tối Mặc Vũ sẽ sợ hãi, hần luôn ngủ cùng ta!” Quân Vô Song quật cường chạy đến bên cửa sổ, nắm chặt lấy chấn đơn.

“Vô Song.” Vương Tuyết lo lắng nhìn chằm chằm ái nữ của chính mình. Nữ nhi cùng nhi tử thường ngày thông minh khôn khéo, không biết là lần này xảy ra chuyện gì sao?

“Vô Song, quay về phòng ngủ.” Quân Mặc Ngôn cũng không nhìn Vô Song, chỉ thản nhiên nói như vậy một câu.

“Tam ca!” Quân Vô Song bây giờ có thể là ai cũng không tin, chính là đối mặt với Tam ca mình thích nhất, nàng vẫn không thể cự tuyệt ý hần.

“Ngoan, trở về.” Trong lời nói thản nhiên lộ ra sự cường ngạnh không thể phản bác.

Hần giống như một vị vương giả, không bị bất luận kẻ nào khống chế. Hần tựa như một con mãnh sư, thanh tĩnh từ giấc ngủ say.

Nụ cười của hần ám áp giống mùa xuân, ánh mắt hần lại giống mùa đông rét lạnh nhất.

Tùy ý liếc qua Quân Vô Song một cái, nàng liền trừng lớn mắt nhìn chăm chăm Quân Mặc Ngôn. Thật lâu sau, mới chậm rãi gật gật đầu: “Ta đi nghỉ ngơi. Tam ca cũng đi nghỉ sớm chút đi.”

Không biết vì sao, thật giống như giác quan thứ sáu của nữ nhân. Nàng biết bây giờ không phải là lúc nàng có thể làm nũng, Quân Mặc Ngôn bây giờ chịu không nổi một chút khiêu khích nào.

“Nương! Chúng ta cùng đi nghỉ ngơi đi! Ta ngủ với nương.” Quân Vô Song giương lên nụ cười nho nhỏ, ôm lấy tay Vương Tuyết rời đi.

Vương Kỳ Tư nhìn theo bóng dáng các nàng thật lâu, mới đột nhiên nhớ tới nụ cười trên mặt Quân Vô Song vừa rồi không phải giống y như nụ cười trên mặt Quân Mặc Ngôn sao?

Ôi!

Chẳng lẽ lại một cái Quân Mặc Ngôn nữa được thức tỉnh?

Vương Kỳ Tư quay đầu lại nhìn Quân Mặc Ngôn vẫn đang không hề nhúc nhích, chậm rãi nở nụ cười.

Nghe được tiếng bước chân rời đi của Vương Kỳ Tư cùng tiếng đóng cửa, Quân Mặc Ngôn tựa vào cột giường.

“Tiên sinh.”

“Gì vậy, Tam Nhi?” Vẫn liên tục vuốt ve mái tóc và khuôn mặt của Quân Mặc Ngôn. Vị Ương biết rõ chỉ có sự an ủi của chính mình mới có thể làm con sư tử đang nổi giận này nguôi ngoai.

“Ta hối hận.”

“Bây giờ biết cũng không muộn.”

“Giáo huấn ta phải chịu cũng đã đủ rồi.” Hắn sẽ không tái phạm, sẽ không.

Vị Ương ngồi vào trên giường, đối diện với Quân Mặc Ngôn: “Vừa rồi là ta ngăn cản Mặc Hối cứu người, nếu ta không ngăn cản, hắn đã có thể cứu được Mặc Vũ.”

Thân hình Quân Mặc Ngôn chấn động: “Vì sao Mặc Hối nghe được thanh âm của tiên sinh?”

Không nổi giận, không trách cứ. Quân Mặc Ngôn biết Vị Ương làm hết thấy đều là vì tốt cho hắn. Hiện tại chỉ là một cái giáo huấn nhỏ, làm cho hắn sớm ngày thanh tỉnh, còn có thể xoay chuyển, nếu đổi lại là đại giáo huấn sau này, hắn có lẽ sẽ phát cuồng.

“Không biết, ta chỉ là muốn nói chuyện với hắn. Hắn liền nghe thấy. Bất quá sau đó ta có gọi thế nào hắn cũng không nghe được thanh âm của ta.” Vô tội nhún nhún vai, lúc trước Vị Ương cũng chỉ là muốn thử một lần mà thôi.

“Vậy sao?”

Rồi sau đó, hai người liền không nói tiếp.

Tối ban đêm, Mặc Tâm mang bữa tối tới đây, lại bị Quân Mặc Ngôn vẫy lui.

“Gia.”

“Đi ra ngoài đi! Ta không muốn ăn.”

“Vâng, gia.”

30. Chương 29

Mặc Tâm ly khai, trong phòng liền trở nên vô cùng yên tĩnh.

Vị Ương đột nhiên có chút ác ý lại hứng thú nghĩ, nếu bây giờ cây châm rơi xuống mặt đất, liệu có phát ra tiếng vang rất lớn không?

Ngay từ đầu y liền không có nhiều hảo cảm với hai tiểu quỷ này, hiện tại nhìn Mặc Vũ nửa chết nửa sống, trong lòng cũng không có nhiều cảm xúc.

Sắc trời bên ngoài càng ngày càng tối, người gõ mõ cầm canh đi qua bên ngoài, thanh âm mơ hồ truyền đến làm y biết bây giờ là canh một.

Vươn mình một cái, học theo bộ dáng của phật di lạc cười nằm ra giữa không trung.

“Tam Nhi.”

“Ân?” Sờ sờ trán Quân Mặc Vũ.

Ân, tốt lắm, không phát sốt.

“Nhìn đến người chiếu cố hần như thế, làm cho ta nhớ lại lúc trước khi người bị bệnh nga!”

Quân Mặc Ngôn ngồi thẳng dậy, ánh mắt mang theo nồng đậm tình yêu nhìn về phía Vị Ương: “Lúc đó tiên sinh nhất định rất lo lắng đi!”

Cũng không biết bắt đầu từ lúc nào, Vị Ương phát hiện mái tóc vốn tới sau gáy của mình bây giờ lại đã dài tới bả vai. “Đó là tất nhiên. Người khóc âm ỉ, ta cũng không biết nên làm sao? Ta ghét nhất là chăm sóc hài tử, bởi vì bọn chúng suốt ngày khóc.”

Hài tử khóc, y sẽ cảm thấy phiền. Tam Nhi khóc, y lại đau lòng.

Khuôn mặt hơi hơi đỏ lên, có chút ngượng ngùng cúi đầu: “Mặc Ngôn lúc đó nhất định rất khó xem.”

Chọc chọc cái trán của đối phương, nhìn ngón tay vẫn giống như trước xuyên vào trong trán.

Thật đáng ghét! Vẫn là thôi đi.

“Người đây là nói cái gì? Trong lòng ta, Tam Nhi vĩnh viễn đều đáng yêu nhất!”

Nụ cười thật tình nhất chỉ bày ra trước mặt người quan trọng nhất.

Thật may! Thật may rơi xuống nước là Mặc Vũ, mà không phải tiên sinh. Nếu là tiên sinh hần sẽ không phát cuồng, hần sẽ nổi điên! Phát điên rồi giết tất cả những ai hần thấy. Lục thân không nhận! (mất hết tính người)

“Tam Nhi, đối với chuyện này, có suy nghĩ thế nào?”

Quân Mặc Ngôn nghe vậy trong mắt lập tức phát ra tia sáng kinh người: “Vâng, tiên sinh. Nhất định là Mộ Vân Phi dạy bọn hần làm như thế, đơn giản là muốn cho ta một đòn phủ đầu. Làm cho ta ngoan ngoãn một chút.”

“Biết là tốt rồi, lần này thôi. Chỗ Mộ Vân Phi nhất định đã thu được tin kế hoạch thất bại. Bọn họ bây giờ tự thân khó bảo toàn, nha đầu thấy được quá trình bọn họ hành hung. Dựa theo mức độ sùng ái của Quân Thiệu Thiên đối với người bây giờ, kết cục của bọn họ không cần nói cũng biết. Nhưng, người muốn bỏ đá xuống giếng hay dừng tay. Liền tụt vào người.”

“Mặc Ngôn biết nên làm thế nào.” Bây giờ còn chưa thể dồn ép quá chặt, không thể để Quân Thiệu Thiên biết hần là một người thị sát, liền tạm thời lưu trữ mẫu tử bọn họ sống lâu mấy ngày đi!

“Hiểu được là được rồi.”

Tựa hồ là không hài lòng cái gì, Vị Ương vô cùng phiền táo xoa xoa tóc mình.

Quân Mặc Ngôn nhìn đến cảnh này không khỏi cười: “Chờ Kỳ Tư quay lại, ta lại hỏi hần lấy một ít thuốc đuổi côn trùng đi.”

Nga! Đúng rồi, là bởi vì tiếng mấy con côn trùng bay tới bay lui! Vị Ương vỗ bàn tay, lộ ra vẻ mặt bực tức đại ngộ.

“Khó trách ta cảm thấy cả người không thoải mái. Ân Tam Nhi, người không cho phép khối băng kia đứng lên sao?” Chứa chứa người vẫn quỳ gối ở nơi này.

Liếc mắt nhìn Mặc Hối, tuy rằng là tiên sinh ngăn trở, nhưng trong lòng vẫn cảm thấy có chút khó chịu. Nhưng đây là yêu cầu của tiên sinh, hắn chỉ có thể làm theo mà thôi.

“Đứng lên đi!”

Mặc Hối không tiếng động đứng dậy, bởi vì đã quỳ lâu, khi hắn đứng dậy cước bộ có chút loạn choạng.

“Chuyện lần này coi như thôi. Nhớ kỹ lần sau không thể tái phạm!”

“Vâng!” Cúi đầu, Mặc Hối gắt gao nắm chặt tay, hắn khiến chủ tử bị bối rối!

Thở dài, dời đi bàn tay vẫn vuốt ve khuôn mặt Mặc Vũ, chuyển sang nắm chặt lấy tay phải Mặc Hối.

“Mặc Hối, ngươi là người đi theo ta ngay từ ban đầu. Ta biết ngươi vẫn ở chỗ tối bảo hộ ta, mỗi ngày mỗi đêm, cho dù khi đó ta vẫn chưa trở thành chủ tử của ngươi. Ta biết sự trung thành của ngươi đối với ta, nhưng ta cũng hy vọng ngươi có thể hiểu được một chuyện.”

“Ta hy vọng ngươi hiểu được, ta chỉ có một cái bóng! Đó là người Quân Mặc Hối!”

Rung động nhìn chăm chú vào chủ tử của chính mình, Quân Mặc Hối lệ nóng doanh trong một lần nữa quỳ rạp xuống đất. “Quân Mặc Hối tại đây xin thề, cả đời này trung thành với Quân Mặc Ngôn, nếu như làm trái, không chết tử tế!”

Lần thứ hai nâng dậy thân mình hắn, Quân Mặc Ngôn vừa lòng nở nụ cười.

“Tốt lắm, đừng khóc. Tiên sinh của ta dạy ta, nam tử hán tử máu không đổ lệ. Đừng để cho Mặc Tâm nhìn thấy bằng không lại chê cười ngươi.” Nhẹ nhàng lau đi nước mắt bên khóe mắt hắn.

Quân Mặc Ngôn cho rằng Mặc Hối càng giống đứa nhỏ, ai đối tốt với hắn, hắn liền đem mạng mình dâng lên. Không giống chính mình đã sớm trở nên hắc ám.

“Vâng, Gia.” Nhanh chóng lau nước mắt, hắn vẫn là khối băng sơn kia.

Trầm ổn, Quân Mặc Ngôn mang một nụ cười ôn nhu lần đầu quyết định sử dụng thế lực Thanh Phong các: “Mặc Hối, truyền lệnh của ta. Làm cho Thanh Phong các Bát đại đường chủ tới đây gặp ta, từ Thanh Phong các điều ra tốt nhất ảnh hưởng tới đây bảo hộ an toàn cho Vương thị mẫu tử. Đem quy củ mà ta chỉ định gửi xuống dưới, có ai không theo liền trực tiếp tới tìm ta. Nếu không có vấn đề liền trực tiếp chấp hành, những đơn hàng liên quan tới thành viên vương thất hoặc những nhân vật trọng đại, phải do ta tự tay xem qua và đồng ý.”

“Đúng vậy, Gia!” Tiếp nhận mệnh lệnh mà Quân Mặc Ngôn truyền đạt, Quân Mặc Hối cúi người thật sâu sau đó nhanh chóng rời khỏi phòng.

“Cũng đã tới lúc nên sử dụng thế lực của Thanh Phong các, bằng không để đó cũng vô dụng a!” Vị Ương gạt đầu không ngừng, nghe xong Quân Mặc Ngôn mệnh lệnh cũng không tìm ra vấn đề gì.

“Chế độ mà ta tuyên bố xuống, đều là tiên sinh ngài và ta cùng nhau nghĩ ra, căn bản không có vấn đề. Bọn họ đều không phục ta, tự nhiên sẽ tới tìm ta. Văn tranh võ đấu, ta còn không sợ.” Quân Mặc Ngôn cười đến vô cùng ung dung nhàn nhã.

“Đó là chắc chắn, ngươi là hài tử do một tay ta dạy nên a!”

Ánh mắt âm trầm đi một chút, rồi lại khôi phục bình thường.

Hài tử vẫn cứ là hài tử sao?

Không quan hệ chỉ cần qua lạc quan chi lễ, sẽ không là hài tử bất quá nếu ngươi có thể ở lại bên cạnh ta, làm hài tử cũng không sao.

“Tam Nhi, ngủ đi. Hắn tỉnh, ta sẽ gọi ngươi.”

Quân Mặc Ngôn không muốn ngủ, bởi vì hắn muốn nhìn Mặc Vũ tỉnh lại. Chính là hắn lại càng không muốn làm trái với những gì Vị Ương nói, một câu cũng không được.

Cho nên hắn dựa vào bệ cửa sổ, nắm tay Mặc Vũ ngủ.

Vị Ương cười cười, sờ sờ tóc hắn: “Người a! Đừng làm cho ta quá lo lắng. Nếu không ta sợ sau này luyện tiếu rời đi.”

Đợi cho chim non biến thành điều hâu, y cũng nên công thành lui thân a!

Liên giống như lời Vị Ương nói, bây giờ Mộ Vân Phi sốt ruột đến độ đầu đầy mồ hôi.

“A! ta nói a! Các người này hai cái xuân điền(kẻ ngu ngốc)! Ngay cả một tiểu hài tử cũng không biết giết thế nào! Các người còn muốn làm gì?” Mộ Vân Phi tức giận đập mạnh lên bàn.

Quân Mặc Đồng bĩu môi, rụt rụt cổ: “Này cũng không thể trách ta a! Ta làm sao biết ở đuôi thuyền có người?”

“Người còn dám nói sao? Người lúc đó sao không xem xét kỹ càng một lần a! Chẳng những hắc y nhân, mà ngay cả nha đầu kia đều ở, người nói làm sao bây giờ? Tên tiện loại kia nếu đem sự tình nói với lão gia, chúng ta sẽ có kết quả ra sao?!”

“Nương, nếu không, chúng ta nhất quyết có chết cũng không nhận, thì đã sao? Dù sao nha đầu kia cùng tiện loại quan hệ thân thiết cũng không phải ngày một ngày hai. Cứ nói là nàng nói dối là được.” Quân Mặc Tường suy nghĩ ra một đáp án ngu ngốc.

Mộ Vân Phi tức giận đến không thể tưởng. Sao nàng lại sinh ra hai đứa con đần độn này? Chẳng những không có biện pháp cướp lấy quyền lợi và tài sản mà bọn họ nên có, bây giờ đến giết người đều không giết được.

“Người cho là người khác đều là ngu ngốc sao? Chuyện lớn như vậy làm sao tiêu tan?! Tiện loại thả ra tin đồn, các người coi như không nghe thấy sao? Hắn hiện tại nắm giữ một phần tài sản của Quân gia, lại có Đông Giải lâu hậu thuẫn. Đông Giải lâu là cái gì ta không cần nói đi?! Là cả vương thất a——! Các người này lũ đầu trư!”

“Nương, người đừng tức giận. Nói không chừng tiện loại sẽ không nói cho cha.” Bọn họ chỉ có thể an ủi mình như thế.

Tức giận trừng mắt nhìn hai hài tử không nên thân: “Cũng chỉ có thể hy vọng như thế, chẳng lẽ lại đem tiện loại giết hay sao?”

Mộ Vân Phi không nghĩ tới lời nói nhất thời khi tức giận của mình, thật sự bị Quân Mặc Tường nghe vào trong tai, ghi vào trong lòng. Sau này chẳng những thành công làm cho Quân Mặc Ngôn nằm mấy ngày trên giường, mà còn khiến hấn mất đi người quan trọng nhất!

31. Chương 30

Không quá ba ngày, chuyện Quân Mặc Vũ rơi xuống hồ liền đã rơi vào tai Quân Thiệu Thiên.

Cũng không phải hấn bát quái, thích nghe những chuyện linh tinh.

Mà là, Quân Mặc Ngôn suốt ba ngày không tới trong *** xem sinh ý của các cửa hàng, sổ sách cũng chồng chất lại. Mà Quân gia sinh ý lớn thế nào a? Lượng sổ sách ba ngày này cũng thực kinh người.

Mấy người thủ hạ tới hỏi Thiệu chủ tử là xảy ra chuyện gì a? Sao lại không tới xem chúng ta?

Như thế, Quân Thiệu Thiên có muốn không biết cũng khó. Hấn gọi tới nha hoàn bên người Quân Mặc Ngôn.

“Người nói cho ta nghe một chút. Đây là chuyện gì xảy ra?” Trong thư phòng, sắc mặt Quân Thiệu Thiên rất không tốt.

Mặc Tâm cúi người: “Hồi bẩm Lão gia, Tiểu thiếu gia bị Nhị thiếu gia đẩy vào trong hồ, là Tứ tiểu thư tận mắt nhìn thấy. Gia đuổi tới cũng đã chậm. Thật vất vả cứu lên bờ, thầy thuốc nói phải tĩnh dưỡng mấy

ngày, nhưng Tiểu thiếu gia đã ba ngày không tỉnh. Gia cực nhọc ngày đêm không màng nghỉ ngơi chiếu cố bên giường Tiểu thiếu gia ba ngày ba đêm cũng không chớp mắt. Gia cũng không cho người khác nhúng tay chiếu cố Tiểu thiếu gia. Lão gia, nô tỳ van cầu ngài. Ngài đi khuyên nhủ Gia đi! Thân mình Gia cũng không hảo, ngày đêm vì sinh ý mà vất vả tới nửa đêm, hiện giờ lại không nghỉ ngơi. Nô tỳ sợ, Tiểu thiếu gia khỏe lại thì Gia cũng ngã xuống.”

Mặc Tâm sắm vai nha toàn trung tâm thật sự là đủ để lừa dối cả hoàng đế. Diễn đến mười phần giống. Lê hoa đoái vũ thật khiến người thương cảm.

Quân Thiệu Thiên nghe được câu trước thì tức giận không chịu nổi nghe tới câu sau thì lại đau lòng không thôi.

Đợi Mặc Tâm nói xong, hần sớm nhin không được đứng dậy đi ra thư phòng:”Mau! Mau dẫn ta đi Xuân Phong viện!”

“Vâng, Lão gia!”

Mặc Tâm cũng là bộ dáng vội vàng cúi đầu chạy ở trước mặt Quân Thiệu Thiên, mà nụ cười thực hiện được mưu kế trên khuôn mặt lại không sao biến mất được.

Trong chốc lát, bọn họ liền tới cửa phòng Quân Mặc Vũ. Còn chưa vào trong, đã nghe truyền ra tiếng nói chuyện

“Mặc Ngôn, người nghỉ ngơi đi! Ta sẽ chiếu cố Mặc Vũ, người đã ba ngày không chớp mắt. Còn cứ như vậy thân thể làm sao chịu được?” Vương Tuyết phi thường cảm động đối với hành động của Quân Mặc Ngôn, nhưng không thể vì nhi tử của chính mình mà làm hại nhi tử của người khác cũng sinh bệnh a!

“Ta không sao, không mệt mỏi.” Quân Mặc Ngôn vẫn ngồi trước giường giống như hai ngày trước, vẫn không nhúc nhích nhìn Quân Mặc Vũ.

“Không mệt mỏi? Giọng nói của người đều đã khàn như thế còn không mệt?” Vương Kỳ Tư bắt đắc dĩ châm chọc, lời kéo y phục của Quân Mặc Ngôn. Nhưng lực đạo lại nhẹ đến mức giống như sợ Quân Mặc Ngôn là giấy nếu kéo quá căng sẽ rách.

“Tam ca! Tam ca, người đi nghỉ ngơi đi! Vô Song sẽ chiếu cố đệ đệ!” Quân Vô Song nhào người lên giường chớp chớp mắt to, trải qua chuyện này, tính cách của nàng thay đổi không ít. Vốn cởi mở ríu ra ríu rít giờ đã trở nên thông dong tao nhã như tiểu thư khuê các.

“Không cần, ta có thể... khụ khụ....”

“Còn nói có thể, không thoải mái đi!”

“Hài tử, nghe lời. Đi nghỉ ngơi đi!”

“Ta....”

“Đúng vậy! Nghe lời Vương nương, nhanh nghỉ ngơi!” Quân Thiệu Thiên nhin không được đẩy cửa tiến vào.

“Lão gia!(Quân lão gia!)” Vương Tuyết cùng Vương Kỳ Tư lập tức lên tiếng tiếp đón Quân Thiệu Thiên.

“Phụ thân ta không...khụ khụ....” Quân Mặc Ngôn quay đầu lại mới nói vài câu, liền bị cơn ho không nhịn được cắt ngang.

Quân Thiệu Thiên đau lòng nâng lên khuôn mặt Quân Mặc Ngôn tỉ mỉ nhìn một lát: “Nhìn xem, mặt đều gầy đi. Mắt cũng sâu xuống. Sao vậy, không muốn sống nữa sao?”

“Phụ thân, ta không sao, ta muốn nhìn Mặc Vũ tỉnh lại.” Hai má tái nhợt, hốc mắt thâm quầng, đôi môi không hề huyết sắc hé ra hợp lại, tựa như nói xong những lời này đều có thể khiến hần cảm thấy mệt mỏi.

“Không được không được! Người về phòng nghỉ ngơi cho ta! Chỗ Mặc Vũ còn có Vương nương chăm sóc! Tuyết đối không có việc gì! Kỳ Tư cũng ở trong này, còn sợ cái gì? Ta cũng không hy vọng người bị suy sụp! Kỳ Tư a! Người cũng tới đây nhìn xem, đừng để Mặc Ngôn xảy ra chuyện gì.”

“Ai! Đã biết, Quân lão gia!”

Quân Thiệu Thiên cường ngạnh kéo Quân Mặc Ngôn đứng lên khỏi giường, đi nhanh ra phía ngoài cửa.

“Phụ thân, Mặc Vũ, ta khụ khụ.....” Cước bộ lão đảo đi theo Quân Thiệu Thiên, Mặc Ngôn bán thôi bán tự(giả bộ chối từ) bước ra đại môn rồi được Quân Thiệu Thiên hộ tống trở về trong tiểu viện.

“Nằm xuống. Đứng, cứ như vậy. Kì Tư lại đây nhìn xem.”

Bị Quân Thiệu Thiên đẩy ngã ở trên giường, đắp chăn lại. Bộ dáng Quân Mặc Ngôn giống như toàn thân vô lực, uể oải vô cùng.

“Nga. Hảo. Ân.” Vương Kì Tư vốn chỉ định trang mô tác dạng(làm bộ làm tịch), lấy thân mình đã luyện võ của Quân Mặc Ngôn còn dễ dàng gục ngã như vậy, thì võ công của hắn cũng coi như vô ích. Bất quá, khi vừa đặt tay lên mạch, nghĩ muốn đúng lúc có thể kiểm tra tình trạng thân thể hắn, cũng liền trở nên nghiêm túc.

“Sao rồi?”

“Không có gì đáng lo, chủ yếu là quá mức mệt nhọc. Nghỉ ngơi một ngày hảo hảo ngủ một giấc là được. Sau này tốt nhất đừng để cảm xúc của hắn dao động quá lớn, nhất là không thể phát đại hỏa, bằng không sẽ dễ dàng thương thân.”

Mặt không đỏ tím không đập nhanh, Vương Kì Tư chỉ nhắm mắt lại nói lung tung một loạt.

Nhưng là Quân Thiệu Thiên lại tin không hề nghi ngờ a!

Có chút áy náy nhìn chăm chú hài tử của chính mình: “Là lỗi của cha. Trước kia không giúp người dưỡng tốt thân thể, khiến người bây giờ không thể quá mức động. Yên tâm đi! Hết thầy có cha ở, say này ngàn vạn lần đừng nên quá mức kích động. Biết không?”

“Vâng, Mặc Ngôn minh bạch.”

“Hiểu được là tốt rồi, người hảo hảo nghỉ ngơi. Đừng tiếp tục suy nghĩ miên man. Hết thầy giao cho ta là được.” Quân Thiệu Thiên cẩn thận đem chăn đắp lại, không để cho một chút gió thổi vào.

Nhìn đến Quân Thiệu Thiên sắp rời khỏi, Quân Mặc Ngôn run rẩy vươn tay nắm lấy góc áo đối phương: “Phụ thân, xin đừng trách cứ Nhị ca bọn họ. Bọn họ không phải cố ý.”

“Điều này sao được? Bọn họ cứ nhiên muốn hại thân sinh đệ đệ của chính mình! Loại nghiệt tử như thế! Ta muốn đánh gãy chân!” Nghĩ tới đây lại càng tức giận Quân Thiệu Thiên hận không thể trực tiếp xông lên.

“Phụ thân khụ khụ không cần như vậy.....” Quân Mặc Ngôn tựa như quá mức kích động lại bắt đầu ho khan, Vương Kì Tư lập tức đưa tới ly trà nóng, “Mặc Ngôn, nghe lời người nói, đừng kích động.”

“Mặc Ngôn, nghe được không, không cần kích động. Phụ thân không tìm bọn họ. Không tìm bọn họ.”

Sợ đứa con thành tài duy nhất của chính mình xảy ra chuyện gì không may, khiến cho Quân gia sau này vô vọng. Quân Thiệu Thiên gần như là trăm y trăm thuận.

Quân Mặc Ngôn tựa như đã yên tâm, nhắm mắt lại chìm vào giấc ngủ.

Quân Thiệu Thiên cảm thán lắc đầu. Nếu hai nhi tử kia cũng ngoan như thế thì tốt rồi. Thật sự là khiến người ta lo lắng mệt nhọc a!

Tuy nói là đáp ứng Mặc Ngôn không tìm hai nhi tử kia, nhưng trong lòng Quân Thiệu Thiên ẩn tượng về bọn họ cũng càng ngày càng tệ!

Cho đến khi Quân Thiệu Thiên ly khai tiểu viện, Vương Kì Tư mới yên tâm nhếch chân bắt chéo.

“Ta nói thiếu gia bị bệnh, cũng nên mở mắt đi?”

Quân Mặc Ngôn vốn nên mệt mỏi vô cùng, còn kém một bước là đi, bây giờ lại không nhanh không chậm mở mắt. Đôi mắt sáng ngời, thần thái sáng láng ở đâu ra vẻ mặt giống đang sinh bệnh? Nụ cười bên khóe miệng vẫn tự tin như vậy, đoạt đi tâm hồn người khác.

“Lão gia lần này xem như hoàn toàn thất vọng với hai nhi tử của mình đi!”

“Cũng nên như thế. Ta không có cách nào giết bọn họ. Nhưng ít nhất có thể khiến họ chịu khổ sở. Sau này muốn đi Lưu Ly phường còn phải xem hầu bao của chính mình có đồng ý hay không.” Khí định thần nhân(nhà nhả thông dong) nghiêng người ngồi dậy, mái tóc dài như thác nước từ bên tai chảy xuống, khiến hần nhiễm thêm một chút phong thái lười nhác cùng sắc tình.

Đáng tiếc người duy nhất có thể thưởng thức đến phong thái hiếm có này, lại không hề có chút tim đập gia tốc nào.

“Được rồi, người lúc này cũng đã đạt được mục đích. Bất quá này cũng có công hóa trang của Mặc Tâm, không nghĩ tới bên ngoài còn bán thứ phấn trắng như thế a!” Vương Kỳ Tư nói xong liền vươn ngón trở quẹt một chút lên mặt Quân Mặc Ngôn.

Màu da trên ngón tay lập tức biến thành phấn trắng.

“Ha ha! Điểm ấy ta cũng không rõ ràng. Những thứ của nữ nhân gia, cũng chỉ có nữ nhân gia mới biết thôi.” Nói xong liền nhận lấy khăn nóng từ tay Mặc Tâm, lau sạch bạch phấn trên mặt.

“Ân, ân. Vẫn là khuôn mặt này đẹp. Thật tuần a! Đủ để mê chết thiên kim tiểu thư nhà người khác nga!”

“Ta không có hứng thú với các nàng.” Nhắm mắt lại, Quân Mặc Ngôn nằm xuống giống như thật sự mệt mỏi, “Mặc Tâm, tiến hần giúp ta.”

“Vâng, Gia.”

“Thật là kẻ không có lương tâm, lợi dụng xong liền đuổi người ta đi.” Bất đắc dĩ lắc đầu, Vương Kỳ Tư vẫn đi theo Mặc Tâm lỵ khai.

“Tam Nhi, người thật sự không hứng thú với đám nữ nhân kia sao?” Con quỷ tò mò thưởng thức được phong thái hiếm có của Quân Mặc Ngôn đang chớp chớp hai mắt.

“Đúng vậy. Các nàng không thể mang đến cho ta thứ gì. Ta cũng không muốn lưu lại con nôi dôi!”

Bởi vì, người hần yêu chính là tiên sinh mà tiên sinh vĩnh viễn không thể bị thay thế bởi đám tô son trát phấn kia!

32. Chương 31

Hôm sau, Quân Mặc Ngôn lại nhận được tin. Quân Thiệu Thiên hưng hăng mắng cho Quân Mặc Tường cùng Quân Mặc Đồng một trận, rồi lại giảm đi linh dụng tiền(tiền tiêu vật) mỗi tháng của bọn họ, khiến bọn họ lập tức thân vô xu. Lần này hai huynh đệ cũng không dám náo loạn thêm, mà chỉ ngoan ngoãn nhận phạt.

Giữa trưa, Quân Mặc Ngôn mới ăn mấy ngụm bì đản sấu nhục chúc(cháo thịt trứng bắc thảo), liền nghe được tin Quân Mặc Vũ đã tỉnh.

Không kịp ăn hết chúc, hần đã vội vội vàng vàng chạy tới nơi đó.

Quân Mặc Vũ đang ở trên giường không nói một lời, mặc cho Vương Tuyết ở bên khóc hết nước mắt.

Khi hần nhìn thấy thân ảnh của Quân Mặc Ngôn, trong mắt mới lóe ra tinh quang, cánh tay mảnh khảnh run rẩy run rẩy vươn tới hướng Quân Mặc Ngôn đang đứng.

“Mặc Vũ, Mặc Vũ. Tam ca ở trong này, ca ca ở trong này. Không có việc gì, không có việc gì.” Ngồi vào vị trí quen thuộc, Quân Mặc Ngôn nắm chặt lấy bàn tay nhỏ bé của Mặc Vũ.

“Tam ca.” Tiếng nói vô cùng khàn khàn, hai mắt phấp phồng. Quân Mặc Vũ giống như bây giờ mới yên tâm liền cất tiếng khóc nức nở.

Vuốt ve tấm lưng gầy yếu của hắn, Quân Mặc Ngôn đau lòng cực kỳ: “Không có việc gì. Tam ca ở trong này. Không ai có thể thương tổn người nữa, Tam ca cam đoan. Cam đoan.”

Quân Mặc Vũ ở trong lòng của Tam ca hắn liệu mạng gật đầu. Hắn nhớ rõ thanh âm của Tam ca trước khi mình hôn mê, hắn nhớ rõ độ ấm từ bàn tay của Tam ca khi còn đang hôn mê, hắn nhớ rõ cảm giác khi Tam ca dùng bàn tay có bạc kiếm(vết chai) một lần lại một lần vuốt ve trán và hai má hắn. Hắn nhớ rõ! Hắn nhớ rõ tất cả điều này đều là Tam ca mang đến! Đều là Tam ca mang đến!

“Mặc Vũ. Mặc Vũ. Người làm ta lo lắng gần chết.” Quân Vô Song bị Mặc Vũ kích thích như vậy hốc mắt cũng đỏ.

“Thực xin lỗi sau này sẽ không như thế.” Khuôn mặt mang theo nước mắt nước mũi một chút cũng không đẹp, nhưng Quân Vô Song lại cảm thấy Mặc Vũ thay đổi. Hắn đã không hề là hài tử khúm na khúm núm chỉ biết im lặng đi theo đằng sau nàng như trước kia.

Ôm lấy cổ Mặc Vũ, Vô Song đem mặt mình vùi sâu vào hõm vai đối phương: “Mặc Vũ, Mặc Vũ. Người vĩnh viễn đều là đệ đệ của ta! Ta sẽ bảo vệ người! Ta sẽ bảo vệ người!”

Quân Mặc Vũ cười đến thực vui vẻ, hắn vụng về học theo động tác của Quân Mặc Ngôn vỗ vỗ lên vai Vô Song: “Ân. Mặc Vũ vĩnh viễn là đệ đệ của Vô Song. Mặc Vũ cũng sẽ bảo vệ Vô Song! Nhất định.”

Nhìn đôi tỷ đệ này ôm nhau thành một đoàn, Quân Mặc Ngôn và Vương Tuyết đều an tâm nở nụ cười. Hai hài tử này a!

Vị Ương vươn đầu lại gần vào quan sát hai tỷ đệ nửa ngày, mới lộ ra nụ cười: “Ân. Hai oa nhi này cuối cùng cũng trưởng thành. Cũng thảo nhân thích(khiến người khác yêu mến).”

Vậy sao, cuối cùng cũng được tiên sinh chấp nhận sao, Quân Mặc Ngôn đạm nhiên cười, tựa như đã yên tâm nhìn về phía đôi song sinh.

“Tam ca, ta xem xong rồi.” Mặc Vũ đem một quyển trưởng sách(sổ kế toán) nhỏ giao cho Quân Mặc Ngôn đang ngồi sau án thư.

“Thế nào?”

“Có một chỗ sai, chính là chỗ này...” Mở ra trưởng sách, Mặc Vũ chỉ ra nơi bị sai, chỉ kém mười lượng bạc. Nhưng hắn vẫn nhìn ra.

Vừa lòng gật gật đầu: “Không tồi. Học rất nhanh. Có một không?”

Ánh mắt ôn hòa mang theo nhẹ nhàng đau lòng nhìn chăm chú vào Quân Mặc Vũ đã hoàn toàn thay đổi trước mắt. Chuyện lần này chẳng những làm cho hắn sống lại, cũng làm cho Quân Mặc Vũ sống lại.

Nam hài hay then thùng kia đã hoàn toàn biến mất, mà thay vào đó chính là một nam hài lặng yên ít nói. Đôi mắt vốn trong sáng hồn nhiên giờ phút này trở nên lạnh lùng vô cùng.

Quân Vô Song tâm linh tương thông cùng hắn cũng đã thay đổi. Nữ hài mỗi ngày làm nũng trước kia đã không thấy, mà bây giờ chính là một tiểu thư khuê các mang theo lễ nghi tao nhã, tiểu bất lộ xỉ, tiểu bất lộ cước(cười không lộ răng, đi không lộ chân). Còn có cặp mắt vốn linh hoạt tinh ranh kia đã bị một mảnh hắc ám sau trẩm thay thế.

“Không một mối. Mặc Vũ muốn giúp Tam ca!” Mặc Vũ dương lên nụ cười nho nhỏ, này đã muốn là thần sắc rõ ràng nhất. Cũng chỉ có ở trước mặt Quân Mặc Ngôn, hắn cùng Vô Song mới có thể thể hiện bản tính của mình.

“Được rồi, người cũng đã xem hơn một canh giờ, trở về nghỉ ngơi đi! Vào thu, mặc nhiều y phục một chút đừng để Vương nương lo lắng.” Kéo lại vạt áo có chút mở rộng của Mặc Vũ, Quân Mặc Ngôn cực kì giống một đại ca ca yêu thương đệ đệ.

Im lặng gật gật đầu. Tựa như Quân Mặc Ngôn vĩnh viễn không làm trái lời nói của Vị Ương, Quân Mặc Vũ cũng sẽ không làm trái lời Quân Mặc Ngôn.

“Ta cho người luyện võ công, có luyện không?” Lo lắng đến chuyện Mặc Vũ không có bản lĩnh để bảo vệ mình, cho nên Quân Mặc Ngôn đã hỏi riêng sư phụ muốn một bộ võ công thích hợp để Mặc Vũ luyện tập.

“Có.”

“Đi ngủ đi! Tỉnh ngủ rồi, ngủ đủ rồi. Ngày mai ta với người so chiêu.”

“Vâng.” Nói xong liền chạy đến chiếc giường bên bệ cửa sổ mặc nguyên y phục nằm lên ngủ. Mấy ngày nay Mặc Vũ vẫn ở lại trong này không chịu trở về, Vương Tuyết nói vài lần cũng vô dụng, liền mặc kệ hắn. Dù sao đều là trong nhà mình, sẽ không xảy ra chuyện gì.

Mà Quân Mặc Ngôn vốn định cho hắn ngủ trên giường trong chủ phòng, đáng tiếc Mặc Vũ chết sống cũng không chịu. Bất đắc dĩ, đành phải để hắn ngủ trong thư phòng.

Mặc Tâm thấy thế vội vàng đắp lại chăn cho hắn, để tránh hắn vừa khỏi lên lại nhiễm phong hàn.

“Hắc! Đúng là không nhìn ra a! Tiểu tử này thay đổi nhiều như thế! Bất quá cũng tốt, hắn như bây giờ còn có thể giúp người một chút, oa nhi hay khóc trước kia thật đúng là nhất vô nhị (một kẻ vô dụng) a!”

Vị Ương dùng ngón tay thon dài chọc chọc khuôn mặt Quân Mặc Vũ, giống như tìm được một thứ đồ chơi mới.

“Ta vẫn cảm thấy còn hơi sớm, hắn mới mười hai, ta vốn định muộn một chút.” Quân Mặc Ngôn đóng dấu lên một cuốn trường sách đã xem xong, rồi gấp lại để sang một bên.

Dụi dụi mắt, hắn thả lỏng toàn thân tựa lưng vào ghế ngồi. Mười ngón tay đặt lên tay vịn trên ghế dựa, ánh mắt mang theo luyến tiếc cùng đau lòng nhìn về phía Quân Mặc Vũ đang ngủ say.

“Sao lại sớm? Người mười tuổi đã bắt đầu chiêu mộ nhân thủ, ta năm tuổi liền giết người! Hừ! Con lợn dơ bẩn kia!” Hình như nghĩ tới chuyện gì, Vị Ương chìm vào im lặng.

Khí tức lạnh băng đã lâu không thấy từ trên người y dần dần tản ra. Bất đồng với sự bi thương vài năm trước, khí tức lần này xen lẫn hận ý ngập trời, giống như cuồng phong tác lãng (gió lớn làm dậy sóng) cuốn lấy cả thân thể y.

Nheo lại đôi mắt đen láy lạnh như băng, Vị Ương đứng bên cửa sổ, lẳng lặng nhìn ra bên ngoài.

“Người ta thường nói-

‘Vân mẫu bình phong chúc ảnh thâm,

Trường giang tiệp lạc hiểu tình trầm.

Thường nga ứng hối thâu linh dược,

Bích hải thanh thiên dạ dạ tâm

(Vân mẫu bình phong ánh đuốc phai,

Ngân hà nhật bóng xế sao mai.

Thường Nga hối trộm bình linh dược,

Bể biếc trời xanh những tối dài.*)

-ta lại vĩnh viễn không hối hận đã làm thịt con lợn kia! Con lợn bị tinh trùng nhồi óc, ý đồ định vũ nhục ta kia!” Thanh âm của Vị Ương vang dội mà kịch liệt, hận ý nồng đậm cơ hồ sắp nuốt sống thần chí của y.

Ngoài cửa sổ, vầng trăng sáng tỏ lẳng lặng treo trên không trung, ánh trăng như nước lã lẽ chiếu vào thư phòng, nhu hòa đều đều chiếu lên trên người y, vầng sáng mỏng lung thiển đạm (nhạt) làm cho Quân Mặc Ngôn cảm thấy Vị Ương tựa hồ sẽ thoát xác thành tiên rồi đi bên cạnh hắn.

Lại là loại cảm giác này! Lại là cái cảm giác giống như tiên sinh sẽ cách hắn mà đi này! Vẫn khắc cốt ghi tâm như vậy!

Rất muốn tiến lên, tiến lên hỏi y có nhớ rõ lời thề lúc trước hay không!

Thề sẽ không rời đi khi mà hần chưa biết! Lời thề đáp ứng hần sẽ không rời đi! Không, tiên sinh chưa bao giờ đáp ứng hần, sẽ ở lại bên cạnh hần. Là hần tự lừa mình dối người, nghĩ rằng nếu chính mình còn chưa đủ cường đại, tiên sinh vẫn sẽ bồi ở bên cạnh hần.

Hần đã quên một vị thần mỹ lệ vô cùng, mị lực tỏa ra bốn phía sẽ không lưu lại vì một phạm nhân.

Tiên sinh là thần! Là vị thần cao quý nhất không có một tia tình cảm, không bị khống chế bởi thất tình lục dục!

Quân Mặc Ngôn nắm chặt hai tay, giống như không hề cảm giác, hần nắm càng thêm chặt càng chặt. Giống như làm vậy có thể giảm bớt nỗi đau trong lòng hần.

Cho tới khi bên tai truyền đến tiếng kinh hô của Mặc Tâm: “Gia, tay ngài chảy máu!”

Thân mình đột nhiên run lên, Quân Mặc Ngôn mang theo ánh mắt gần như bi ai tuyệt vọng ngơ ngác nhìn về phía Mặc Tâm.

Mà Mặc Tâm cũng bị ánh mắt không hề che dấu cảm xúc lại chưa bao giờ xuất hiện của chủ tử làm rung động.

Là chuyện gì, là người nào, có thể khiến chủ tử lộ ra ánh mắt không một chút sức sống như vậy? Ánh mắt bị cắn nuốt bởi sự tuyệt vọng vô tận này, thật khiến người ta đau lòng.

“Tam Nhi! Người làm cái gì? Còn không buông tay ra! Người cho là người đang chơi trò tự ngược sao?!” Bị tiếng kinh hô của Mặc Tâm gây chú ý Vị Ương vội vàng bay tới bên người Mặc Ngôn, buồn bực nhìn động tác tự hại của hần.

Theo bản năng, Quân Mặc Ngôn ngoan ngoãn nghe lời xòe tay ra. Lòng bàn tay bị đâm vào chảy máu đầm đìa khiến Vị Ương chỉ cảm thấy ánh mắt sinh đau.

Nhìn Mặc Tâm lau vết máu giúp hần, bôi Vân Nam bạch dược, lại dùng vải bố sạch sẽ băng bó lại. Vị Ương nhìn không được mắng ầm lên: “Người này hỗn tiểu tử! Là muốn khiến ta lo lắng sao?! Người thật sự khiến ta tức chết! Sao lại không biết chiếu cố chính mình như thế, người.....”

Ánh mắt Quân Mặc Ngôn lập tức sáng ngời.

Vậy sao! Đúng vậy đi! Chỉ cần không biết chiếu cố chính mình, sẽ khiến tiên sinh lo lắng. Chỉ cần không thương tiếc thân thể chính mình, tiên sinh sẽ vẫn ở lại bên cạnh hần. Đúng vậy! Nhất định là như vậy! Nhất định!

Bì dẫn sáu nhục chúc: cháo thịt nạc trứng bắc thảo.

(*) Đây là bài thơ Thường Nga (hoặc Hằng Nga) của Lý Thương Ẩn nói về nỗi niềm cô độc trước khung cảnh tĩnh mịch của nhân vật trữ tình. Câu “Thường Nga hối trộm bình linh dược” là chỉ sự tích bay lên cung trăng của nàng. Thường Nga tức Hằng Nga, vợ của Hậu Nghệ. Hậu Nghệ xin được thuốc tiên bắt tử của Tây Vương Mẫu; Thường Nga lấy trộm thuốc của chồng, chạy lên cung trăng và cô độc một mình ở đây.

33. Chương 32

Cho nên, khi Quân Mặc Vũ bị ánh nắng ầm áp chiếu đến tỉnh lại, rồi hưng trí bừng bừng đi tới dưới bóng cây ngô đồng, Quân Mặc Ngôn đang ăn điểm tâm.

Cháo trắng, củ cải muối, chà bông. So với trước kia, bữa điểm tâm này đích xác đã tốt hơn rất nhiều, nhưng với giá trị con người hiện tại của Quân Mặc Ngôn lại vẫn có chút keo kiệt.

Mặc Vũ được Mặc Tâm hầu hạ rửa mặt chải đầu xong, vừa mới ngồi xuống chuẩn bị ăn cơm, ánh mắt nhạy bén phát hiện bàn tay bị bạch bố vây quanh kia của Quân Mặc Ngôn, hai hàng lông mày nhất thời buột chặt lại.

“Vì sao?”

Trước kia là mềm mại nhút nhát, cho nên lời nói ra cần phải sắp xếp lại mới rõ ràng một chút. Hiện tại nói thẳng, vì vậy lời nói cũng cần sửa đổi.

Bất quá Quân Mặc Ngôn đã quen với cách nói của hắn, nếu là người khác nhất định sẽ nổi giận một phen.

Nở nụ cười trấn an, Quân Mặc Ngôn thấp giọng giải thích: “Không có việc gì, chẳng qua là không cẩn thận dùng lực quá mức mà thôi. Ngủ đủ rồi sao?”

Mặc Vũ không hài lòng với đáp án đó vẫn nhìn chằm chằm vào Quân Mặc Ngôn còn đang cười đến ôn nhu kia.

“Thật sự không có việc gì. Không cần lo lắng, chính là vết thương nhỏ mà thôi. Ngày mốt có thể tháo vải bó.” Không thèm để ý phát phát tay, Quân Mặc Ngôn buông bát khoai(đũa).

Mặc Tâm lập tức đưa lên Vân Vụ trà, thói quen uống trà này là mấy năm nay mới bắt đầu.

Cúi đầu nhấp mấy ngụm, chờ Quân Mặc Vũ ăn điểm tâm và nghỉ ngơi xong, hắn cũng đem chén trà đặt xuống.

“Được rồi, đi qua so chiêu đi!”

“Tay.”

“A! Tiểu Mặc Vũ, người đừng quá tự tin, Tam ca cho dù không cần tay cũng có thể thắng người. Tiểu Mặc Vũ nghĩ muốn thắng Tam ca còn quá sớm.” Trong nụ cười tiêu sái thông dong bao hàm cả sự khẳng định đối với thực lực của chính mình.

Võ công và tri thức mà hắn tiêu phí nhiều năm mới có được cũng không phải một mình Tiểu Mặc Vũ có thể chống cự.

Nhìn Quân Mặc Ngôn đi ở phía trước, trong mắt Mặc Vũ toát ra sự sùng bái nồng đậm cùng được được dục dục(thích(nóng lòng muốn thử)

Một cuộc so chiêu nho nhỏ, thắng bại không cần nói cũng biết.

Quân Mặc Ngôn ngay cả chân cũng chưa sử dụng nhiều, chỉ chấp tay sau lưng lay động thân mình sang hai bên trái phải. Vẹn vẹn như thế, mà nửa anh giờ sau, Quân Mặc Vũ vẫn không thể bắt được góc áo hắn.

Nụ cười tự tin dưới ánh mặt trời có chút mờ lung, ánh sáng sau lưng Quân Mặc Ngôn làm người ta không thể thấy rõ vẻ mặt của hắn.

Mà duy nhất có thể thấy rõ nét mặt của hắn là Vị Ương lại đang lắc đầu bật cười, bởi vì trong mắt hắn toát ra thần sắc muốn người khác khen ngợi.

Một người như vậy, sao có thể liên hệ cùng lời truyền lưu – ‘ôn nhu nho nhã quý công tử, lãnh khốc vô tình quý kiến sâu. Tuyển tể tự tuyển Quân Tam Thiếu, ngộ địch mạc ngộ Quân Mặc Ngôn’- này được? (lúc thì ôn nhu nho nhã như quý công tử lúc lại lãnh khốc vô tình như quý kiến sâu, chọn rồi nên chọn Tam thiếu gia nhà Quân gia, gặp địch đừng gặp Quân Mặc Ngôn)

“Tam ca! Thật giỏi!” Không thể bắt được góc áo Quân Mặc Ngôn, Mặc Vũ cũng không thất vọng ngược lại càng thêm sùng bái Tam ca của chính mình.

Ở trong mắt hắn, Quân Mặc Ngôn đã sắp trở thành một vị thần.

Nam nhân nhà Quân gia vĩnh viễn đều có ánh mắt như vậy a! Nếu đã nhận định một người liền vĩnh viễn không buông tay.

Chẳng qua, một người hy vọng xa vời về một tình yêu vô cùng mờ mịt. Một người lại muốn tình thân gần trong gang tấc, nắm trong bàn tay.

Anh—————

Trên bầu trời truyền đến tiếng kêu của đại bàng, Mặc Vũ ngẩng đầu nhìn lại. Một bóng đen thật lớn đang bay lượn trên đỉnh đầu bọn họ.

Hắn ngạc nhiên phát hiện, khi Tam ca nhìn thấy con đại bàng này chẳng những không ngạc nhiên. Ngược lại còn vui vẻ vươn cánh tay.

Đại bàng kêu to một tiếng, rồi lao nhanh về hướng Quân Mặc Ngôn.

Khi Mặc Vũ kinh hô, nó đã dừng lại trước cánh tay Quân Mặc Ngôn, giống như là đang xác định cái gì. Rồi sau đó mới chậm rãi vươn móng vuốt đậu lên trên.

Cái đầu nho nhỏ tả hữu điều động(xoay trái xoay phải), ánh mắt màu vàng lóe ra ánh sáng xinh đẹp.

“Mặc Vũ, lại đây nhìn xem. Đây là Truy Phong.”

Mặc Vũ dù sao vẫn là một đứa nhỏ, thấy được động vật mới lạ, tự nhiên nhịn không được tò mò.

Được sự đồng ý của Mặc Ngôn, hắn lập tức chạy lại gần.

Một con đại bàng, một con đại bàng trưởng thành.

Bộ lông hắc bạch giao nhau từng chiếc lông đều sắc bén, ánh mắt không bao giờ rảnh rỗi xinh đẹp, rực rỡ tựa như hai viên hoàng(vàng) bảo thạch.

“Gia, để ta đến.”

Không đeo bao cổ tay, móng vuốt của Truy Phong lại sắc bén. Mặc Tâm sợ Truy Phong bắt cần cào thương cánh tay Quân Mặc Ngôn.

“Ân.”

Vươn tay về phía Mặc Tâm, Truy Phong giống như hiểu được, nhảy lên cánh tay Mặc Tâm. Mặc Tâm thuận thực lấy ra một ống trúc nhỏ ở bên chân Truy Phong.

Cung kính đem ống trúc giao cho Quân Mặc Ngôn. Đây là tín của lão các chủ, ngoài trừ các chủ ai cũng không được khám tra, người nào trái lệnh, tử!

Lấy ra một mẩu giấy từ trong ống trúc, nhìn dòng chữ cứng cáp hữu lực phía trên, Quân Mặc Ngôn nhịn không được cong lên khóe miệng.

“A! Sư phụ thật là một người nóng vội. Hai vị linh chủ kia cũng thế. Bất quá là vài ngày, liền đã vội vàng như thế sao?”

“Tam ca?” Quân Mặc Vũ không hiểu quy củ như Mặc Tâm. Ít nhất hắn không biết, hỏi nội dung bức tín của Thanh Phong các lão các chủ là một chuyện đại bất kính đến thế nào.

Sờ sờ đầu Mặc Vũ: “Không có việc gì. Chẳng qua là hai vị bằng hữu muốn tới thăm Tam ca mà thôi. Mặc Vũ nếu đau lòng Tam ca, sổ sách hôm nay ngươi xem hết đi! Có chỗ nào không hiểu, buổi tối khi ta trở về lại hỏi ta. Được không?”

“Ân.”

“Thực ngoan.”

Quân Mặc Ngôn lại ra hiệu cho Mặc Tâm thả Truy Phong, Truy Phong bay lượn thật lâu trên không trung mới rồi mới có chút lưu luyến rời đi.

“Mặc Tâm, lưu lại hảo hảo hầu hạ Mặc Vũ.” Tuy rằng ảnh tử cũng đã âm thầm bảo hộ Quân Mặc Vũ, nhưng Quân Mặc Ngôn vẫn có chút lo lắng.

“Vâng, Mặc Tâm hiểu được.”

“Ta đi đây.” Quân Mặc Ngôn sải bước ly khai, đi gặp hai vị linh chủ đã nghe đại danh từ lâu kia.

Thời gian trôi qua, thái dương mới mọc lên không lâu không biết khi nào đã được thay thế bằng ánh trăng phát ra từng vầng sáng đậm nhiên.

Tựa như tối qua, rõ ràng không phải Trung thu, ánh trăng trên bầu trời lại tròn như đại bính(bánh mì loại lớn).

“Không được! Không được! Khang Ngạn Nhận chịu thua! Các chủ quả thật hùng tài thao lược, ăn nói bất phàm a! Khang Ngạn ta đầu hàng!” Hai tay giơ lên làm ra bộ dáng đã đầu hàng xin đừng giết.

Dáng vẻ khôi hài này của Khang Ngạn khiến cho vài vị huynh đệ ở đây đều nhin không được cười ha ha.

“Khang Ngạn đừng quá mức khiêm tốn. Mặc Ngôn vẫn là tự hiểu được chính mình, lấy một chút mực nước(ý nói học thức) trong đầu Mặc Ngôn, còn chưa đủ lấy ra thể hiện đâu!” Khách khí chấp tay một phen.

“Không! Không! Không! Khang Ngạn nói rất đúng. Tài phú của các chủ chúng ta đã không thể địch nổi! Thuộc hạ cuối cùng hiểu được tại sao lúc trước lão các chủ lại cao hứng phần chần nói rằng chính mình tìm được một cái báu vật!” Lí Lạc Vũ là thật tâm phục tùng vị tân các chủ này.

Ngay từ đầu, nghe được lão các chủ nhắc tới vị tân thiếu các chủ này, hắn cũng không có nhiều ít cảm xúc. Chỉ nghĩ rằng có lẽ là một kỳ tài luyện võ, cho tới mấy ngày trước thu được mệnh lệnh của vị tân các chủ mới nhậm chức không lâu này. Hắn mới phát hiện nguyên lai chính mình đã coi thường vị các chủ này đến thế nào. Kế hoạch cải cách đã nung nấu trong lòng nhiều năm, kế hoạch vẫn mông lung hiện lên trong đầu, lại đột nhiên hiện ra trước mắt. Mà người chế định nó, cư nhiên là một thiếu niên mới vừa đầy mười sáu tuổi.

Điều này làm hắn nổi lên ý tưởng muốn gặp các chủ một lần, nhất là sau khi biết hai linh chủ khác cũng đã nhận định các chủ. Ý tưởng này lại càng thêm kiên định.

Vì thế, hắn lập tức chạy tới chỗ lão các chủ, hy vọng được sự đồng ý của lão các chủ, không ngờ nửa đường lại gặp hảo hữu, cũng chính là một vị linh chủ khác. Vừa lúc, hai người liền cùng đi gặp lão các chủ, vừa mới vào cửa. Lão các chủ vĩnh viễn đều làm bộ thần bí lại lập tức kéo bọn họ tới nơi này.

Vừa nói với bọn họ đợi một chút đừng sốt ruột, lại vừa thả ra đại bàng liên hệ với tân các chủ. Quả nhiên, chỉ chốc lát sau, tân các chủ mà bọn họ vô cùng tò mò liền xuất hiện ở trước mặt.

Hoàng bảo thạch:

Đại bính

34. Chương 33

Ở thời khắc các chủ đi về phía hắn, hắn cũng đã thấy được sự đặc biệt của vị tân các chủ này.

Từ xa nhìn lại, các chủ tựa như một trận gió mát. Ấm áp, hàm súc khiến cho người ta cảm thấy được hắn là thái dương của mùa xuân. Ôn hòa chiếu rọi vào người, khiến người nghĩ rằng hắn tuyệt đối vô hại, thậm chí còn có thể là một người mà người mới gặp nhưng lại rất tin tưởng và không hề nghi ngờ gì.

Nhưng khi đến gần, Lí Lạc Vũ lại thấy được nụ cười như có như không bên khóe môi các chủ. Nụ cười kia vừa nguy hiểm lại vừa tràn đầy hấp dẫn. Cười và không cười, âm dương xa cách. Sự sinh tử của bao nhiêu người nằm trong nụ cười kia của các chủ?

Đã sớm nghe nói các chủ tuy mới mười sáu tuổi nhưng đã có một thân công lực. Có thể thấy được các chủ đúng là kỳ tài luyện võ. Nhưng trong mắt Lí Lạc Vũ, các chủ thật sự không giống một người luyện võ. Bất luận là bước chân hay động tác, đều giống một thư sinh không biết võ công.

Nhưng hắn lại biết. Sở dĩ như vậy, là bởi vì các chủ đã đem võ công luyện đến cảnh giới có thể thu phát tự nhiên. Một thiếu niên mới mười sáu tuổi a!

Ở trên người các chủ rốt cuộc đã diễn ra bao nhiêu thần thoại?

Quân gia Tam thiếu Quân Mặc Ngôn! Ôn nhu công tử quý kiến sâu!

Hiện giờ trong Ân Chân thành còn có ai không biết tục danh Tam thiếu gia nhà Quân gia cùng những đồn đại liên quan tới hắn?

Rồi sau đó nói chuyện cùng các chủ, Lí Lạc Vũ lại càng không thể đáp trả lại một lời. Bất luận hắn nói những vấn đề có xa xôi đến thế nào đi nữa, các chủ đều có thể mỉm cười trả lời. Còn dùng một ít thì từ khiến người ta thán phục mà tổng kết lại. Hơn nữa đôi khi còn đưa ra những ý kiến mới lạ vạn phần.

Lí Lạc Vũ tin rằng, chẳng những hắn đã phục. Mà Khang Ngạn cũng tâm ca khí ngạo như hắn cũng phục!

Xem, chỉ chớp lát. Khang Ngạn liền đã nhắc tay đầu hàng!

Một lần nữa rót đầy rượu, Quân Mặc Ngôn hơi hơi nghiêng đầu nhìn phong cảnh trên mặt hồ. Nơi bọn họ đang đứng chính là hồ nước mà trước kia Quân Mặc Tường mời hắn đi du thuyền. Lần du thuyền này vui vẻ và an toàn hơn lần trước rất nhiều.

“Mặc Ngôn cũng không nói dối. Chút tài mọn như thế, nếu như bị tiên sinh nhìn đến. Nhất định sẽ vô cùng thất vọng đối với Mặc Ngôn.”

Khang Ngạn cùng Lí Lạc Vũ hơi khiếp sợ nhìn về phía Quân Mặc Ngôn.

Với học vấn và khả năng ăn nói mà bọn họ không thể bì được này. Tiên sinh của Các chủ còn chưa vừa lòng?

Ở trong mắt bọn họ, Quân Mặc Ngôn là không hài lòng về khả năng của chính mình. Nhưng ở trong mắt Quân Mặc Ngôn, lại chỉ có thân ảnh đang tùy ý xoay tròn dưới ánh trăng, tựa như đang phóng túng cảm xúc của chính mình kia.

Không biết có phải do sự buồn bực đêm qua không chỗ phát tiết hay không, Vị Ương mặc cho Quân Mặc Ngôn ở trong khoang thuyền nói chuyện phiếm cùng cấp dưới của hắn.

Có chút giống một điệu múa dân tộc, có chút giống khêu vũ, mà có lẽ chỉ là loạn khiêu(nhảy múa tùy ý)!

Vị Ương thầm nghĩ đem phần trí nhớ không hề tốt đẹp kia gạt ra khỏi đầu!

“Cầm sắt vô đoan ngũ thập huyền,

Nhất huyền nhất trụ tư hoa niên.

Trang sinh hiểu mộng mê hồ điệp,

Vọng đế xuân tâm thác đổ quyên.

Thương hải nguyệt minh châu hữu lệ,

Lam điền nhật hoãn ngọc sinh yên.

Thử tình khả đãi thành truy ước,

Chích thị đương thì dĩ vọng nhiên.”

(Đàn gấm, năm mươi sợi ảo huyền

Từng dây, từng trụ gọi hoa niên

Trang sinh, mộng sớm mơ hồn bướm

Thục đế, lòng xuân gửi tiếng quyên

Trắng sáng, lệ châu nhòa Bích Hải

Nắng hanh, khói ngọc tỏa Lam Điền

Tình này ôn lại còn thương cảm

Một thuở đau lòng chữ nợ duyên

Đây là bài Cảm sất của Lý Thương Ẩn)

“Đương Chiêu! Vì cái gì! Người nói cho ta biết vì cái gì! Vì cái gì lại phản bội ta! Vì cái gì lại thông đồng với nữ nhân kia phản bội ta! Người nói cho ta biết vì cái gì a———!!”

Nhìn về phía ánh trăng, y thất thố diên cuồng hét thành tiếng. Rồi sau đó tựa như một kẻ yếu đuối vứt bỏ khí giáp của mình, chậm rãi ngồi xuống, vươn hai tay ôm lấy chính mình, vùi đầu vào đầu gối, im lặng khóc.

Giống như đem sự thống khổ bị ai tuyệt vọng bị phủ bụi từ lâu khóc hết ra. Vị Ương khóc, y không biết vì sao chính mình lại khóc. Từ nhỏ y cũng đã không khóc! Cho dù bị Mộ Dung Chân đẩy xuống lầu, đau đớn lan tràn toàn thân, y cũng không khóc.

Cho dù là lúc trước Quân Mặc Ngôn hôn mê một ngày một đêm cuối cùng tỉnh, y cũng chỉ bất quá là rơi vài giọt nước mắt mà thôi.

Nhưng lần này, y đang thật sự khóc nức nở.

Nước mắt không ngừng chảy xuống, nỗi đau không thể kìm nén trong lòng. Y hỏi chính mình, vì cái gì phải khóc? Khóc là biểu hiện cho sự yếu đuối, ngay cả hài tử y một tay dạy dỗ cũng sẽ không khóc, y làm tiên sinh vì sao lại khóc?

Nhưng nước mắt lại không thể ngừng.

“Để ta luân hồi đi nếu ta đã chết vì cái gì còn muốn ta ở lại thế gian này? Nếu ta đã chết vì cái gì Diêm Vương điện không chịu nhận ta vì cái gì ta phải sống thống khổ như vậy vì cái gì?”

Quân Mặc Ngôn rút cuộc nhin không được, đứng vụt dậy. Hai tay nắm chặt thành quyền, vết thương còn chưa khỏi hằn lập tức rỉ máu nhuộm đỏ bạch bố.

Khang Ngạn cùng Lí Lạc Vũ đều hoảng sợ, thật cẩn thận, bọn họ phát hiện chính mình cư nhiên sẽ vì sắc mặt không hài lòng của các chủ mà cảm thấy kinh hoảng. Tựa như ý nghĩ cho dù phải liều mạng cũng muốn hấn bớt giận đang thổi quét toàn thân bọn họ.

“Các chủ?”

Quân Mặc Ngôn phảng phất như không hề nghe thấy, hấn vẫn chăm chú nhìn thẳng vào bóng lưng đang khóc thảm thiết của Vị Ương.

Vừa rồi hấn nghe được tên của một người xa lạ, tên cái người làm cho tiên sinh của hấn thất thố! Tên cái người phản bội tiên sinh của hấn, làm cho tiên sinh của hấn thống khổ không thôi! Tên của người mà hấn thống hận tới cực điểm!

Nhưng, đồng thời, người kia cũng khiến hấn hăm mộ không thôi. Bởi vì người kia có thể lưu lại trong lòng tiên sinh lâu như vậy, không biết trước đây người kia chiếm phần nào trong lòng tiên sinh?

“Các chủ?”

Thấy Quân Mặc Ngôn không có phản ứng, bọn họ đánh bạo gọi lại một lần.

Bên kia, Vị Ương giống như đã khóc đủ rồi, khóc mệt rồi. Đột nhiên dừng khóc. Tựa như cơn mưa to mùa hè, đến nhanh mà đi cũng nhanh.

Y nghiêng đầu, thấy được Quân Mặc Ngôn, tuy rằng không thể thấy rõ ánh mắt hấn, nhưng Vị Ương biết Quân Mặc Ngôn đang lo lắng cho y.

Vị Ương ngẩn ra, rồi sau đó y phát hiện trái tim vốn rất đau rất đau của mình đột nhiên lại không đau, mà thay vào đó chính là một cảm giác phi thường ngọt ngào.

Không hề báo trước, y nở nụ cười. Dưới làn nước mắt mờ lung, y không thể thấy rõ Quân Mặc Ngôn, nhưng, y vẫn cố gắng nở nụ cười đối với hắn. Lại không biết rằng nụ cười rưng rưng này, sẽ chỉ khiến Quân Mặc Ngôn cảm thấy tan nát cõi lòng.

“Không có việc gì. Ta chỉ phát tiết một chút mà thôi. Không có việc gì.” Những lời này giống như đáp lại Quân Mặc Ngôn, nhưng cũng tựa như an ủi chính mình.

Vị Ương quệt đi nước mắt, hít sâu một hơi. Vị chúa tể mặt lạnh vô tình trên thương trường lại trở về!

Quân Mặc Ngôn lúc này mới chậm rãi buông ra bàn tay vẫn nắm thành quyền, không chút để ý bạch bố đã dính máu. Hắn buông ra bạch bố mặc cho máu tươi chảy ra.

Lí Lạc Vũ nhìn không được, lấy ra dược cao tùy thân mang theo, cẩn thận lau lên vết thương của Quân Mặc Ngôn.

Trải qua cơn phong ba nhỏ này, bọn họ coi như hoàn toàn hiểu được. Quân Mặc Ngôn chính là nhân vật cao thâm khó mà đoán trước, bất kỳ ai xem thường hắn đều sẽ chết không toàn thây!

Nhưng, bọn họ lại càng thêm vui sướng. Bởi vì, có chủ tử như vậy, bọn họ mới có không gian rộng rãi để phát triển! Mới có thể đem hết tài hoa của chính mình thiêu đốt sạch sẽ (ý nói cống hiến hết tài năng)

“Thật có lỗi, hù dọa các người.” Đạm nhiên cười, Quân Mặc Ngôn âm thầm thở dài một tiếng.

Quả nhiên chỉ cần liên quan tới tiên sinh. Hắn liền không thể bình tĩnh.

“Không có việc gì, không có việc gì.” Bọn họ đều là người thông minh, biết mỗi người đều có những điều cấm kỵ của riêng mình. Mặc dù theo tình báo nói điều cấm kỵ của các chủ chính là đệ muội cùng hậu mẫu (mẹ kế). Nhưng theo bọn họ, cấm kỵ của các chủ cũng không phải những người đó mà là một người hoàn toàn khác!

“Đúng rồi, các chủ. Vừa rồi chúng ta nhận được tin tức. Nói Bình An công chúa trên đường đi hòa thân gặp chuyện mất tích.” Khang Ngạn thấp giọng nói ra tin tức mới đưa đến không lâu.

Quân Mặc Ngôn hít một hơi, tay phải không tự giác sờ sờ ngón út bên tay trái.

Bình An công chúa – Mộ Dung Chân! Nữ nhân khiến cho tiên sinh nhớ lại những chuyện không thoải mái trước kia?

“Đừng quên.”

“Bình An công chúa? Là Mộ Dung Chân kia sao?”

Quân Mặc Ngôn mới vừa nói bọn họ đừng đi quên chuyện này, lại bị ai phát hiện người vốn ở ngoài thuyền không biết khi nào đã đi tới bên cạnh hắn.

Bất đắc dĩ gạt đầu rồi lại thở dài, hắn biết chuyện này tuyệt đối sẽ không phát triển theo hướng mà hắn muốn.

Quả nhiên, Vị Ương xác định được thân phận sau. Lập tức ‘mệnh lệnh’ Quân Mặc Ngôn: “Tam Nhi, sai người đi tìm nàng. Mặc kệ nàng có nguyện ý đi phiên bang hòa thân hay không, người đều phải hộ tống nàng về kinh hoặc đi phiên bang. Biết không?”

Vô lực buông xuống bả vai, người nào đó rất không cam lòng nhưng lại vô cùng bất đắc dĩ mở miệng: “Tìm ra rồi bảo hộ công chúa an toàn!”

35. Chương 34

Khi Quân Mặc Ngôn bước trên đường về nhà, sắc trời cũng đã bắt đầu tỏa sáng.

Không cần xem, Quân Mặc Ngôn cũng biết không lâu sau, gà trống sẽ gáy to, một ngày mới lại bắt đầu.

Gần tới hừng đông, trên đường tự nhiên vắng vẻ yên lặng, không một bóng người.

“Tam Nhi, người có ác cảm với công chúa sao?” Dọc theo đường đi Quân Mặc Ngôn cũng không mở miệng, khiến trong lòng Vị Ương có chút khó chịu.

Bởi vì người trong tiểu viện càng ngày càng nhiều, Vị Ương không tiện nói chuyện cùng Quân Mặc Ngôn. Cho nên, chỉ cần không có ai, Quân Mặc Ngôn sẽ tự động mở miệng trước.

Chính là hôm nay, dọc theo đường đi hần đều không nói một lời. Ngay cả nụ cười bên môi cũng như có như không, làm cho Vị Ương cảm thấy có chút sợ hãi.

Nghiêng đầu nhìn vẻ mặt có chút bất an của Vị Ương, Quân Mặc Ngôn cuối cùng chỉ thở dài một hơi.

“Tiên sinh, là lỗi của Mặc Ngôn. Mặc Ngôn chỉ hy vọng tiên sinh không quá quan tâm tới ngoại nhân như thế. Không hơn.”

Không hơn. Đúng vậy! Không hơn.

Đối với Quân Mặc Ngôn mà nói, có lẽ bởi vì ghen nên mới như thế mà thôi. Nhưng đối với Vị Ương, lại có một loại cảm xúc khiến y mặt đỏ tim đập. Hài tử của y đang ghen, bởi vì y quan tâm người khác.

Đích xác trước kia y chưa từng hứng thú với bất kỳ ai. Chỉ duy có vị công chúa cùng tên với nữ nhân đã phản bội y này.

Vị Ương ngại ngùng liếm liếm môi, đột nhiên không dám nhìn khuôn mặt tuần láng vô cùng của Quân Mặc Ngôn.

“Ta không phải quá quan tâm nàng, chỉ là hy vọng nàng không chết ở tình huống như vậy. Ta biết các nàng căn bản không phải là cùng một người, nhưng ít nhất chủ nhân của cái tên này từng cho ta một tia ấm áp. Tuy rằng là giả dối. Hữu ân tất hoàn, hữu cứu tất báo. Đây là nguyên tắc làm người của ta, ta hy vọng người có thể hiểu được.”

Quân Mặc Ngôn chớp chớp mắt.

Tiên sinh có ý gì? Là giải thích với hần sao? Là bởi vì không muốn hần hiểu lầm sao? Đây không phải thuyết minh tiên sinh quan tâm hần nhiều hơn nữ nhân kia sao?

Tâm tình chuyển từ mưa to sang nắng ráo, Quân Mặc Ngôn vui vẻ nhếch miệng cười.

“Ta biết, tiên sinh. Là Mặc Ngôn không nên không ngoan như thế. Mặc Ngôn sau này sẽ không như vậy.”

Yên lòng sờ sờ đầu hần, Vị Ương thở phào một hơi trong lòng. Tuy rằng không biết nguyên nhân, nhưng y không muốn nhìn đến bộ dáng không vui của Mặc Ngôn.

Dù sao trong trí nhớ của y, Mặc Ngôn rất ít khi không hề vui vẻ.

“Về nhà đi.”

“Ân, về nhà.”

Trở lại tiểu viện, Quân Mặc Ngôn liền lập tức phát hiện Mặc Tâm đang đứng trước cửa thư phòng.

“Gia, Tiểu thiếu gia nhất quyết muốn đợi ngài về, nhưng có lẽ quá mệt mỏi cho nên đã ngủ.” Mặc Tâm thấp giọng báo lại.

“Ân, ta đã biết. Trở về phòng nghỉ ngơi đi.”

“Vâng, Gia.”

Im lặng đẩy ra cửa thư phòng, quả nhiên liền nhìn thấy Mặc Vũ đang ghé lên án thư ngủ say. Trên khuôn mặt non nớt vẫn còn một chút mệt mỏi.

Hơi hơi thở dài, nhẹ nhàng điểm thuyệt(huyết) của Mặc Vũ. Rồi vươn tay ôm lấy hần.

“Sự quật cường của hài tử này có thể sánh với người a!” Vị Ương phiêu phù bên người Mặc Ngôn, nhận định nói.

“Vẫn là tiểu hài tử, tự nhiên sẽ kiên trì một đoạn thời gian. Thực vất vả hần. Sổ sách này có lẽ cùng đã xem xong hết đi.” Đêm người đặt lên chiếc giường trong chủ phòng, đắp chăn lại.

“Không ngủ sao?” Nhìn đến Quân Mặc Ngôn xoay người trở lại thư phòng, Vị Ương vội vàng hỏi.

“Ân. Thân thể của ta, cho dù mấy ngày không ngủ cũng không sao.” Đốt lên ngọn đèn trong thư phòng, Quân Mặc Ngôn tùy tay mở ra một quyển sổ sách bắt đầu cẩn thận xem xét.

Bất đắc dĩ lắc đầu, Vị Ương nằm lên chiếc giường bên cửa sổ, kỳ thật cũng chỉ là phiêu ở phía trên, bắt chéo chân nhẹ nhàng ngâm nga tiểu khúc.

Quân Mặc Ngôn cúi đầu, khoe miệng cong cong. Tâm tình tốt hưởng thụ sự yên lặng giữa hai người.

...

“Nói cho Vương gia, nếu đối với giá cả mà chúng ta định ra không hài lòng có thể đi tìm nhà khác. Nhưng Quân gia cam đoan giá cả này đã là thấp nhất. Nếu hần còn không vừa lòng, Quân gia cũng không cố giữ lại nữa.”

“Vâng, Gia.”

“Còn có, ám sát Nhật Nguyệt giáo giáo chủ, để Ảnh Nhị đi giải quyết. Nói hần làm sạch sẽ một chút, đừng suốt ngày làm mấy chuyện linh tinh.”

“Hiểu được, Gia.”

“Làm cho mấy người bên kia chú ý an toàn cho chi nhánh của Đông Giải lâu trong Khuê Châu thành. Ta không muốn bị mấy con rắn độc tới làm phiền.”

“Tuân lệnh, Gia.”

Quân Mặc Ngôn ở trong thư phòng mới tỉnh, truyền đạt từng mệnh lệnh rõ ràng đối với người đang quỳ trên mặt đất.

Quân Thiệu Thiên đã chuyển giao tất cả sinh ý, tài sản cho Quân Mặc Ngôn, nhìn sản nghiệp nhà mình phát triển không ngừng, danh vọng cũng vượt qua chính mình khi đó. Quân Thiệu Thiên còn có điều gì không hài lòng đâu?

Uy tín của Thanh Phong các trên giang hồ chỉ nghe thôi đã sợ hãi. Tất cả mọi người đều biết, một khi Thanh Phong các nhận tiền đặt cọc của người, người muốn đầu của ai chắc chắn sẽ lấy được vào ngày đã chỉ định.

Thanh Phong các làm việc nhanh gọn như thế. Nhưng cũng có hai loại khả năng khiến Thanh Phong các không hạ thủ. Một là các chủ không đồng ý, hai chính là Thanh Phong các còn chưa xuống tay với mục tiêu, thì đã giết chết người ủy thác.

Còn về phương diện khác, mạng lưới tình báo của Thanh Phong các cũng khiến người người kinh hãi. Chỉ cần người muốn biết, người đều có thể tới Thanh Phong các hỏi giá. Giá tin tình báo bình thường là do các chủ thống nhất định ra, rồi cho thủ hạ phân nhỏ từng loại.

Chỉ cần người có đủ tiền, bọn họ sẽ cho người đáp án.

Mà ở chỗ Vương Kỳ Tư. Sự náo nhiệt của Đông Giải lâu cũng không giảm xuống theo thời gian, trái lại càng thêm được nhiều người thích. Hiện giờ, trong những thành trấn khác cơ hồ đều có thể nhìn thấy chi nhánh của Đông Giải lâu.

Không chỉ có Đông Giải lâu, lấy danh nghĩa Vương Kỳ Tư, Quân Mặc Ngôn còn mở thanh lâu, đồ phường, khách *** cùng các loại cửa hàng.

Ân Châu thành hiện giờ có thể nói chính là do Quân gia nắm giữ. Ở trong này, Quân gia nói hai, sẽ không có ai dám nói một.

Bởi vì lúc trước Thanh Phong các hỗ trợ cứu viện Bình An công chúa và hộ tống nàng về kinh, hoàng đế lại càng sùng ái Thanh Phong các, đối với Quân gia lại càng ngày càng thiên vị.

Hoàng đế cũng có ý muốn gả Bình An công chúa cho Quân Mạc Ngôn thiếu. Đáng tiếc bị Quân Mạc Ngôn uyển chuyển từ chối. Nhưng cho dù như vậy, sự thiên vị của hoàng đế vẫn cứ tăng mà không giảm.

Tựa vào chiếc ghế dựa bằng gỗ lim, Quân Mạc Ngôn có chút mệt mỏi xoa xoa hai bên thái dương. Nhìn thư phòng mới tinh, hẳn khê lắc đầu.

Khi Quân Mạc Ngôn tiếp nhận đại quyền ở Quân gia, đã bị bắt ly khai tiểu viện. Dựa theo lời Quân Thiệu Thiên, người chủ quản Quân gia lại ở trong tiểu viện như vậy, thật sự là rất không phong nhã.

Huống chi, sinh ý càng nhiều, đồ vật này nọ cũng càng nhiều. Thư phòng nhỏ nhỏ tự nhiên không thể thỏa mãn như cầu của Quân Mạc Ngôn.

Cuối cùng dưới sự đồng ý của Vị Ương. Quân Mạc Ngôn chuyển vào viện tử lớn nhất Quân gia – Thanh Phong viện. Tên này chính là do Quân Mạc Ngôn đặt! Quang minh chính đại nói cho người khác thân phận của chính mình, chẳng qua người có thể đoán được cũng vô cùng hiếm hoi!

“Lui ra trước đi!” Phất phất tay, ý bảo người quỳ trên mặt đất có thể đi rồi.

“Thuộc hạ cáo từ.” Liền giống như khi xuất hiện, người quỳ trên mặt đất vụt biến mất.

Vị Ương vẫn phiêu phù trên chiếc giường cạnh cửa sổ lẳng lặng nhìn chằm chằm Quân Mạc Ngôn. Tuy nói bọn họ chuyển đi, nhưng nơi này vẫn bố trí giống như trong tiểu viện.

Không biết vì sao, Vị Ương có một loại cảm giác mất mát rất nồng đậm.

Mạc Ngôn đã trưởng thành, không còn cần y. Ở sinh ý, hẳn mạnh mẽ vang dội. Trong các, uy vọng của hẳn ngày càng cao, không kẻ nào dám lỗ mãng. Tại cuộc sống, hẳn nắm giữ đại quyền trong Quân gia. Sinh tử của chính thê, huynh đệ chỉ là một ý niệm của hẳn.

Y đã không thể cho thêm cái gì. Quân Mạc Vũ trở thành trợ thủ đắc lực của hẳn, Quân Vô Song cũng thành cao thủ phân tích tư liệu. Vương thị phụ tử lại âm thầm trợ giúp chăm sóc sự an toàn và sức khỏe cho thân thể hẳn.

Mà y lại giống như một người không cần tồn tại, si ngốc nhìn tất cả hành động của Quân Mạc Ngôn!

36. Chương 35

Vị Ương bắt đầu thay đổi, y không còn lúc nào cũng bồi ở bên cạnh Quân Mạc Ngôn, bày mưu đặt kế cho hẳn, không còn vuốt ve mái tóc Quân Mạc Ngôn, thậm chí bây giờ nụ cười của y đều trở nên hiếm hoi và trân quý.

Trong một ngày, đại bộ phận thời gian y đều trôi nổi trên chiếc giường kia, nhìn Quân Mạc Ngôn. Nếu Quân Mạc Ngôn xuất môn, y sẽ nhìn ra cảnh sắc bên ngoài cửa sổ.

Y ít nói, ít biểu tình, ít động tác, thậm chí ngay cả cảm xúc cũng ít.

Một loạt những chuyển biến này, Quân Mạc Ngôn xem ở trong mắt, nôn nóng ở trong lòng.

Hắn không biết Vị Ương suy nghĩ cái gì. Hẳn chỉ có thể cố hết sức nói chuyện cùng y, tán gẫu, ép y mở miệng.

Nhưng làm như vậy hiệu quả cũng không lớn.

Vị Ương vẫn không nói một lời. Cho dù Quân Mạc Ngôn nói chuyện cùng y, y cũng sẽ bày ra vẻ mặt ‘mệt mỏi, đừng quấy rầy ta!’.

Mỗi một lần xuất môn, Quân Mạc Ngôn sẽ luôn mở miệng hy vọng Vị Ương có thể bồi ở bên người hẳn. Nhưng mỗi lần, Vị Ương cũng thản nhiên lắc đầu, rồi sau đó lại im lặng ngơ ngác nhìn ra ngoài cửa sổ.

Mỗi một lần về nhà, Quân Mặc Ngôn sẽ luôn mở miệng hy vọng Vị Ương có thể nói chuyện với chính mình. Nhưng mỗi lần, Vị Ương đều chỉ lạnh lùng gật đầu, rồi sau đó không nói gì nhìn chăm chú vào nhất cử nhất động của hắn.

Quân Mặc Ngôn cũng sắp điên rồi!

Hắn không thể chịu đựng được những ngày Vị Ương không hề chú ý tới chính mình. Sự sốt ruột, bất an của hắn những người xung quanh đều xem trong mắt. Nhưng lại có thể làm được gì?

Quân Mặc Ngôn đương nhiên biết, Vị Ương không phải người mà mẫu thân phái tới. Nhưng như thế thì đã sao?

Hắn thích tiên sinh! Yêu tiên sinh!

Nhận thức được điểm này, thì cái gì cũng không cần để ý.

Chính là, Vị Ương liền không hề dự triệu lãnh đạm với hắn như thế. Không hề bày mưu nghĩ kế cho hắn, không hề mở miệng nói chuyện.

Hắn nhìn bộ dáng nhìn ra phương xa của Vị Ương, sự sợ hãi trong lòng càng ngày càng rõ rệt.

Là vương giả trên thương trường, nhưng khi đối mặt với tình yêu vĩnh viễn đều bất lực và do dự như vậy.

“Tiên sinh, ta muốn đi Đông Giải lâu, ngài đi sao?” Mỗi lần, hắn đều ôm hy vọng đến hồi.

Rồi sau đó, trả lời hắn vẫn là cái lắc đầu lạnh nhạt kia.

Gần như là tuyệt vọng nhắm mắt lại, Quân Mặc Ngôn mân chặt miệng, đem cảm giác bất lực ngập trời đang quay cuồng trong đầu kiềm nén xuống. Rồi sau đó chậm rãi xoay người rời đi.

Một chén, hai chén, ba chén.....

Quân Mặc Ngôn một chén lại một chén uống hết, bạch tửu này tựa hồ đều như nước sôi, không hề cảm giác.

Một bình, hai bình, ba bình.....

Những bình rượu trống trơn tùy ý lăn trên bàn tròn.

Tâm tình của Quân Mặc Ngôn tựa như thời tiết bên ngoài, băng lãnh giá lạnh, tuyết rơi ngập trời.

“Đủ rồi! Người nhìn xem bộ dáng hiện tại của ngươi! Làm sao còn là dáng dấp Tam thiếu ôn nhu nho nhã của Quân gia? Làm sao còn dáng dấp của Diêm Vương mặt lạnh trên thương trường?!” Vương Kỳ Tư không nhìn được nữa cướp đi chén rượu trong tay Quân Mặc Ngôn.

“Trả lại cho ta! Trả lại cho ta!” Mắt đã trở nên mờ lung, Quân Mặc Ngôn vươn tay đoạt lại chén rượu.

“Ta không trả! Người xem lại dáng vẻ của ngươi, rốt cuộc là chuyện gì xảy ra? Chúng ta không phải bằng hữu sao? Còn có chuyện gì không thể nói sao?”

“Không thể nói? Đương nhiên không thể nói, chúng ta đã từng ước định không thể nói chính là vì cái gì hắn lại không để ý tới ta? Vì cái gì hắn xa lánh ta?! Ta làm sai cái gì?! Ta làm sai cái gì a!” Vô lực nện xuống mặt bàn, Quân Mặc Ngôn giống như bạo phát, thấp giọng gầm lên.

Nhìn đến Quân Mặc Ngôn nói ra sự buồn khổ trong lòng, Vương Kỳ Tư không khỏi thả lỏng một chút. Nhưng lời nói của Quân Mặc Ngôn lại khiến trái tim của Vương Kỳ Tư xiết chặt lại.

Ai? ‘Hắn’ mà Quân Mặc Ngôn nói đến là ai?! Có thể khiến Quân Mặc Ngôn thất thố như vậy, từ nhỏ tới lớn, theo hắn biết cũng chỉ có.....

“Là tiên sinh của ngươi? Tiên sinh của ngươi xảy ra chuyện gì?” Vô cùng thống khổ vươn tay nắm chặt y phục của chính mình, Quân Mặc Ngôn không thể không chế, đau xót gào lên: “Tiên sinh? Tiên sinh! Tiên sinh! Mặc Ngôn làm sai cái gì? Vì cái gì ngươi không hề để ý tới ta? Ta làm sai chỗ nào? Ta còn không đủ ôn nhu sao? Sự nghiệp của ta còn không khiến ngươi vừa lòng sao? Vì sao cho tới bây giờ ngươi cũng không mở miệng trả lời ta?! Mặc Ngôn làm sai chỗ nào, tiên sinh ngài nói a! Ngài nói, Mặc Ngôn liền sửa, Mặc Ngôn liền sửa...”

Quân Mặc Ngôn say, Quân Mặc Ngôn trong tiệc rượu vĩnh viễn trăm chén không say, ngàn chén không ngã, bây giờ lại say. Hắn say vì chính mình.

“Mặc Ngôn.” Vương Kỳ tư chung quy chính là người bên ngoài, hắn không thể biết được những chuyện xảy ra giữa Quân Mặc Ngôn và tiên sinh.

Hắn chỉ hiểu được, tiên sinh mà Quân Mặc Ngôn coi trọng nhất bắt đầu xa lánh Mặc Ngôn, không thêm chú ý tới Mặc Ngôn.

“Kì Tư! Người nói cho ta biết, ta làm sai ở chỗ nào? Vì cái gì chỉ qua bốn tháng, hắn lại thay đổi nhiều như vậy? Thay đổi nhanh như vậy? Hắn rõ ràng còn cùng ta về nhà, hắn rõ ràng còn đang sờ đầu ta nói vớ vẩn, vì cái gì?! Người nói cho ta biết, đây là vì cái gì a.....”

Vương Kỳ Tư bị Quân Mặc Ngôn nắm chặt, nhưng hắn không thể mở miệng giải thích.

Quân Mặc Ngôn đã không còn là Quân Mặc Ngôn trước đây, Quân Mặc Ngôn bây giờ là Tam thiếu quản lý gia sản Quân gia! Là Thanh Phong các các chủ! Là người thao túng Đông Giải lâu!

Cho nên hắn không thể thất thố trước mặt người khác, hắn có nhiều nỗi khổ tâm. Trước kia, hắn có thể tổ khổ cùng tiên sinh. Hiện giờ, ngay cả tiên sinh cũng không cần hắn. Hắn còn có thể làm sao? Còn có thể làm thế nào?

Quân Mặc Ngôn cảm giác được, bầu trời trong thế giới của hắn bắt đầu sụp đổ!

Chỉ cần những ngày như vậy vẫn tiếp tục. Không bao lâu sau, thế giới nội tâm của Quân Mặc Ngôn cũng thật sự chết đi!

“Kì Tư người có biết hay không, ta rất thương hắn! Ta thương hắn! Ta thương hắn! Ta thương hắn! Ta thương hắn a!” Ngữ điệu từ suy yếu chuyển sang cường ngạnh, Quân Mặc Ngôn một lần lại một lần nói ra tình cảm của mình.

Đáng tiếc người hắn hy vọng nghe được những lời này cũng không tại bên người hắn.

“Mặc Ngôn người sao có thể như thế, hắn nhiều hơn người bao nhiêu tuổi a! Người sao có thể yêu...” Tuy rằng Vương Kỳ Tư biết Quân Mặc Ngôn rất trọng thị tiên sinh của mình, cũng không nghĩ đến Quân Mặc Ngôn sẽ yêu tiên sinh của hắn.

Chẳng lẽ vị tiên sinh kia chính là vì tâm tư này của Mặc Ngôn cho nên mới.....

“Vì cái gì không thể yêu? Vì cái gì không thể yêu? Ta yêu con người của hắn! Thương trái tim của hắn! Thương hết thấy của hắn! Vì cái gì không thể yêu?! Đừng nói với ta cái gì đoạn tụ chi phích khó được thể nhân chấp nhận! Ta chính là thương hắn a!”

“Để cho ta uống! Đừng ngăn cản ta!” Thừa dịp Vương Kỳ Tư khiếp sợ vì tính hướng, Quân Mặc Ngôn liền đoạt lại chén rượu, tiếp tục uống ừng ực từng ngụm.

“Mặc Ngôn người biết rõ mối tình này không thể thành công! Sao người còn khổ như vậy?”

“Tội gì? Ta cũng không biết ta đây là tội gì. Chính là yêu, có ai có thể nói rõ ràng sao? Hắn ở nơi nào, tầm mắt của ta sẽ không tự chủ nhìn về phía đó. Hắn nói bất cứ điều gì, ta đều ghi tạc trong lòng. Nhất tần nhất tiểu, nhất ngôn nhất hành(mỗi nụ cười, mỗi lần cau mày, mỗi lời nói mỗi việc làm). Điều có thể hấp dẫn ánh mắt và thần chí của ta! Ta thương hắn! Ngay từ cái đêm hắn nguyện ý lưu lại vì ta! Ta thương hắn! Ngay từ khi chúng ta ngoắc tay ước định! Ta thương hắn! Thương hắn! Thương hắn! Thương đến trái tim cũng đau. Ta giả ngu! Ta giả ngốc! Ta thậm chí giả bộ không biết chiều cổ chính mình để giành lấy tình yêu của hắn. Ta cứ nghĩ ta đã thành công, ta nghĩ đến hắn vẫn sẽ ở lại bên cạnh ta. Nhưng là vì cái gì? Vì cái gì hắn lại đối đãi với ta lạnh lùng như thế? Chẳng lẽ ta giả vờ còn chưa đủ? Chẳng lẽ ta phải bước một chân vào Diêm Vương điện hắn mới bằng lòng liếc mắt nhìn ta sao?”

“Mặc Ngôn! Không cho phép người suy nghĩ miên man! Trong đầu người không thể có ý niệm như vậy. Quân gia, Thanh Phong các, Đông Giải lâu, nơi nào cũng không thể thiếu người!” Vương Kỳ Tư thấp giọng quát mắng, hy vọng Quân Mặc Ngôn có thể tỉnh táo lại.

Nở nụ cười si ngốc, Quân Mặc Ngôn ghé vào trên bàn đùa nghịch chén rượu: “Đúng vậy! Ngay cả người cũng nghĩ như thế sao? Chính là hắn không như vậy a! Hắn nói với ta, khi nào mệt có hắn ở, khi nào chán có hắn bồi. Hắn vĩnh viễn cũng không trói buộc ta, hắn là nơi nghỉ ngơi của ta! Hắn sẽ không dùng bất cứ thứ gì ngăn lại cước bộ của ta! Sẽ không!”

Vương Kỳ Tư tại một khắc này cuối cùng hiểu vì sao Quân Mặc Ngôn lại điên cuồng mê luyện tiên sinh của hắn như thế. Tiên sinh của hắn rất vĩ đại, vị tiên sinh kia không cần bất cứ ích lợi gì từ Quân Mặc Ngôn. Tựa như một người yên lặng cho đi tất cả mà không cần được đền hồi báo.

Người như vậy, có thể mang đến cho người có thể xác và tinh thần luôn khấn trương mỗi một như Quân Mặc Ngôn vô hạn cảm động và y lại.

Quân Mặc Ngôn và Vương Kỳ Tư không biết, tất cả những gì bọn họ nói đều bị một người khó khăn lắm mới hết cái kính, có chút ân hận tìm đến, nghe được....

37. Chương 36

Vị Ương hoảng hốt bay tới bên hồ nước nhỏ lúc trước. Y ngồi xổm bên hồ, hai tay che lại hai bên má đang nóng lên, có chút không thể tin nhìn chăm chăm bóng người mà mặt hồ chiếu ra.

Sao lại như vậy? Tam Nhi sao lại yêu ta?! Ta chỉ là một con quỷ! Vì cái gì hắn lại yêu ta?

Không có khả năng! Điều này sao có thể a?

Thiên—————

Vị Ương lẳng lẳng nhìn bóng dáng của chính mình dưới hồ. Đích xác, bộ dạng y có chút tuấn lãng, nhưng nếu so sánh với Quân Mặc Ngôn, chính mình hoàn toàn là người kém hơn a!

Vậy sao hắn lại yêu chính mình?

Tựa như một thư sinh nghèo túng, Vị Ương bắt đầu chìm vào thế giới riêng rồi phỉ nhổ chính mình.

Từ trưa tới chiều, từ hoàng hôn tới đêm khuya.

Vị Ương vẫn ngồi ở đó, không hề nhúc nhích.

Sao bây giờ? Y phải đối mặt với Quân Mặc Ngôn như thế nào? Y phải đối mặt với hài tử mà chính mình đã chăm sóc từ bé như thế nào?

Rời đi? Chính mình có nên rời đi hay không? Có phải đã tới lúc nên rời đi hay không?

Y rối loạn! Mê mang! Hoàn toàn không biết phải làm sao!

“Tiên sinh! Tiên sinh ngài ở nơi nào? Tiên sinh——” Tiếng gọi từ xa tới gần làm Vị Ương lập tức bừng tỉnh.

“Di? Trời đã tối rồi sao?”

“Tiên sinh? Tiên sinh!” Người tới kích động phi thân lại gần Vị Ương, bức thiết vươn tay nhưng tựa hồ nghĩ tới cái gì cho nên cứng ngắc một chút rồi mới thu về.

“Có việc gì sao?” Xấu hổ vô cùng xấu hổ!

Y còn chưa nghĩ ra phải đối mặt với Mặc Ngôn như thế nào, hắn đã tới trước mặt chính mình. Toàn thân mùi rượu còn cả về mặt đầy mồ hôi.

Ở giữa mùa đông thế này, hắn rút cuộc đã tìm kiếm như thế nào mới có thể chảy ra mồ hôi như vậy?

“Tiên sinh ta về nhà không nhìn thấy ngài, cho nên đi ra tìm ngài, ngài không có việc gì thật tốt quá.” Gần như dùng một loại ánh mắt tham lam nhìn chăm chú Vị Ương, Quân Mặc Ngôn muốn ôm y vào lòng biết bao nhiêu.

Muốn nói cho y, hẳn tìm y tìm đến gần như sắp nổi điên!

Túy huân huân(say khướt) trở về nhà, không thấy! Người vẫn ở bên cửa sổ trong thư phòng ngắm phong cảnh không thấy!

Đầu óc lập tức thanh tỉnh rất nhiều, vội vàng chạy vào trong thư phòng!

Không thấy! Không thấy! Vẫn không thấy!

Thư phòng, phòng ngủ, thư khố, trù phòng, tất cả những nơi trong viện đều bị hắn lật tung lên, lại đều không có thân ảnh của y!

Sợ hãi! Sự sợ hãi vô hạn dần dần bao phủ toàn thân hắn!

Hắn chỉ có thể một lần lại một lần nói với chính mình. Sẽ không! Tiên sinh sẽ không cứ thế rời đi! Y đã thề cho dù đi cũng sẽ nói cho chính mình!

Rồi sau đó, hắn đi ra Quân gia, tìm kiếm xung quanh. Bên cầu nhỏ, quán hoành thánh, Đông Giải lâu....

Hắn không thể tưởng tượng, nếu đến nơi cuối cùng vẫn không thấy thân ảnh của tiên sinh. Hắn sẽ thế nào?

Nhưng hắn biết, hắn không thể không có tiên sinh. Người chiếm một phần rất lớn trong lòng hắn, hắn không thể không có y! Không thể!

Cho đến khi đi vào đây, nơi cuối cùng y có thể đi, cuối cùng cũng thấy được bóng dáng quen thuộc ở bên hồ.

Trái tim vốn căng thẳng rốt cuộc được thả lỏng, tựa như hư thoát, hắn dường như có cảm giác choáng váng.

“Nga, ta có chút nhàm chán, cho nên đi ra một chút. Trở về đi.” Nói xong liền cúi đầu vội vã bay khỏi bên người Quân Mặc Ngôn.

Thần sắc bị ai lại bày ra trên mặt hắn.

Tiên sinh vẫn chán ghét hắn như thế sao? Thậm chí không muốn đứng bên cạnh hắn sao?

Đột nhiên, nét mặt Quân Mặc Ngôn trở nên kiên định.

Cho dù như thế, cho dù như thế. Hắn vẫn muốn tiên sinh lưu lại! Cho dù tiên sinh không muốn nhìn thấy hắn, nhưng chỉ cần có thể nhìn thấy tiên sinh. Dù là từ xa liếc qua một cái, hắn cũng đã cảm thấy mỹ mãn.

Vị Ương đi được vài bước, lại ngừng lại. Hơi hơi nghiêng đầu nhìn xuống mặt đất. Tựa như trên mặt đất có cái gì làm y phi thường hứng thú.

“Còn không mau đuổi kịp?”

Buổi tối mùa đông vẫn luôn giá lạnh, hơn nữa gió bắc gào thét thổi qua. Ân Châu thành nằm ở phía Nam, nhưng giá rét là chuyện không thể thay đổi.

Bất quá tối nay, tiếng gió lớn bên tai tựa hồ là giả. Cơn gió lạnh như băng không thổi tắt được trái tim đang nóng lên như lò sưởi của Quân Mặc Ngôn.

Nụ cười ngốc hề hề che kín khuôn mặt hắn: “Hảo. Hảo. Ta sẽ! Tiên sinh đợi ta.”

Mới bước được vài bước lại vì lời nói của Quân Mặc Ngôn mà dừng lại, sau đó thẹn quá thành giận thấp giọng mắng thăm: “Hỗn đản! Sao lại đi nghe những lời hắn nói?!”

“Tiên sinh?”

“Không không có việc gì, đi thôi!”

“Gia! Ngài đã trở lại!” Mặc Tâm nhìn đến Quân Mặc Ngôn mỉm cười trở lại tiểu viện, cuối cùng mới yên tâm thở phào một hơi.

Ngay vừa rồi, chủ tử của nàng vừa bước vào trong viện, liền lập tức trừng lớn mắt giống như không thể tin. Tụy dung (gương mặt say rượu) cũng biến mất vô tung vô ảnh.

Chủ tử không hề có chút phong độ lao vào thư phòng, giống như phát điên tìm kiếm thứ gì đó.

Nàng, một trong tứ đại lĩnh chủ của Thanh Phong các. Lại bị vẻ mặt đáng sợ của chủ tử chấn ở nơi nào. Sự kinh hoàng chưa từng có thổi quét mà đến.

Nàng nghe thấy chủ tử một lần lại một lần thấp giọng lẩm bẩm không thấy! Không thấy! Không thấy! –

Nàng không biết chủ tử muốn tìm cái gì, nàng ngay cả dũng khí tiến đến hỏi han cũng không có. Chỉ có thể ngậm ngút nhìn chủ tử chạy khắp đại viện, rồi sau đó lại chạy tới tiểu viện trước kia.

Chính là khi đi ra, vẻ mặt chủ tử càng thêm âm trầm khủng bố.

Chủ tử bay đi, hần chưa bao giờ sử dụng võ công cùng khinh công ở Quân gia, nhưng lần này hần liền bay đi ở trước mặt bao nhiêu người. Liền ngay cả Quân Thiệu Thiên nghe tiếng chạy tới cũng chỉ thấy bóng dáng của chủ tử.

Từ ban ngày tới khi mặt trời lặn, nàng vẫn đứng trước cửa thư phòng chờ chủ tử trở về.

Rồi sau đó chủ tử đã trở lại. Mang theo một nụ cười thỏa mãn lại ngốc hê hê. Tuy rằng nói như thế có chút mất thể diện, nhưng khuôn mặt tươi cười này quả thật có chút ngu ngốc!

“Ân!” Thản nhiên đáp lại một câu, Quân Mặc Ngôn còn chìm trong niềm vui sướng tiên sinh cuối cùng cũng chủ động nói chuyện cùng hần.

“Gia, nước đã chuẩn bị tốt lắm. Thỉnh ngài tắm rửa.”

Vị Ương hậu tri hậu giác(lúc này mới phát hiện), một tay bóp mũi mình, một tay phát phát như đang đuổi ruồi bọ: “Đúng rồi, mùi trên người người khó ngửi muốn chết! Người nếu còn dám cả người mùi rượu trở về, cũng đừng trách ta không để ý tới người!”

Mặc Tâm phát hiện, chủ tử giống như bị thứ gì đó uy hiếp, vội vàng đi tới ôn tuyên ở hậu viện: “Ta đi, ta đi tắm ngay bây giờ.”

“Gia! Ngài toàn thân mùi rượu không nên phao ôn tuyên. Thỉnh tắm qua nước trong. Nước cũng đã chuẩn bị!” Quân Mặc Ngôn dừng lại một chút, rồi sau đó gật gật đầu, đi về một phương hướng khác.

Lưu lại Mặc Tâm bất đắc dĩ lắc đầu: “Gia đang có chuyện gì a?”

“Tìm người.”

Chỗ tối, Quân Mặc Hối vẫn theo Quân Mặc Ngôn chạy tới khắp nơi, đột nhiên lộ ra thân ảnh.

Mặc Tâm lấy khăn tay ném cho hần: “Tiên sinh của Gia sao? Chẳng lẽ hần thật sự là quý?”

“Ân.”

“Mặc kệ là người hay là quý, ta chỉ hy vọng hần đừng rời đi Gia. Xem bộ dáng của Gia chỉ biết Gia nhất định đã hãm sâu. Đời này khó mà thoát khỏi.”

“Hy vọng như thế.”

38. Chương 37

“Ân? Nói như vậy, cửa hàng trong Hoàn Châu thành có vấn đề?” Bàn tay phê duyệt sổ sách cũng không dừng lại, ngữ khí bằng phẳng ôn hòa tựa như đang ân cần hỏi han người đã dùng cơm chưa.

Nhưng nam tử đứng trước án thư lại ướm dẫm mồ hôi, hai chân run run mấy lần sắp khụy xuống đất.

Thủ đoạn của tân chủ tử Quân gia bọn họ đã sớm gặp qua. Hắn có thể vừa nở nụ cười thân thiết với người vừa giết sạch cử tộc của người. Cũng có thể ở thời khắc người tuyệt vọng nhất dùng một ánh mắt từ ái như thiên thần kéo người ra khỏi địa ngục.

Vị chủ tử nở nụ cười cũng mang theo sát ý, trong sát ý lại cũng có nhân từ này là người mà đám thuộc hạ phía dưới chưa bao giờ hiểu được!

“Vâng! Có mấy người đối đầu trong Hoàn Châu thành, ban đầu bọn họ thấy thực lực của Quân gia chúng ta xấp xỉ bọn họ cho nên cũng không nói gì. Nhưng vài năm gần đây thực lực Quân gia chúng ta ở mọi mặt đều tăng lên rất nhiều, cho nên bọn họ nhịn không được hợp lực cùng nhau đối phó chúng ta! Gia! Đồ phường, thanh lâu, tửu lâu của chúng ta đều bị bọn họ chèn ép! Chúng ta đã bị tổn thất mấy vạn hoàng kim!”

Chính vì vậy, cho nên hắn càng thêm sợ hãi lần tới báo cáo này. Sợ chủ tử vì sự vô năng của chính mình là cách chức hắn!

Khoanh một vòng tròn lên sổ sách, rốt cuộc đã xem xong. Nhẹ nhàng đặt bút lông xuống, Quân Mặc Ngôn lúc này mới hơi hơi ngẩng đầu nhìn về phía nam nhân trước mặt.

Đạm nhiên cười, Quân Mặc Ngôn giống như hoàn toàn không thèm để ý mấy vạn hoàng kim bị tổn thất do gia tộc khác chèn ép.

“Đường An, này không phải là lỗi của người. Ta không trách người, cho người đi đối phó với mấy lão cáo già kia là có chút cổ quá. Người còn trẻ tuổi đã làm chủ quản, cũng coi như là nhân tài a!”

Giọng nói của hắn nhẹ nhàng mềm mại giống như gió xuân thổi qua, khiến người an tâm tuyệt đối. Nhưng nếu cẩn thận nghe sẽ cảm thấy được sự giá lạnh như tuyết ở bên trong, tựa như một ngọn núi lửa bị băng tuyết bao phủ.

Lặng lẽ lau đi mồ hôi trên trán, Đường An âm thầm thở phào một hơi.

Nghe chủ tử nói như thế, tựa hồ sẽ không xử phạt hắn. Nói đến cũng buồn cười, hắn một nam nhân hai mươi hai tuổi cư nhiên lại sợ hãi một hài tử vừa mới đầy mười sáu đến như vậy. Bất quá này cũng phải xem người mà nói. Thanh danh của Quân gia Tam thiếu có ai không biết?

Những người vì ánh mắt lạnh băng của chủ tử mà xụi lơ trên mặt đất còn ít sao!

“Gia, hiện tại nên làm sao bây giờ? Phỉ gia cùng Hạ gia đều là hai đại gia tộc...”

Quân Mặc Ngôn sờ sờ ngón út bên tay trái, khóe mắt liếc nhìn người đang ngủ phía trên giường kia.

Có chút thất vọng buông xuống mí mắt, toàn thân cũng phát ra sự thương cảm như có như không.

Đường An đột nhiên cảm thấy vị chủ tử đang ngồi trước mặt hắn tựa hồ thực bị thương, một loại buồn bã khó có thể nói rõ đang quay xung quanh chủ tử.

Thân mình nhìn như mảnh khảnh có lẽ bởi vì gánh lấy áp lực quá lớn mà cảm thấy mệt mỏi.

Vì ý nghĩ này xuất hiện, Đường An đột nhiên có cảm giác vị chủ tử nhìn như nguy hiểm của chính mình cũng chỉ là một người bình thường đang giãy dụa trong cuộc sống mà thôi. Sự sợ hãi đối với chủ tử cũng vì thế mà thoáng giảm bớt.

“Hoàn Châu” Vị Ương đột nhiên quay đầu lại, giống như bây giờ mới nghe thấy hai chữ này. Đây là lần đầu tiên trong mấy ngày nay, y chủ động quan tâm chuyện liên quan tới sinh ý.

Bất quá y tựa hồ cũng không quan tâm tới sinh ý của Quân gia, mà là quan tâm tới Hoàn Châu thành. “Hoàn Châu, tiểu hoa, tiểu thảo a” có lẽ là nhớ tới cái gì, Vị Ương nhịn không được cong lên khóe mắt nở nụ cười.

Trong sự mềm mại mang theo gợi cảm cùng quyến rũ, nụ cười đã lâu không thấy này khiến cho trái tim Quân Mặc Ngôn đập thành thịch lên.

Gần như là quyết định theo bản năng: “Đường An, người hãy ở lại trong này một ngày. Sáng sớm mai ta cùng người trở về Hoàn Châu.”

Này nhưng lại khiến Đường An hoảng sợ. Chủ tử nào đã bao giờ rời đi Ân Châu thành tuần tra a! Cho dù phiền toái có lớn đến đâu, chủ tử cũng chỉ nhẹ nhàng băng quơ nói ra biện pháp, rồi sau đó bọn họ có thể lập tức thấy được hiệu quả.

Lần này sao chủ tử lại đột nhiên muốn đi Hoàn Châu? Vậy Phỉ gia cùng Hạ gia liệu còn mạng sao?

Mặc kệ trong lòng nghĩ như thế nào, Đường An vẫn cúi đầu lĩnh mệnh: “Vâng, thưa Gia. Đường An cáo lui trước.”

“Đi đi.”

Chờ Đường An rời đi, Quân Mặc Ngôn mới nhìn về phía Vị Ương. Lại phát hiện đối phương cũng đang nhìn về phía mình.

Nhìn nhau trong chốc lát, Vị Ương lập tức quay mặt đi. Khuôn mặt trắng nõn yên lặng ửng hồng.

“Tiên sinh, vẫn ở trong này cũng có chút nhàm chán. Lần này tiến đến Hoàn Châu thành, chỉ hy vọng ngài có thể thích.” Vừa rồi tiên sinh đỏ mặt sao? Là vì hấn sao?

“Kỳ thật đều giống nhau. Làm cái gì cũng giống nhau thôi.” Y chẳng qua là nhớ tới hoa cỏ linh tinh đã từng gặp.

“Đi giải sầu cũng tốt, vẫn ở trong này. Chỉ sợ tiên sinh cũng cảm thấy buồn tẻ.” Có lẽ xuất môn một lần, tâm tình lại tốt lên không chừng.

“Tùy người đi!” Kỳ thật y chỉ nghĩ muốn nhìn Tam Nhi của y nhiều hơn một chút, chỉ cần nhìn một ngày. Hôm sau y nhất định sẽ đi.

Mỗi lần, y đều ôm tâm tình như vậy để vượt qua. Nhưng tới ngày hôm sau, y nhìn Quân Mặc Ngôn chào hỏi với y, thỉnh an y. Y lại không thể nhẫn tâm mở miệng nói lời từ biệt.

Thế là, hai người, hai tâm tư khác nhau. Ở sáng sớm hôm sau, mang theo Mặc Tâm, Mặc Hối để Đường An đánh xe, đi tới Hoàn Châu thành.

Khác với sự náo nhiệt phi phàm ở Ân Châu thành, Hoàn Châu thành có vẻ thanh tĩnh hơn, nơi này là thành trấn có nhiều thư viện nhất trên bản đồ của cả Khánh vương triều.

Ở nơi này đi lại trên đường nhiều nhất cũng là thư sinh, thanh âm nghe được nhiều nhất cũng là những tiếng đọc sách lạnh lạnh.

Vị Ương phiêu phù ở bên người Quân Mặc Ngôn, nhìn xem nơi đã hơn hai mươi năm chưa tới.

“Nơi này thật nhiều thư sinh a!” Mặc Tâm kỳ thật cũng chưa được tới nhiều nơi, nàng vẫn đều bị lão giả huấn luyện, hoặc là đi nơi nào đó giết người nhưng quay lại cũng vội vàng không có thời gian khám phá cảnh sắc xung quanh.

Cho nên hôm nay tới Hoàn Châu thành, nàng tự nhiên không nhìn nổi nhìn trái nhìn phải.

Trong xe ngựa, Quân Mặc Ngôn đang cầm cuốn sách chưa xem xong, thỉnh thoảng lại nghiêng đầu nhìn Vị Ương ở bên ngoài xe. Nụ cười như có như không bên khóe miệng cũng đậm lên không ít.

Đi vào Hoàn Châu thành, mất khoảng mười hai ngày, nhưng dọc đường tâm tình của Vị Ương đều rất tốt. Hết nhìn bên này lại xem bên kia. Còn chủ động nói chuyện với Quân Mặc Ngôn.

Phát hiện này làm cho Quân Mặc Ngôn cảm thán, lần xuất môn này quả thực là một quyết định đúng đắn.

“Gia! Bên kia chính là thư viện lớn nhất Khánh vương triều – Mộng Khánh thư viện.” Đường An kéo lên màn che, chỉ vào một nơi trước mặt nói.

“Mộng Khánh thư viện sao, rất nhiều thần tử của Khánh vương triều đều đến từ nơi này đi!” Đối với cái tên hoàn toàn không xa lạ này, Quân Mặc Ngôn tự nhiên nhớ tới báo cáo từ Thanh Phong các.

“Ân, chính là thư viện này. Viện trưởng của thư viện cũng đã tám mươi tuổi. Thân thể vẫn khỏe mạnh như trước.”

“Chờ khi sự tình xong xuôi, tự nhiên phải tới bãi phồng một phen. Chỉ hy vọng hắn không xem thường ta này thương nhân a!” Cúi đầu xuống nghiền ngẫm, ngón tay thon dài nắm lấy mép sách, nhẹ nhàng lật qua.

“Sao có thể, thương nhân luôn nổi danh cùng tú tái thôi! Khánh vương triều chính là vương triều tạo thành từ thương nhân và thư sinh a!” Đường An cười khó hiểu.

Sao chủ tử lại có ý nghĩ thương nhân là thấp kém như vậy?

“Vô sự, đi thôi.”

“Ai!” Buông xuống màn che, Đường An chuyên tâm đánh xe, nơi nghỉ chân của Quân gia trong Hoàn Châu thành đã thấp thoáng xa xa.

“Tử quý———!! Người còn biết về tới sao?!” Tiếng thét chói tai từ xa tới gần, làm cho Quân Mặc Ngôn khẽ nhíu mày, ngẩng đầu nhìn lại.

Chỉ thấy một nữ tử trang điểm lộng lẫy, trên mặt mang theo mỉm cười, miệng thì lại mắng, nhào vào trong lòng Vị Ương.

Bàn tay lập tức nắm chặt lại, nhìn đầu ngón tay trắng bệch cũng có thể biết hắn dùng bao nhiêu khí lực.

Mặc Tâm nhìn thấy lập tức ngoan ngoãn ngồi yên, sợ cơn tức của chủ tử dội lên đầu mình, tuy rằng chủ tử cũng chưa từng làm như thế.

Vị Ương mỉm cười vỗ vỗ đầu nữ tử trong lòng ngực: “Tiểu Hoa! Đã lâu không thấy. Người vẫn nhỏ nhắn như thế a!”

Nữ tử bị gọi là Tiểu Hoa bật người ra khỏi vòng tay Vị Ương, ngẩng đầu ưỡn ngực bày ra mọi tư thế: “Ta là sao có thể gọi là nhỏ nhắn? Vì để dáng người càng thêm mỹ lệ, ta đã mất rất nhiều tâm huyết a! Người đúng là tử quý không có ánh mắt——-!!”

Hoàn toàn không thêm để ý sờ sờ đầu Tiểu Hoa, y hỏi tiếp: “Tiểu Thảo đâu?”

39. Chương 38

“Nga? Nga! Hắn ở trong thư viện mà! Gần đây bắt đầu thích đọc sách, cái tên đầu mộc qua(đu đủ) đó!” Tiểu Hoa có chút bất đắc dĩ nhún vai, tỏ vẻ khinh bỉ đối với Tiểu Thảo.

Quân Mặc Ngôn không biết hắn bây giờ nên phản ứng thế nào. Đối mặt với một nữ nhân rõ ràng là cố hữu(bạn cũ) của tiên sinh, hắn hắn là nên lộ ra một nụ cười hoàn mỹ.

Chính là nghe những lời quan tâm thân thiết, nhìn những hành động thân mật như xung quanh không người của bọn họ.

Chuyện duy nhất hắn muốn làm bây giờ chính là đem tiên sinh dấu đi, không cho bất luận kẻ nào nhìn đến!

“Tiên sinh.”

Vị Ương tựa như lúc này mới nhớ đến, y đã là ‘hữu đồ chi quý’(một con quý có đồ đệ). Mang theo vẻ mặt kiêu ngạo, y giới thiệu: “Tiểu Hoa, đây là hài tử của ta! Quân Mặc Ngôn!”

Tiểu Hoa lập tức ho khan hiển nhiên là bị sắc nước miếng.

Run rẩy chỉ vào Quân Mặc Ngôn đang ngồi trong xe ngựa, vẻ mặt nàng hoảng sợ: “Hài tử, hài tử của người?! Người này quý hồn bao giờ lại sinh được hài tử?! Nga! Đường sơ ta thấy Hắc Bạch vô thường mỗi lần tới thế gian, nhất định phải gặp mặt người. Nguyên lai các người là loại quan hệ này a!”

Có chút đỏ khốc đỏ cười nhìn chằm chằm Tiểu Hoa, Vị Ương không biết đầu óc của nàng là nghĩ thế nào nữa.

“Tiểu Hoa, hần là đồ đệ mà ta coi như hài tử!” Đã minh bạch chưa?

Tiểu Hoa sửng sốt, sau đó lập tức vươn sát mặt lại gần Quân Mặc Ngôn tỉ mỉ nhìn kỹ trong chốc lát. Rồi sau đó mới giật mình quay lại bên người Vị Ương.

“Tử quý, hần đúng là đồ đệ của ngươi sao?!”

Tiểu Hoa mang theo sắc mặt phức tạp nhìn chăm chú vào Vị Ương sau đó thở dài.

Tử quý có lẽ không biết, ánh mắt hài tử kia nhìn nàng tựa như đang nhìn tình địch. Ai~ mối duyên giữa người và quý cũng giống như giữa thần và người, từ xưa cũng đã không được Tam giới chấp nhận a!

“Nhĩ hảo, ta là đồ đệ của tiên sinh, Quân Mặc Ngôn. Ngài gọi ta Mặc Ngôn là được.” Quân Mặc Ngôn nở nụ cười vô cùng ôn nhu nhã nhặn, bày ra khuôn mặt không biết đã lừa bao nhiêu người.

“A! Nhĩ hảo! Ngươi không cần khách khí như thế! Trực tiếp gọi Hoa tỷ là được! Không nghĩ tới tử quý có thể thu đồ đệ, càng không nghĩ tới trên thế gian này còn có người thấy được chúng ta a! Nga, được rồi! Ta là một bông hoa hải đường! Đẹp đi~” Xoay tròn mấy vòng như đang khoe ra thân thể, nàng tạm thời đem cảm xúc phiền não gạt ra khỏi đầu.

“Hoa tỷ đã quen biết tiên sinh rất lâu rồi?”

“Đó là tất nhiên, quen biết hai mươi năm a! Ngươi còn chưa sinh ra đâu!”

“Vậy Hoa tỷ nhất định rất hiểu tiên sinh đi!”

“Nói thừa! Ta đương nhiên hiểu rõ hần! Tuy rằng ban đầu hần lãnh đạm như khối băng, nhưng ta vẫn đem hần đập vỡ được! Ha ha ha ha!” Tiểu Hoa tựa hồ rất đắc ý, cười to lên.

“Ý Hoa tỷ là, trước đây tiên sinh vẫn chưa cởi mở như bây giờ?” Điểm này làm Quân Mặc Ngôn có chút giật mình. Dựa theo hiểu biết của hần đối với Vị Ương, tiên sinh vốn là một người mát cao hơn đỉnh (ý nói kiêu ngạo) nhưng không đến nỗi lãnh đạm với người khác. Ách, tuy rằng y coi thường những người không thể mang lại lợi ích cho mình, bất quá này cũng bởi vì y là quý a!

“Ân, ân. Khi đó ta hỏi tên hần mấy lần, hần cũng không chịu nói cho ta biết. Ta phát hỏa, cho nên vẫn bám lấy hần. Hỏi hần vì cái gì. Chín năm sau, hần mới lãnh đạm nói cho ta biết ‘bởi vì ngươi không thể mang lại cho ta cái gì! – ngươi nghe thử xem! Có bao nhiêu tuyệt tình a!’” Tiểu Hoa nói tới chuyện trước kia, gần như chuyển thành khóc lóc kể lể.

Khóe miệng hơi run rẩy một chút, Quân Mặc Ngôn nhìn lại vẻ mặt có chút xấu hổ của Vị Ương.

Quả nhiên là tác phong của tiên sinh a!

“Hoa tỷ, vậy bao lâu ngươi mới hỏi được tên của tiên sinh?” Tiểu hồ ly cuối cùng lòi đuôi.

“Nga! Có lẽ là một năm sau đi! Ai~ ta cư nhiên tốn nhiều thời gian vì hần như thế, cuối cùng phải lấy một viên đan dược mới luyện thành để đổi lấy tên! Ai~ Bất quá ta vẫn thấy hưng phấn nga! Dù sao ta cũng hỏi ra tên của hần rồi a! Ta nói cho ngươi! Tên của hần là.....”

“Tiểu Hoa! Tam Nhi!” Cuối cùng mới phản ứng lại, hiểu được ý đồ của Quân Mặc Ngôn, Vị Ương mang theo khí thế không giận tự uy lạnh lùng quát lớn.

Tiểu Hoa bản năng cắn môi, có chút sợ hãi rụt rụt cổ. Mà Quân Mặc Ngôn lại thất vọng lắc đầu.

“Xin lỗi, tiên sinh.” Quân Mặc Ngôn rất nhanh nói ra lời xin lỗi.

“Không nên tức giận a! Tử quý~”

Vị Ương nhìn vẻ mặt sấm hối của một người một tinh (tinh linh) chỉ có thể bắt đắc dĩ lắc đầu, “Các ngươi nga! Quên đi, Quên đi.”

Tiểu Hoa lè lưỡi, nghĩ thầm Vị Ương còn chưa thật sự xác minh tâm tình của chính mình sao?! Y nào đã bao giờ dung túng một người đến như thế?

“Gia. Sắp tới rồi.” Mặc Tâm quan tâm nhắc nhở, ý bảo Quân Mặc Ngôn có thể đặt sách xuống được rồi.

“Ân.” Dem cuốn sách dày để vào trong ngực, thói quen mang sách theo bên người vẫn không sửa được.

Mặc Tâm nhìn đáng vẻ chăm chú nhìn ra ngoài cửa sổ của Quân Mặc Ngôn, thỉnh thoảng chủ tử còn nói mấy câu. Trong lòng nàng minh bạch hẳn đã nói chuyện với quý.

Nàng cũng đã quen thuộc từ lâu, hôm nay cũng không sợ cái gì. Bình thường chủ tử luôn sợ hù dọa đến nàng, cho nên vẫn chờ tới khi nàng ly khai, mới nói chuyện cùng quý.

Sự cẩn thận chăm sóc của chủ tử, làm thuộc hạ tự nhiên cảm động vạn phần. Cho nên nàng đã tìm một thời điểm, nói cho chủ tử. Không cần chiếu cố nàng như thế, nàng là một người bỏ ra từ một đồng tử thi, nàng giết nhiều người như vậy, nếu như những người đó thực sự hóa thành lệ quý(ác quý) tìm đến nàng, nàng cũng không sợ. Huống chi là một hảo quý(quý tốt) vẫn bồi bên cạnh chủ tử, được chủ tử coi là trọng yếu nhất?

“Gia! Tới rồi!” Ngoài màn che, Đường An dừng lại mã xa nhẹ giọng nói vào bên trong.

“Đi thôi!” Đi ra mã xa, ánh vào mắt là một đại trạch tử(tòa nhà lớn) nhỏ hơn bốn gia một chút. Hai phiến cửa gỗ sơn đỏ đang mở rộng, hai bên cũng đứng rất nhiều người.

“Tham kiến Gia!” Thanh âm vang dội dẫn đến sự chú ý của những thư sinh đi ngang qua. Dù chưa chỉ trở, nhưng sự khiếp sợ trong mắt họ cũng rất rõ ràng.

Hiện tại, trên dưới Khánh vương triều có ai không biết Quân gia?

Lại có ai không biết vị Quân gia Tam thiếu lấp đầy một phần ba quốc khố này?

Giương lên nụ cười ôn hòa, Quân Mặc Ngôn lại một lần nữa trở thành thiếu niên sáng sủa ôn nhu nho nhã trong mắt mọi người.

“Vị Ương!” Nhìn Quân Mặc Ngôn đã đi xa, Tiểu Hoa mới cúi đầu mở miệng.

“Ta biết.” Vị Ương cũng trầm mặt xuống.

“Rời đi sớm một chút. Lấy bản lĩnh của ngươi, hẳn một phạm nhân sẽ không thể tìm thấy ngươi. Trên thế gian này, chỉ có hẳn có thể thấy được ngươi, hẳn có phải nhiều người đi cũng chỉ vô dụng.”

“Ta minh bạch, ta nhìn hẳn lớn lên, trong lòng tự nhiên có chút tình cảm. Hải Đường không cần nói nữa. Ta tự nhiên sẽ ly khai, sau không lâu nữa” Trong mắt mang theo sự thống khổ và không tha mà không tự biết, Vị Ương chỉ cảm thấy tâm đang đau nhức.

Tiểu Hoa nghe vậy chỉ có thể lắc đầu, nếu có thể, nàng sao lại không hy vọng hảo hữu có hảo quy túc, thế nhưng mối duyên giữa quý và con người, chích dẫn thiên tru, bất dẫn chúc phúc! (chỉ khiến trời tru diệt, mà không được chúc phúc)

“Gia, đây là sổ sách mấy tháng nay.” Đường An lấy ra một chồng trướng sách.

“Đặt ở đó, đưa thiếp mời tới Phỉ gia và Hạ gia, nói ta Quân Mặc Ngôn mới tới Hoàn Châu thành, thỉnh bọn họ dự tiệc.” Cúi đầu, hẳn chăm chú đối chiếu từng nơi trong trướng sách.

Trong giọng nói ôn hòa xen lẫn luồng khí lạnh, khiến Đường An không khỏi thẳng tắp sống lưng: “Vâng, Gia. Ngày định vào hôm nào?”

“Buổi trưa ngày mai. Đông Giải lâu.”

“Gia! Đông Giải lâu mỗi ngày đều có người đặt, ít nhất phải sớm hai ngày mới có thể đặt được chỗ tốt. Ta...” Đường An lau mồ hôi lạnh, nhớ lại sự náo nhiệt của Đông Giải lâu.

Cũng không liếc nhìn Đường An, Quân Mặc Ngôn tiện tay gỡ xuống một khối ngọc bội khắc hình hoa đào ném cho hẳn.

“Đưa cho chưởng quỹ của bọn họ, nếu vẫn không cấp, trực tiếp nói cho tên chưởng quỹ đó rằng ngày mai có thể cuốn gói rời đi được rồi!”

Đường An trong lòng cả kinh. Tuy biết chủ tử và Vương Kỳ Tư rất thân thiết, nhưng cũng chưa từng biết, chủ tử có thể tùy thời đuổi đi thủ hạ của người khác a? Lẽ nào ngày hôm nay hắn đã biết được một bí mật nguy hiểm sao? Chủ tử sẽ không đem hắn diệt khẩu đi?

Một hồi lâu sau vẫn chưa nghe được trả lời, Quân Mặc Ngôn ngẩng đầu nhìn lại. Nhất thời dở khóc dở cười. Chỉ thấy Đường An tay cầm ngọc bội vẻ mặt hoảng hốt, giống như đang nghĩ đến chuyện gì không tốt. Ngơ ngác thất thần.

“Khụ! Còn không đi làm?”

“A! Nga! Ta lập tức đi!” Giật mình tỉnh lại, Đường An thầm mắng chính mình một tiếng, rồi sau đó vội vàng rời đi.

Lưu lại Quân Mặc Ngôn ngồi đó lắc đầu bất cười.

40. Chương 39

Đối với bản lĩnh của Quân Mặc Ngôn, Đường An rất cuộc cũng ngũ thể đầu địa(phục sát đất), cam bái hạ phong(cam nguyện chịu thua)!

Một buổi yến hội, khiến cho chủ tử hai nhà kinh hồn táng đảm. Rồi sau đó một vài câu nói đã khiến bọn họ đổ mồ hôi lạnh ròng ròng. Trước khi đi, Đường An rõ ràng nhìn thấy hai đại gia chủ vênh váo tự đắc sau lưng đều ướt đầm. Nhất là không nên xem nhẹ bây giờ còn là tháng mười hai, bên ngoài tuyết đã bao phủ toàn bộ đường phố.

“Gia, như vậy có được không?” Sau khi hai đại gia chủ ly khai, Đường An đã hỏi như thế.

Trả lời hắn chỉ có vẻ mặt tựa tiểu phi tiểu và con ngươi sâu thẳm phát ra ánh sáng rực rỡ của Quân Mặc Ngôn.

Hôm sau, Quân Mặc Ngôn đi tới Mộng Khánh thư viện, đàm đạo cùng viện trưởng. Khi ly biệt, viện trưởng còn tự mình xuất môn tiễn hắn, bộ dạng lưu luyến không rời khiến học viên không ngớt giật mình.

Đối với Quân gia Tam thiếu, bọn họ càng có thêm một phen nhận thức mới.

Sắc trời bên ngoài cũng sắp hoàng hôn, ánh sáng màu cam cố gắng phát ra chút nhiệt lượng còn sót lại, nhưng vẫn không thể hòa tan được tầng băng tuyết đọng lại trên nhai đạo(đường phố) và mái hiên. Ngay cả cây cối cũng bị bao phủ bởi một lớp tuyết dày. Thỉnh thoảng từ trên đó còn rơi xuống một vài bông tuyết.

“Tam Nhi.”

“Chuyện gì?”

Tâm tình tốt của Quân Mặc Ngôn cũng không thể duy trì được nhiều ngày. Nguyên nhân cũng không phải vì hắn, mà do sau khi Vị Ương gặp lại vị bằng hữu Tiểu Thảo, sắc mặt y vẫn luôn âm trầm. Tựa hồ đang vô cùng do dự về chuyện gì.

Quân Mặc Ngôn chưa từng gặp qua Vị Ương như vậy, cách xử sự của Quân Mặc Ngôn có một phần rất lớn ảnh hưởng từ Vị Ương. Một người luôn luôn thích giải quyết dứt khoát, lúc này lại giống như vẩn vương không dứt, sự phiền táo không tên khiến hắn có chút bực mình.

“Chúng ta về nhà đi!” Y muốn nhìn lại một lần nhà của bọn họ.

Đúng vậy! Chỉ nhìn lại một lần!

Quân Mặc Ngôn nghiêng đầu, gương mặt Vị Ương lúc này bị ánh mặt trời chiếu đỏ bừng, cũng khiến hắn không thấy rõ vẻ mặt của y.

“Vâng, tiên sinh. Chúng ta về nhà!”

Quân Mặc Ngôn tất nhiên không biết ý định chuẩn bị rời đi của Vị Ương, nếu không hẳn liều chết cũng sẽ không trở về.

Nhưng sự thật vẫn diễn ra, sáng sớm hôm sau, bọn họ dùng xong bữa sáng liền khởi hành quay về Ân Châu thành.

Lần trở lại này, Quân Mặc Ngôn không ngồi mã xa, mà chọn kỵ mã.

Yêu cầu của chủ tử, hạ nhân tự nhiên không thể phản bác. Ngồi xe và kỵ mã kỳ thật cũng không có khác biệt gì quá lớn.

Cứ như vậy, nhóm ba người một quỷ xuất phát.

Đi đi dừng dừng, quan sát xung quanh. Vị Ương biểu hiện ra tâm tình vô cùng tốt, không chỉ chủ động nói chuyện cùng Quân Mặc Ngôn, còn thường thường sờ sờ đầu hắn, làm ra những động tác vô cùng thân thiết.

Trái tim ấm áp giống như đang nở hoa, Quân Mặc Ngôn cũng không ngần ngại tại sao Vị Ương đột nhiên trở nên vui vẻ như thế.

“Sắp tới phải không.” Vị Ương nhìn về phương xa.

“Đúng vậy, tiên sinh. Còn nửa ngày nữa sẽ đến.”

“Nga, từ từ đi thôi! Không vội.” Phiền muộn tràn ngập trong ngực Vị Ương.

Dọc theo đường đi, y nhiều lần muốn Quân Mặc Ngôn dừng lại ngắm phong cảnh, chỉ vì có thể về nhà muộn một chút, có thể rời đi muộn một chút.

“Gia! Có người!” Mặc Tâm kéo mạnh dây cương, con tuấn mã dừng lại ở phía trước Quân Mặc Ngôn.

Mặc Hối đứng bên cạnh cũng lập tức rút ra thanh kiếm bên hông, nín thở chờ đợi, đáy mắt bắn ra tinh quang rực rỡ và sát khí mơ hồ.

“Nếu tới, vì sao dấu mắt? Chắc không phải ngại vì dung mạo chính mình quá khó nhìn đi?” Đường về nhà bị chặn, trong lòng tự nhiên sẽ tức giận.

Nhưng Quân Mặc Ngôn cũng không đến nỗi bị rối loạn tư duy, trong đầu âm thầm tính toán rốt cục là nhân thủ do ai phải tới. “Tiểu oa nhi! Dừng quả càn rỡ! Người sẽ lập tức không còn thấy được tịch dương(trời chiều)!” Bị những lời nói của Quân Mặc Ngôn kích thích, mười mấy hắc y nhân xuất hiện ở trước mặt bọn họ.

“Tôn tính đại danh của các hạ là?”

“Người sắp chết, hà tất biết tên của đại gia ta?” Người nọ tựa hồ cũng không ngốc, không dễ dàng nói ra danh hào.

Tinh quang chợt lóe qua đáy mắt, nụ cười trên mặt càng thêm ôn hòa: “Đã như vậy ta cũng không tiện hỏi nhiều, vốn định khắc tên lên mộ bia cho các vị nhân huynh, xem ra là không thể rồi.”

Người nọ nghe được liền giận dữ: “Tiểu oa nhi! Đại gia ta thật muốn nhìn, rốt cuộc là ai lập bia cho ai!”

Mười mấy hắc y nhân nhất thời lao về phía họ.

Mặc Tâm hừ lạnh một tiếng, bản lĩnh của lĩnh chủ Thanh Phong các còn có thể giả sao?!

Từ trong lòng lấy ra một bình sứ nhỏ, mở. Cũng không thèm nhìn qua liền hất luôn vào đám người đang lao tới.

“A a a———!!” Những người bị bột phấn hất đến đều ngã xuống mặt đất ôm mặt la hét không ngừng.

Những người còn lại hiển nhiên bị dọa sợ, suy tính một phen quyết định quay sang hạ thủ với Mặc Hối.

Một tay vỗ vỗ lưng ngựa, Mặc Hối xoay người xuống ngựa. Thân ảnh như gió lách qua bốn phía những người này.

Một kiếm đỡ đại đao, chân trái dồn lực đá. Tiếng gió gào thét bên tai khiến Mạc Hối lập tức cúi đầu. Một thanh đại đao sáng choang chém qua phía trên đầu hắn.

Tay trái nắm chặt chủy thủ, quay người quét một nhát. Một đạo vết máu lập tức hiện lên trên cổ đối phương, chỉ chớp mắt sau, máu tươi lập tức phun ra.

“Mạc Tâm, đi hỗ trợ.” Lạnh lùng chăm chú nhìn đám người ở phía trước, Quân Mạc Ngôn đã biết ai phải người tới.

Mạc Tâm cũng không chần chừ, có lẽ là nàng có một sự tin tưởng quá lớn đối với Quân Mạc Ngôn, cho nên liền lập tức xuống ngựa dấn thân vào trong cuộc hỗn chiến.

Quân Mạc Ngôn nhớ tới, nửa tháng trước. Một nhiệm vụ đặc thù mà Thanh Phong các đưa tới.

Người ủy thác là Quân Mạc Tường, mà người muốn giết chính là Quân Mạc Ngôn. Nhìn phần thư tín mà Khang Ngạn tự mình trình lên, trong ngực hắn cũng ngũ vị tạp phần(nhiều cảm xúc hỗn độn).

Hắn rất muốn lập tức giết chết Quân Mạc Tường. Thế nhưng, Vị Ương từng nói không thể để lại khuyết điểm để người khác nắm được, nếu bị truyền lưu rằng Quân gia Tam tử mới nắm quyền không lâu đã thị sát huynh trưởng. Thanh danh sẽ tổn hại. Cho nên hắn mới nhẫn nhịn.

Những người hôm nay, nhất định là Quân Mạc Tường do ủy thác!

“Tam Nhi, không sợ sao?”

Vị Ương nhớ tới lần này coi như là lần đầu tiên Quân Mạc Ngôn chân chính đối mặt với tử vong đi?

Cười khẩy một chút, hắn nhàn nhã trả lời: “Tiên sinh. Từ sau khi Mạc Vũ rơi xuống nước, ta cũng đã giác ngộ. Muốn giữ bàn tay ta sạch sẽ là chuyện không có khả năng. Mạc Ngôn biết, những năm gần đây, tiên sinh vẫn tránh cho Mạc Ngôn tiếp xúc quá sớm với những điều này. Nhưng cuối cùng Mạc Ngôn cũng cần tiếp nhận nó. Huống chi Mạc Ngôn lại là một các chủ.”

Vị Ương nhìn chăm chú vào Quân Mạc Ngôn, im lặng vươn tay ôm lấy hắn, sờ sờ đầu hắn.

Quân Mạc Ngôn hít sâu một hơi, trong ngực mơ hồ có một dự cảm không tốt. Nhưng loại dự cảm này lại không thể nói rõ. Nó vẫn đề lên trái tim, khiến hắn vô cùng khó chịu.

Trái lại chỗ của Mạc Tâm, Mạc Hối. Hai người như cá gặp nước thoải mái bơi lội giữa đám người. Không phải là giết người sao! Còn có ai có thể thành thạo hơn bọn họ?

Một người vung tay, một người đá chân, một người bay lên.

Phảng phất giống như những động tác thường ngày, lưu loát giống như đã luyện tập hàng vạn lần.

Người nọ bây giờ mới biết chính mình đá vào cửa sắt(gặp phải đối thủ giỏi hơn), có chút hối hận vì đã nhận lấy nhiệm vụ tưởng chừng đơn giản này.

Quân gia Tam thiếu có thể nổi danh như thế, bên người tự nhiên sẽ có cao thủ hộ tống, hắn sao lại quên chuyện này a!

Nhìn đám huynh đệ càng ngày càng ít, người nọ cắn chặt môi, từ sau lưng móc ra một thứ nhìn qua có vẻ giống cung nỏ, đặt lên một mũi tên. Lặng lẽ nhắm vào vị trí Quân Mạc Ngôn.

“Tam Nhi, cho dù như vậy, ngươi vẫn phải nhớ kỹ ta sẽ luôn luôn ở bên cạnh ngươi.” Lơ lửng ở trước người Quân Mạc Ngôn, Vị Ương nói lời này mà trong lòng tràn đầy không muốn và ngón bắt do trung(nghe một đằng nói một nẻo).

Hài tử này đã cho y thấy được những gì y muốn thấy. Cho nên y không cần tiếp tục lưu lại....

“Tiên sinh.” Cảm giác bất lực và sợ hãi không hề báo trước lan tràn toàn bộ thân thể Quân Mạc Ngôn.

Lỗ tai linh mãnh nghe được tiếng gió rít, Mạc Tâm phát ra cảnh báo.

Vị Ương vừa xoay người lại, liền nhìn thấy một mũi tên đen tuyền đang lao vun vút về phía bọn họ.

Theo bản năng, y chắn tại trước mặt Quân Mạc Ngôn định ngăn trở lại mũi tên kia, thế nhưng y đã quên.....

“Gia—————!!!”

41. Chương 40

Vương Kỳ Tư vút bỏ toàn bộ phong độ và hình tượng của mình, đề khí, dùng khinh công bay về phía chủ phòng trong Thanh Phong viện.

Vừa rồi hắn còn đang ngồi ở Đông Giải lâu uống rượu, một khắc sau đại môn đột nhiên bị người đá văng.

Còn không kịp tức giận mắng, người tới đã kéo hắn ra bên ngoài. Nhìn kỹ lại, người này chính là nam nhân lúc trước quỳ ở bên cạnh Quân Mặc Ngôn. Chỉ thấy vẻ mặt người nọ rất đáng sợ.

Trong thanh âm băng lãnh mang theo sự hối hận khó mà tưởng tượng hết: “Gia bị thương!”

Chỉ một câu nói, chỉ có bốn chữ. Đã khiến Vương Kỳ Tư kinh sợ gần như nhảy dựng lên.

Hắn không thể tưởng tượng tình cảnh bị thương của Quân Mặc Ngôn, một nam nhân từng tu luyện Tiêu Dao bí kíp! Một nam nhân võ công cao cường! Sao lại thụ thương? Sao lại có thể thụ thương?

Hắn gỡ ra cánh tay Mặc Hối, thúc dục nội lực, trực tiếp đạp lên nóc nhà bay đi.

Hắn hoảng hốt khẩn trương tiến vào trong phòng.

Quân Vô Song cùng Quân Mặc Vũ trầm mặt, một trái một phải đứng ở đó. Quân Thiệu Thiên nôn nóng bất an đi qua đi lại. Mặc Tâm cúi đầu hai tay nắm chặt thành quyền không biết đang suy nghĩ chuyện gì. Vương Tuyết sốt ruột tới mức nước mắt không ngừng chảy.

“Kỳ Tư, người cuối cùng cũng tới, Người mau tới xem vết thương của Mặc Ngôn!” Quân Thiệu Thiên nhìn thấy Vương Kỳ Tư như nhìn thấy hy vọng, vội vàng kéo Kỳ Tư bước tới trước giường.

Người nằm trên giường, hai mắt nhắm nghiền, đôi môi xanh tím, trên trán còn lấm tấm mồ hôi.

Trước ngực hắn, một mũi tên đen tuyền còn cắm ở đó.

“Sao không rút ra?”

“Tên có độc, ta không dám rút!” Mặc Tâm nghe vậy lập tức trả lời. Nàng biết hạ độc nhưng lại không biết giải độc. Lão giả chưa bao giờ dạy nàng chế giải dược.

Một sát thủ, nếu như thể thoát thân, như vậy chỉ có chết!

Nhưng khi tận mắt chứng kiến mũi tên đâm vào gần trái tim Quân Mặc Ngôn, nàng hối hận! Nàng hối hận vô cùng!

Vương Kỳ Tư gạt đầu, nhẹ nhàng đẩy ra vạt áo Quân Mặc Ngôn.

Lại kinh ngạc phát hiện mũi tên cũng chưa đâm hết vào thân thể hắn.

Vương Kỳ Tư nhớ lại thói quen mang sách bên mình của Quân Mặc Ngôn, chính thói quen này đã cứu hắn một mạng. Mũi tên kia xuyên qua cuốn sách, lực đạo giảm xuống khiến nó chỉ hơi đâm vào ngực Quân Mặc Ngôn.

Sở dĩ đến giờ hắn còn chưa thanh tỉnh, hoàn toàn là do độc dược ở trên mũi tên quá mức lợi hại.

“Thỉnh các người đi ra ngoài trước, để Mặc Tâm ở lại hỗ trợ là được.”

Vương Kỳ Tư cũng không quay đầu lại, liền mở miệng mệnh lệnh. Quân Thiệu Thiên cũng không phải kẻ ngu si, biết tại thời gian cứu trị không thể quá rối, lập tức đỡ Vương Tuyết ly khai.

Quân Vô Song và Quân Mặc Vũ không nói một lời, chỉ nhìn Quân Mặc Ngôn thật lâu, rồi sau đó mới sải bước rời đi!

“Mặc Tâm, đưa đao cho ta! Lấy ra bình dược màu xanh trong hòm thuốc của ta!” Mồ hôi một giọt một giọt chảy xuống, Vương Kỳ Tư nín thở, bàn tay cầm mũi tên hơi hơi dùng sức.

Bá một tiếng, đem mũi tên rút ra.

“Ô!” Trong cơn hôn mê, Quân Mặc ngôn đau nhức rên lên.

Vương Kỳ Tư lập tức dùng đao cắt đi phần thịt đã nhiễm độc, rồi sau đó mới vẩy dược phấn đặc chế lên.

Thu thập xong xuôi, Vương Kỳ Tư mới thả lỏng, ngồi bệt xuống bên giường.

“Cái tên không lương tâm, đừng hòng chết trước ta!”

Mặc Tâm cũng không tiếp tục đưa dược bình, mà chỉ thở phào một hơi.

Nếu như lần này Quân Mặc Ngôn xảy ra chuyện gì không may, không cần lão các chủ tự mình đứng ra, nàng cũng sẽ tự sát!

Thở gấp mấy hơi, Vương Kỳ Tư cuối cùng nhớ tới còn rất nhiều người đang ở bên ngoài chờ đợi tin tức.

“Mặc Tâm, để bọn họ vào đi!”

Mặc Tâm gật đầu, đẩy cửa ra, ánh sáng bên ngoài chiếu vào, khiến Mặc Tâm nhận ra, nguyên lai đã là buổi tối.

“Sao rồi?” Quân Thiệu Thiên vội vàng hỏi.

“Không có việc gì nữa, tỉnh dưỡng một ít thời gian là được. Chỉ là trúng một mũi tên thôi, bởi vì có cuốn sách trên người Gia. Gia đã không có gì đáng ngại.”

“Thật tốt quá! Thật tốt quá!” Nước mắt của Vương Tuyết vẫn rơi không ngừng. Phía trước là do lo lắng, hiện tại là vì vui vẻ.

Quân Vô Song và Quân Mặc Vũ liếc nhau, âm thầm thở phào một hơi. Rồi sau đó, hận ý ngập trời lại chiếm hết tâm linh bọn họ.

Ở trong mắt bọn họ, tính mạng của bọn họ không quan trọng. Nhưng nếu ai xâm phạm tới Tam ca, thì phải chết!

“Đại phu thỉnh mọi người vào.”

“Hảo! Hảo!” Quân Thiệu Thiên sớm nhẹn không được liền bước nhanh vào phòng ngủ.

Một đám người kế tiếp nhau bước vào, cuối cùng do Mặc Tâm đóng cửa. Trước khi đóng cửa, nàng nhìn về phía bóng tối gần đó.

“Đã không có việc gì.”

Từ nha———

Cửa phòng đóng lại, Mặc Hối đứng trong bóng tối lúc này mới nhắm mắt lại, lần đầu tiên cảm thấy một nỗi sợ hãi.

Bị nhốt ở ngoài cửa còn có một người nhưng có lẽ nên gọi là một quỷ!

Vị Ương lẳng lẳng phiêu phù giữa không trung, y không theo mọi người đi vào. Y thậm chí không dám bước vào chủ phòng một bước!

Trong đầu y vẫn hiện ra hình ảnh vừa rồi. Một lần lại một lần lặp lại.

Mũi tên đen tuyền, tàn nhẫn xuyên qua thân thể Vị Ương. Y trừng lớn mắt vội vàng xoay người lại, ánh vào đáy mắt chính là hình ảnh mũi tên đâm vào ngực Quân Mặc Ngôn.

Y sững sờ, ngây người, ngơ ngác, choáng váng.

Là y! Là y hại Quân Mặc Ngôn! Nếu như không phải y đứng trước mặt Quân Mặc Ngôn, Quân Mặc Ngôn sao có thể không nhìn thấy mũi tên đó? Nếu không phải tự cho rằng có thể ngăn tên cho hắn, Quân Mặc Ngôn sao có thể trúng tên?!

Trong phút chốc, thiên hôn địa ám, thiên địa thất sắc.

Khi Quân Mặc Ngôn hôn mê ngã xuống đất còn thì thào nói: “Thật may, người trúng tên không phải người!”

Hai tay vô ý thức vươn ra, thế nhưng thân thể Quân Mặc Ngôn lại vẫn xuyên qua tay y rơi phịch xuống mặt đất.

Ngây ngốc nhìn người vừa ngã xuống, trong thời khắc đó, trái tim y phảng phất như bị xé rách!

Y ngơ ngác nhìn Mặc Hối Mặc Tâm đứng ở kia thét to lên! Y lảng lảng nhìn Mặc Hối phát cuồng giết sạch mọi người rồi vọt tới bên người Quân Mặc Ngôn, nâng dậy thân mình hắn rồi vội vã lên ngựa trở về Ân Châu.

Y ngây ngốc nhìn Mặc Tâm dẫn Mặc Hối tới tìm Vương Kỳ Tư, còn nàng thì thông tri cho những người khác tới.

Y nghe được dọc theo đường đi Quân Mặc Ngôn không ngừng gọi y ‘tiên sinh’.

Tách, tách, tách tách tách tách.

Mùa đông không hay mưa, nhưng tối nay, cơn mưa to tầm tã lại hạ xuống. Xuyên qua thân thể Vị Ương, xuyên qua bàn tay Vị Ương.

“Nếu như có thể, ta rất muốn đắm mưa một trận a!”

Mặc Hối đang nấp ở chỗ tối đột nhiên nghe được thanh âm quen thuộc. Thanh âm này trước kia khi ở trên thuyền đã từng nghe được. Hắn mở mắt nhìn xung quanh, không ai!

Đảo mắt nghĩ lại, chẳng lẽ là Quỷ hồn tiên sinh vẫn bồi tại bên người chủ tử? Vì sao lúc này hắn có thể nghe được thanh âm này a?

Vị Ương vươn hai tay chậm rãi che lại khuôn mặt, nước nở thành tiếng, lã chã rơi lệ.

Y phát hiện, nguyên lai không biết từ bao giờ, y đã yêu Quân Mặc Ngôn. Yêu người mà y đã dối theo sự trưởng thành của hắn! Y vốn cho rằng đó là tình thân, nhưng không ngờ đó lại là tình yêu!

Không muốn mất đi hắn! Không muốn ly khai hắn! Muốn có một thân thể, cho dù chỉ có thể đứng nhìn từ xa. Y cũng đã mãn nguyện!

“Tam Nhi! Tam Nhi! Tam Nhi, ta yêu người! Tam Nhi người có biết hay không ta yêu người ta yêu người!” Ngồi xổm xuống thân mình, Vị Ương gào khóc đến tê tâm liệt phế.

Mặc Hối chấn động, hắn rõ ràng nghe được tiếng la thảm thiết kia. Cái loại cảm giác tình cảm đã quá sâu không còn biết đến đau đớn này khiến hắn cảm nhận được, quỷ hồn mà hắn không nhìn thấy kia, trong lòng đau nhức đến bao nhiêu, và những lời y nói ra lại chân thật đến bao nhiêu!

“Tam Nhi! Tam Nhi! Tha thứ ta, tha thứ ta đã không giữ lời hứa với người, ta không có tư cách ở lại bên cạnh người. Tam Nhi ta yêu người nhưng ta vẫn hy vọng người hạnh phúc. Người hắn là nên thú thê sinh tử(cưới vợ sinh con). Người hắn là nên quên đi sự tồn tại của ta. Tam Nhi Tam Nhi, trên thế gian này cũng không có người biết được ta yêu người, Tam Nhi tha thứ ta đã không nói cho người tên của ta, Tam Nhi nếu có kiếp sau, ta nguyện ý lấy thân phận của một hạ nhân ở lại bên cạnh người. Tam Nhi Tam Nhi ta chỉ nguyện chưa từng gặp người để ta có thể không chút lo lắng mà tiến vào luân hồi.....”

Khi Quân Mặc Hối muốn tiếp tục nghe tiếp thì lại phát hiện thanh âm đó đã im bật. Tiêu thất vô tung vô ảnh phảng phất như chưa từng xuất hiện.

42. Chương 41

Phương Đông xa xôi bị bao phủ bởi một màn sương mù dày đặc, ánh mặt trời màu vàng nhạt như ẩn như hiện, thỉnh thoảng mới lóe ra một tia nắng sớm.

Trong chủ phòng của Thanh Phong viện.

Hai hàng lông mày vốn nhăn chặt của người nằm trên giường lúc này cũng đã buông ra, hô hấp bình ổn, khuôn mặt hồng hào, mái tóc đen thùi như thác nước chảy xuống phía dưới. Nhìn qua giống y như một bức mỹ nam tử thụy mỹ đồ!

Người ngồi bên giường cẩn thận dùng khăn mặt ẩm lau vàng trán của nam tử.

“Sao rồi?” Đại môn bị đẩy ra, một nam tử dáng người thon dài yên lặng tiến vào trong phòng.

“Như lời ngài nói, đã không sốt nữa.” Mặc Tâm đậm đậm nhất tiếu, hơi hơi hạ thấp người chào hỏi.

“Đều ngủ bốn ngày rồi, thực sự là đầu heo! Lại trư!”(heo lười)

Mặc Tâm nghe vậy cũng chỉ lộ ra nụ cười nhàn nhạt, miệng Vương Kỳ Tư tuy rằng vẫn không buông tha, nhưng vành mắt thâm quầng lại nói rõ một sự thật khác.

“Tiên sinh! Tiên sinh! Đừng đi đừng bỏ lại Mặc Ngôn đừng.....” Người nằm trên giường lại bắt đầu lặp lại những việc mà mấy ngày nay hắn vẫn làm – nói mớ!

Cau lại mày kiếm, Vương Kỳ Tư ngưng mày trầm tư, im lặng không nói. Một lúc lâu sau mới nhỏ giọng hỏi: “Số lần có tăng không?”

Mặc Tâm bắt đầu dĩ gật đầu: “Nhiều hơn hôm qua mười lần!”

“Mấy ngày nay, có cảm thấy điều gì dị thường không? Ví dụ như bị người nhìn trộm?”

Mặc Tâm đối với điều này cũng không thể giải thích nổi, theo lý thuyết, bình thường cho dù chủ tử nói chuyện với không khí, nàng cũng sẽ nghĩ rằng có người ở nơi nào đó. Thế nhưng mấy ngày nay, ngay cả một chút cảm giác nàng cũng không có.

“Chưa từng có.”

“Nói cũng kì quái, nếu là ngày thường, vị tiên sinh mà Mặc Ngôn nói nhất định sẽ tới thăm hắn. Đã nhiều ngày nay người một tác không rời, căn bản không có ai tiến đến. Lẽ nào hắn đã rời đi?” Vương Kỳ Tư sờ sờ cằm, giọng điệu mang chút hoài nghi thần nhiên nói.

“Chuyện của Gia, nô tỳ không rõ.”

Làm nô tài có quy củ của làm nô tài, làm thuộc hạ cũng có quy củ của làm thuộc hạ. Người trọng yếu nhất của Gia, nàng tất nhiên là biết. Cũng như những bức tranh kia bất luận kẻ nào cũng không thể chạm vào. Đó là cấm kị của Gia!

“Tiên sinh tiên sinh đừng bỏ lại Mặc Ngôn đừng bỏ lại Mặc Ngôn.....” Thanh âm dần dần nhỏ lại cuối cùng im bật, người nằm trên giường lại một lần nữa chìm vào giấc ngủ say.

“Gia còn chưa tỉnh?”

Không hề báo trước, một thân ảnh đột nhiên xuất hiện trong phòng.

Phát đới(dây cột tóc) màu đen, y phục màu đen, hài tử(giày) màu đen.

Vương Kỳ Tư vỗ vỗ ngực, vẻ mặt sợ hãi nói rằng: “Ta van người, người lần sau bước đi phát ra chút thanh âm được không? Mấy ngày nay ta đều bị người dọa vài lần!”

Mặc Hối lạnh lùng liếc mắt nhìn Vương Kỳ Tư. Hắn luôn luôn không thích những người miệng lưỡi trơn tru! Cho dù là bằng hữu của Gia cũng thế.

“Mặc Hối, người mỗi ngày đều hỏi. Ngoài trừ là quan tâm Gia, còn có việc gì khác sao?” Mặc Tâm không hổ là người cùng nhau lớn lên với Mặc Hối, có thể từ vẻ mặt hầu như không biến đổi của hắn nhìn ra được khác biệt.

“Gia tỉnh, báo cho biết!” Nói xong, Mặc Hối rời đi giống như khi tiến đến, vô thanh vô tức.

“Người này cũng quá lạnh đi!”

“Tính tình Mặc Hối là như vậy, thỉnh ngài tha thứ.”

“Không sao, không sao. Nói không chừng hắn lại là một người rất thú vị nga!” Sờ sờ cằm, Vương Kỳ Tư lộ ra vẻ mặt hứng thú đối với người khác rất hiếm thấy.

Mặc Tâm lặng lẽ run rẩy khoe miệng, trong lòng lại âm thầm thành tâm chúc phúc cho Mặc Hối!

Bị người như Vương Kỳ Tư coi trọng! Mặc Hối, nguyện Gia phù hộ cho người!

“Ta đây đi trước, được đã đặt ở trên bàn, cứ cách hai canh giờ lại đổi một lần.”

“Vâng, nô tỳ biết.”

Ánh mặt trời buổi trưa mãnh liệt nhưng không quá chói mắt, dưới ánh nắng chiếu xuống, nước tuyết trong suốt và lớp tuyết dày đều có vẻ rực rỡ và mỹ lệ.

Mặc Tâm lau sạch mồ hôi, cuối cùng đem vết thương băng bó lại. Gia trúng độc, phải đổi được không ngừng mới được. Hơn nữa, đây đều là những dược liệu phi thường quý báu.

Vừa rồi Quân Vô Song và Quân Mặc Vũ đã tới, nhìn bộ dáng này của chủ tử. Ngực chỉ sợ cũng không dễ chịu. Nhưng hai người cũng chưa nói cái gì, chỉ thần nhiên dặn dò Mặc Tâm hảo hảo hầu hạ Quân Mặc Ngôn xong liền ly khai.

Nghĩ lại, sinh ý của Quân gia tạm thời đều dựa vào bọn họ hỗ trợ chống đỡ.

Quân Thiệu Thiên thấy Quân Mặc Ngôn không có việc gì, liền tỉ mỉ thẩm tra việc này, tìm hiểu nguồn gốc, tới ngày thứ ba hắn đã tra ra sau màn độc thủ(chủ mưu), chuyện khiến hắn vạn phần đau lòng cứ như vậy hiện ra trước mắt.

Quân Mặc Tường! Quân gia trưởng tử! Đại nhi tử của hắn!

Nhi tử chỉ vì đồ kỹ làm choáng váng đầu óc này cứ nhiên thuê sát thủ sát hại thân sinh đệ đệ của mình!

Quân Thiệu Thiên lập tức hạ lệnh đem Quân Mặc Tường nhốt vào tiểu viện, không cho bất luận kẻ nào đến gần. Ngay cả Mộ Vân Phi cùng Quân Mặc Đống cũng không được! Hắn cũng không nghiêm phạt gì cụ thể, tựa hồ là muốn đem quyền lợi trừng phạt này giao cho Quân Mặc Ngôn.

Mộ Vân Phi cũng không nghĩ tới nhi tử cư nhiên thuê được sát thủ, có lẽ điều chính mình nói trước đây bị nhi tử nghe vào trong tai. Sự tình bại lộ, nàng cũng vô pháp bảo hộ nhi tử của mình. Nàng hiện tại chỉ có thể cầu Quân Mặc Ngôn nghìn vạn lần đừng xảy ra chuyện, nếu không dựa vào thái độ coi trọng Quân Mặc Ngôn của lão gia, nàng bị hù(bỏ) là nhỏ, nhưng nhi tử bị hủy mới là lớn a!

“Ngô.” Quân Mặc Ngôn nhú lại lông mày, lông mi hơi hơi rung động.

“Gia?” Mặc Tâm lập tức đi tới trước giường, trừng lớn mắt không muốn bỏ qua bất luận chi tiết nào.

Dưới sự chờ mong của Mặc Tâm, Quân Mặc Ngôn chậm rãi mở mắt, ánh sáng rực rỡ khiến hắn nhất thời không thể thích ứng. Nhắm mắt lại, nghỉ ngơi một chút sau mới có thể thấy rõ những thứ trước mắt.

“Gia! Cuối cùng ngài cũng tỉnh! Ngài đã ngủ bốn ngày!”

Hơi nghiêng đầu, theo bản năng hắn cong lên khoe miệng: “Để người lo lắng!”

Giọng nói khô khốc khàn khàn lộ ra một chút gợi cảm, đáng tiếc Mặc Tâm cũng vô tâm thưởng thức.

“Ngài có biết ngài hù chết Mặc Tâm không? Ngài thực sự hù chết Mặc Tâm!” Mặc Tâm không nhịn được nữa, nhào vào lòng Quân Mặc Ngôn khóc nức nở.

Hao phí một phen khí lực, Quân Mặc Ngôn mới giơ lên tay phải của hắn vỗ nhẹ lên lưng Mặc Tâm: “Ngoan, không khóc, khóc mặt sẽ không đẹp nữa.”

Vội vàng lau khô nước mắt, Mặc Tâm tự biết chính mình thất thố. Oán giận trừng mắt Quân Mặc Ngôn: “Cũng tại Gia làm hại!”

Cười khổ một chút, hắn bắt đầu dĩ thuận theo ý Mặc Tâm: “Phải phải, có thể rót chén nước cho ta không?!” Trời biết, hắn nói mỗi một câu cổ họng đều bồng rất bồng rất, khó chịu muốn chết! Mặc Tâm là lưỡi, lập tức đứng dậy cầm lấy ấm trà và cái chén, cẩn thận hầu hạ Quân Mặc Ngôn uống nước. Uống nước trà xong, Quân Mặc Ngôn có vẻ tinh thần hơn rất nhiều.

Mặc Tâm cẩn thận đỡ Quân Mặc Ngôn ngồi dậy, nói với hắn một số chuyện mấy ngày nay xảy ra.

Kiên trì nghe hết Mặc Tâm bẩm báo, Quân Mặc Ngôn cũng không thêm để ý nở nụ cười: “Không sao, ta đã biết được. Phụ thân sợ là muốn cho ta tự mình xử lý chuyện này. Cho dù ta thí(giết) huynh, hắn cũng sẽ không hỏi đến. Bất quá tâm tư của hắn ta cũng biết, chẳng qua là muốn ta có thể tha Quân Mặc Tường một mạng.”

“Gia muốn làm thế nào?”

“Chuyện này sao, ta còn cần suy nghĩ một phen rồi mới quyết định.”

Mặc Tâm nuốt ngụm nước bọt, chán nản liếc nhìn Quân Mặc Ngôn. Nghĩ thầm chủ tử từ bao giờ lại thích ra vẻ thần bí như thế?

Quân Mặc Ngôn nhìn bốn phía xung quanh, băng quơ nói: “Mặc Tâm, Mặc Hối có khỏe không?”

Bị Quân Mặc Ngôn hỏi như thế, Mặc Tâm mới nhớ lại lời của Mặc Hối: “Gia, Mặc Hối tốt. Hắn vẫn hỏi ta ngài đã tỉnh hay chưa. Hắn tựa hồ có chuyện quan trọng muốn bẩm báo.”

“Người đi ra ngoài, bảo hắn tiến vào.”

“Vâng!”

Mặc Tâm đơn thuần tiếp nhận mệnh lệnh, đi ra ngoài bảo Mặc Hối tiến vào. Thế nhưng nòng thật không ngờ, ngay khi Mặc Hối đi vào chưa được nửa nén hương, Quân Mặc Ngôn đã không hề quan tâm tới thương thế còn chưa khỏi hắn, vội vàng chạy ra.

Mà thần sắc trên mặt hắn, giống y như ngày trước khi hắn say rượu trở về, không! So với lúc đó càng kinh khủng, đó là một loại thần sắc xen lẫn giữa những cảm xúc mâu thuẫn: mừng rỡ, tuyệt vọng, bất lực! Thần sắc đó đã khiến Mặc Tâm suốt đời đều khó có thể quên.

43. Chương 42

Quân Mặc Ngôn tại buổi trưa rời đi, buổi tối quay về. Cứ đi đi về về như vậy.

Khi Mặc Hối ôm Quân Mặc Ngôn đã hôn mê trở về, ngênh đón hắn chính là Mặc Tâm cùng Vương Kỳ Tư.

Cẩn cẩn dục dục đem Quân Mặc Ngôn đặt lên trên giường, Vương Kỳ Tư kiểm tra xong liền nói: “Không có việc gì, chỉ là quá mệt mỏi. Hắn bị cái gì kích thích? Cứ nhiên liều mạng đi ra ngoài như vậy?”

Mặc Tâm lập tức cảm tức nhìn Mặc Hối, là hắn đi gặp Gia sau mới xảy ra chuyện này.

“Ta chỉ kể lại những gì ta nghe được.” Lạnh lùng bỏ lại những lời này, Mặc Hối lần thứ hai tiêu thất.

Thở dài, Vương Kỳ Tư cho thêm một chút an thần dược vào trong dược phẩm. Có lẽ nên thêm một chút thôi miên?

“Ngô!” Cựa quậy một chút, Quân Mặc Ngôn chậm rãi mở mắt ra.

Mê man chớp chớp hai mắt, rồi sau đó vụt dậy.

“Tiên sinh?!”

Vương Kỳ Tư lập tức dề lại hai vai hấn: “Người sống đủ rồi sao?! Cự nhiên mang theo thân thể trọng thương xuất môn?! Người muốn tiên sinh của người sao không đem bức họa giao cho thủ hạ đi tìm a! Đầu óc người thật sự biến thành đầu trư rồi sao?”

Sửng sốt một chút, Quân Mặc Ngôn suy sụp tựa lên trên tường, buông xuống mí mắt che dấu sự u buồn ngập trời trong đó.

“Vô dụng thôi.”

“Cái gì?”

Nụ cười ảm áp không còn tồn tại, thay vào đó là nụ cười khổ sáp bám lên khóe miệng. Hấn nắm chặt hai tay, khóe mắt cũng nhịn không được trở nên ươn ướt.

“Vô dụng thôi, hấn sẽ không quay về nữa! Hấn đã làm trái lời thề đối với ta, hấn đi cũng sẽ không trở về.”

Vương Kỳ Tư nghe vậy nhíu mày, nhưng hiện tại cũng chỉ có thể khuyên bảo Quân Mặc Ngôn: “Mặc Ngôn, sao người biết hấn đã ly khai? Có thể là hấn chỉ xuất môn làm chuyện gì đó thì sao?”

Nhẹ nhàng lắc đầu, Quân Mặc Ngôn bây giờ tựa như một con sư tử mình đầy thương tích. Không ai có thể tới gần, cũng không cho phép bất luận kẻ nào đến gần! Hấn cô độc đem chính mình vấp vào trong trái tim, cự tuyệt sự xoa dịu và vuốt ve của bất kỳ kẻ nào.

“Hấn nói hấn yêu ta a! Hấn nói hấn yêu ta! Người có biết ta đợi những lời này đã bao lâu không? Hấn nói trên thế gian này cũng không có ai biết được hấn yêu ta thế nhưng Mặc Hối lại nghe được, ta hảo vui vẻ, ta thực sự hảo vui vẻ. Để nghe được những lời này, ta tình nguyện đánh đổi bằng tất cả mọi thứ, nhưng vì cái gì hấn lại ly khai? Vì cái gì?” Hai bàn tay thống khổ vịn phần nắm chặt lấy bị tử(chấn), đôi mắt đỏ lên như một con sư tử đang rít gào.

Vương Kỳ Tư biết Mặc Tâm là thủ hạ của Quân Mặc Ngôn, cho nên cũng để nàng lưu lại. Nhưng lúc này hấn lại muốn nàng ly khai. Sự yếu đuối của chủ tử, cũng không phải là điều nàng nên thấy!

“Mặc Tâm, người lui xuống trước đi.”

Mặc Tâm chần chờ một chút, rồi sau đó chậm rãi gật đầu rời đi.

Nghe được tiếng đóng cửa, Vương Kỳ Tư mới thở dài: “Mặc Ngôn, ta thật cao hứng vì người được đáp lại tình cảm của mình. Ta đã từng nghĩ đó chỉ là hy vọng xa vời của người. Thế nhưng, sao người không nghĩ tới, có thể tiên sinh của người cho rằng chính hấn không xứng với người a? Ta biết những năm này tiên sinh của người vẫn luôn nỗ lực mà không cần hồi báo. Hơn nữa niên linh(tuổi tác) chênh lệch, có lẽ hấn cho rằng người không nên tốn thời gian vì hấn. Cho nên hấn ly khai.”

Thân thể Quân Mặc Ngôn chấn động, ngơ ngác quay đầu lại nhìn chằm chằm Vương Kỳ Tư. Trong đôi mắt đang nheo lại chứa không biết bao nhiêu đau đớn.

“Không phải là như vậy, hấn sẽ không vì loại lý do này mà ly khai ta, hấn yêu ta hấn yêu ta a! Người sẽ không hiểu, sẽ không thể hiểu! Ta sẽ không thể tìm được hấn ở nơi chân trời góc biển nào, ta nhất định phải cô đơn cả đời!”

“Mặc Ngôn, sao người có thể nghĩ như vậy?!” Vương Kỳ Tư chưa bao giờ biết Quân Mặc Ngôn cũng sẽ có lúc tiêu cực như thế.

“Người biết cái gì?! Người biết cái gì, người không biết, người không hiểu.....”

“Lẽ nào thế lực Thanh Phong các là giả sao? Lẽ nào tai mắt của Quân gia là để bài trí sao? Chân trời góc biển, tìm một người là rất khó, nhưng đối với người. Thực sự rất khó sao?”

Lắc đầu tuyệt vọng, Quân Mặc Ngôn nhớ tới lần đầu tiên tiên sinh nhìn thấy Vương Kỳ Tư và đáp ứng nói ra sự tồn tại của y. Mà hiện tại, hấn cũng cần một người có thể lắng nghe hấn nói. Cho nên.....

“Kì Tư.....”

“Cái gì?”

“Tiên sinh của ta, ái nhân của ta, người quan trọng nhất của ta, hần cũng không phải là một con người! Hần là một quỷ hồn! Là một quỷ hồn mà trên thế gian này chỉ có ta có thể nhìn thấy, ta có nhiều người tới bao nhiêu cũng có ích gì? Ta có thể lực lớn đến bao nhiêu lại có ích gì? Bọn họ có thể tìm hần về giúp ta sao? Có thể sao?!”

Vương Kì Tư ngồi yên ở nơi nào, không thể nhúc nhích. Liếm liếm đôi môi khô khốc, giọng nói mang theo sự nghi hoặc nồng đậm: “Mặc Ngôn, người đang nói giỡn sao? Tiên sinh của ngươi, ái nhân mà ngươi luôn miệng nói là một quỷ hồn?”

Nặng nề gập đầu, hần giống như nhớ lại cuộc sống ngọt ngào trước kia. Sự đau đớn trong mắt cũng thoáng giảm bớt: “Hần tới năm ta sáu tuổi, nói là mẫu thân phải hần tới chiếu cố ta. Chúng ta ước định không nói ra sự tồn tại của hần. Mà hần sẽ đem tất cả những gì hần biết dạy cho ta, cho tới tận ngày chúng ta ly biệt. Trước kia, bởi vì hần nghe được cái tên Mộ Dung Chân rồi chìm vào hồi ức, cho nên hần đã thề, hần sẽ không im lặng ly khai ta. Trưởng thành, ta tự nhiên minh bạch hần không phải là do mẫu thân phải tới. Nhưng như thế thì đã sao? Hần là người quan trọng nhất của ta, hần đem tất cả của hần đều dạy cho ta, mà ta cũng không thể mang lại cho hần bất kỳ thứ gì. Trên đường trở về Ân Châu, hần còn rất vui vẻ nói cười với ta, thế nhưng.....”

Vương Kì Tư cũng không biết nên làm thế nào. Thiên hạ to lớn, lại có mấy người có thể nhìn thấy quỷ hồn?

“Ta chưa bao giờ cảm nhận được sự tồn tại của tiên sinh, lẽ nào bởi vì hần là quỷ hồn, cho nên bấy lâu nay hần vẫn ở bên cạnh ngươi sao?”

“Đúng vậy. Mấy ngày nay chuyện hần thích làm nhất chính là nằm trên chiếc giường gần cửa sổ nhìn xem phong cảnh bên ngoài. Trước kia, ta vì muốn lưu lại tư thái của hần, mà vẽ một bức lại một bức. Thế nhưng này có ích gì? Hần vẫn li khai, Kì Tư, người nói cho ta biết, tại sao hần nói yêu ta xong lại vẫn lựa chọn ly khai? Ta sẽ không để ý chuyện hần không có cơ thể, ta cũng không quan tâm chuyện chúng ta không thể chạm vào nhau, ta chỉ muốn hần ở lại bên cạnh ta là tốt rồi, không hơn, ta đã không có mẫu thân lẽ nào cũng không thể có được tình yêu của chính mình sao?!” Phẫn hận la mắng vì không được đáp lại.

Hần mệt mỏi buông lỏng toàn thân, đã mười năm! Bọn họ ở bên nhau đã tròn mười năm! Ký ức về mười năm qua không ngừng hiện ra trước mắt Quân Mặc Ngôn.

Chán ghét tiếng ong ong của côn trùng, thích nghe tiếng mưa rơi, thích ăn tiểu hoành thánh, sợ nhất là chính mình không biết tự chiếu cố, đối với tiểu hài tử vẫn luôn khinh thường, mỉm cười mỉa nhẹ nhìn chính mình, xoa đầu chính mình, ôm lấy chính mình nhẹ giọng an ủi.

“Mặc Ngôn.” Chuyện tới nước này, Vương Kì Tư cũng không biết nên an ủi thế nào người rõ ràng được yêu nhưng lại không thể yêu này!

“Còn nhớ thuốc đuổi côn trùng không? Đó chính là vì tiên sinh rất ghét tiếng côn trùng vo ve bên tai. Hần nói hần không ngủ, cho dù tới buổi tối cũng là tùy ý phiêu đảng, cho nên ta mới hỏi người thuốc đuổi côn trùng. Khi đi du thuyền, hần thích chơi đùa trong nước, biết rõ không chạm vào được, nhưng hần vẫn thích vươn tay bắt cá, Thế nhưng khi nhìn thấy đàn cá bơi xuyên qua bàn tay hần, hần sẽ lặng yên, sẽ khó chịu! Kì Tư! Ta rất thương hần! Ta thương hần, yêu hần đến phát điên, ta thực sự rất khó tưởng tượng những ngày không có hần ta sẽ sống như thế nào!”

“Có thể quên đi sao?” Tuy rằng biết đáp án, nhưng Vương Kì Tư vẫn muốn thử xem.

“Ta bắt chước tất cả của hần, nụ cười của hần, khí chất của hần, những gì hần thích ta cũng thích, những gì hần chán ghét ta cũng chán ghét, ta thương mỗi lần hần nhũ mày, mỗi lần bĩu môi, một một nụ cười, mỗi lần khóc than, tất cả những gì của hần, liên quan tới hần ta đều nhớ kỹ, người muốn ta phải làm sao? Đời này, trái tim ta không chứa được người thứ hai.”

Vương Kì Tư hiển nhiên thấy được sự bi thương dày đặc hầu như vô pháp che dấu tên mặt Quân Mặc Ngôn đã trở nên càng trở nên rõ ràng khi nụ cười nhạt bên khóe môi hần giương lên.

Vương Kỳ Tư biết, đời này, Quân Mặc Ngôn đã thực sự đã dần quá sâu. Quân Mặc Ngôn có lẽ cũng minh bạch sự thật này. Trên thế gian, ngoại trừ tiên sinh của hắn, cũng không còn ai có thể tiến vào trái tim hắn.

“Hắn có từng nói cho người tên của hắn chưa?”

Nụ cười nhạt nhẽo không thể duy trì được nữa, sự bí ai tột độ tập kích toàn thân Quân Mặc Ngôn.

“Hắn đã hứa sẽ nói cho ta biết trước khi rời đi hoặc khi ta có tiên sinh mới thể nhưng hắn không làm được! Không có! Hắn cứ như thế vô thanh vô tức ly khai, ta thậm chí không biết tên của hắn! Không biết tên của hắn!”

Đêm hôm đó là đêm mà Vương Kỳ Tư vĩnh viễn không thể quên. Tại đêm này, hắn thấy được bằng hữu kiên cường nhất của hắn chậm rãi chậm rãi để mặc những giọt nước mắt dung hợp giữa sự tuyệt vọng và tỉnh mạch, lướt qua khuôn mặt.

Mà những giọt nước mắt này lại đỏ tươi tựa như máu từ trong trái tim.....

44. Chương 43

Mười năm sau, trong một tiểu lương đình(chòi nghỉ mát) các Ân Châu thành chưa đến trăm mét, sinh ý của quán trà nhỏ nhỏ lại phá lệ náo nhiệt.

Đó là quán trà của một đôi phụ tử, phụ thân hai bên tóc mai đã bạc, nhi tử cước bộ có chút không linh hoạt, nhưng bưng trà rót nước cũng rất bình ổn.

Một ngày này, Viên Thủ Dương nhìn quán trà nhỏ đông đúc khách nhân của mình, trong lòng phi thường vui vẻ.

Lau đi mồ hôi trên trán, một cơn gió xuân thổi qua, khiến hắn càng cảm thấy thư thái.

Lúc này một người mặc trang phục nho sinh dần dần xuất hiện trong tầm mắt hắn.

Người kia đứng trước quán trà, tựa hồ đang do dự có nên vào nghỉ ngơi một chút hay không. Viên Thủ Dương vừa nhìn qua liền biết người này cũng không đơn giản.

Ánh mắt người nọ vô cùng sáng sủa nhưng dường như cũng ẩn dấu chút cảm xúc gì đó bên trong, khóe môi hơi hơi cong lên của người nọ giống như bao hàm rất nhiều tình cảm phức tạp.

Chỉ là khuôn mặt kia lại bình thường đến mức nếu đi vào đám người cũng không thể tìm ra.

“Vị đại ca này cần nghỉ ngơi một chút sao?” Viên Thủ Dương lập tức giơ lên chiếc chân không linh hoạt của mình bước về phía trước hỏi.

Người nọ suy tư một lúc, nhẹ nhàng gật đầu: “Vây phiền phức tiểu ca.”

“Nói chi vậy!” Viên Thủ Dương lập tức dẫn y tới trước một chiếc bàn, chiếc bàn này vốn có người ngồi, nhưng chỉ có hai, vẫn còn hai chỗ trống.

“Khách quan, có thể để vị đại ca này ngồi chung không??”

Đôi huynh đệ dáng người khôi ngô ngồi ở bàn này cũng là người hào sảng, vung tay lên nói: “Ngồi đi!”

Người nọ gật gù đáp tạ, chỉ chốc lát sau Viên Thủ Dương liền bưng nước trà và một ít điểm tâm đưa lên.

“Khách quan chậm dùng.”

Đến khi Viên Thủ Dương ly khai, người nọ mới nâng chung trà lên nhẹ nhấp một ngụm. Kỳ thực, y không khát, cũng không mệt. Chỉ là cảm thấy có chút không dám vào Ân Châu thành.

Cận hương tâm khiếp(gần về tới quê hương lòng lại run sợ) có lẽ chính là loại cảm giác này đi!

Bên tai đột nhiên truyền đến tiếng nói của hai gã nam tử ngồi cạnh.

“Đại ca, mấy năm nay ngươi đều lẫn lộn trong Ân Châu thành, đã sao rồi?”

“Này còn cần phải nói sao? Ta hiện tại đang làm việc tại một trạm dịch của Quân gia, mỗi tháng thu nhập đều rất khả quan. Bà nương(bà vợ) ở nhà cũng vô cùng cảm kích Quân gia gia chủ a! Nếu không có năm đó hãn thuê một kẻ tay có chút tàn tật như ta. Một nhà tứ khẩu chúng ta cũng không biết đi tới nơi đâu mà ăn không khí đây!”

“Này cũng đúng a. Quân gia lão gia thực sự là một người tốt a! Ân Châu thành bây giờ người người giàu có. Những cửa hàng trong tay Quân gia lão gia, giá cả bên trong đều rất hợp lý. Khiến dân chúng cũng cảm thấy thực thuận tiện a!”

“Đây là tất nhiên, ta thực sự bội phục Quân gia gia chủ a! Tuổi còn trẻ đã có thành tựu như thế.”

“Sao có thể nói như vậy? Trước kia hãn vốn không hề tiếng tăm, giống như đột nhiên xuất hiện. Nhưng sự ngoan độc của hãn trên thương trường còn nghe thấy ít sao?”

“Tiểu đệ! Ngươi đừng nói lung tung! Bất luận kẻ nào trên sinh ý cũng đều nham hiểm, nhưng Quân gia gia chủ chỉ là mạnh mẽ vang dội mà thôi. Ngươi thử xem xem! Ngay cả đương kim hoàng thượng đều vẫn ám chỉ muốn Quân Tam thiếu ở rể hoàng thất a!”

“Nói tới chuyện này, Quân Tam thiếu tựa hồ vẫn chưa thành thân a! Hãn năm nay đều đã hai mươi sáu. Ngay cả Tiểu thiếu gia trong Quân gia cũng đã thành thân còn có tử nữ(con cái) rồi. Hãn sao vậy.....”

“Loại chuyện này không phải chúng ta có thể hỏi đến. Bất quá có lời đồn đại, nói rằng Quân Tam thiếu đã vô cùng yêu thương một người, đáng tiếc mười năm trước người này đi không từ già. Quân Tam thiếu kiên quyết muốn chờ ái nhân trở về, quyết không nhị tâm!”

“Quân Tam thiếu không hổ là Quân Tam thiếu a! Tính tình ôn nhu nho nhã, ngay cả ở phương diện này đều si tâm(cuồng dại) như thế.”

“Cho nên mới chưa bao giờ thấy Quân Tam thiếu lưu luyến thanh lâu a! Có thể thấy được tình cảm của hãn có bao nhiêu chân thành.”

“Đúng vậy! Đúng vậy!”

Hai nam tử kia còn đang tiếp tục trò chuyện, nhưng tâm tình của người ngồi cùng bọn họ cũng đã không bình tĩnh như vừa rồi.

Bàn tay nắm chén trà nhẹ nhàng run lên. Hơi hơi thở dài.

“Tiểu nhị, tính tiền đi!” Buông xuống bạc vụn người nọ xoay người ly khai, tiến về phía Ân Châu thành.

“Khách quan, ngài đưa quá nhiều!” Viên Thủ Dương tay cầm bạc kêu to.

“Không cần, cho các người thôi!”

Viên Thủ Dương cuối cùng chỉ có thể nhìn bóng lưng vị khách nhân kia tiêu thất, Chính Viên Thủ Dương cũng cảm thấy kỳ quái. Chính mình gặp nhiều khách nhân như thế, vì sao lại ấn tượng sâu nhất về người này. Cho tới tận trước khi Viên Thủ Dương chết, hãn vẫn còn nghĩ vị khách nhân kia bây giờ đã ra sao.

Giao xong thuế quan, y đi trên đường cái tấp nập.

Dọc theo đường đi, bảng hiệu trên những cửa hàng hai bên đường, hầu như đều khắc một chữ Quân nho nhỏ.

Y mỉm cười, “Hãn đã vô cùng thành công, tựa hồ còn lợi hai hơn cả ta năm đó. Quả nhiên là Trường Giang sóng sau dồn sóng trước a!”

Y vòng vo bảy tám lần, đi tới nơi vạn phần quen thuộc rồi lại khiến y không dám bước vào – Quân gia! Ngày hôm nay, đại môn Quân gia đang mở rộng, là vì chiêu mộ nhân thủ.

Quân gia chiêu mộ nhân thủ vốn không sợ không có người tới, Quân gia đối đãi nô tỳ luôn rất tốt, không hề làm bẩn sự trong trắng của các nàng. Nô tỳ ở trong này làm việc một thời gian dài sau có thể tự lựa chọn ly khai hay lưu lại.

Vì thế rất nhiều gia đình nghèo đưa hài tử tới đây.

Tại Ân Châu thành, Quân gia chính là bảo đảm!

Chần chờ một chút, y vẫn bước tới: “Lão quản gia, có thu nhận đầy tớ không?”

Đã qua mười năm lão quản gia của Quân gia, thân thể vẫn kiên cường như trước, chỉ là hai bên tóc mai càng thêm bạc trắng.

Hắn mang nụ cười hiền lành nhìn về phía người tới. Tựa hồ, những người trưởng thành thường dễ thăng thân hơn, cho nên hắn cũng không muốn làm khó vị tiểu ca này.

“Tiểu ca, thân thể người tựa hồ cũng không khỏe mạnh lắm a!”

Người nọ sững sốt một chút, rồi sau đó liền cười khổ.

“Đúng vậy! Nếu không phải vì đã nằm mười năm trên giường. Thân thể của ta cũng sẽ không kém thành như vậy.”

Lão quản gia vừa nghe, nha! Hài tử này thực đáng thương. Cư nhiên sinh bệnh nặng như thế! Nơi mềm mại trong ngực lão quản gia lập tức bị y chạm vào.

“Tiểu ca, vào đi! Lão quản gia ta sẽ chiêu ứng(quan tâm, giúp đỡ) người.”

Người nọ mừng rỡ khom người một cái: “Vây phiền ngài.”

“Nói chi vậy! Tôn tử của ta cũng lớn bằng người a! Như vậy đi! Trước tiên người tới hậu viện bỏ củi, thế nào?”

“Mọi việc lão quản gia ngài cứ an bài là được.”

Rồi sau đó, lão quản gia mang y tiến vào hậu viện Quân gia, trong tiểu viện kia, chỉ có một ngôi nhà tranh nhỏ.

“Người vãn đồn củi ở đây đã sinh bệnh qua đời. Người yên tâm, cũng không cần bỏ củi nhiều lắm, ta sẽ nói người khác chiêu cổ người. Người chỉ cần cung cấp đủ củi lửa cho bên gia chủ là được rồi.”

“Cảm tạ lão quản gia chiêu cổ. Tư Quân không có gì để hồi báo, xin ngài nhận Tư Quân một lay.” Nam tử tên Tư Quân quỳ gối xuống mặt đất, dập đầu thật mạnh.

“Ai nha~ người làm gì a! Lão quản gia ta cũng là nhìn người dung mạo thanh tú, thân thể lại yếu kém mà nổi lên lòng thương hại thôi. Không cần như vậy.” Lão quản gia vội vã nâng Tư Quân dậy.

“Được rồi, người an tâm ở lại đi. Tiền công mỗi tháng.....”

“Lão quản gia, Tư Quân lẻ loi một mình, không có thân hữu(người nhà & bằng hữu). Cho nên, thỉnh lão quản gia không cần trả tiền công cho Tư Quân, chỉ cần lão quản gia để Tư Quân chết già ở nơi này là được.”

“Như vậy đi! Tiền công là phải đưa, không thể không, người thường ngày nếu có sự tình gì thì làm sao bây giờ? Đợi lát nữa ta nói với bọn họ người là hài tử ở quê ta, để bọn họ chiêu cổ người sống ở đây tới cuối đời!” Lão quản gia cũng là một mảnh hảo tâm.

Tư Quân lần thứ hai bái tạ: “Đại ân đại đức của lão quản gia, Tư Quân không có gì hồi báo. Nguyên hầu hạ dưới gối(ý nói hầu hạ như mình là con cháu của lão quản gia), thỉnh lão quản gia đừng nên chối từ!”

Lão quản gia sờ sờ chòm râu bạc, cười đến mắt cũng không thấy.

Một hài tử hiểu lễ phép như thế, làm tôn tử của hắn, thực sự là có lời cho hắn a!

“Hảo! Hảo! Hảo! Từ hôm nay người coi như tôn tử của ta! Yên tâm sống ở nơi này đi! Sau này có cơ hội, nói với thiếu gia một tiếng, điều người tới thư phòng.”

“Tư Quân trước cảm tạ gia gia ngài chiếu cố!” Tư Quân khom lưng cảm tạ, che dấu sự cảm kích và tưởng niệm điên cuồng trong đáy mắt.

45. Chương 44

Quân Mặc Ngôn đi tới tiểu viện trước kia, nhìn khung cảnh quen thuộc, hắn mới có thể lộ ra nụ cười chân thật nhất.

Đã mười năm! Tròn mười năm!

Sự tưởng niệm của hắn đối với tiên sinh chỉ tăng mà không giảm, không lâu trước kia hắn cũng cho rằng chính mình sẽ quên. Thế nhưng không! Hắn không quên được! Không quên được tiếng Tam Nhi kia. Hắn không quên được nụ cười và dung nhan mỹ lệ động lòng người kia.

Hắn không quên được.

Tại năm hắn hai mươi hai tuổi, Quân Thiệu Thiên mắc bệnh qua đời. Tại ngày thứ ba sau khi lễ tang kết thúc. Quân Mặc Tường hoàn toàn tiêu thất khỏi thế giới này!

Ngay trước mặt Mộ Vân Phi cùng Quân Mặc Đồng, hắn rút ra thanh kiếm đâm máu, mang theo nụ cười Tu la. Một thân bạch y trên người đã sớm nhuộm màu đỏ sẫm.

Nhưng hắn không thềm để ý, hắn mỉm cười: “Mộ Vân phu nhân. Từ hôm nay trở đi, người liền ở lại trong viện tử của người đừng bước ra ngoài! Bên ngoài không an toàn, vẫn nên ở trong nhà thì tốt hơn. Ai mà biết được vừa ra khỏi cửa có thể rước họa sát thân hay không a?”

Đã sớm sợ tới mức không thể suy nghĩ bất cứ điều gì, Mộ Vân Phi chỉ có thể liên tục gật đầu như đả tặc. Nàng đã mất đi một nhi tử, nàng không muốn nhi tử thứ hai cũng lại mất đi!

Quân Mặc Đồng bị thủ đoạn của Quân Mặc Ngôn hù dọa tới mức không dám nhệ tâm (có ý đồ gì khác), dưới sự khống chế của Quân Mặc Ngôn, hắn sống cũng thoải mái. Chỉ là không thể bước ra Ấn Châu thành nửa bước.

Quân Mặc Ngôn đi dạo trong tiểu viện, xoa cây ngô đồng đã dôi theo hắn lớn lên, nhìn xem hồ sen, hoa cỏ cây cối.

Nơi đây bị hắn đổi tên thành Niệm Đồng viện – ý nghĩ của nó không cần nói cũng biết.

Những gian phòng trong viện tử mỗi ngày đều có người phụ trách quét tước, không lưu lại một chút bụi bặm nào, bởi vì Quân Mặc Ngôn hầu như mỗi đêm đều tới xem.

Đẩy ra đại môn thư phòng, án thư cũ kỹ vẫn nằm ở đó, chiếc giường vẫn ở bên cửa sổ nhưng người trong lòng cũng đã tiêu thất.

“Thập niên hoa cốt đông phong lệ, kỉ điểm loa hương tổ bích trần (nhìn cảnh nhớ người, cảm giác xưa không bằng nay). Đây không phải tình cảnh hiện tại của ta sao? Tiên sinh, người đã quên lời hứa của người. Vì sao, vì sao người lại yên lặng ly khai ta như vậy?” Ngồi ở bên hồ sen, Quân Mặc Ngôn ngẩn đầu ngơ ngác nhìn ánh trăng xa vời, thì thầm tự hỏi.

Câu hỏi này đã quanh quẩn tại trong đầu hắn mười năm, chưa từng biến mất.

Đã mười năm, hắn từ một thiếu niên biến thành một nam tử ổn trọng tuấn lãng! Hắn đã qua nhược quan chi lễ (lễ trưởng thành) từ lâu, cũng đã sớm nắm giữ toàn bộ Quân gia.

Hắn vốn định giết Mộ Vân Phi để tể bái mẫu thân, thế nhưng nhớ tới tiên sinh. Hắn cuối cùng vẫn quyết định giam giữ nàng, để nàng sống những ngày trước đây hắn từng sống.

Qua nhiều năm như thế, khi hần đã nắm giữa toàn bộ Quân gia, trong lòng cũng không cảm thấy mình đạt được thành tựu gì quá lớn. Chỉ có cảm giác mát mát thoang thoảng, tiên sinh không thấy được nghỉ thức khi hần trở thành gia chủ Quân gia.

Đã mười năm, tư tưởng của hần cũng đã thay đổi rất nhiều. Không có bất kỳ ai có thể trấn an, cải biến ý chí của hần, hần cũng không còn che dấu bản chất của chính mình, đem tất cả tinh lực dồn vào sinh ý.

Bất luận là Quân gia hay Thanh Phong các, hần đều quản lý vô cùng tốt. Chỉ là mấy năm gần đây, sự phụ vẫn chưa từng tới thăm hần, từ mười năm trước, sự phụ chỉ để lại một phong thư nói phải đi xa. Nhiều nhất là mười năm sau sẽ trở về.

Giờ đây, Vô Song đã xuất giá, Mặc Vũ cũng thành thân, Mặc Hối cùng Vương Kỳ Tư đi lại cùng nhau. Chỉ để lại hần một người cô đơn tồn tại trên thế gian này.

Nhẹ nhàng thở dài, Quân Mặc Ngôn chìm vào phần ký ức đã qua.

Một lúc lâu sau, mới chậm rãi đứng lên, chấp tay đi ra bên ngoài.

Không lâu sau khi hần rời đi, một thân ảnh khác cũng lặng lẽ đi tới nơi này, y mang theo nụ cười chua xót khổ sở, vươn tay chạm vào những thứ y từng muốn chạm tới nhưng không thể.

Sàng phôi(giường chiếu), cửa sổ, bàn trà, án thư, thư tịch.

Viện tử nhỏ nhỏ, có hương vị của Quân Mặc Ngôn. Y nằm xuống trên giường, ôn lại giấc mộng trước đây. Rồi sau đó nói với chính mình: “Sau này, chỉ cần như vậy là đủ.”

Trở lại sài phòng(kho củi), y ngồi lên trên gốc cây. Đại thụ đã sớm bị chặt đứt, chỉ còn lại phần gốc cây thô ráp vừa lớn vừa tròn. Y dùng ma đao(dao mài) và cứ tử(cửa) rỗng rã hai ngày, mới khiến nó nhẵn nhụi như gương. Thường ngày, y thích ngồi ở bên trên, uống nước trà, thưởng thức ánh trăng, tưởng niệm người gần trong gang tấc nhưng không thể gặp mặt kia.

“Vừa ngủ liền ngủ tròn mười năm, với ta mà nói lại chỉ có một năm. Thế thái thay đổi, cũng không thể quay lại những gì trước kia. Cũng may Quân gia không có biến động quá lớn.”

Tư Quân đột nhiên vươn tay xoa xoa da thịt trên thân thể, không khỏi nhếch miệng cười khổ vài tiếng.

“Thân thể vốn rắn chắc đã biến mất từ lâu, còn lại chính là cơ thể suy sụp yếu đuối này, gió Bắc vừa thổi liền sinh bệnh. Nhưng mà ta lại thích nhất mùa đông, này không phải là muốn chống đối ta sao! Cũng không biết trước kia tên đó có ý đồ gì, rõ ràng có được có thể khiến ta không yếu ớt như vậy lại cứ khẳng khẳng không dùng. Còn bày ra bộ dáng thần bí hề hề cũng không biết lại đang suy nghĩ cái chủ ý quỷ quái gì.”

Nhấp một ngụm nước trà, Tư Quân càng ngày càng thấy chính mình giống một lão nhân. Cũng chỉ có lão nhân mới lải nhải như thế, còn thích hoài niệm về cuộc sống trước kia.

“Hần hiện tại nhất định tốt, võ công đã luyện đến cao thâm, thân thể tất nhiên cũng sẽ khỏe mạnh. Không biết mũi tên trước kia có lưu lại di chứng gì không, bất quá có Vương Kỳ Tư, hần cũng sẽ không đáng ngại!”

Thấp giọng, y lẩm bẩm. Phảng phất như muốn nói hết những gì muốn nói trong đời này.

“Hôm nay mới là đầu xuân, nếu tới mùa hè nên thế nào a? Mấy con côn trùng đáng ghét kia ta cũng không có cách nào đuổi đi.” Nói xong quay lại nhìn thành quả một ngày đêm của mình – một đồng củi đã bổ xong.

“Trước đây để hần đồn củi là vì rèn luyện thân thể. Nhưng hôm nay ta đồn củi lại vì cái gì? Thân thể đã hư nhược đến mức này, bổ một khúc củi cũng phải nghỉ ngơi nửa ngày. Từ bình minh đến hoàng hôn, cũng may hần là người thích phao(ngâm mình) ôn tuyền, nếu không đồn củi này cũng không đủ a!”

Mỉm cười, y nhớ tới lão quản gia hảo tâm: “Lão quản gia thân thể không tệ. Ngay cả Quân Thiệu Thiên đều đã qua đời, hần lại vẫn công tác ở đây. Cũng đã già, là lúc nên hưởng phúc a. Không biết hần làm sao vậy, không để lão quản gia nghỉ ngơi. Quản gia mới hần là nên xuất hiện!”

Tư Quân lắc đầu, chậm rì rì đứng lên, trở về trong phòng: “Không cần quan tâm nữa, ta đã không có tư cách đi quản chuyện này. Ta chỉ là một sài phu(người đồn củi) mà thôi.”

Tư Quân không biết, ngay tại thời khắc y tiến vào phòng, thối tất nển, Mặc Hối đứng thẳng tắp trong bóng tối gần đó, trong mắt lộ ra tia sáng kinh hãi mà lại thâm trầm.

Hắn cũng không đem những gì hôm nay thấy được nghe được nói cho Quân Mặc Ngôn, mà chỉ ngằm len lén thêm chút được phần cường thân kiện thể vào thức ăn đưa tới cho Tư quân.

Cũng cảnh báo chủ quản hậu viện phải đối đãi tốt với Tư Quân, chủ quản hậu viện nhận thức Mặc Hối. Biết hắn là tâm phúc trước mặt Gia, tự nhiên hắn nói gì liền nghe nấy.

Cứ thế, Tư Quân liền ở lại Quân gia. Y bình thường quanh quẩn ngoài tiểu viện, khi rảnh rỗi mới đi vào ngồi một chút.

Y có thể tiến vào thuận lợi như vậy, hoàn toàn là do Quân Mặc Ngôn đã từng hạ lệnh cấm bắt luận kẻ nào đến gần Niệm Đông viện, mà thời gian y tiến vào viện tử lại vô cùng muộn. Thường xuyên sát kiên nhi quá(ý nói đi thoáng qua, chỉ một chút nữa là có thể gặp mặt) cùng Quân Mặc Ngôn mà không biết.

Một đoạn thời gian sau, y phát hiện thân thể dần dần trở nên có chút khí lực. Bất quá y vẫn nghĩ rằng do chính mình dồn củi rèn luyện ra. Mà không ngờ rằng có người thường xuyên theo dõi y.

Lão quản gia cũng thường tới thăm y, tâm sự chuyện nhà với y. Y kỳ thực cũng là người đã trải qua sóng gió, tự nhiên có thể tiếp chuyện cùng lão quản gia. Còn có thể đùa lão quản gia cười ha ha.

Bất tri bất giác, mùa xuân cũng đã qua. Khí trời dần dần nóng bức nói cho Tư Quân, mùa hè y ghét nhất sắp đến.

Lau những giọt mồ hôi tràn đầy trên trán, y chán chường ngồi xuống gốc cây, mệt mỏi phát phát tay.

“Còn cứ thế này, ta không thể không điên a. Thời tiết còn nóng lên, ta liền chịu không nổi nữa. Quả nhiên, ta vẫn thích mùa đông hơn!”

Lời này mới nói chưa tới hai ngày, lão quản gia liền mang hương liệu đuổi côn trùng tới. Dặn y tới tối đốt lên sẽ không có muỗi tới gần.

Tư Quân mừng rỡ không ngớt cho nên cũng không suy nghĩ nhiều, chỉ cảm tạ lão quản gia vài câu. Tuy rằng lúc sau nghĩ lại có chút không thích hợp, nhưng thân thể và đầu óc mới tỉnh lại cũng không thể suy luận nhanh chóng như thời còn đang sung sức. Cuối cùng cũng chỉ lắc đầu, đem tất cả đều coi như đó là sự yêu quý của lão quản gia.

Vì thế y cũng không nhìn thấy ánh mắt người nấp trong bóng tối hiện lên tiếu ý, rồi sau đó người nọ biến mất không thấy.

46. Chương 45

Vàng trắng non mờ ảo như khói xanh vô tư tỏa ra ánh sáng, nhẹ nhàng trút xuống, soi rọi toàn bộ hồ sen đều sáng như ban ngày.

Tư Quân đi tới hồ sen, ngồi ở bên thành đá vây quanh. Bên tai yên tĩnh không tiếng động, có lẽ lũ chim cũng đã chìm vào giấc ngủ!

Trên hồ sen lác đác những cánh hoa đào trắng trắng hồng hồng bập bênh trôi nổi, đó là vết tích của những cơn gió nhẹ thổi qua.

Quân Mặc Ngôn đã xuất môn, nghe người ta nói là muốn tới thành trấn khác tuần tra chi nhánh phía dưới. Trong vòng một năm, hắn nhất định sẽ đi kiểm tra, nhưng đi tới đâu là tùy vào tâm tình của hắn.

Tư Quân im lặng không nói lời nào, chỉ sờ ngón út bên tay phải, gương mặt mang theo một nụ cười nhàn nhạt thanh thản.

Mấy ngày nay, y vẫn kiềm nén sự tưởng niệm đến điên cuồng. Y mong có thể tới gần một chút, để thấy được bóng lưng của hân biết bao nhiêu, như thế y cũng đã thỏa mãn.

Cho tới tận bây giờ, y mới hiểu cái gì là gần trong gang tấc, mà lại như biển trời cách mặt!

“Thập niên sinh tử lưỡng mang mang.

Bất tư lượng,

Tự nan vong.

Vạn lí tương cách,

Vô xử thoại thê lương.

Túng sử tương phùng ứng bất thức,

Trần mẫn diện,

Lệ như thủy.

Dạ lai u mộng hốt hoàn hương.

Tiểu hiên song,

Chính tư cảnh.

Nan phán tương cố,

Duy hữu lệ thiên hành.

Liêu đắc niên niên đoạn tràng xử,

Minh nguyệt dạ,

Đoản tùng cương.

(Mười năm tử biệt sinh ly,

Dù không nghĩ đến dễ gì quên đây?

Nắm mờ tro tro lất lây,

Hoang sơ lạnh lẽo đã đầy xót xa.

Gặp nhau chắc có nhận ra,

Mặt hoen cát bụi tóc đà tuyết sương.

Đêm qua trong mộng hồi hương

Bên song lại thấy nàng đương chải đầu.

Lặng yên chỉ biết nhìn nhau,

Nghìn dòng lệ ứa bấy lâu nát lòng.

Trăng khuya bóng ngả đôi thông ...

-Đây là bài Giang thành tử của Tô Đông Pha-)

Tư Quân buông xuống mí mắt, che dấu tất cả tâm tư của mình. Y vươn tay hất lên một chút nước hồ trong suốt mát lạnh, nhìn đàn cá chép không biết nuôi tự bao giờ bơi quanh tay y.

Đột nhiên, một bóng đen bao phủ lấy toàn thân y. Bên tai truyền đến thanh âm mà y ngày tư đêm tưởng.

“Người là người phương nào?”

Trái tim đã khôi phục nhịp đập lập tức căng thẳng, cảm giác khẩn trương chưa bao giờ có khiến y cảm thấy luống cuống tay chân.

Tư Quân vội vàng đứng lên, quay người lại, cúi đầu thật thấp.

“Ta...tiểu nhân là ở hậu viện đồn củi, đi lung tung liên lạc tới đây. Thỉnh ngài nghìn vạn lần đừng nói cho lão gia!” Giả ngu! Chỉ có giả ngu! Y không hy vọng xa vời có thể cùng hắc tương nhận(nhận nhau), mà chỉ cần biết hắc sống tốt là đủ rồi.

Thanh âm nhẹ nhàng như có như không lại truyền đến: “Sài phu? Sài phu làm sao có thể tài hoa như người?”

Tròng mắt xoay chuyển một vòng, y lập tức nhớ tới thân phận mới của mình: “Ta...Tiểu nhân là tôn tử của lão quân gia.” Hai tiếng tiểu nhân thật sự không thể nào thuận miệng, y vẫn không thể quen với thân phận hạ nhân của mình a!

“Tôn tử của quân gia chỉ có một, liền sống tại đây, ở đây ra thêm một tôn tử?”

Có chút tức giận, Tư Quân nghĩ thầm: Người có thể dùng thông minh như thế được không? Ta cũng không phải mật thám!

“Là mới quen biết, lão quân gia thấy tiểu nhân thân thể bất hảo. Lại không thân thích, liền nhận tiểu nhân làm tôn tử, đáp ứng để tiểu nhân sống ở đây tới cuối đời.”

“Người ngẩng đầu lên nói.”

Chần chờ một chút, y không muốn nhìn thấy hắc. Sợ hai mắt của mình không che dấu được phần tình cảm quá mức nồng đậm say đắm kia.

“Tiểu nhân không dám.”

“Ta là gia chủ ở đây, ta cho người ngẩng đầu thì ngẩng đầu.”

Tư Quân giống như bị dọa sợ, vội vàng quỳ gối xuống mặt đất liên tục dập đầu: “Gia! Gia! Ngài tha tiểu nhân lần này đi! Tiểu nhân thực sự không phải cố ý đi tới nơi này. Tiểu nhân lập tức rời đi! Lập tức đi! Tiểu nhân không bao giờ tới đây nữa!”

Để cho ta đi! Để ta đi! Ta thề sau này sẽ không bao giờ bước vào đây. Để ta ở lại Quân phủ đi!

Không hề dự đoán được, thân thể y bị thứ lực lượng vô hình gì đó nâng lên. Cầm dưới bị Quân Mặc Ngôn giữ chặt. Quân Mặc Ngôn tỉ mỉ xem xét Tư Quân một hồi.

Trong mắt hiện lên một tia thất vọng và tự giễu.

“Cũng không phải là khuôn mặt phi thường khinh khủng gì, hà tất che che dấu dấu? Ta là Gia chủ ở đây, cũng không phải là đao phủ. Người vì sao phải sợ ta như thế?”

Sợ người? Ta vì sao lại sợ người? Người là hài tử mà ta đã ở bên tới khi trưởng thành, vì sao ta lại sợ người?

Tư Quân lắc đầu, nhẹ nhàng nói: “Gia, tiểu nhân không e sợ ngài. Chỉ là sợ làm phiền tới lão quân gia. Lão quân gia đối xử với tiểu nhân như tôn tử. Tiểu nhân từ nhỏ không có thân nhân, mặc dù từng sống ở bên một hài tử. Nhưng dù sao cũng là hài tử nhà người khác, tiểu nhân không dám lưu lại quá lâu. Mười năm trước, tiểu nhân sinh bệnh nặng, nằm trên giường tròn mười năm, nhờ có bằng hữu hảo tâm cứu trợ, tiểu nhân mới có thể sống sót. Nhưng tiểu nhân không có mặt mũi lại đi phiền phức vị bằng hữu kia, sợ đi đi ra ngoài tìm công tác. Lão quân gia thương hại tiểu nhân, để tiểu nhân làm sài phu. Tuy nói cự tuyệt lấy tiền công, nhưng lão quân gia vẫn đưa cho phân nửa. Còn đáp ứng để tiểu nhân sống ở đây tới cuối đời.”

Có lẽ nói tới chỗ thương tâm, vành mắt Tư Quân cũng đỏ.

Y ngủ mười năm, hài tử này vẫn sống trên thế gian này mười năm. Y mới vừa tỉnh dậy, hắc cũng đã thêm mười tuổi. Thật muốn biết hắc đã sống thế nào.

“Ta đã không nhà, thỉnh Gia gia cao đánh khê cho ta lại lại nơi này a!” Ta chỉ cầu người có thể sống tiếp ở nơi đây tới cuối đời, trộm nghe người khác nói về người, trộm nghe tin tức gần đây của người, cho dù là thú thê sinh tử. Ta cũng thỏa mãn.

Quân Mặc Ngôn chăm chú nhìn chăm chăm Tư Quân thật lâu.

Hôm nay hấn xuất môn không lâu sau, đột nhiên có một loại dự cảm. Tựa như dự cảm của mười năm trước. Khiến hấn tâm thần không yên. Cho nên liền hủy bỏ chuyến đi kiểm tra thuộc hạ, quay về Quân gia.

Trở lại Quân gia đã là đêm khuya, nhưng hấn cũng không cảm thấy mệt mỏi. Thuận theo cảm giác của chính mình, hấn đi tới tiểu viện. Vừa vào tiểu viện, liền thấy thân ảnh đó.

Một thân ảnh quen thuộc biết bao nhiêu?

Mười năm qua, hấn hàng đêm mơ về thân ảnh này. Mười năm qua, ngày ngày vẽ chính là thân ảnh này.

Hấn hầu như vô pháp khống chế nhịp tim của chính mình, hấn vội vàng đi tới phía sau y.

Còn chưa mở miệng hỏi người tới là người phương nào, liền nghe được y nhỏ giọng ngâm thơ.

Thân thể hấn không khỏi chấn động, là thanh âm của y! Là thanh âm của y a! Đã mười năm! Bọn họ ở chung mười năm! Lẽ nào hấn còn có thể không nhận ra thanh âm của y sao?

Hấn mở miệng, lại nghe thấy trong thanh âm của chính mình có mang một chút run rẩy nhẹ nhàng.

Thế nhưng hấn thất vọng rồi, người kia cũng không phải tiên sinh của hấn, gương mặt người này vô cùng bình thường, không tinh xảo mỹ lệ như tiên sinh, nụ cười không như gió xuân thổi qua giống tiên sinh.

Học vấn của y nhất định cũng không tệ lắm, nếu không sẽ không ăn nói bất phàm như vậy. Mà thứ thực sự khiến hấn cảm thấy đặc biệt, chính là đôi mắt của y. Cặp mắt kia rất đẹp, dù ở dưới ánh trăng chiếu xuống, con mắt của y cũng lóe ra tia sáng mỹ lệ.

Cho nên, hấn mới tiếp tục mở miệng.

“Tới đây đi!”

“Cái gì?” Tư Quân không hiểu hỏi, y lúc này đang nỗ lực kiềm nén chính mình. Để đôi mắt không lộ ra bất cứ tâm tình nào.

“Bên cạnh ta vừa lúc thiếu một thư đồng, người tới công tác bên cạnh ta đi! Với thân thể của người, có thể đón được bao nhiêu củi? Tới giúp ta mài mực, lấy sách cũng là vừa vặn.”

Y không tự chủ được nheo mắt lại, vô ý thức sờ sờ ngón út bên tay phải.

Mà cử động này cũng bị Quân Mặc Ngôn im lặng thu vào đáy mắt.

“Tiểu nhân chỉ là một sai phu, cũng không có nhiều học vấn. Gia vẫn là thỉnh người khác đi! Tiểu nhân sống ở chỗ này tốt lắm. Thực sự không có phúc khí làm thư đồng của Gia.”

Không thể đi! Không thể đi! Đi, sẽ không thể kiềm nén được nữa, y không thể mỗi giờ mỗi khắc đều áp lực chính mình. Y tình nguyện ở lại nơi này, ít nhất vào đêm khuya, y có thể tự do thổ lộ tiếng lòng.

Ổn định lại sự xoáy trộn cuộn cuộn trong lòng, Quân Mặc Ngôn đã quyết định muốn đem y giữ ở bên người. Mặc kệ y có phải là tiên sinh mà hấn đã bận tâm suốt mười năm hay không. Chỉ bằng sự tương tự về thân thể và thanh âm của y với tiên sinh cũng đã là lý do để hấn giữ y lại bên người.

“Nếu học vấn của người còn không tính cao, vậy thế gian này lại có mấy người học giả có thể coi là đại nho(nhà thông thái)? Được rồi, không cần nhiều lời nữa, từ ngày mai trở đi, tới thư phòng công tác a. Ta sẽ dẫn lão quân gia dẫn đường cho người. Nơi đây, nếu người muốn tới, sẽ đi cùng ta. Hiểu chưa?”

“Thế nhưng.....”

“Chẳng lẽ người muốn ly khai Quân gia? Còn có, sau này đừng tự xưng ‘tiểu nhân’ – mà nói thẳng ‘ta’. Hiểu chưa?”

Tư Quân lập tức ghen lời, sao y lại không biết Quân Mặc Ngôn cũng sẽ báo đạo như thế?

Thở dài, y biết chính mình không thể trốn tránh được nữa.

“Vâng, ta hiểu được.”

47. Chương 46

Trở lại sài phòng, y ngồi lên gốc cây, cười khổ không ngừng.

“Rốt cuộc là đang làm gì a! Ta rõ ràng chỉ muốn ở tại nơi này làm sài phu. Cho dù đồn củi khiến ta vô cùng mệt nhọc, nhưng ít nhất ta cũng có thể sống thư thả. Nhưng sau này tới thư phòng làm thư đồng, nếu ta nhất thời không cẩn thận lộ ra sơ hở thì nên làm thế nào?”

Chỉ bằng ánh mắt của Tam Nhi, ta tuyệt đối không tin hắn lại không nhìn ra một số chi tiết mà ta chưa phát giác. Bất quá có thể ở bên người hắn cũng tốt, ít nhất có thể đứng gần nhìn xem hắn, có thể chiếu cố hắn khởi cư (những sinh hoạt hằng ngày). Trải qua mười năm, năng lực xử lý của hắn đã tăng lên rất nhiều đi? Tất cả chuyện này đều do tử lão đầu kia! Xú lão đầu! Hừ! Nếu còn để ta thấy hắn, nhất định sẽ lột da hắn.”

Cầm giạn ngứa đầu uống hết nước trong chén, y lại thở dài có chút thương cảm.

“Ta tại thế gian kia đã sống hai mươi tư năm, đứng trên đỉnh cao của thương nghiệp, ta vẫn đều tự cao tự đại. Không có bất cứ việc gì có thể khiến ta chú ý, ngoài trừ sinh ý chỉ có sinh ý. Biệt thự rộng tuếch được dựng thành từ hàng tỉ gia sản kia, không thể coi là nhà, nhà của ta ngoại trừ cô nhi viện, cũng chỉ có nơi đây. Tính tới bây giờ, ta đã làm quý hôn hơn năm mươi năm, làm bạn bên Tam Nhi mười năm. Kết quả lại tựa hồ cái gì cũng không nhận được, quả nhiên là một cuộc buôn bán lỗ vốn a!”

Nói xong liền vươn vai thật mạnh, ngáp liên tục, y dụi mắt chuẩn bị đi vào giấc ngủ.

“Từ ngày mai sẽ tới thư phòng. Hừ! Thư đồng! Ta làm sài phu đều đã là chuyện vô cùng ngạc nhiên, nếu để Tiểu Hoa biết ta làm thư đồng của chính đồ đệ mình, ách, sẽ bị cười nhạo đi?”

Đóng cửa, tắt nến. Tư Quân nhắm mắt chìm vào giấc ngủ.

Tối nay, Quân Mặc Ngôn đột nhiên gặp được sư phụ đã biến mất mười năm của hắn.

“Sư phụ, mười năm không gặp. Ngài vẫn tốt chứ?” Rót một chén trà Vân Vụ thượng đẳng đặt lên trên bàn, Quân Mặc Ngôn lộ ra nụ cười có chút chân thành.

Lão giả đầm đìa vai, nhăn mày lại bắt đầu kể khổ: “Không tốt! Một chút cũng không tốt! Tên tiểu tử thối kia! Ta tốt xấu đã chiếu cố hắn lâu như vậy, tốn thời gian, tốn sức còn tốn tâm. Hắn thế nhưng, tính lại liền lập tức rời đi bỏ ta lại. Hừ! Vốn đã chuẩn bị đan dược cho hắn kiện thân (khỏe lên), hừ hừ! Bây giờ thì mặc kệ cho hắn thống khổ luôn!”

Quân Mặc Ngôn mang chút nghi hoặc nhìn về phía lão giả, trong trí nhớ sư phụ chưa từng có vẻ mặt như vậy. Có chút cảm khái, có chút tức giận, lại có chút yêu thương và thấu hiểu.

“Sư phụ gặp được đệ tử mới sao?”

Lão giả mới đem nước trà uống vào miệng liền lập tức phun ra, cũng may Quân Mặc Ngôn né nhanh, nếu không bộ y phục thượng đẳng của hắn liền bị làm bẩn.

“Tiểu tử, cơm có thể ăn bấy, nói lại không thể nói bấy. Hắn nếu là đệ tử của ta, ta liền đi tự sát! Ách.” Lão giả nhìn xung quanh kiểm tra một lần.

Tốt! Không ai! Nếu không chắc chắn sẽ bị hắn đánh cho một trận! Ô rốt cuộc ai lớn hơn ai a!

“Người đó là đồng môn sư đệ của ta, đương nhiên, ta cũng là thân ca ca của hắn! Ngộ tính (khả năng nhận thức) và bản lĩnh của hắn đều cao hơn ta. Chỉ là do hắn tính tình lãnh khốc, không muốn xử lý công vụ cho nên sư phó mới truyền chức vị các chủ cho ta! Hừ! Nếu phải không hắn sử dụng loại thủ đoạn, sao ta lại ngồi lên cái vị trí vừa khổ cực vừa nhàm chán này? Mỗi ngày đều phải bày ra dáng vẻ nghiêm túc, mệt đến sắp chết! Hắn thì tốt, chung quanh du ngoạn mặc kệ mọi chuyện, khiến ta tức giận đến nghiến răng!”

Lão giả nói tới chuyện cũ không nhịn được lại nghiến răng, tựa hồ đối với người vừa là đệ đệ vừa là đồng môn kia vô cùng cảm giận!

Quân Mặc Ngôn âm thầm nhướn mày, hần đương nhiên nhìn ra sư phụ vô cùng coi trọng bào đệ của mình, nếu không dựa vào tính tình của sư phụ, ngài sẽ không tiếp nhận vị trí các chủ.

Chỉ là, hần không rõ vì sao sư phụ lại nói chuyện này với hần. Sư phụ cũng là một lão hồ ly đã thành tinh từ lâu, sẽ không làm chuyện gì vô ích. Rốt cuộc lần này mục đích của sư phụ là gì....

Lão giả đem nước trà toàn bộ uống hết, không hề có ý định phẩm trà. Nếu để người yêu trà nhìn thấy, nhất định sẽ phi thường đau đớn a!

Hần buông chén trà, dùng đôi mắt tựa như hắc ám nhìn thẳng vào Quân Mặc Ngôn, nụ cười bí hiểm nơi khóe miệng dần dần khiến Quân Mặc Ngôn cảm thấy sợ hãi.

“Tiểu tử, ta cũng biết. Mười năm nay người căn bản sống như cái xác không hồn. Ái nhân của người bỏ đi, người lại phải si ngốc chờ đợi ở chỗ này. Ai, người cùng sư đệ ta giống nhau, đều là người si tình a. Tình nhân của hần vì hần mà chết, sư đệ ta liền liều lĩnh tự sát thân vong, cùng tình nhân tiến vào vòng luân hồi. Tình nguyện trải qua bách thế luân hồi để tìm lại ái nhân. Người cũng kém không nhiều lắm.”

Ái nhân....

Chủ đề này đã bị Quân gia coi như cấm kị, căn bản không ai dám bàn luận về ái nhân đã rời đi của Quân Mặc Ngôn. Cũng chỉ có Vương Kỳ Tư và lão giả mới dám vạch ra vết thương của hần như thế!

Buông xuống mí mắt, Quân Mặc Ngôn giúp sư phụ châm trà. Im lặng không nói.

Lão giả lắc đầu, “Tiểu tử, ta hỏi người, hần ly khai người mười năm, không hề tin tức. Người có từng hận không?”

Thân thể Quân Mặc Ngôn đột nhiên run lên, hé miệng, tiếng nói tinh tế như dòng nước ngưng tụ những cảm xúc không rõ: “Đã từng, Mặc Ngôn tất nhiên đã hận. Hận hần không giữ lời hứa, liền như vậy bỏ lại Mặc Ngôn. Nhưng, Mặc Ngôn càng hận chính mình vì sao không thể giữ hần lại, ngay tại khi Mặc Ngôn nghĩ rằng đã có hý vọng, Mặc Ngôn lại mất đi hần. Mặc Ngôn oán hần nhưng lại càng hận chính mình. Thế nhưng, sau này Mặc Ngôn phát hiện Mặc Ngôn cũng không thể hận. Trong đầu đều là thân ảnh của hần, nụ cười của hần, gương mặt lo âu của hần, sự phẫn nộ và nước mắt của hần. Mặc Ngôn hận hần, thế nhưng không có hận lại làm sao có thể yêu? Cho nên Mặc Ngôn biết, Mặc Ngôn đã thương hần, yêu hần đến cực điểm!”

Lão giả giống như nghe được câu trả lời thỏa mãn, vỗ vỗ vai Quân Mặc Ngôn. Thần bí hề hề nói rằng: “Tiểu tử, nói cho người một bài thơ tự cổ truyền lại, nghe rõ!

Đông phong dạ phóng hoa thiên thụ,

Cánh xuy lạc, tinh như vũ.

Bảo mã điều xa hương mãn lộ.

Phụng tiêu thanh động,

Ngọc hồ quang chuyển,

Nhất dạ ngư long vũ.

Nga nhi tuyết liễu hoàng kim lữ,

Tiểu ngữ doanh doanh ám hương khứ.

Chúng lý tâm tha thiên bách độ,

Mạch nhiên hồi thủ,

Na nhân khước tại,

Đẳng hoả lan san xứ

(Đêm xuân gió thổi ngàn hoa nở,

Rừng như mưa, sao rực rỡ.

Ngựa quý, hương đưa, xe trạm trở.

Phụng tiêu uyển chuyển,

Ánh trăng lay động,

Suốt đêm rồng cá rợn.

Ngài tầm, liễu tuyết, tơ vàng rủ,

Phảng phất hương bay, cười nói rộ.

Giữa đám tìm người trăm ngàn độ,

Bỗng quay đầu lại,

Người ngay trước mắt,

Dưới lửa tàn đứng đó.

-Đây là bài Thanh Ngọc Ấn – Nguyên Tịch của Tân Khí Tật)

Quân mặc Ngôn nhả lại mây kiếm, neho lại đôi mắt hắc diệu thạch thâm trầm, ngón tay nhẹ nhàng sờ lên ngón út bên tay trái.

Hắn tất nhiên đã từng nghe qua bài thơ kia, lần đầu tiên là tiên sinh nói cho hắn. Nói là một trong ba cảnh giới nếu muốn thành đại nghiệp. Bài thơ này chính là cảnh giới thứ ba.

Hắn đã trải qua mười năm tang thương, tự nhiên minh bạch tiên sinh nói đại nghiệp khó thành là có ý gì.

Nhưng hôm nay sư phụ nói bài thơ này lại ám chỉ điều gì?

Bài thơ này tả về hình ảnh ngày hội mời bằng hữu ra ngoài du ngoạn, người đến người đi cũng không ai thân thuộc, mà người muốn chờ...

Mà người muốn chờ?!

Quân Mặc Ngôn bỗng nhiên ngẩng đầu, phát hiện sư phụ của hắn đang đứng cách hắn ba bước cười đến vô cùng vui vẻ, sư phụ còn nghịch ngợm nháy mắt mấy cái, sau đó liền dồn chân khí, bay khỏi thư phòng.

Trong không khí chỉ còn lại thanh âm độc hữu của sư phụ: “Hảo hảo ngấm lại những gì ta nói a! Thứ đơn giản như thế cũng không hiểu, ta sẽ cười phá bụng mất!”

Đuổi theo hai bước, Quân Mặc Ngôn liền dừng lại. Hắn tự biết không lợi hại bằng sư phụ, nếu sư phụ muốn đi, chính mình tất nhiên không thể đuổi kịp.

Thế nhưng những lời nói của sư phụ giống như ánh đèn le lói trong bóng đêm! Nói cho hắn, kỳ thực hy vọng vẫn còn, vấn đề chỉ là hắn phải tự mình tìm đến.

Điều này đối với một người trái tim đã chết mười năm mà nói quả thực chính là một sự kinh hỉ đầy mê hoặc. Hắn sao có thể không kích động?

“Giữa đám tìm người trăm ngàn độ, bỗng quay đầu lại, người ngay trước mắt, dưới lửa tàn đứng đó. Đây không phải là nói tiên sinh đang ở ngay bên cạnh ta?” Miễn cưỡng đè lại cảm xúc đang sôi trào, hắn cố gắng bình tĩnh suy ngẫm.

Hắn nghĩ lại những người ở bên người hắn mười năm nay. Từ một đầy tớ đến đoan công(làm ngân hạn), thậm chí cả nha hoàn và tỳ nữ cũng suy xét qua, nhưng tựa hồ không có người nào tương tự.

Đột nhiên, hắn nhớ tới sãi phu mà tối nay hắn đã gặp. Thân thể tương tự, tiếng nói tương tự. Thế nhưng...”

Quân Mặc Ngôn lắc đầu: “Hắn là không phải, tiên sinh nhìn thấy chính mình vì sao không tương nhận? Huống chi sãi phu kia còn quỳ xuống trước mặt chính mình, nếu là tiên sinh. Chẳng phải sẽ chọc chọc cái trán ta mà ta không quy củ sao?”

“Không phải, cũng không phải hắn vậy rồi cuộc là ai?”

Mang theo sự nghi vấn nồng đậm, Quân Mặc Ngôn cũng đã về tới gian phòng, chậm rãi tắt nến, chuẩn bị đi ngủ, dự định ngày mai suy nghĩ tiếp. Nguyên nhân không phải do hần, mà là thời gian đã quá muộn, hần cũng không muốn Mặc Tâm chạy tới lỗi nhai.

48. Chương 47

Sáng sớm hôm sau, lão quản gia vui tươi hơn hử đi tới sài phòng, xem ra là đã nghe được tin tức.

“Gia gia, mau ngồi.” Tư Quân lấy ra một chiếc ghế nhỏ đặt ở bên cạnh gốc cây.

Lão quản gia cũng thích ngồi trên gốc cây, cho nên mỗi lần đến hần đều thích ngồi ở đó nói chuyện cùng Tư Quân.

“Từ ngày hôm nay, ngươi đi tới thư phòng của Gia làm việc. Ta cũng biết tính tình ngươi nội hướng, cũng không thích nhiều lời. Ở đó Gia sẽ chiều cố ngươi, ta đã nói với Gia ngươi là tôn tử của ta. Yên tâm đi, chỉ cần không làm sai chuyện, Gia đối xử với hạ nhân vẫn luôn tốt.”

Tư Quân nhướn mày. Tốt? Tốt tới mức có thể để y quỳ xuống dập đầu?

Bất quá chuyện này chỉ có thể âm thầm oán giận trong lòng, ngoài miệng cũng không thể nói.

“Tư Quân minh bạch.”

“Minh bạch là tốt rồi, đi thôi! Chính lý một chút y phục rồi đi cùng ta! Ta sẽ dẫn ngươi đi làm quen hoàn cảnh xung quanh.”

“Vâng.”

Chỉ chốc lát sau, Tư Quân đã cầm một bọc nhỏ đi ra, y tới nơi này chỉ gần một quý, đối với y phục cũng không quá quan tâm, đến bây giờ vẫn chỉ bắt có hai ba chiếc khăn y(áo mỏng) mà thôi. Y cũng mang theo một bộ trà bôi nhỏ, đây là ba tháng tiền lương của y, tất nhiên là phải mang theo.

Sau đó, Tư Quân đi theo lão quản gia ly khai sài phòng mà y vẫn có chút lưu luyến này. Đi qua cầu nhỏ, ngang qua hồ nước, vòng quanh giả sơn(núi giả).

Cảnh sắc dọc theo đường đi y đều vụn phần quen thuộc, thế nhưng chuyện tới nước này ngoại trừ giả bộ xa lạ, y còn có thể làm gì?

“Gia, Tư Quân tới.”

Trong thư phòng, Quân Mặc Ngôn nghe vậy dừng lại động tác, đặt bút lông xuống, đối với người vừa mới khiến hần chú ý này, hần vẫn vô cùng hiếu kỳ. Dù sao y rất giống tiên sinh!

“Vào đi!” Lại nói tiếp, tên của y cũng là hôm nay nói chuyện với lão quản gia mới biết a!

Đại môn thư phòng được mở ra, một lão một tiểu, một cao một thấp thông thả, nhẹ nhàng bước vào.

“Gia, ta mang Tư Quân tới.” Lão quản gia để Tư Quân đặt đồ đạc ở phong dành cho hạ nhân, tẩy rửa sơ qua một lần mới tiến đến thư phòng.

Quân Mặc Ngôn thản nhiên nhìn Tư Quân đang im lặng cúi đầu, nụ cười nghiền ngẫm nơi khóe miệng hần lặng lẽ hiện lên: “Ngài lui xuống dưới đi! Ngài cũng lớn tuổi, đừng chuyện gì cũng quan tâm. Cần thận thân thể một chút.”

Lão quản gia cười đến vô cùng thỏa mãn: “Thân thể ta vẫn khỏe mạnh a, tự nhiên sẽ vì Quân gia phục vụ thêm vài năm, sau đó ta là muốn đi dưỡng lão!”

Quân Mặc Ngôn mỉm cười, phát phát tay để lão quản gia lui xuống. Lão quản gia bước ra ngoài xong cũng đóng cửa phòng. Lưu lại Tư Quân và Quân Mặc Ngôn hai người.

“Tư Quân?”

Thân thể Tư Quân run lên, thanh âm tỉnh tể nhẹ nhàng toát ra: “Vâng.”

“Sao vậy? Nghĩ ta là lão hổ ăn thịt người sao?” Quân Mặc Ngôn cũng không hiểu được sao người này lại không thích nhìn chính mình như vậy, lẽ nào dung mạo hắc thật sự dọa người như vậy sao? Hắc tựa hồ cũng không từng đánh chửi hạ nhân a?!

“Không có, tiểu...Tư Quân không dám.” Nhớ lại hắc không muốn chính mình tự xưng tiểu nhân, Tư Quân vội vàng sửa miệng.

“Quên đi, qua đây. Mài mực giúp ta.” Đã mười năm, Mặc Hối tốt xấu cũng đã có bầu bạn, còn Mặc Tâm vẫn chết sống không chịu đi tìm, dồn ép quá mức, nàng liền liều chết bức lại. Bất đắc dĩ hắc chỉ đành lưu lại Mặc Tâm.

Nhưng cho dù để nàng lưu lại, hắc vẫn cố ý vô tình sai nàng xuất môn một chút, để nàng không phải lúc nào cũng ở bên cạnh hắc, chỉ mong nàng ra ngoài có thể tìm được lang quân như ý.

“Vâng.” Tư Quân vội vàng lại gần Quân Mặc Ngôn, vén lên tay áo rộng thùng thình, tay phải bắt đầu mài mực.

Từ từ, chậm rãi.

Tư Quân lẳng lẳng nhìn bàn tay nắm nghiền của mình, giống như chính y không phải đang mài mực mà là đang mài đi trí nhớ. Những hồi ức trước đây đều như mực đen đang bị mài đi, dần dần loãng ra.

“Tư Quân, người biết chữ sao?” Có thể đọc ra bài thơ như vậy, tất nhiên sẽ biết chữ.

“A? Vâng, Tư Quân biết chữ.” Bị thanh âm của Quân Mặc Ngôn gọi về hồi phách, Tư Quân vội vã trả lời.

“Tốt lắm, cuốn sổ sách này xem giúp ta đi!”

Quân Mặc Ngôn tiện tay lấy ra một cuốn sổ sách đặt ở một bên.

Tư Quân chỉ chỉ chính mình, có chút không tin được: “Để ta xem?”

Đầu óc của Tam Nhi không bị hỏng chứ? Cư nhiên lại để một người mới gặp xem trưởng sách trọng yếu như thế?!

Quân Mặc Ngôn gật đầu khẳng định: “Đương nhiên, có chỗ nào không hiểu hỏi lại ta là được.”

Đối với sự cường ngạnh hiếm có của Quân Mặc Ngôn, Tư Quân hơi run rẩy khóe miệng. Đi tới một án thư nhỏ bên cạnh, mở ra sổ sách, chữ số quen thuộc ánh vào đáy mắt.

Nhìn không được mỉm cười, y chìm vào cảm giác đã lâu không xuất hiện. Không biết đã bao nhiêu năm, hắc chưa từng tự mình chạm vào những thứ liên quan tới sinh ý?

Quân Mặc Ngôn lặng lẽ liếc nhìn y, đem tất cả những biểu cảm của y thu vào trong mắt, im lặng không nói.

Cứ như vậy, thư phòng bỗng chốc trở nên yên tĩnh. Chỉ có thanh âm khi trưởng sách được lật qua lật lại phát ra.

Tư Quân mang theo nụ cười đạm nhiên thông dong phê duyệt cuốn trưởng sách mỏng trong tay.

Quả nhiên, y sinh ra để làm thương nhân a!

Trong không khí tự hồ lan tràn thoang thoảng mùi sách, sự tưởng niệm ở đáy mắt Tư Quân cũng dần dần biến thành an tâm.

Cuối cùng y vẫn lưu lại bên người Quân Mặc Ngôn, tuy rằng cự ly hơi gần một chút, nhưng chỉ cần y khắc chế tình tự của chính mình, cũng sẽ không còn vấn đề gì.

Tốt xấu gì Quân Mặc Ngôn cũng là người y đã ở bên từ nhỏ, những chuyện mà hắc suy nghĩ đa số y đều có thể đoán được. Hơn nữa y vốn là người mà không ai có thể nhìn rõ tâm tư. Ở lại bên người Quân Mặc Ngôn chắc chắn không có vấn đề, chỉ là y ngủ mười năm mới tỉnh lại, có chút lo lắng thân thể và đầu óc còn chưa hoàn toàn tỉnh táo. Mấy ngày nay y vẫn cảm thấy mê muội, không còn minh mẫn như những năm trước.

Ngừng lại bút lông trong tay, y ghé mắt nhìn sang, Quân Mặc Ngôn đang cúi đầu lật xem một cuốn trường sách khác. Khẽ thở dài, y lại nâng tinh thần tiếp tục kiểm tra những gì còn lại.

Cứ như thế, Tư Quân chính thức làm việc tại thư phòng. Trở thành hạ nhân được Quân Mặc Ngôn sủng ái nhất. Bất luận là hẩn xuất môn đàm sinh ý hay đi dùng cơm, ngay cả buổi tối tới Niệm Đông viện, hẩn vẫn đều mang theo Tư Quân.

Tất cả hạ nhân đều biết điều này, nhìn thấy Tư Quân cũng trở nên khách khí không ít. Bất quá cũng may Tư quân không phải hạng người cao ngạo ngang ngược. Đối với hạ nhân khác chỉ mang theo nụ cười nhàn nhạt thản nhiên gật đầu, có khi cũng trò chuyện vài câu.

Qua lại nhiều, hạ nhân cũng biết Tư Quân kì thật là một người có học vấn, thảo nào chủ tử lại thích y như vậy.

Tiếng tăm của Tư Quân ngay cả Quân Vô Song và Quân Mặc Vũ cũng từng nghe nói, Quân Mặc Vũ vốn lo lắng, ngầm phái người tìm hiểu lại lịch của y, nhưng kết quả lại không tìm được gì. Y giống như đột nhiên xuất hiện trên cõi đời này.

Phần tình báo đó đưa cho Quân Mặc Ngôn xem qua, nhưng hẩn chỉ nhàn nhạt phát phát tay, nói bọn họ đừng lo lắng về chuyện của Tư quân. Hẩn tự có dự định của mình.

Buông bút lông, Tư Quân lặng lẽ gấp một cái. Bởi vì cửa sổ thư phòng vẫn mở, hơn nữa bây giờ là mùa hè, cho nên những cơn gió mát ban đêm vẫn thổi vào từng đợt.

Nơi Tư Quân ngồi vừa vặn có thể nhìn cảnh sắc ngoài cửa sổ, những cơn gió mát lạnh thổi vào y tự nhiên cũng có thể hưởng thụ được.

“Mệt mỏi?”

Tư Quân nghe vậy quay đầu lại, liền thấy Quân Mặc Ngôn đang nhàn nhã nhấp một ngụm trà, trong ánh mắt không mang theo bất luận tâm tình gì.

“Có chút. Thân thể của ta từ sau khi bị bệnh vẫn không thể khỏi hẳn. Đại phu nói không thể để gió lạnh thổi qua, nhưng Tư Quân lại thích nhất đi hóng gió. Thường xuyên như vậy, tự nhiên bệnh căn không thể dứt. Bất quá cũng không có trở ngại gì. Đại phu chỉ yêu cầu ta bố trí thời gian hợp lý là được.”

Tại ngày thứ ba Quân Mặc Ngôn để Tư Quân làm thư đồng của chính mình, Vương Kỳ Tư tới tìm hẩn. Vừa vào cửa liền thấy Tư Quân, tò mò nhìn lại. Lập tức phát hiện y không chỉ gầy yếu vô cùng, mà thân thể còn không thể so sánh với người bình thường. Liền lập tức viết tờ giấy để y dựa theo mà uống thuốc và nghỉ ngơi.

“Cũng đã tối rồi, sớm đi ngủ đi!”

“Không được, Gia còn chưa ngủ. Tư Quân sao có thể ngủ. Từ xưa nào có chuyện hạ nhân còn ngủ sớm hơn cả chủ tử?”

Quân Mặc Ngôn còn muốn mở miệng giải thích vài câu. Cửa thư phòng lại bị người gõ vang.

“Tiến đến.”

“Vâng.” Trả lời là một thanh âm trầm ổn, người tới đẩy cửa thư phòng ra.

Đóng cửa che lại ánh trăng, dưới ánh sáng của ngọn đèn dầu, dung mạo người tới dần hiện ra. Chính là Đường An.

Đường An lúc này đã gần bốn mươi tuổi, khí chất ổn trọng dần dần hiện ra trên người hẩn. Hẩn đã không phải kẻ hèn nhát năm xưa!

Đường An sải bước tới trước án thư, mở miệng, lại vẫn không nói. Chỉ dùng khóe mắt liếc nhìn Tư Quân ngồi một bên.

Tư Quân âm thầm cười khở trong lòng, mười năm trước, y còn quang minh chính đại du đàng bên người Đường An, mười năm sau, với thân phận ngoại nhân y lại bị ghét bỏ.

Thôi! Thôi! Thôi! Đây tất cả đều là y tự tìm! Có thể ở lại bên người Mặc Ngôn cũng đã đủ.

Y hiểu rõ đứng dậy, hơi cúi người về phía Quân mặc Ngôn, “Tư Quân xin cáo lui trước.” Xoay người đang định ly khai.

Không ngờ, Quân Mặc Ngôn há miệng gọi lại y: “Dừng.”

Tư Quân và Đường An đều ngơ ngẩn, không hiểu ra sao nhìn chăm chăm Mặc Ngôn.

Kỳ thực Quân Mặc Ngôn cũng không biết tại sao chính mình gọi lại y, chỉ là nhìn thấy bóng lưng của y, luôn cảm thấy có chút hiu quạnh, bi ai. Lời nói thốt ra cũng chưa suy nghĩ nhiều.

Tư Quân nhìn ra đây tựa hồ là xung động nhất thời của Quân Mặc Ngôn, y nhắm mắt, âm thầm cười nhạo chính mình: Thực sự đã nghĩ hấn quan tâm chính mình sao? Ta chỉ là một kẻ hạ nhân thôi.

Lộ ra nụ cười thản nhiên ảm áp, đôi mắt sâu thẳm của y lóe ra tia sáng ôn nhu: “Tư quân có chút mệt mỏi, đại phu nói cần thường xuyên nghỉ ngơi. Tư Quân xin cáo lui. Mong Gia cũng sớm đi ngủ.” Nói xong, liền cũng không để ý đến Quân Mặc Ngôn vội vàng ly khai.

Nhìn đại môn từ từ đóng lại, Quân Mặc Ngôn không biết sao lại cảm thấy có chút phiền muộn.

Hắn lắc đầu, cho rằng hành vi không bình thường của chính mình là vì sinh ý gần đây không quá yên ổn.

“Nói đi, lại có chuyện gì?”

“Vâng, Gia. Gần nhất Hoàn Châu thành không hề yên bình, bốn phía đều có phản tặc, tuy rằng bị người của triều đình phái tới trấn áp, nhưng là khó tránh khỏi có cá lọt lưới. Cho nên...”

“Ta đã biết, tổn thất lần này không trách người. Tạm thời đóng cửa mấy cửa hàng bên Hoàn Châu thành, chờ thêm một đoạn thời gian rồi nói sau.”

“Vâng, Gia.”

Lại bàn bạc thêm một hồi, Quân Mặc Ngôn xoa xoa hai bên thái dương làm cho Đường An ly khai.

“Thuộc hạ xin cáo lui. Thịnh Gia sớm đi nghỉ ngơi.”

Đường An đẩy ra cửa thư phòng, lập tức nhìn thấy Tư Quân vốn đã rời đi lại vẫn đang đứng ở đó.

Mang chút kinh ngạc nhìn Tư Quân, Đường An không nghĩ y đang nghe trộm, bởi vì y đứng cách thư phòng những năm mươi bước, lại đang ngẩng đầu ngắm trăng a!

Nghe được tiếng vang, Tư Quân xoay người nhìn lại. Gật đầu cười, coi như chào hỏi.

“Tư Quân, phải không?”

“Chính là tại hạ.”

“Gia phiền người chiếu cố. Cần thận hầu hạ.”

“Tư quân minh bạch.” Nhìn thân ảnh rời đi của Đường An, Tư quân biết nhất định là sinh ý xảy ra chuyện.

Nhìn ánh đèn thư phòng vẫn sáng, Tư Quân ngồi xuống đình nhỏ cách thư phòng không xa. Trước đây, y vẫn nhìn Quân Mặc Ngôn đi vào giấc ngủ, hiện tại y cũng muốn nhìn hấn quay về phòng mới bằng lòng ly khai.

Trên khoảng không thoáng đãng, một ngôi sao băng lướt qua phía chân trời, lưu lại vệt sáng vừa ngắn vừa rực rỡ phía sau.

Một dự cảm bất thường lặng lẽ bao phủ toàn thân Tư Quân. Hình như có chuyện không may sắp xảy ra.

49. Chương 48

“Cái gì?! Người lập lại lần nữa?” Nụ cười trên mặt Quân Mặc Ngôn bị sự kinh ngạc và khó tin thay thế.

Hắn chăm chú nhìn Mặc Tâm, hắn không thể tin lời mà nàng vừa mới nói.

Tuy rằng Mặc Tâm biết chuyện này sẽ tạo thành sự đả kích rất lớn đối với Quân Mặc Ngôn, nhưng sự thật là như vậy, nàng làm sao có thể dấu diếm.”

“Vương Tuyết đã qua đời.” Thân thể vô lực ngã xuống, nặng nề ngồi phịch lên ghế. Về mặt Quân Mặc Ngôn mê man, bối rối, tựa như không biết nên làm thế nào.

Vương nương qua đời? Vương nương vẫn đối tốt với hắn qua đời?

Thế nhưng nàng năm nay mới hơn bốn mươi tuổi a! Sao có thể đã qua đời?

Người thay thế sự tồn tại của mẫu thân hắn, lại biến mất nhanh như sao băng đến vậy sao?

Quân Mặc Ngôn không thể tin được, cũng không muốn tin.

“Vương nương.” Hắn vụt đứng lên, loạng choạng bước đi vài bước.

Tư Quân đứng bên lập tức tiến đến đỡ lấy cánh tay hắn.

“Đi! Đi! Tới Xuân Phong viện!” Quân Mặc Ngôn tựa như đã tỉnh táo lại, nhún người bay ra ngoài.

Lưu lại Tư Quân không có võ công chỉ có thể chậm rãi đi qua đó. Thở dài cảm thán, y cũng bị tin tức này làm chấn động.

Nữ nhân ôn nhu như nước kia liền chết đi như thế sao? Quả nhiên, sinh mệnh con người là yếu đuối như vậy.

Chờ tới lúc Tư Quân đi tới bên ngoài Xuân Phong viện, liền nghe được tiếng khóc bi thương từ bên trong.

Tư Quân nhận ra thanh âm này, là thanh âm của Quân Vô Song.

Nha đầu trước kia giờ đã là mẫu thân của hai hài tử. Trọng phụ của nàng là người nàng mua về từ bốn năm trước, theo thời gian trôi qua, bọn họ từ từ nảy sinh tình cảm.

Nhưng nam phương(bên nam) luôn nghĩ chính mình không xứng với Vô Song, trải qua một hồi trắc trở sau mới từ tình nhân thành người nhà! Nam phương tự nhiên cũng ở rể Quân gia. Cho nên Quân Vô Song cũng không phải xuất giá sang nhà khác. Bây giờ khóc vang nhất cũng chỉ có nàng.

Tư Quân do dự một lúc rồi quyết định không nên vào, dù sao y chỉ là một hạ nhân. Nơi đó từ lâu đã không còn vị trí của y, không phải nói rằng vị trí của y cho tới bây giờ cũng chưa từng tồn tại.

Lễ tang của Vương Tuyết được tổ chức vô cùng lớn, thế nhân đều biết Quân gia gia chủ hiếu kính trắc thê(vợ thứ) của phụ thân như mẫu thân của, hôm nay Vương Tuyết qua đời. Quân gia gia chủ tất nhiên sẽ vô cùng đau đớn.

Lễ tang tổ chức ba ngày liên tục. Phồn tảo(ruộm rà) y như trước kia tổ chức tang sự cho Quân Thiệu Thiên. Chỉ là lần này, Quân Mặc Ngôn là thật sự đau lòng, thương tâm, âm thầm rơi lệ.

Người được hắn coi như mẫu thân liền qua đời như thế, tuy rằng là chết già, nhưng hắn vẫn không thể tin người phụ nhân(phụ nữ có chồng) luôn nở nụ cười hiền lành kia đã vĩnh viễn nhắm mắt lại, ngủ say trong đất bùn băng lãnh.

Quân Mặc Ngôn tựa lưng vào ghế ngồi, nhắm chặt mắt, nhíu mày, mẫn miệng, không nói một lời.

Hắn đang ở trong thư phòng, không cho bất luận kẻ nào tiến đến. Cho dù là Mặc Tâm. Nhưng hắn lại giữ lại Tư Quân.

Gần đây hắn thực sự mệt mỏi. Chuyện sinh ý, chuyện trong nhà đều đồng thời đả kích hắn, khiến hắn lần đầu tiên ném thử được tư vị mệt mỏi.

Đột nhiên, một đôi tay hơi lạnh vươn ra từ sau gáy Quân Mặc Ngôn, đặt lên thái dương của hắn. Lực đạo vừa phải nhẹ nhàng xoa ấn.

Quân Mặc Ngôn nao nao, rồi sau đó toàn thân tâm(thể xác và tinh thần) đều thả lỏng tùy ý người duy nhất ở đây thư giải phiền não giúp hắn.

Trái tim trầm tĩnh xuống, tất cả đều trở lại như trước kia.

Hắn là Quân mặc Ngôn, hắn là Quân gia gia chủ, hắn lại là Thanh Phong các các chủ, cho nên hắn không thể ngã xuống! Không thể!

Tư Quân chậm rãi nhuấn ấn huyết vị của Quân Mặc Ngôn, trong lòng âm thầm thương tiếc.

Hài tử đáng thương a! Bị đả kích lớn như vậy cũng không thể nói, không thể khóc cũng không thể tỏ thái độ.

Vì sự uy nghiêm của Quân gia gia chủ sao?

Nếu y còn giống như trước kia, có lẽ Quân Mặc Ngôn còn có người để trút hết nỗi lòng. Nhưng y không còn là y trước kia, thế nên Quân Mặc Ngôn phải một mình chịu đựng đau khổ sao?

Ngón tay xoa bóp như có như không, còn tâm tư cũng đã không biết bay tới nơi nào.

Cho đến tận khi bàn tay chính mình được một bàn tay lớn hơn, ấm hơn nắm lấy, mới giật mình tỉnh lại.

Cúi đầu nhìn xuống, nam nhân vốn lộ vẻ mệt mỏi đã khôi phục lại sự bình tĩnh thông dong trước đây, khoe miệng còn mang theo một nụ cười nhàn nhạt.

“Cảm tạ.”

Thu lại bàn tay chính mình, y không muốn khiến chính mình lưu luyến độ ấm của đối phương: “Đây là điều ta phải làm. Gia, thỉnh ngài về phòng nghỉ tạm đi!”

Bởi vì sự qua đời của Vương Tuyết, Quân Mặc Ngôn ra lệnh tất cả những cửa hàng của Quân gia đều phải treo màn trắng, còn những nơi như thanh lâu, đồ phường, thì ngừng kinh doanh bảy ngày để tôn kính đạo hiếu.

Cho nên gần đây những sổ sách mà Quân Mặc Ngôn phải xem càng ngày càng ít.

Quân Mặc Ngôn sững sốt, cười khẽ: “A! Từ bao giờ ngươi cũng trở nên giống Mặc Tâm thích quan tâm như thế?”

“Tư Quân không dám, Tư Quân chỉ là cho rằng Gia không cần tiếp tục thương tâm. Đời người chính là phải chết đi, có gì cần phải thương tâm? Chỉ bất quá là bởi vì một số tình cảm gần như trăm năm, mới có thể bị thống như vậy. Thân tình, ái tình, tình yêu tất cả những điều này đều đã được định trước. Người đã chết đi, người sống không nên vương mắc. Sau khi bị thương, người sống cũng sẽ không chết đi vì người đã khuất. Hắn sẽ vẫn sống trên thế gian này, cho nên thay vì đau buồn vì người đã khuất, không bằng nghĩ đến thực tế cuộc sống còn tốt hơn.”

Quân Mặc Ngôn mỉm cười, nghĩ thầm suy nghĩ của Tư Quân quả nhiên không giống người thường a!

“Người nhìn thấu sinh tử như thế, chẳng lẽ ngươi đã từng chết một lần?”

“Tất nhiên, Tư Quân đích xác...” Tư Quân lập tức im miệng vì nhớ tới thân phận của mình.

Vừa tức giận chính mình, vừa nghĩ chính mình mỗi khi đối mặt với Quân Mặc Ngôn tựa hồ chưa từng có ý định dấu diếm.

“Đích xác cái gì? Nói hết.”

“Không có gì, chỉ là nhìn thấy tử vong nhiều mà thôi. Nếu thực sự đã chết một lần, vậy Tư Quân bây giờ không phải đã biến thành quỷ sao? Nằm trên giường mười năm, cũng giống như đã từng chết đi, cho nên mới có chút cảm xúc.”

Tâm tình của Quân Mặc Ngôn lúc này còn chưa hoàn toàn bằng phẳng lại, cho nên những chi tiết mà ngày thường hẳn sẽ phát hiện, thì hôm nay lại không lưu ý nhiều.

“Người nói ta đi nghỉ ngơi, nhưng người cũng đâu từng nghỉ ngơi? Ở bên ta ba ngày chưa ngủ đi?”

Hơi hơi ngửa đầu, trên mặt mang theo nụ cười tựa tiểu phi tiểu, bên trong ôn nhu mang theo chút tà khí khiến trái tim Tư Quân giật thót!

“Chủ tử chưa ngủ, hạ nhân.....”

“Hạ nhân sao dám ngủ trước, phải không? Người a.”

Buông xuống mắt, Tư Quân hé miệng không nói.

Quân Mặc Ngôn lắc đầu, chỉ cửa sổ bên giường: “Đi ngủ một hồi đi!”

“Không, Tư Quân không...”

“Đừng nói không mệt mỏi, vành mắt thâm quầng của người ai cũng thấy được. Huống chi là ta? Ta cũng không muốn bị người khác đặt cho cái danh hiệu ngược đãi hạ nhân. Đi ngủ! Đây là mệnh lệnh!”

Hỏa diễm nho nhỏ lóe ra từ trong con ngươi, hít thở vài lần, Tư Quân mới bước từng bước đầy cảm giận bất bình chậm rãi đi tới bên giường.

Giống như chưa từ bỏ ý định, Tư Quân quay đầu lại, nhưng ánh vào mắt chính là vẻ mặt cường ngạnh của Quân Mặc Ngôn.

Bất đắc dĩ thở dài, y thận trọng nằm xuống. Vừa mới chạm vào chiếc giường lạnh lẽo, cơn buồn ngủ cuộn cuộn lập tức nảy lên trong đầu. Hầu như chỉ hô hấp mấy lần, Tư Quân liền chìm sâu vào giấc ngủ.

Cho đến tận khi cảm nhận được tiếng hít thở bình ổn của Tư Quân, Quân Mặc Ngôn mới đứng lên mở ra một ám các(cái giá ngàm) trên giá sách. Bên trong cũng không có thư tín bí mật gì, cũng không có vàng thỏi. Chỉ có những quyển trục đã dán lại.

Hắn lấy ra một quyển trục. Cẩn cẩn dục dục mở ra đặt tại án thư.

Dáng người quen thuộc lập tức ánh vào đáy mắt, người trong bức tranh nhắm mắt mang theo nụ cười an tường, nghiêng tai lắng nghe tiếng mưa ngoài cửa sổ.

Này không phải chính là bức tranh mỹ nhân thính vũ hàm thụ đồ của mười năm trước sao?

Mang theo tình yêu và sự tưởng niệm nồng đậm, một lúc lâu sau Quân Mặc Ngôn mới lưu luyến không rời mà hợp lại quyển trục thả vào ám cách.

Ngẩng đầu nhìn lại, Tư Quân tựa hồ run rẩy một chút. Bây giờ đã là cuối hạ đầu thu, gần tới hoàng hôn thời tiết cũng có chút lạnh.

Cởi ra áo khoác của chính mình, hắn cẩn thận đắp lên cho Tư Quân. Rồi sau đó ngồi lại án thư lấy ra một cuốn sách còn chưa xem xong im lặng đọc tiếp.

Cho tới khi chính mình cũng cảm thấy mệt mỏi, Quân Mặc Ngôn liền cứ thế nằm gục lên án thư đi vào giấc ngủ.

Bởi vậy, hắn cũng bỏ lỡ một câu nói mớ của người đã chìm vào giấc ngủ từ lâu kia: “Đừng quá thương tâm, Tam Nhi...”

50. Chương 49

Đây đã là lần thứ mấy rồi? Nhìn tám bạc bị(chấn mông) đắp ở trên người, Tư Quân đặt tay lên ngực tự hỏi.

Từ lần trước ngủ tại chiếc giường ở thư phòng sau, Quân Mặc Ngôn sẽ thường thường để y nghỉ ngơi một chút trong thư phòng. Tựa hồ biết chắc chắn là y sẽ không ngủ sớm hơn hẳn, mà lại muốn y nghỉ ngơi cho nên mới bèn dùng hạ sách này?

Tư Quân mỉm cười, cảm thấy trong ngực ấm áp ấm áp.

Chuyện của Vương Tuyết cũng coi như đã qua. Tất cả các cửa hàng cũng đã bắt đầu khai trương trở lại, cho nên, mấy ngày nay số lượng sinh ý cần đảm bị dồn lại nhiều đến mức khiến Tư Quân không nói nên lời!

Nhìn đồng số sách cao cao, Tư Quân âm thầm nhỏ lệ đau lòng Quân Mặc Ngôn.

Tư Quân ngẩng đầu nhìn qua, a! Quân Mặc Ngôn đã nằm lên án thư ngủ say.

Thật hiếm thấy, trước đây mặc kệ là y ngủ sớm hay ngủ muộn. Thì khi mở mắt ra vẫn thấy thân ảnh Quân Mặc Ngôn ngồi sau án thư cố gắng miệt mài. Ngày hôm nay cứ nhiên lại đang ngủ?

Tuy rằng từ lần đầu tiên ngủ lại đây, Quân Mặc Ngôn đã đặt thêm một tấm bạc bị ở trên giường, nhưng bây giờ đã thực sự bước vào mùa thu. Gió vào ban đêm cũng tương đối lạnh, cho dù thân thể Quân Mặc Ngôn có tốt, Tư Quân cũng không thể không lo lắng một phen.

Nhẹ nhàng đứng lên, đi tới bên người hắn.

Vốn định đắp thêm bạc bị cho hắn, bất quá sợ là bạc bị quá lớn, dễ làm hắn giật mình tỉnh giấc. Tư Quân học theo Quân Mặc Ngôn trước kia, cởi áo khoác chính mình phủ lên người Quân Mặc Ngôn.

Chăm chú nhìn gương mặt đang ngủ say của Quân Mặc Ngôn, Tư Quân nở nụ cười.

Đã lâu không thấy khuôn mặt không hề che dấu như thế của hắn.

Ngón tay thon dài không tự chủ được xoa lên khuôn mặt Quân Mặc Ngôn.

Lông mày, mũi, môi, hai má.

Cuối cùng dừng lại ở trên đầu, nơi mà trước đây y thích xoa nhất.

“Không thể nói ra sự tồn tại của ta, từ nay về sau ta sẽ đem tất cả những gì ta biết dạy cho người. Cho đến tận ngày chúng ta ly biệt!” Dừng một chút, y nhẹ giọng cười cười, nhưng trong tiếng cười lại mang theo sự cay đắng không thể xóa đi: “Người cũng đã lớn như thế, lại vẫn không biết tự chiều cố chính mình, Tam Nhi, xin lỗi, ta không còn thứ gì có thể dạy cho người, cho nên sẽ không có tư cách được lưu lại. Ta biết ta bây giờ ở lại bên cạnh người, là vô sỉ tới mức nào. Nhưng chỉ cần để ta nhìn thấy người, nhìn người có an khang hay không, có vui vẻ hay không. Ta cũng đã cảm thấy mỹ mãn.”

Nước mắt rơi xuống từ vành mắt.

Từng giọt, từng giọt rơi lên mu bàn tay Quân Mặc Ngôn.

Có chút kinh hoàng, Tư Quân lập tức rút về bàn tay đang để lên trên đầu hắn, muốn lau đi những giọt nước mắt đó.

Nhưng tại thời khắc bàn tay y rút về, một bàn tay lớn hơn, rộng hơn và ấm hơn lập tức nắm chặt lấy cổ tay y.

Cổ tay bị kéo mạnh, Tư Quân chỉ kịp kinh hô đã bị người ôm vào trong lòng. Rồi một cái đầu lập tức vùi vào hõm vai Tư Quân.

Hắn ghì thật chặt, thật chặt, phẳng phất như muốn đem Tư Quân ấn vào trong cơ thể.

Tư Quân ngơ ngác sững sốt một chút, rồi sau đó kinh hoàng vạn phần, bắt đầu giãy dụa.

Y thật ngốc! Y thực sự thật ngốc! Y cứ nhiên lại quên Quân Mặc Ngôn đã từng luyện võ! Trước đây y không có cảm giác, nhưng bây giờ y đã là người.

Chỉ sợ từ giây phút y tỉnh lại, Quân Mặc Ngôn cũng đã âm thầm thức tỉnh rồi đi!

Y thật ngốc! Y thực sự thật ngốc! Y cứ nhiên ngốc hề hề nói ra tất cả lòng mình, để rồi bây giờ hối hận cũng không kịp.

“Buông ra! Buông! Gia! Ngài xảy ra chuyện gì? Có phải sinh bệnh hay không? Ta đi tìm đại phu!” Đầu óc mơ màng, tứ chi vô lực. Độ ẩm truyền đến từ thân thể Quân Mặc Ngôn khiến y quỵn luyến.

Nhưng bây giờ y chỉ muốn thoát đi hần thật xa. Y đã bại lộ, làm bại lộ chính mình một cách ngu ngốc! Con đường trước mắt y chỉ còn một! Ly khai! Ly khai Quân phủ!

Tư Quân đập mạnh lên lưng Quân Mặc Ngôn, y trước nay vốn không có nhiều khí lực có cổ sức thể nào đi nữa, đối với Quân Mặc Ngôn lại chỉ giống như đang đâm lưng cho hần.

Cuối cùng, y mệt quá đành dừng tay. Thở hổn hển để mặc cho Quân Mặc Ngôn ôm chặt lấy y.

“Gia người không có chuyện gì đi? Không có việc gì có thể buông ta ra được không? Ta mệt mỏi, muốn đi nghỉ ngơi.”

Quân Mặc Ngôn vẫn im lặng, Tư Quân còn định mở miệng nói tiếp.

Thế nhưng đột nhiên liền ngậm miệng, bởi vì y phát hiện, nơi hõm vai y đã trở nên ẩm ướt.

Tư Quân lặng yên, một lúc lâu sau mới chậm rãi mở miệng: “Buông ra để ta ly khai là được, ta bảo chứng sẽ không đem sự tình hôm nay nói ra, ngài....”

“Người có biết hay không, có biết ta nhớ người đến sắp phát điên hay không? Đột nhiên, Quân Mặc Ngôn mở miệng, chỉ là câu nói kia mang theo giọng mũi và oán hận dày đặc.

“Ngài nhận sai người rồi, ta chỉ là một thư đồng, một thư đồng nho nhỏ.”

Cánh tay ôm lấy thân thể y lại co chặt, có chút đau. Nhưng Tư Quân cũng không kêu lên thành tiếng.

“Vì cái gì? Vì cái gì đến bây giờ người còn không chịu thừa nhận? Nếu như không phải do ta giả bộ ngủ, người chẳng lẽ định cả đời cũng không nói ra, người chính là tiên sinh?”

“Gia...”

“Đừng gọi ta là Gia! Người vẫn gọi ta là Tam Nhi!” Quân Mặc Ngôn ngẩng đầu lên, viền mắt đỏ bừng và khóe mắt ngân ngấn đều nói rõ hần kích động đến bao nhiêu.

Im lặng nhìn kỹ nam nhân trước mắt, Tư Quân hay chính là Vị Ương, không thể không cảm thán. Hải tử trước kia đã thực sự trưởng thành.

“Tam Nhi!”

“Ta yêu người! Người có biết hay không, ta yêu người, yêu bao nhiêu năm? Ta đã từng một lần, lại một lần nói cho người, rằng ta thích người, thế nhưng người luôn cho rằng ta đang làm nũng. Ta đã nghĩ một ngày nào đó người sẽ minh bạch tâm ý của ta. Thế nhưng đợi đến khi ta nghe được ba chữ đó, người lại ly khai? Vì cái gì? Người vì cái gì phải ly khai?” Quân Mặc Ngôn không biết lúc này hần nên có tâm tình gì.

Nhưng điều duy nhất có thể khẳng định chính là, hần cảm thấy phi thường, phi thường may mắn vì chính mình đã luyện được võ công cao thâm, có thể tỉnh lại ngay khi tiên sinh vừa thức giấc, nếu không chính mình làm sao biết được người mà chính mình yêu cứ nhiên ở ngay bên cạnh chính mình, hơn nữa còn làm thư đồng cho chính mình gần nửa năm?

Mân chặt miệng, suy tư nửa ngày Vị Ương cuối cùng buông tha cho ý định rời đi, y mở miệng: “Tam Nhi, trước đây ta coi người như một hải tử, một hải tử do ta dạy dỗ giáo dục thành người, cho tới khi người có thể tự mình hành động mới thôi. Nhưng rồi ta phát hiện sự tồn tại của ta là tự hữu tự vô(có cũng được, không có cũng không sao). Cho dù không có ta, người vẫn có thể đứng ở nơi cao nhất. Ta đã hoàn thành ước định giữa người và ta, ta đã đem tất cả những gì ta biết đều dạy cho người. Ta đã không còn điều gì có thể cho đi nữa.”

“Cho nên, người bắt đầu xa lánh ta?” Cuối cùng minh bạch vì sao năm đó tiên sinh trở nên không thích hợp, Quân Mặc Ngôn cảm tức vô cùng: “Vì sao người lại nghĩ như vậy? Người có biết người quan trọng với Mặc Ngôn đến thể nào không? Chỉ cần người chịu lưu lại, Mặc Ngôn từng thể nguyện ý dâng lên tất cả! Cho dù là sinh mệnh!”

Nói không cảm động chính là gạt người, Vị Ương thở dài vươn tay ôm lấy Quân Mặc Ngôn, thuận tiện sờ sờ đầu hắn.

“Trước đây a! Ta muốn xoa đầu người nhất, thế nhưng không xoa được. Hôm nay. Ta có thể chạm vào được, nhưng lại muốn ly khai.” Thấy Quân mặc Ngôn há miệng muốn nói, Vị Ương trừng mắt nhìn hắn. Phong thái tiên sinh lại một lần nữa hiện ra: “Nghe ta nói hết!”

Quân Mặc Ngôn giống như quay về mười năm trước, liền khép miệng lại, cẩn thận nghe từng câu từng chữ mà tiên sinh nói ra.

“Tam Nhi, ta đã từng nghĩ tới. Người là gia chủ tương lai của Quân gia. Nên thú thê sinh tử, lo lắng cho thế hệ tiếp theo. Mà ta lại là quỷ hồn, một quỷ hồn mà chỉ có người có thể nhìn thấy. Ta không thể mang đến cho người bất cứ thứ gì ngoại trừ trí tuệ. Cho nên ta lùi bước. Nhất là khi ta nhìn thấy mũi tên kia, liền như thế xuyên qua cơ thể ta cắm vào trong ngực người. Người có biết lúc đó ta sợ hãi đến thế nào không? Ta hận! Ta hận chính mình không có thân thể! Ta hận vì sao chỉ có thể trở mắt nhìn mũi tên đen tuyền kia đâm vào thân thể người, còn chính mình thì bất lực!” Nhớ tới tình cảnh kinh tâm động phách(chấn động lòng người)đó, Vị Ương nhịn không được rùng mình một cái.

Quân Mặc Ngôn cẩn thận đem y phục trên người phủ lên mình Vị Ương, tiện thể ôm chặt lấy y, không cho y có cơ hội ly khai.

51. Chương 50

“Lúc đó, ta mới phát hiện, ta đã yêu người.” Thanh âm nhỏ như muỗi kêu nghe vào trong tai Quân Mặc Ngôn lại như ba đào cự hồng(sóng biển gào thét).

Hắn sung sướng, hắn mừng như điên, hắn cuối cùng đợi được người mà hắn yêu chủ động thổ lộ!

Đôi mắt vì xấu hổ mà buông xuống lại bỗng nhiên biến đổi, các loại cảm xúc tức giận, bi thương, tuyệt vọng đan xen nhau ở sâu trong đáy mắt.

Thanh âm gần như trở nên nghẹn ngào, y vươn tay xoa lên gương mặt Quân Mặc Ngôn: “Nhưng cũng tại khi đó ta phát hiện, nguyên lai ta vô dụng đến mức nào. Ta không thể chạm vào người, không thể nắm tay người, không thể ôm người an ủi người. Ta chỉ có thể trở mắt nhìn Mặc Hối mang người về Quân gia, ta chỉ có thể đứng nhìn Vương Kỳ Tư vội vàng tiến vào phòng người. Lúc đó, ta không dám nhúc nhích, ta thậm chí cũng không dám tiến vào phòng người. Ta sợ, ta thực sự sợ hãi. Sợ hãi đến mức vô hạn khiến ta không thể gạt đi! Không thể gạt đi!”

Nhân thần từ từ trở nên trống rỗng đang kể ra người này đã rơi vào trong ký ức. Nhưng Quân Mặc Không cũng không muốn cho y thương tâm như thế. Cho nên...

“Ngô.” Trong phút chốc Vị Ương trừng to hai mắt, không thể tin nhìn chăm chăm khuôn mặt gần trong gang tấc kia.

Đôi môi mềm mại bị hắn liếm cắn, giống như tại thưởng thức một loại thức ăn.

Hai tay vô thức dè lại bả vai đối phương, y ngẩng đầu lên hơi hơi hé miệng, nội tâm của y có thể đang cấp thiết cần một người tới an ủi!

Quân Mặc Ngôn không khiến y thất vọng, đầu lưỡi linh hoạt như một chú cá, nâng lên hàm răng vốn không có nhiều sức lực của y, chui vào nơi ngọt ngào mà hắn mong nhớ tới điên cuồng. Hắn khơi dậy đầu lưỡi mềm mại đang yên lặng chờ hắn thưởng thức của đối phương, dây dưa, duyet hấp(mút vào).

Dùng tất cả các biện pháp khiến Vị Ương chìm vào tấm lưới sắc tình mà hắn giăng ra.

Hai mắt Vị Ương mê ly, đôi tay chỉ có thể khoác lên bả vai dày rộng của Quân Mặc Ngôn, lần đầu tiên phóng túng chính mình tại sự thân thiết mà ái nhân mang đến.

Quân Mặc Ngôn liền cứ hôn kịch liệt như thế, giống như muốn bù lại khoảng thời gian mười năm trước đây. Nhận thấy khí tức của Vị Ương có chút bất ổn, liền thoáng thối lui, để y hô hấp một chút không khí rồi lại tiếp tục dán lên.

Vòng qua vòng lại, không chịu buông tha.

Thời gian lúc này giống như đã đình chỉ, bốn phía đều không một tiếng động, âm thanh duy nhất có thể nghe thấy chính là tiếng tim đập không ngừng vang lên!

Thịch, thịch, thịch.

Một tiếng lại một tiếng, một âm lại một âm.

Thực sự là một thanh âm khiến Vị Ương rơi lệ a! Đây là sự tượng trưng cho y đã sống, hoàn toàn sống trong lòng ngực người mà y yêu nhất.

Một lúc lâu, Quân Mặc Ngôn tựa hồ mới nhớ tới Vị Ương còn chưa nói hết, liền vô cùng lưu luyến ly khai đôi môi trở nên sưng đỏ vô cùng của Vị Ương.

Thỏa mãn nhìn đôi môi vốn hơi tái nhợt bây giờ đã được vẽ lên màu sắc diễm lệ của riêng mình. Hắn vươn lưỡi liếm đi chỉ bạc ở khóe miệng Vị Ương.

“Ngô, người trở nên xấu xa mất rồi.” Vị Ương thở hổn hển, vô lực ngã vào trong lòng Quân Mặc Ngôn, để mặc cho khí tức mà y an tâm bao phủ toàn thân.

“Chỉ đối với người, tiên sinh của ta.” Buộc chặt lại cánh tay ôm y, Quân mặc Ngôn thỏa mãn cảm thán.

“Tiên sinh, sau đó người đã đi đâu?”

“Ta sao? Ta ly khai, đi tới một nơi xa xôi nhưng lại là cố hương thật sự của ta. Ở nơi đó, sư huynh của ta giúp ta đắp nặn một thân thể, để cho ta dung hợp.”

“Sư huynh?” Quân Mặc Ngôn hơi hơi nhăn mày lại, nghĩ thầm tựa hồ có nhân vật nào đó rất quen thuộc ở bên trong.

Vị Ương gật đầu, toàn thân vô lực tựa vào trong lòng đối phương, tinh tế ôn nhu bắt đầu kể về chuyện mười năm trước.

“Lúc đó a...”

Trên bầu trời, sấm sét chớp giạt, mưa to tầm tã, mưa vừa rơi xuống mặt đất, liền bắn lên những giọt nước mỹ lệ.

Nhưng tất cả những điều này Vị Ương cũng không có tâm tư đi thưởng thức, y ngồi xồm giữa không trung hai tay ôm lấy chính mình, cao giọng khóc rống.

Y khàn giọng gào thét, y biện bạch, y chửi mắng.

Thế nhưng lại có ích gì? Y vẫn là một quỷ hồn, là quỷ hồn chỉ có thể suốt ngày phiêu đảng không thể dừng lại.

Y ngơ ngác đứng dậy, ngẩng đầu, chấp tay, si ngốc nhìn lên bầu trời, mặc cho nước mưa xuyên qua thân thể mình.

Ngày lúc này, một thanh âm vang lên trong đầu.

“Có nguyện ý đi theo ta hay không? Có lẽ, ta có thể mang tới điều mà người hy vọng!”

Thân thể Vị Ương chấn động, y vội vã xoay người. Liền thấy người đang phiêu phù giữa không trung giống y chính là lão giả quen thuộc kia.

Sớm biết lão giả này không đơn giản, lại không đoán được hắn cũng là thần ma quỷ quái.

“Hy vọng? Người có thể mang đến cho ta hy vọng gì? Ta bây giờ còn cần hy vọng điều gì?” Tự giấu, y hỏi, lại giống như đang hỏi chính mình.

Lão giả nhẹ nhàng cười, không nói. Nhưng xung quanh thân thể hắn đột nhiên lóe lên ánh sáng nhu hòa.

Nheo mắt lại theo thói quen, Vị Ương tin rằng lúc này không ai có thể nhìn thấy hai người. Bởi vì sau khi ánh sáng xung quanh rút đi, lão giả kia liền biến thành một nam nhân ngọc thụ lâm phong (tuấn tú tao nhã).

Hắn đứng ở đó, dáng người cao lớn, thẳng thắn như tùng (cây tùng), mái tóc thật dài phiêu lãng theo gió, gương mặt tuấn mỹ mang theo nụ cười bình tĩnh, ôn hòa tiêu sái thông dong.

Bộ y phục kim hoàng sắc trên người khiến Vị Ương nhớ tới hoàng thượng trong cung cấm. Bởi vì trên bộ y phục kia có thêu một con kim long vô cùng sống động, phảng phất như bất cứ lúc nào nó cũng có thể bay lên không trung.

“Người là ai?” Cái loại cảm giác vừa quen thuộc vừa xa lạ này khiến Vị Ương chần chờ đặt câu hỏi.

Hắn đậm đậm nhất tiếng: “Người quên rồi sao? Chúng ta sinh ra, cùng nhau lớn lên, ăn chung một nồi, bái hai người khác nhau vì sự, tính tình người vốn đậm mực, không thích quyền lợi, chỉ hứng thú với lợi ích. Mà tính ta thích phiêu đảng, lại càng không nguyện tiếp nhận sự nghiệp mà gia tộc truyền lại. Chúng ta vốn thân thiết, cho dù bản thân có năng lực cực lớn cũng không muốn dùng võ lực giải quyết chuyện này, Cuối cùng, người ta dùng một trò chơi vô cùng ấu trĩ để quyết định người kế thừa vương vị.”

“Chơi đoán số?” Vô ý thức, Vị Ương thốt ra. Nhưng lập tức liền sững sờ tại chỗ.

Y, sao y lại biết được việc này?

Những hình ảnh mơ hồ ngất quảng theo lời nói của người nọ ánh vào trong đầu y. Hai tiểu nam hài cười đùa, luyện võ, học tập chính sự...

“Sau đó, ta thua. Vì thế ta ngồi lên vương vị, chưởng quản toàn bộ thiên hạ, người chọn tư pháp, thống trị toàn bộ luật lệ trên thế gian. Thế nhưng ta vốn không hứng thú với sự vụ, cho nên chúng ta đã quyết định, cứ qua một nghìn năm lại đổi người tiếp nhận vương vị. Còn người kia có thể tiêu dao tự tại.”

Nhắm mắt lại, Vị Ương tựa hồ đang hồi tưởng lại chuyện cũ. Khóe miệng vốn trầm trọng không gì sánh được cũng bởi thế mà cong lên rất nhiều.

“Thế nhưng, ngay tại khi người phải tiếp quản vương vị, thì kẻ thù bên ngoài đột nhiên tấn công, để bảo hộ người, ái nhân thiên thế (nghìn đời) của người vì người mà chết. Khi chiến tranh kết thúc, người dứt khoát theo hắn mà đi. Lưu lại ta một người đau khổ bị thương. Để tìm được người, ta hao tổn hàng nghìn năm, cuối cùng tại thế giới kia thấy được người. Người tự sát sau, ta lập tức đem người chuyển về thế giới này. Bởi vì ái nhân của người ở nơi đây. Ta sắp xếp cho các người tương phùng, làm cho hắn có thể nhìn thấy người, để các người nối lại tiền duyên.

Chậm rãi mở mắt, y thở dài rồi lại mang theo một tia mừng rỡ: “Đã lâu không gặp, sư huynh, không, là hoàng huynh.”

“Cuối cùng người cũng nhớ ra sao? Đệ đệ duy nhất của ta, thiên thần nắm quyền tư pháp của tam giới?”

“Hoàng huynh, xin lỗi. Ta...”

“Không sao, người là đệ đệ duy nhất của ta a! Yên tâm đi! Chờ người tiếp tục tử vong lần nữa, ta sẽ tiếp người cùng với ái nhân của người trở về thiên đình. Đến lúc đó, tiếp nhận hai nghìn năm vương vị, người cùng đừng nghĩ lười biếng.” Nam nhân nghịch ngợm nháy nháy mắt, nghiêm nhiên trở nên có chút vô lại.

Nhìn không được phì cười, Vị Ương cảm thấy thoải mái như ngày xuân nở hoa. Nhưng ngay sau đó y trầm mặt xuống: “Vậy thân thể của ta...”

“Yên tâm đi! Ta đều đã tự thân xuất mã, chẳng lẽ lại không mã đáo thành công sao? Nghịch thiên đại pháp đối với người khác là phải đền mạng, nhưng đối với chúng ta mà nói không phải chỉ là một bữa ăn sáng thôi sao! Bất quá người phải chuẩn bị tâm lý, một năm thiên giới, mười năm phàm trần. Đến lúc đó hắn có nguyện ý gặp người hay không, là vấn đề của chính mười.”

Quay đầu lại, y nhìn gian phòng đã trở nên bình tĩnh kia. Một lúc lâu sau, lộ ra một nụ cười kiên định, không bao giờ thay đổi: “Chúng ta đi thôi!”

52. Chương 51

“Cứ như vậy, ta ngủ tại thiên đình một năm. Tỉnh lại liền lập tức hạ phàm, Bất quá lúc này trên nhân giới cũng đã trôi qua mười năm. Ta cho rằng nếu chính mình đã sống lại thì nên thực hiện lời thề trước đây. Cho nên ta tới Quân phủ làm một sai phu. Lão quản gia rất tốt bụng, không nỡ để ta chịu nhiều vất vả, cho nên cũng không phân nhiều công tác. Rồi sau đó...”

Ai oán lườm người nào đó, người nào đó vô tội sờ sờ mũi: “Tên tiểu tử thối này lại đột nhiên trở về, không chỉ bắt ta quỳ xuống, còn hại ta suýt nữa sợ tới vỡ mật!”

Hôn nhẹ lên khuôn mặt Vị Ương, Quân Mặc Ngôn tâm tình tốt nở nụ cười: “Mặc kệ nói như thế nào, người đều đã trở về! Trở lại bên cạnh ta! Ta mặc kệ người là thần, là ma, là quỷ. Ta chỉ biết, đời này, kiếp sau, kiếp sau nữa, người vĩnh viễn chỉ có thể ở bên ta!”

Vị Ương cười đến vô cùng hạnh phúc tựa đầu lên vai hắn: “Tam Nhi ngốc, người ta chết đi xong là sẽ lên thiên đình làm ngọc đế. Ai cho phép chúng ta đi luân hồi chuyển thế a? Hoàng huynh tuyệt đối sẽ không chịu đợi thêm một nghìn năm nữa!”

“Không sao cả, cho dù lên thiên đình, ta cũng muốn ở bên cạnh người.”

“Đứa ngốc!” Đột nhiên cau mày lại, y giống như nhớ tới chuyện gì: “Tam Nhi.”

“Sau này, ta vẫn nên lấy thân phận thư đồng ở lại chỗ này đi!”

“Không được! Điều này sao có thể?!” Hoàn toàn không hiểu tâm tư của Vị Ương, Quân Mặc Ngôn kéo ngắn lại khoảng cách giữa hai người, nhìn chăm chăm vào y.

Thở dài yếu ớt, y cúi thấp đầu đùa giỡn ngón tay của chính mình: “Tam Nhi, ta nói rồi ta không có gì có thể cho người nữa. Ta...”

“Lẽ nào tại trong mắt người, ta chỉ là một người như vậy thôi sao? Tiên sinh! Thỉnh người nhớ kĩ, ta yêu người! Quân Mặc Ngôn yêu tiên sinh! Yêu chính là con người của người! Không phải vì người có thể mang đến cho ta lợi ích! Sự tồn tại của người có thể sánh với tất cả những gì của ta!” Trong cặp mắt như trong trẻo như hàn tinh kia bao hàm tình ý nồng đậm, niềm tin kiên định và tình yêu chí tử bất biến!

Ngẩng đầu, cảm động im lặng nhìn hắn, cuối cùng rưng rưng mỉm cười: “Vậy người có biết trước kia ta vì ai mà lưu lại không?”

Quân Mặc Ngôn vươn tay lau đi giọt nước ở khóe mắt Vị Ương. Hai người nhìn nhau cười, tình, ở đáy lòng đang cuộn cuộn nảy sinh.

“Tử tiểu quỷ! Mấy tuổi, mà đã diễm ngôn mật ngữ(nói lời đường mật) như vậy?”

“Tiên sinh là hai mươi bốn đi? Ta thế nhưng đã hai mươi sáu a! Ta lớn hơn tiên sinh!”

“Hừ! Vậy còn những ngày ta là quỷ hồn thì sao?”

“Đó không tính, tuổi a! Tất nhiên là phải tính những ngày còn sống!”

Hai người giống như quay lại mười năm trước cùng nhau đàm tiếu, không có một chút xa lạ, không có một chút khoảng cách. Quãng thời gian mười năm dài đằng đẵng cũng không tạo nên bất cứ vết rách nào giữa bọn họ.

“Được rồi! Tiên sinh. Sao mặt của người lại trở nên như vậy?” Đột nhiên nhớ tới một vấn đề rất trọng yếu, Quân Mặc Ngôn vội vã hỏi.

Ngón tay thon dài không chút lưu tình đâm lên cái trán nhăn nhui của đối phương: “Tam Nhi ngốc, lẽ nào thủ hạ của người chưa từng nói cho người, có một loại bản lĩnh tên là thuật dịch dung đến từ vô lâm sao?”

Chớp chớp mắt, Quân Mặc Ngôn bình tĩnh đại ngộ: “Ta nhớ ra rồi, Mặc Tâm từng nói qua. Nhưng bởi vì đã thất truyền, cho nên ta cũng không quá chú ý! Vậy trên mặt người chính là đang mang nhân bì diện cụ(mặt nạ da người)sao?”

“Àn!” Vị Ương nói xong liền vươn tay cẩn thận xoa lên thái dương, từ từ đẩy ra tầng mặt nạ mỏng. Lộ ra khuôn mặt mà Quân Mặc Ngôn vẫn tưởng niệm ngày đêm.

Có lẽ bởi vì thân thể không khỏe, sắc mặt y cũng không quá hồng nhuận, thậm chí còn có chút tái nhợt.

Quân Mặc Ngôn đau lòng xoa lên gương mặt Vị Ương, mỗi một nơi, mỗi một chỗ.

“Tiên sinh, người còn nhớ rõ trước đây người từng hỏi ta, nguyện vọng sinh nhật của ta là gì không?”

“Nhớ kỹ, người nói người muốn mọi người đều hạnh phúc, còn khiến ta cười to không ngừng.” Nhớ tới kỷ niệm trước đây, Vị Ương không khỏi nhẹ giọng cười khẽ.

“Thế nhưng a! Đó là ta gạt người. Nguyện vọng thật sự của ta là...” Học theo sư phụ khơi dậy sự tò mò của ai đó.

Quả nhiên ai đó liền lập tức mắc câu: “Cái gì? Người gạt ta? Vậy nguyện vọng của người là gì?”

Gương mặt tuấn mỹ dần dần hạ xuống: “Nguyện vọng của ta chính là được ôm người!” Mấy chữ cuối cùng tiêu thất tại giây phút đôi môi hai người kề sát với nhau.

Sau đó, Quân Mặc Ngôn gọi Mặc Tâm tới. Khi nàng nhìn thấy nụ cười mà mười năm nay mới thấy của chủ tử, nàng thực sự bị chấn động không nhỏ. Rồi nàng lại nhìn về người nam nhân được chủ tử ôm chặt trong lòng ngực kia, lúc này nàng mới có thể nở nụ cười tựa như trút được gánh nặng.

Nàng mới mặc kệ ái nhân của chủ tử là nam hay nữ, dù sao chuyện của Mặc Hối và Vương Kỳ Tư đã khiến nàng chết lặng. Hơn nữa, người có thể khiến chủ tử lộ ra nụ cười hạnh phúc lại có chút ngu ngốc như thế, nàng thích còn không kịp, sao còn dám có ý kiến gì?

“Mặc Tâm, đừng cười nữa, miệng đều sắp nứt đến hai bên tai.”

“Gia, Mặc Tâm không phải là đang mừng cho Gia sao! Gia rốt cục cũng thoát khỏi những ngày chỉ có thể nhìn vào bức họa.”

“Bức họa? Bức họa gì?” Vị Ương nghi hoặc hỏi.

“Khụ, vấn đề này chúng ta bàn lại sau.” Quân Mặc Ngôn có chút buồn bực, trước kia sao hắn không phát hiện Mặc Tâm cũng xấu xa như thế a?

Về mặt thật sự rất nhân tính a! Cuối cùng cũng không còn là nụ cười ôn nhu mà xa cách trước kia!

“Mặc Tâm, sau này hắn sẽ ở lại Quân phủ. Lấy danh nghĩa là tiên sinh của ta.”

“Vâng, Mặc Tâm đã biết.”

“Đợi khi hết kỳ của Vương nương, ta muốn tổ chức một hôn khánh(lễ thành hôn) nhỏ. Người nhà tới là được, nhớ kỹ phải thông tri cho Khang Ngạn.”

“Hôn khánh? Hôn khánh gì? Người lại có ý định gì?” Nhảy bén cảm giác được, lời nói của Quân Mặc Ngôn có liên quan tới y. Vị Ương nhin không được nhéo mặt hắn, mang theo ý tứ ‘người dám không nói, thì tự mình lo liệu!’

Cười khổ vài tiếng, Quân Mặc Ngôn tự nhiên không dám cầm lấy tay Vị Ương, mà chỉ tùy ý y hành hạ khuôn mặt của mình.

“Mặc Tâm, lui xuống thu xếp đi!”

“Vâng! Mặc Tâm cáo từ.” Mặc Tâm cười trộm chậm rãi rời khỏi thư phòng, khi cánh cửa còn một chút khoảng cách nữa là đóng lại. Nàng đột nhiên nói rằng: “Gia! Bình An công chúa hôm nay lại đưa đồ tới, đều đã đặt ở trong phòng ngài.”

Nói xong, liền lập tức đóng cửa lại. Như nguyện, nàng nghe thấy được một thanh âm mang theo giọng điệu nghi vấn hỏi: “Tam Nhi, ngươi và Mộ Dung Chân còn qua lại sao?! Nói! Rốt cuộc là chuyện gì?”

“Tiên sinh, ngài hiểu lầm rồi, ta không có a!”

“Còn nói không có? Mặc Tâm đâu phải là người biết nói dối?!”

“Ôi, tiên sinh cẩn thận một chút, vận tai ta không sao cả, nhưng làm tay ngươi bị thương thì không được a!”

“Hừ!”

Mang theo nụ cười tinh quái, tự đáy lòng nàng dâng lên lời chúc phúc chân thành tha thiết nhất.

Nghe được tiếng bước chân rời đi của Mặc Tâm, bàn tay to của Quân Mặc Ngôn bao bọc lấy bàn tay nhỏ hơn một chút của Vị Ương: “Không tức giận?”

Bán sân bán nô(tức giận) mĩa mai: “Ta là loại người như vậy sao? Mặc Tâm nói chuyện đó không phải là muốn nghe những lời này sao?”

“Tiên sinh quả nhiên là tiên sinh, luôn thông minh như vậy!”

“Đừng vuốt mông ngựa!”

“Tiên sinh.”

“Àn?”

“Bây giờ có thể nói tên của ngươi cho ta biết được sao? Không phải vì ly biệt, mà là tư thù(bên nhau) sau này!”

“Àn! Tư thù, vĩnh viễn tư thù! Nhớ kỹ a, tên của ta là Vị Ương, Vị Ương chỉ lưu lại vì ngươi!”

53. Chương 52: Phiên Ngoại 1

Lại nói tiếp, vào buổi sáng ngày thứ hai sau khi Quân Mặc Ngôn cùng Vị Ương tương nhận, hồ tổ tâm tràng(cùng nói ra tiếng lòng), vĩnh viễn tư thù cùng nhau, Quân Mặc Vũ và Quân Vô Song ngồi chờ ở đại sảnh thật lâu cũng không thấy Tam ca xuất hiện, đành nghi hoặc nhìn nhau.

Tam ca vốn luôn rất đúng giờ, không rõ vì sao hôm nay lại chậm chạp không xuất hiện dùng tảo thiện. Hơn nữa, Mặc Tâm cũng không đi hầu hạ Tam ca, mà lại đứng ở chỗ này cười thầm không ngừng!

“Đã đủ chưa? Ta cũng không phải từ oa oa(búp bê sứ)! Đừng có đi sát phía sau ta!” Thấp thoáng, những người ngồi bên bàn cơm nghe được một thanh âm xa lạ vang lên từ trong nội đường.

“Không được, thân thể ngươi yếu đuối như thế, gầy tới trơ xương, ta sao có thể yên tâm?” Lập tức vang lên thanh âm mà bọn họ quen thuộc.

Chỉ là.....Quân Mặc Vũ không ngoài ý muốn phát hiện ra sự kinh ngạc trong đáy mắt Quân Vô Song.

Tam ca luôn luôn ôn nhu nho nhã...nào đã bao giờ nói ra những lời như vậy? Từ lần ám sát mười năm trước, cho dù đối mặt với bọn họ, hắn cũng chưa từng thực sự thân cận như vậy. Nhiều lắm cũng chỉ là cười rồi sờ sờ đầu bọn họ.

“Tam Nhi! Ngươi đừng bức ta phạt ngươi ngủ trên sàn nhà!” Hiển nhiên, chủ nhân của thanh âm xa lạ đã thẹn quá thành giận.

“Ương Nhi.....”

“Đủ rồi! Đừng gọi cái tên kỳ quái như vậy! Ai cho phép ngươi không biết lớn nhỏ như thế? Tiếp tục gọi ta tiên sinh!”

“Nhưng là Ương Nhi.....”

“Quân Mặc Ngôn ————!!! Người cứ nhiên dám động thủ động cước với ta ở đây, cẩn thận ta thực sự cho người ngủ sàn nhà!”

“Được rồi! Được rồi! Người đừng tức giận. Kì Tư nói qua tâm tình của người không thể quá kích động!”

Quân Vô Song đã nhớ tới chủ nhân của thanh âm xa lạ này! Là Tư Quân thư đồng của Tam ca. Thế nhưng Tư Quân cũng sẽ không không đúng mực như vậy, hơn nữa Tam ca sao lại phải ăn nói khép nép nỗ lực lấy lòng một thư đồng.

Cuối cùng chủ nhân của hai thanh âm đều xuất hiện trong đại sảnh.

Chỉ thấy một người xa lạ gương mặt ửng hồng, đôi mắt sáng sủa ẩm ướt còn xen lẫn một chút tức giận, thân thể tựa hồ có chút đơn bạc. Bất quá, dù sao cũng phải nói người này rất đẹp!

Quân Mặc Vũ đương nhiên sẽ không cho rằng sự ửng hồng trên gương mặt y là đại biểu cho sức khỏe không tệ, nếu như đoạn đối thoại vừa rồi hẳn không nghe được, có lẽ...

Đi ở đằng sau người kia chính là Tam ca của bọn họ, cảm của Quân Mặc Vũ và Quân Vô Song hầu như đều sắp trật khớp.

Bởi vì Tam ca vĩ đại nhất của bọn họ, lúc này giống như đứa ngốc cười khúc khích muốn lấy lòng ái nhân, người luôn luôn ổn trọng nho nhã như hắn bây giờ thậm chí còn động thủ động cước.

Khiến người xa lạ kia tát lên ‘tặc thủ’ (tay kẻ trộm) của hắn không ngừng!

“Gia, tiên sinh tảo thiện bắt đầu được chưa ạ?” Mặc Tâm run run khoe miệng, lời nói ra cũng đều có âm rung quỷ dị.

Thật tốt! Vô cùng tốt! Tiên sinh của chủ tử có thể trở về thật sự là quá tốt! Không chỉ khiến Gia khôi phục bình thường, mà nàng còn có thể xem kịch vui, nàng có thể dự đoán những ngày sau này sẽ như thế nào.

Quân Mặc Ngôn cười cười, gật đầu ý bảo có thể bắt đầu dụng tảo thiện. Quay lại, không ngoài ý muốn phát hiện thần sắc khoa trương của hai tiểu gia hỏa khả ái kia.

“Đừng trừng, có trừng nữa nó cũng sẽ không rớt xuống dưới đâu.”

Phu quân của Quân Vô Song – Lạc Quân cường gượng vươn tay đem cái cằm đã trật khớp của nàng nạp lại.

Biểu hiện dị thường của đại cử tử(anh vợ) cũng khiến hắn gật mình không nhỏ. Bất quá, hắn vốn miễn cưỡng chỉ cần nhìn liếc qua liền biết người thay đổi tính cách đại cử tử chính là nam nhân xa lạ kia.

Thê tử của Quân Mặc Vũ – Ô Vân Nhi, cũng cười duyên đẩy đẩy phu quân mình, để hắn thu lại thần sắc hách nhân kia.

“Tam.....Tam ca, hắn.....hắn là ai vậy?” Quân Vô Song run rẩy vươn tay, chỉ vào Vị Ương hỏi.

Vị Ương tát lên cặp tặc thủ kia lần thứ N+1, rồi mang theo nụ cười chân thành mỹ lệ bắt đầu tự giới thiệu: “Nhĩ môn hảo! Ta trước đây là Tư Quân tên thật là Vị Ương. Là Tam Nhi.....là tiên sinh của Mặc Ngôn!”

“Tiên sinh?” Thần sắc nghi hoặc lập tức hiện lên ở đáy mắt Quân Mặc Vũ, sao hắn chưa bao giờ nghe nói Tam ca từng có tiên sinh?

“Đúng vậy, hắn là tiên sinh của ta, cũng là ái nhân của ta.” Sự bá đạo dấu dưới lớp vỏ ngoài dần dần hiển lộ ra, bàn tay dày rộng khoát lên thất lưng mảnh khảnh của Vị Ương, rồi sau đó bắt mắt nhú mày lại.

Thật gây!

“Ái....ái nhân?!” Quân Vô Song đều đã nói lắp. Sự tình hôm nay đã khiến nàng quá mức chấn động. Nàng có thể ngất trước một chút được không?

“Đúng vậy, ta nghĩ ta có thể chậm rãi giải thích cho các người nghe. Nhưng trước tiên, có thể dùng bữa được không?” Hàn huyền với Quân Mặc Ngôn cả đêm, gần tới bình minh mới ôm nhau chìm vào giấc ngủ, Vị Ương đã đói tới tiền hung thiếp hậu bối.(da ngực kề sát tới da lưng)

“A? Nga! Hảo!” Quân Vô Song lẳng lẳng, vô ý thức gật đầu, tuy rằng chính nàng cũng không biết vì sao nàng lại nghe lời người xa lạ này.

Còn Lạc Quân lại rất minh bạch, hần phát hiện ở trên người Vị Ương tỏa ra một khí tức uy nghiêm rất mơ hồ. Cái khí chất cương nhu tương tề(vừa cứng rắn vừa mềm mỏng) này hần cũng từng thấy trên người Quân Mặc Ngôn. Hiện tại hần đã tin tưởng những gì Vị Ương nói, cũng chỉ có y mới có thể dạy dỗ một người như Quân Mặc Ngôn!

“Ương....” Nhìn đến vẻ mặt muốn ăn thịt người của Vị Ương, Quân Mặc Ngôn không thể không đổi giọng: “Tiên sinh, tiểu hoàng thánh ăn nóng mới tốt a!”

Nhìn chằm chằm bát tiểu hoàng thánh còn bốc lên khói trắng, Vị Ương cảm động đến rơi lệ. Đúng là sống vẫn tốt hơn!

“Người làm cái gì?” Bàn tay vừa định vươn ra lấy thìa đã bị Quân Mặc Ngôn nắm lấy.

Quân Mặc Ngôn tự mình cầm thìa, cẩn thận múc lên một tiểu hoàng thánh, đặt ở bên mép thổi thổi, cảm thấy độ ấm vừa phải xong mới đưa tới bên miệng Vị Ương: “Ngoan, há miệng.”

Kinh ngạc nhìn nhất cử nhất động của Quân Mặc Ngôn, Vị Ương nghĩ thế nào cũng cảm thấy cả người không thoải mái. “Người.....người cho ta là cái gì? Hải tử còn có thể tự mình ăn!? Buông ra cho ta! Ta tự mình ăn!”

Nói giỡn! Còn cứ như thế uy nghiêm của một tiên sinh như y cũng chẳng còn!

Hơi hơi nhăn lại mày kiếm, ngay khi Quân Vô Song nghĩ hần sẽ tức giận thì hần lại nở nụ cười: “Cũng được, bất quá ăn xong phải theo ta đi tản bộ. Kì Tư nói người phải phơi nắng nhiều một chút, thân thể mới có thể tốt lên.”

Chần chờ một chút, trời biết y kỳ thực rất lười a. Trước kia khi còn là quỷ thì có thể bay, bây giờ là người thì ngoại trừ Niệm Đông viện những nơi khác y vẫn chưa từng đặt chân tới.

“Ta muốn xem sổ sách!” Chỉ có những chữ số đại biểu hoàng kim này là tương đối hấp dẫn....Tuy rằng y thích nhất chính là niềm vui được đả kích đối phương khi đang đám phán.

“Được! Tản bộ xong rồi xem. Cũng không phải không cho người chạm vào!”

Thấy hoàng thánh trong thìa cũng đã nguội, Quân Mặc Ngôn liền đem nó đặt lại vào bát sứ. Tiếp tục múc một miếng khác.

Suy nghĩ thật lâu, do dự giữa tản bộ phí khí lực và được xem trưởng sách mà mình yêu thích thật lâu. Cuối cùng mới miễn cưỡng trả lời: “Được rồi!”

Người nào đó thực hiện được âm mưu bèn mặt mày hớn hở trả lại thìa cho Vị Ương.

Cảm giận lườm hần một cái, Vị Ương đoạt lại thìa vùi đầu ăn món ăn y thích nhất.

Mà ở bên, Lạc Quân hảo tâm đút cho Quân Vô Song ăn tảo thiện, chịu thôi, nàng bị vẻ mặt quái dị của Tam ca mà nàng sùng bái nhất kích thích tới, nhất thời không thể phục hồi lại tinh thần.

Còn Quân Mặc Vũ lại khá tốt, mặc dù đầy mắt lộ vẻ khiếp sợ nhưng hần vẫn liên tục ăn. Bất quá cuối cùng hỏi hần ăn cái gì, có đến tám phần hần sẽ nói hần không biết.

Ăn xong tảo thiện, Quân Mặc Ngôn mới chậm rãi đem tất cả mọi chuyện đều nói ra, đương nhiên bỏ bớt đi bí mật kiếp trước Vị Ương chính là thân tiên.

Hai mắt Quân Vô Song đều biến thành sao, vẻ mặt sùng bái nhìn chằm chằm Vị Ương. “Tiên sinh~ hãy để ta cũng gọi người một tiếng tiên sinh đi ~ Người quá lợi hại! Nếu không có người, nào có Tam ca bây giờ a!”

Có chút thẹn thùng, Vị Ương đậm đậm nhất tiếu: “Nào có, nào có. Đây đều là công lao của hần. Hần rất thông minh, mọi chuyện chỉ cần nói một lần là minh bạch. Ta dạy cũng rất nhàn nhã.”

“Bất quá mỗi duyên nhân quả này của các người, thực sự rất cảm động a!” Ô Vân Nhi dùng ti quyên chà lau nước mắt của chính mình, vừa rồi nàng đã khóc rất thảm a.

Nàng vốn là một tiểu thư khuê các, phụ thân là binh bộ thượng thư. Trong nhà chỉ có nàng một người nữ nhi, từ hai năm trước ngẫu nhiên gặp được Quân Mặc Vũ, liền phi hần bất giá (không phải hần thì không lấy chồng)

Mà Quân Mặc Vũ cũng nảy sinh rất nhiều hứng thú với nữ tử này. Một năm trước, Ô Vân Nhi gả cho Quân gia Ngũ tử, tin tức này đã nhắc lên sóng gió không nhỏ ở kinh thành.

Dù sao, ở kinh thành Ô Vân Nhi cũng là một mỹ nữ vang danh a!

Nàng vốn không hay xuất môn, tự nhiên cũng chưa nghe qua mối tình nào cảm động như thế. Tuy rằng hai người đều là nam tử, bất quá ở trong mắt nàng, tình yêu chính là thiêng liêng nhất! Chỉ cần yêu nhau, ai cũng có thể cùng một chỗ. Trước kia, nàng không phải cũng từ bỏ tình yêu của hoàng tử, mà chọn Quân Mặc Vũ đó sao?

54. Chương 53: Phiên Ngoại 2

“Nhưng ta cũng rất tức giận, dù sao hần đã dấu ta những nửa năm.” Quân Mặc Ngôn nói tới chuyện này vẫn còn buồn bực. Vì sao trước kia tiên sinh lại cố chấp như thế a?

Không chút lịch sự liếc nhìn người nào đó. Sự đấu tranh tư tưởng trong lòng y, hần tuyệt đối không biết. Y không phải là vì tốt cho hần sao?

Vị Ương nhìn thẳng về phía Quân Mặc Vũ. Một chút hổ thẹn từ đáy lòng toát ra.

Có đúng là khi còn người ta già đi, sẽ luôn trở nên hiền lành, sự ngoan độc năm xưa cũng không còn nữa?

“Chuyện gì?” Bị y nhìn chằm chằm khiến cả người khó chịu, Quân Mặc Vũ nhin không được mở miệng.

“Xin lỗi, trước kia là ta hại người rơi xuống hồ.”

Quân Mặc Vũ nghe vậy không khỏi sửng sốt, tâm tư xoay chuyển trăm lần. Nhưng cuối cùng lại chỉ mỉm cười: “Cảm tạ!”

Cảm tạ sự mưu hại của người! Cảm tạ người đã ngăn trở! Nếu người không làm thế, sẽ không có Tam ca và ta của hôm nay?!

Viễn mắt có chút nóng lên, Vị Ương ngẩng đầu nhìn chăm chú vào Quân Mặc Ngôn.

Trong mắt người kia vĩnh viễn đều là tình ý và dung túng không hề che dấu.

Trước kia, sao chính mình lại không sớm phát hiện ra?

Dựa sát vào trong ngực hần, Vị Ương nở nụ cười.

Quân Mặc Ngôn sờ sờ mái tóc y, mỉm cười nhìn mọi người rồi khoát khoát tay, ý bảo bọn họ ly khai.

Quân Vô Song bày ra mấy khuôn mặt quái dị, ý nói ‘Xấu hổ, xấu hổ, ở hoa tiền nguyệt hạ (trước hoa, dưới trăng, ý nói lãng mạn) cũng không nên đuổi người khác đi như thế a!’

Ô Vân Nhi lại hiểu được, ôm lấy tay Quân Mặc Vũ, hai người đều ly khai, đi về tiểu viện nhìn xem đôi long phượng thai mới sinh hạ không lâu của bọn họ.

Trong viện, Quân Mặc Ngôn đỡ Vị Ương chậm rãi bước đi. Tuy rằng Vị Ương cũng từng chống cự, nói y không phải miếng đậu hủ chạm vào là nát, nhưng cái cảm giác thất nhĩ phục đắc (mất mà tìm lại được) của

Quân Mặc Ngôn lúc này không cho phép hấn buông ra y, cho dù y chỉ ly khai tầm nhìn của hấn đi làm một chuyện nhỏ cũng vậy.

Nói trắng ra, đó chính là cảm giác sợ hãi bất an, khiến Quân Mặc Ngôn không thể buông tay. Biết được điểm ấy, Vị Ương cũng dần dần dung túng hành vi của hấn. Chịu thôi, đây là y thiếu nợ, y phải hoàn trả!

“Tiên sinh, mệt sao?” Bởi vì Vị Ương kiên quyết không cho hấn gọi Ương Nhi cho nên Quân Mặc Ngôn chỉ có thể thối bộ nhất hải thoát thiên không (lùi một bước cho tương lai tươi sáng).

“Có chút, bất quá không muốn ly khai.” Mặt trời mùa thu cũng không quá nóng, gió thu mềm mại thổi qua khiến y rất thoải mái, thân tâm (thể xác và tinh thần) thư sướng a!

Lấy ra khăn tay, tỉ mỉ chà lau mồ hôi trên trán Vị Ương. Y bây giờ không thể làm chuyện gì quá nặng nhọc, nếu không sẽ dễ ngã bệnh, lại càng không thể bị cảm lạnh, nếu không sẽ phát sốt.

Hai người đi bộ một lát, Vị Ương tựa hồ cảm thấy đã thấm mệt. Quân Mặc Ngôn liền đỡ y ngồi xuống chiếc ghế đá dưới đại thụ.

“Ta đi lấy tổ yến giúp ngươi, ngươi đợi một lát.” Để giúp Vị Ương bồi bổ thân thể, Quân Mặc Ngôn sớm quyết định mặc kệ tốn kém bao nhiêu, cũng phải tìm được dược liệu tốt nhất.

Hấn sờ sờ ngón út, thầm nghĩ rằng chính mình cũng nên mở một tiệm dược phôi(bán thuốc), trước đây không cần nên không nghĩ tới. Hiện tại có thể mỗi ngày đều phải sử dụng. Luôn đi mua cũng không phải biện pháp tốt.....

Nhìn thân ảnh vội vàng rời đi của Quân Mặc Ngôn, Vị Ương đậm đậm nhất tiếu: “Mặc Hối, ra đi.”

Theo tiếng nói của Vị Ương, một thân ảnh màu đen lập tức hiện ra trước mặt Vị Ương.

“Ngồi đi! Nói chuyện với ta một chút.”

Vươn tay làm một động tác, Mặc Hối liền nhu thuận ngồi vào ghế đá đối diện. Hoàn toàn nhìn không ra hấn còn lớn hơn Vị Ương.

“Mặc Hối, ta biết trước đây là ngươi giúp ta. Lão quản gia cho dù có thương ta đến mấy, cũng sẽ không cho thêm được phần cường thân kiện thể vào thức ăn của ta.”

“Gia ái ngươi.” Mặc Hối vốn lạnh lùng, hấn chỉ quy củ trả lời.

“Ta biết, ta cũng yêu hấn, rất yêu. Ta nghĩ điểm này ngươi cũng biết. Mặc Hối, ngươi trời sinh đã là âm dương nhân, chỉ vì trên tay dính nhiều máu tươi, cho nên không thể nhìn thấy linh thể, nếu không trước kia ngươi cũng có thể thấy ta. Bất quá khi đó ngươi cũng đã nghe thấy thanh âm của ta, không phải sao?”

Mặc Hối ngẩn người, hấn không hiểu rõ lắm về chuyện này. Bất quá trước kia hấn nghe được thanh âm của y. Hơn nữa còn là hai lần!

Vị Ương nở nụ cười: “Ở trước mặt ta ngươi đừng quá câu thúc(gò bó), với tuổi của ta, cũng đủ để làm gia gia của ngươi. Những năm này, ngươi vẫn ở bên Tam Nhi, ta rất cảm động. Bất quá, ngươi không muốn ly khai Quân gia sao?”

Mặc Hối ngẩn ra, rồi sau đó trong mắt hiện lên chút kinh hoảng: “Gia không cần ta?”

“Không phải, không phải như vậy. Đừng khẩn trương. Ta cũng không có ý đó.” Trấn an vô vô bả vai đối phương, Vị Ương có thể cảm nhận được thân thể cứng ngắc của hấn đang run lên nhè nhẹ.

Thật là một hài tử đáng yêu!

“Nghe nói, ngươi và Kì Tư đã cùng một chỗ?”

Đột nhiên thay đổi chủ đề khiến Mặc Hối luống cuống tay chân, nói tới chuyện này, chính hấn cũng không biết vì cái gì. Trước đây cảm thấy người kia rất tự kỉ, rất phiền, cả ngày lú ra lú riu khiến hấn hận không thể một đao chém chết luôn. Thế nhưng càng về sau, hấn lại không tự chủ được nhớ tới Kì Tư. Nhất là khi phụ thân Kì Tư sắp xếp để Kì Tư đi thân cận.

Hắn khóc, buổi tối hôm đó hắn thực sự đã khóc. Bất quá khóc không được bao lâu đã bị Vương Kỳ Tư tìm được. Kỳ Tư lập tức ôm lấy hắn một phen, lao vào trong phòng. Sự tình sau đó.....

Tựa hồ nhớ tới sự bá đạo ẩn dấu bên trong Vương Kỳ Tư, khuôn mặt trắng nõn của Mặc Hối không khỏi nhem lên một chút hồng nhợt.

Cười thỏa mãn, Vị Ương tiếp tục nói: “Mặc Hối, người bây giờ vừa muốn bảo hộ Tam Nhi, lại còn phải cùng một chỗ với Kỳ Tư. Ta biết mỗi ngày người đều qua lại giữa nơi đây và Đông Giải lâu, thế nhưng cho dù có đi nhanh thế nào, thì ở giữa đều có khoảng trống. Cho nên ta mới hỏi người, người có nguyện ý trực tiếp cùng Kỳ Tư ly khai, cùng hắn ở một chỗ không? Nơi đây, ta sẽ bảo Tam Nhi tìm người khác bảo hộ. Thế nào?”

Mặc Hối nhìn thẳng vào mắt Vị Ương. Một lúc lâu sau mới lắc đầu: “Mặc Hối lưu lại.”

“Lưu lại cũng được, ta cũng không nói người nhất định phải đi. Nếu người muốn lưu lại, hãy đi thuyết phục Kỳ Tư cũng lưu lại đi! Quân gia nhiều đại viện, cũng không để ý này một gian. Không phải sao?” Cười đến có chút chế nhạo, đôi mắt xinh đẹp của Vị Ương hiện lên một chút giảo hoạt.

Mặc Hối suy nghĩ một chút, cuối cùng gật đầu. Nghiêng tai nghe được tiếng bước chân của chủ tử, Mặc Hối vụt tiêu thất.

“Mặc Hối đã tới?” Đi tới bên người Vị Ương, trong tay Quân Mặc Ngôn đang bưng một chén canh tổ yến.

“Ân, được rồi. Chính lý một tiểu viện gần viện tử của người đi. Không lâu sau sẽ có người dọn vào ở.”

Quân Mặc Ngôn suy nghĩ một chút liền biết đã xảy ra chuyện gì: “Quả nhiên, trên đời này chỉ có người tính kế người khác, chứ không ai tính kế được người.”

Có chút đắc ý nhần nhần chớp mũi: “Đó là tất nhiên.”

Hình như cảm ứng được điều gì, hai người song song nhìn về phía đối phương, đôi môi khẽ nhếch im lặng phát ra dự hoặc.

Bốn phiến môi kề sát ẩn chứa nhu tình vô hạn, tiếng rên rỉ ngọt ngào lộ ra nơi khóe miệng.....

Từng trận gió thu thổi qua, tựa hồ....cũng không quá lạnh.

Ngày cũng như thế thông thả trôi qua, ngoại trừ Quân Mặc Ngôn không có thực sự chạm vào Vị Ương, thì mọi chuyện còn lại đều thuận lợi tiến hành.

Quân Vô Song và Quân Mặc Vũ cũng không có chút mẫu thuẫn nào, tiếp nhận sự tồn tại của Vị Ương, có lẽ là vì khí tức uy nghiêm trên người Vị Ương còn đậm hơn Quân Mặc Ngôn đi! Hai khí chất tương tự như vậy khiến bọn họ không thể nào chống cự.

Vị Ương tựa hồ cũng dần dần thích tiểu hài tử, từ khi thấy được đôi long phượng thai của Quân Mặc Vũ, y liền vô cùng thích đôi oa oa này. Mỗi ngày đều chạy tới, còn thường ngồi tới tận buổi chiều.

Mà hai tiểu gia khóa bị Quân gia trên dưới xưng là ‘hỗn thế Ma Vương’ kia, chỉ cần nhìn thấy Vị Ương liền không hề khóc nháo, nhu thuận đến mức khiến Quân Mặc Vũ phu phụ(vợ chồng) ngơ ngác, còn tưởng rằng hai hài tử này không phải của bọn họ mà là do Vị Ương sinh hạ.

Quan hệ hòa hợp là việc tốt, thế nhưng gây trở ngại bọn họ làm sâu thêm cảm tình thì lại không được a.

Nam nhân nào đó mỗi ngày đều phải cau mày hóa thân thành đồ phụ(người chống hay đồ kị) chạy tới chỗ Quân Mặc Vũ đem Vị Ương còn đang lưu luyến không rời ôm lấy, rồi mặc kệ sự phản kháng của y, vác Vị Ương về trong viện tử.

Vị Ương đôi lúc cũng sẽ suy nghĩ miên man, y không rõ vì sao Quân Mặc Ngôn không muốn y. Chẳng lẽ là vì y không có mị lực sao? Hay là Quân Mặc Ngôn không thích thân thể của y?

Thấy Vị Ương lại đờ ra, im lặng như trước kia. Quân Mặc Ngôn sốt ruột như con kiến bò trong chảo nóng.

Hắn cũng không muốn Vị Ương vì suy nghĩ miên man mà lại ly khai hắn. Hắn không có mấy cái mười năm có thể đợi.

Ngay tại ngày Quân Mặc Ngôn muốn đem sự tình nói rõ ràng, một nhân vật lại ngoài ý muốn xuất hiện.

“Bình An công chúa?” Quân Mặc Ngôn buông quyển sách trên tay, nhìn lại mào kiếm, bất mãn nhìn chăm chăm quân gia đến báo cáo.

Quân gia là nhi tử của lão quân gia, năm nay cũng đã hơn năm mươi tuổi.

“Vâng, đang chờ ở đại sảnh.”

Bất đắc dĩ thở dài, Quân Mặc Ngôn vẫn không hiểu sao nữ nhân kia vẫn luôn chạy tới đây dựa dẫm. Nam nhân trên đời này cũng không phải đã chết hết a!

“Xảy ra chuyện gì?” Mới từ bên ngoài trở về thư phòng, Vị Ương nhẹ giọng hỏi quân gia.

“Tiên sinh, là Bình An công chúa tới.” Quân gia lập tức bẩm báo.

Quân gia trên dưới từ lâu đã nhận định Vị Ương là nhị chủ tử, thủ đoạn và trí tuệ của y là mọi người đều biết, hơn nữa tính tình y giống Quân Mặc Ngôn, để ở chung. Cho nên bọn họ cũng vui vẻ xưng y là tiên sinh!

“Bình An công chúa? Mộ Dung Chân?”

55. Chương 54: Phiên Ngoại 3

“Tiên sinh, người đợi ở đây, ta đi là được rồi.” Nhớ tới sự phản cảm của Vị Ương đối với cái tên này, Quân Mặc Ngôn liền lập tức quyết định.

“Không cần, ta đi cùng người. Gọi cả Vô Song và Mặc Vũ cũng tới đây đi! Để người khỏi bị người ta ăn mất!” Tức giận lườm Quân Mặc Ngôn.

Mặc Tâm thể nhưng rất tận tụy, đem cuộc sống mười năm nay của Quân Mặc Ngôn đều nói cho y, bao gồm cả sự dựa dẫm của Bình An công chúa.

Cười khổ vài tiếng, Quân Mặc Ngôn nắm lấy tay Vị Ương, cùng nhau đi tới đại sảnh.

“Ta và nàng không có quan hệ gì.”

“Ta biết.”

“Người đừng tức giận.....”

“Ta không có.”

Bất đắc dĩ lắc đầu, cứ như vậy còn nói không tức giận?

Quân Mặc Ngôn đều có thể dự kiến ra tình cảnh tối nay hắn phải ngủ sà nhà.

Khi hai người xuất hiện tại phòng khách, Quân Vô Song cùng Quân Mặc Vũ phụ phụ cũng đã tới rồi. Bình An công chúa dù sao cũng là người trong hoàng thất, bọn họ vốn nên đối xử tử tế. Tuy rằng bọn họ cũng không hề thích nữ nhân luôn quấn lấy Tam ca này!

Tại lần đầu tiên Vị Ương nhìn thấy Mộ Dung Chân, thân thể liền không tự chủ được run lên một chút. Dưới ánh mắt bình tĩnh chính là cảm giác vô pháp khắc chế.

Là nàng! Là nàng! Khuôn mặt giống nhau! Dáng người giống nhau! Ngay cả nụ cười trên mặt cũng giống nhau!

Cảm nhận được sự run rẩy của Vị Ương, Quân Mặc Ngôn âm thầm nhéo bàn tay y một chút.

Vị Ương lấy lại tinh thần, mân chặt môi, im lặng ngồi xuống chiếc ghế bên trái chính vị. Đó là nơi mà chỉ có chính thể mới ngồi.

Mộ Dung Chân ngồi ở phía dưới cũng sưng sốt một chút. Sự bối rối trong mắt nàng đã bị Quân Mặc Ngôn thấy được.

“Công chúa giá lâm, không tiếp đón từ xa, thực có lỗi.”

“Nào có, bản cung cũng là vừa lúc đi ngang qua, cho nên liền tới xem Quân đại ca có an khang hay không.” Thân thể Mộ Dung Chân có chút cứng ngắc, liền tiếp hít sâu vài hơi mới có thể bình tĩnh lại.

Mặc Tâm bưng trà tiến đến, dâng trà cho Quân Mặc Ngôn và Vị Ương trước rồi mới tới Mộ Dung Chân.

Đáy mắt Mộ Dung Chân hiện lên một chút tức giận, nhưng vì giữ gìn tư thái của công chúa, nàng vẫn chưa mở miệng chỉ trích.

“Công chúa đích thân tới, vốn là phúc khí của Quân gia ta, công chúa khiến Quân gia chúng ta tăng thêm không ít quang vinh a!” Nhấp một ngụm trà Vân Vụ thượng đẳng, Vị Ương mỉm cười.

Quân Vô Song và trưởng phu Lạc Quân liếc nhau, bọn họ nghe được trong lời nói của Vị Ương có xen lẫn chút địch ý và tức giận.

Là vì mục tiêu nữ nhân này là Tam ca sao?

“Nói chi vậy, năm đó nếu không có Quân đại ca xuất thủ cứu giúp, bản cung đã hương tiêu ngọc vẫn từ lâu!”

“Đó là chuyện Mặc Ngôn nhà ta nên làm, công chúa đại biểu cho thể diện của triều đình, sao có thể cho phép người khác xâm hại?” Lời nói tiểu lý tàng đao (âm hiểm) khiến Quân Vô Song thần phục.

Quá xuất sắc! Chỉ một câu như vậy đã nói ra Tam ca là người của y, để Mộ Dung Chân có thể biết khó mà lui. Còn ám chỉ Mộ Dung Chân là người hoàng thất, phải biết giữ thể diện, không nên không biết thẹn suốt ngày tìm tới như thế.

Quân Mặc Ngôn cúi đầu mỉm cười, mừng rỡ nhìn ái nhân của chính mình vì mình phần đầu.

Mộ Dung Chân buồn bực, nghĩ thầm chính mình tốt xấu cũng là công chúa đương triều, sao lại cần phải cùng một nam sủng tranh chấp vị trí chính thể?

“Tuy rằng bản cung là thiên kim chi thân (thân thể ngàn vàng, ý nói cao quý), nhưng dù sao cũng là một người có lễ giáo. Tích thủy chi ân yếu vĩnh tuyền tương báo (ân huệ ít cũng nên đền đáp gấp bội). Điểm này, phụ hoàng luôn luôn nhắc nhở bản cung phải nhớ kĩ.”

Vị Ương nheo lại đôi mắt đang tỏa ra hàn khí lãnh liệt, Quân Mặc Ngôn nghe xong những điều Mộ Dung Chân nói cũng nhíu mày lại.

Đây là có ý gì? Ám chỉ Vị Ương chỉ là một hạ nhân hay nam sủng? Ám chỉ y không có gia giáo sao? Đây không phải là hạ thấp Quân gia bọn họ sao?

“Công chúa đúng là công chúa, bất luận giáo dưỡng hay khí chất đều là nhất đẳng, chúng ta là thảo dân vĩnh viễn không thể học được. Mặc Ngôn nhà ta thực sự được công chúa yêu quý. Mặc Ngôn, còn không cảm tạ công chúa? Nàng chính là thiên kinh chi khu, người phải nhớ kỹ thân phận. Đừng quên lễ nghĩa!”

Lạc Quân âm thầm khen ngợi. Lời này của Vị Ương nói rất diệu, thoáng cái đã kéo xa cự ly của hai người. Nhắc nhở Mộ Dung Chân, Quân Mặc Ngôn chỉ là một thương nhân không có chức quan gì, trào cao không nổi thiên kim chi phượng (phượng hoàng cao quý) như người.

Quân Mặc Ngôn lúc này mới liếc mắt nhìn về phía Mộ Dung Chân, “Cảm tạ công chúa kính yêu. Thảo dân tự biết mình vô phúc hưởng thụ, nhưng vẫn phải cảm tạ tấm lòng của công chúa.”

Mộ Dung Chân thực muốn nghiêng răng nghiêng lợi! Nàng chưa bao giờ gặp kẻ nào dám cả gan nói với nàng như thế!

“Công chúa, tại hạ sớm biết người mỹ mạo như hoa vạn nhân cầu, ngay cả một vài công tử ngoài biên bang cũng nhin không được lên kinh cầu hôn. Công chúa ngài không tuyển ai làm lương tể (rể hiền) cũng là tình hữu khả nguyên (có thể hiểu được), nhưng người nhất định phải quý trọng thời gian a! Dù sao, thời gian vốn vô tình như nước chảy!” Vị Ương không chút khách khí châm chọc nàng niên lão châu hoàng (già không còn đẹp nữa)! Đều đã hai mươi mấy tuổi, còn ở đây giả vờ ngây thơ!

Ô Vân Nhi quay đầu dùng khăn lụa che khuất khuôn mặt, im lặng cười trộm. Quân Mặc Vũ vỗ vỗ lưng nàng, đáy mắt cũng hiện lên tiểu ý nồng đậm.

Bình An công chúa từ mười năm trước được thủ hạ của Quân Mặc Ngôn cứu sau, vẫn luôn cầu được biết tướng mạo và nhân phẩm của Quân Mặc Ngôn. Sau đó, toàn bộ vương triều hầu như mỗi ngày đều bàn luận chuyện liên quan tới Quân Mặc Ngôn. Càng khiến cho nàng trông mong được thấy hắn, tuy rằng năm lần bảy lượt yêu cầu phụ hoàng hạ chỉ. Nhưng hoàng đế cũng hiểu được, sự cống hiến của Quân gia cho vương triều, không phải do hắn cường ngạnh là được. Nếu đắc tội với Quân gia, quốc khố của hắn nhất định sẽ thiếu đi mấy phần.

Trải qua mười năm, hoàng đế càng ngày càng nhận ra sự trọng yếu của Quân gia, y phục trên người hắn, gạo mà hắn ăn, mực mà hắn dùng hơn phân nửa đều xuất từ Quân gia, càng đừng nói hoàng kim trong quốc khố là từ đâu mà đến.

Quân Mặc Ngôn đã sớm nói, hắn đã có ái nhân. Ngoại trừ y, ai hắn cũng không cần. Chịu thôi, hoàng đế cũng không dám hạ chỉ ép hắn lấy Bình An công chúa.

Nhiều lần như thế, thời gian cũng dần trôi qua. Bình An công chúa năm nay đã hai mươi ba. Đối với thời đại này đã có thể xưng là lão cô nương (gái lỡ thì).

Sắc mặt Mộ Dung Chân chuyển từ trắng sang xanh, từ xanh sang tím thực sự là ngũ thải ba lan a! (nhiều màu sắc)

Cơn giận bốc lên, nàng vỗ mạnh lên chiếc bàn nhỏ bên cạnh, đứng dậy rống giận: “Vị Ương! Người là thân phận gì chính người biết! Người cư nhiên dám nói với ta những lời như thế, cẩn thận bản cung lấy mạng người!”

Quân Mặc Ngôn trầm mặt xuống, hắn có thể mặc cho mọi người chỉ trích hắn, mắng hắn. Nhưng hắn không cho phép người khác nói một câu nói nặng với Vị Ương.

Vị Ương buông xuống mí mắt, đem chén trà đã lạnh trên tay đặt xuống mặt bàn. Một lần nữa ngẩng đầu lên, thần sắc trên mặt liền chuyển thành tựa tiểu phi tiểu.

“Mộ Dung Chân....ta khi nào nói với người tên ta là Vị Ương?”

Mộ Dung Chân sững sốt, dám người Quân Vô Song cũng sững sốt.

Đúng vậy! Từ đầu tới cuối, Vị Ương chưa từng mở miệng tự giới thiệu, nàng làm sao biết được? Vị Ương chỉ mới xuất hiện vài ngày, nàng vốn không thể biết về sự tồn tại của y.

Sắc mặt Mộ Dung Chân trở nên trắng xanh.

“Mộ Dung Chân.....Chân Nhi.....ha ha.....Đã bao lâu chúng ta không gặp nhau rồi? Hơn bảy mươi năm đi? Từ sau khi ta chết....chúng ta vẫn chưa từng gặp lại, không phải sao?”

Rõ ràng nụ cười nơi khóe miệng là mỹ lệ như vậy, nhưng lại khiến Mộ Dung Chân sợ tới mức ngã ngồi ở trên ghế, bắt đầu run rẩy.

“Rất kỳ quái sao? Ta lại xuất hiện ở chỗ này. Có cái gì kỳ quái? Người đều có thể tới đây, vì sao ta không thể? Chân Nhi.....Ha ha! Trước kia người không phải đã nói người yêu ta sao? Hôm nay sao lại lớn mặt chỉ vào mặt ta mắng chửi như thế?” Trong mắt Vị Ương từ lâu đã không còn một chút độ ấm, đường nhìn đủ để Mộ Dung Chân cảm thấy lạnh lẽo giá buốt không chút do dự bắn thẳng về phía nàng.

“Chân Nhi, người phản bội ta. Người cấu kết với huynh đệ tốt nhất của ta phản bội ta. Thế nhưng.....Người chiếm được cái gì? Sau khi người giết ta, người mới phát hiện tất cả tài sản của ta đều đưa cho cô nhi viện, sau khi người giết ta, người mới phát hiện nam nhân luôn miệng nói yêu người lại vứt bỏ người! Cho nên.....người điên, người phát điên....Người không ngờ tất cả những gì người làm lại là công giả tráng!”

“Đừng———Đừng nói nữa! Đừng nói nữa!” Mộ Dung Chân ôm chặt lấy đầu, không muốn tiếp nhận sự thật.

“Có điều gì không thể nói? Đây không phải đều là sự thực sao? Không hiểu vì sao ta lại biết đúng không? Đó là do Hắc Bạch vô thường nói cho ta biết! Bọn họ nói, vì giúp ta báo thù, bọn họ đã đem linh hồn của người chuyển tới đây, vì báo thù, bọn họ vốn định đem người gả cho phiên bang, rồi người sẽ bị ngược đãi mà chết. Là ta cứu người, lẽ nào người không nên cảm tạ ta sao?”

56. Chương 55: Phiên Ngoại 4

Quân Mặc Ngôn vươn tay nắm lấy bàn tay phải lạnh băng của Vị Ương, hần biết, Vị Ương lúc này có bao nhiêu kích động.

“Vị Ương! Tất cả những chuyện đó đều đã là ân oán kiếp trước, ta.....ta không muốn nói lại nữa.” Mộ Dung Chân sống ở nơi này hơn hai mươi năm, lễ nghi hoàng gia đích xác khiến nàng thành thực không ít.

Nếu là trước đây, nàng nhất định sẽ khóc nháo cầu xin tha thứ.

Nhìn chăm chú.....

Vị Ương nhìn nữ nhân chính mình từng yêu mến, vẻ mặt của nàng rất thống khổ. Nhưng sự thống khổ đó có thể so với sự tuyệt vọng của y sao?

“Người hần nên vui mừng vì người không để ai cùng tới đây, Chân Nhi. Nếu ta thực sự muốn tính món nợ kia, hơn mười năm trước ta sẽ không để Tam Nhi đi cứu người!” Đột nhiên, y lại một lần nữa nở nụ cười, chỉ là đôi mắt màu nâu nhạt sâu thẳm kia, không phân biệt được hỉ nộ.

“Chân Nhi, người cũng đã trưởng thành. Đừng luôn ngu xuẩn như thế, người cho là chuyện người mưu sát ta trước kia, ta không biết sao? Ta chỉ là muốn chết a! Cho nên mới mượn tay người để giết chính ta. Có thể nói là người đã thành toàn ta! Cho nên, không có cái gì giết hay không giết, ta còn phải cảm tạ người a! Nếu không phải người đã giết ta, ta sao có thể gặp được Tam Nhi?” Trong giọng nói ôn hòa xen lẫn bằng trụ(nhũ bằng). Trong đôi mắt dịu dàng lộ ra sát ý cùng thống hận.

Mộ Dung Chân ngẩng đầu, ngơ ngác nhìn nam nhân nàng từng mê luyến. Y vẫn hấp dẫn người khác như vậy, đáng tiếc.....bên cạnh y cũng không còn chỗ cho nàng!

Nàng không biết kiếp trước nàng đã sống như thế nào, nàng trả giá tất cả vì người mà nàng nghĩ mình yêu nhất, cuối cùng lại bị hần vứt bỏ. Còn người từng lộ ra nụ cười chân thật nhất với nàng lại bị nàng độc ác đẩy xuống cao ốc.

“Vị Ương, người có biết không. Tại giây phút vứt bỏ ta, hần nói cho ta biết. Đời này, hần sẽ không yêu ta. Hần nói cho ta biết, người hần yêu vĩnh viễn chỉ có một.....” Người kiêu căng như nàng cuối cùng cũng mở miệng, trong mắt là kiên định, là căm hận, là chỉ trích, cũng là bi ai.

“Hần nói cho ta biết, người hần yêu chính là người vẫn đi phía trước hần, chưa bao giờ chịu dừng cước bộ, chưa bao giờ chịu quay đầu lại nhìn về phía sau, người đó chính là người! Hần nói cho ta biết, đời này hần chỉ biết đi theo phía sau người, hần nói một ngày nào đó hần sẽ đuổi theo người. Hần nói.....hần chỉ yêu người!” Ô Vân Nhi bật khóc, nàng vốn rất đa sầu đa cảm.

Quân Mặc Ngôn không nói gì nhìn chăm chú vào Vị Ương, hần muốn biết y sẽ làm thế nào. Đối với nữ nhân đã thương tổn chính mình, đã giết chính mình, y sẽ làm thế nào?

Vị Ương chỉ im lặng, im lặng nhìn đôi mắt tràn đầy bi thương của Mộ Dung Chân.

“Chân Nhi.....lần sau khi người quay lại đây, ta mong người có thể mang theo phò mã cùng tới. Ta.....sẽ chuẩn bị hoa quế cao mà người thích nhất.”

Mộ Dung Chân khẽ nhếch miệng, đôi mắt hơi nhắm lại giống như không thể nhẫn nhịn được nữa. Nước mắt vô pháp khắc chế chảy xuống từ khóe mắt. Nàng vứt bỏ hết mọi lễ nghi, nhào vào trong lòng Vị Ương, gào khóc.

“Vị Ương.....Vị Ương.....ta rất đau khổ.....ta thực sự rất đau khổ.....Hắn không thương ta a! Ta đã trả giá.....tất cả, thế nhưng hắn vẫn không thương ta a.....Ồ.....”

Chần chờ, y nhắm mắt lại, chậm rãi vươn tay nhẹ nhàng vỗ lên lưng Mộ Dung Chân.

Có lẽ y đã già, không đành lòng nhìn thấy người khác thống khổ.

“Không có việc gì.....Không có việc gì.....Không khóc, không khóc. Nếu người nguyện ý, nơi đây chính là nương gia(nhà mẹ đẻ) thứ hai của ngươi.”

Y hơi hơi nghiêng đầu nhìn về phía Quân Mặc Ngôn, im lặng hỏi chính mình có làm đúng hay không.

Đáp lại y chính là một nụ cười mỹ lệ đến lóa mắt và sự dung túng vô hạn.

Ô Vân Nhi tùy ý cho Quân Mặc Vũ lau đi nước mắt trên mặt nàng, nàng nắm lấy y phục hắn: “Mặc Vũ, nàng thật đáng thương. Tiên sinh cũng thực đáng thương.”

Quân Mặc Vũ không nói, hắn tự nhiên nhìn ra, kỳ thực hai người kia đều là hai kẻ tha hương gặp được đồng hương của mình. Hai người đều đã bị tổn thương rất sâu. Chỉ là một người đã tìm được tình yêu và mái ấm cho mình. Một người khác lại vẫn quẩn quanh trước cánh cửa hạnh phúc.

“Sẽ hạnh phúc thôi.” Hắn nhìn về phía Quân Mặc Ngôn, kiên định nói.

Ô Vân Nhi gật đầu, lấy ánh mắt chúc phúc nhìn về phía bọn họ.

“Quân, người nói, trước kia tiên sinh có phải cũng từng an ủi Tam ca như vậy không?” Tại trước mặt người nhà, tính tình nghịch ngợm của Quân Vô Song mới biểu hiện ra một chút.

Cúi đầu nhẹ nhàng cười trộm vài tiếng: “Có thể a. Bất quá đại cử tử cũng sẽ không khóc thảm đến như vậy.”

“Đúng nga! Bất quá có thể khóc thảm hơn nữa nga! Ta chưa từng thấy Tam ca khóc đâu!”

Lạc Quân lắc đầu cười thầm.

A! Hắn thấy đại cử tử nhìn lại phía này! Nhất định là nghe được lời phỉ báng và ước mong tẻ nhạt của Quân Vô Song.

Mộ Dung Chân khóc một hồi liền dần dần bình tĩnh lại. Nàng lau đi nước mắt lộ ra nụ cười.

Kiếp trước nàng sống tới hơn bảy mươi tuổi, cũng coi như lão nhân. Đối với sinh hoạt ở đây nàng vẫn chưa thực sự quen thuộc. Hôm nay, nàng rốt cuộc coi như hoàn toàn sống lại.

Chỉnh lý lại y phục một chút, nàng khôi phục dáng vẻ công chúa: “Quân phu nhân, bản cung thất thố. Thời gian không còn sớm nữa, bản cung cũng nên khởi hành hồi cung. Bản cung mong muốn tương lai có thể thấy Quân phu nhân tới phò mã phủ thăm bản cung! Sau này bản cung cũng sẽ cùng phò mã tới thăm Quân phu nhân. Bản cung cáo từ!”

“Công chúa đi thong thả.” Quân Mặc Ngôn lập tức đứng dậy, dù sao hắn là gia chủ, đều phải tiễn công chúa xuất môn, tốt xấu nàng cũng là công chúa a!

Vị Ương mỉm cười nhìn Mộ Dung Chân dần dần ly khai. Rồi sau đó sắc mặt lập tức trầm xuống, thì thào lẩm bẩm: “Quân phu nhân? Ta là Quân phu nhân? Nàng dựa vào cái gì nói như thế? Được rồi, cho dù ta không có tư chất ở mặt trên, nhưng cũng không cần đả kích ta như thế a! Tốt xấu gì ta cũng là một nam nhân đi?”

Quân Mặc Ngôn vừa tiễn Mộ Dung Chân trở về, quay lại đại sảnh nghe được lời oán giận của Vị Ương, liền mỉm cười. Hắn tiến đến đem y bế lên.

“A! Ngươi muốn làm cái gì? Thả ta xuống!”

Quân Mặc Ngôn không để ý đến sự giãy dụa của Vị Ương, quay đầu lại nói với mọi người: “Được rồi! Phải đi đâu thì đi đi! Hôm nay ta sẽ không ăn ngọc thiện.”

Quân Vô Song lộ ra vẻ mặt thấu hiểu rất khoa trương, khiến Vị Ương cảm thấy trên mặt như bị hỏa thiêu không còn hình dạng.

“Buông ra.....buông.....”

Quân Mặc Ngôn bế Vị Ương chạy như bay về trong viện, tại trước cửa gặp được Mặc Tâm. Mặc Tâm rất nhu thuận mở đại môn chủ phòng giúp bọn họ.

“Đều là người! Sau này ta cũng không có mặt mũi gặp người nữa!” Vùi đầu vào hõm vai Quân Mặc Ngôn, Vị Ương ảo não nói.

Đóng cửa đại môn, cài chốt, bấm khóa, khi tiến vào ngoại thất (phòng ngủ) còn khóa thêm một lần. Bảo đảm tuyệt đối an toàn xong, Quân Mặc Ngôn mới cẩn cẩn dục dục đem Vị Ương đặt lên trên giường, rồi sau đó cúi người nhìn xuống y.

Không khí trở nên loãng hơn rất nhiều, Vị Ương gần như không dám nhìn vào ánh mắt Quân Mặc Ngôn.

Vươn tay để lên khuôn ngực rắn chắc của hắn, y nuốt xuống một ngụm nước bọt: “Người.....muốn làm cái gì.....”

Nắm bàn tay non nớt của Vị Ương, nụ hôn mềm nhẹ liên tục hạ xuống lòng bàn tay y: “Ta muốn là gì?.....Ta muốn người.....Ương Nhi.”

Lần đầu tiên, Vị Ương không phản ứng gì khi nghe thấy cái tên này, mà chỉ ngơ ngác nhìn cặp mắt tràn ngập *** của Quân Mặc Ngôn.

Y chậm rãi nở nụ cười, nhẹ nhàng nâng người dậy, khiến khoảng cách giữa hai người không còn, y đặt tay lên đầu vai hắn, chủ động dâng lên đôi môi của mình.

Bên ngoài, gió thu xào xạc, bên trong lại nhiệt hỏa triêu thiên(nóng bỏng vô cùng). Mặc Tâm cùng Mặc Hối nhìn nhau cười, trong lòng đưa lên lời chúc phúc chân thành nhất.

57. Chương 56: Phiên Ngoại 5

Lồng ngực phập phồng lên xuống, miệng há to, hai chân vô lực tách ra, cùng với dịch thể sền sệt màu trắng nơi gốc đùi đã nói rõ ra tình sự mà người này vừa trải qua kịch liệt đến thế nào.

Cảm bị hồng sắc được kéo lên, để y không cảm lạnh vì giá rét, nếu không đau lòng cũng chính là hắn.

“Ương Nhi.....” Để Vị Ương nghiêng người đi, đầu gối lên cánh tay mình.

Quân Mặc Ngôn yêu thương hôn hôn đôi môi chưa từng khép lại của y.

Tàng đồ ửng trên mặt dần dần nhạt đi, Vị Ương dựa sát vào lòng Quân Mặc Ngôn.

“Tam Nhi, còn tiếp tục như thế ta sẽ không chịu nổi.” Thần sắc e lệ dưới ánh nến có chút mơ hồ.

“Ương Nhi.....ta yêu người.” Khẽ cắn vành tai mãi cảm nhất trên người Vị Ương, thỏa mãn khi nghe được tiếng kinh hô của người nằm trong lòng.

“Tam Nhi.....Tam Nhi.....” Động tình ôm lấy cổ hắn, Vị Ương chủ động dâng lên đôi môi của mình.

Tiếng nước tách tách lại vang lên trong miệng hai người, hai đầu lưỡi mềm mại không ngừng trao đổi nước bọt và tình ý.

“Ương Nhi, chờ qua ngày giỗ của Vương nương, chúng ta liền thành thân. Chúng ta sẽ để mọi gia đình, tỷ nữ, cả mấy người ở chỗ Khang Ngạn biết, ta muốn thú người!”

Vị Ương rơi lệ, cười như hoa: “Tiểu tử ngốc!”

Quân Mặc Ngôn cười cười, bàn tay lại lướt qua sau gáy Vị Ương, qua xương sống, thắt lưng, song môn.....

Nhờ dịch thể mà trận kích tình vừa lưu lại, Quân Mặc Ngôn không hề cố sức liền vươn ngón tay đâm vào trong.

“Ngô!” Đột nhiên tròng lớn mắt, Vị Ương đẩy Quân Mặc Ngôn.

Vừa ngượng ngùng vừa kinh ngạc nắm lấy hân, Vị Ương thể nhưng lại nói lắp: “Người.....Người còn muốn? Nhưng.....vừa....”

Lộ ra nụ cười mê hoặc, Quân Mặc Ngôn hạ xuống những nụ hôn mềm nhẹ lên khuôn mặt non mịn của y.

“Để thể hiện ta yêu người đến thể nào chỉ một chút như vậy sao đã đủ?”

Một bàn tay khác kéo xuống cảm bị vừa mới đắp lên không lâu.

Dáng người như ngọc lập tức ánh vào đáy mắt, vẫn ngân(dấu hôn) che kín khắp cơ thể khiến ánh mắt Quân Mặc Ngôn lộ ra tiểu ý.

Xoay người lại, chen vào đôi chân đang tách ra của Vị Ương, phía dưới lặng lẽ tăng thêm số lượng ngón tay, điểm mẫn cảm bên trong vẫn luôn được hân chăm sóc đặc biệt.

“A!” Giống như là bị điện giật, Vị Ương run bắn lên. Hai tay nắm chặt chặn mỏng phía dưới, cắn chặt môi, tăng đồ ửng mê người lập tức hiện lên trên mặt y.

“Ta muốn vào, Ương Nhi!” Rút ra ngón tay tác loạn trong cơ thể y, Quân Mặc Ngôn đỡ lấy lợi kiếm tử sắc của mình đặt trước hậu huyết không ngừng co thắt của Vị Ương.

Hai chân thon dài của Vị Ương gác lên trên vai hân, hân ép xuống, tựa như muốn bẻ gãy thất lưng của y.

Đôi mắt tràn ngập hơi nước để lộ ra tình ý không gì sánh được, nở nụ cười tuyệt mỹ hấp dẫn lòng người.

“.....Ta yêu người, Tam Nhi.”

Kích động hôn lên đôi môi Vị Ương, nước bọt tràn ra chảy xuống từ khóe miệng, còn đại bộ phận đều được Vị Ương nuốt xuống.

“Nga———!”

Quân Mặc Ngôn một phen đâm sâu vào trong, khiến cho Vị Ương tròng lớn mắt, thất thần trong chớp lát.

Không để y kịp phản ứng, Quân Mặc Ngôn lập tức dùng hết sức mình mà tiến xuất, đem dục vọng của chính mình vùi vào nơi mềm mại nhất của y. Hung hăng tới mức như muốn đâm rách hậu huyết của y.

Từng đợt khoái cảm xâm nhập vào cốt tủy khiến Vị Ương bắt đầu tự giác vặn vẹo thất lưng, phối hợp với những lần ra vào của Quân Mặc Ngôn mà co thắt hậu huyết.

Hô hấp vốn dồn dập càng thêm trầm trọng. Khuôn miệng há to thành thật phản ứng với khoái cảm mà thân thể đạt được.

“A.....Ân ân.....ân.....Tam Nhi.....”

Phân thân đang sưng lên cẩn thận khai thác mỗi một tắc trong cơ thể Vị Ương, không bỏ qua bất luận ngõ ngách nào. Nhất là điểm nhỏ có thể khiến Vị Ương điên cuồng kia, chính là nơi hân luôn chạm tới mỗi lần xâm phạm.

“Đừng.....Đừng chạm...nơi đó.....ân.....a———!” Hai tay nắm chặt góc giường, thân thể gần như bị Quân Mặc Ngôn bẻ thành hai nửa, ngón chân trắng nõn theo mỗi lần tiến công của Quân Mặc Ngôn mà co lại, duỗi ra, rồi co lại.....

Cảm giác thư thích phát ra từ trong nội tâm bởi vì tình yêu tràn ngập, ái nhân của y đang dùng hành động để nói cho y, hân yêu y đến thể nào!

Hai tay Quân Mặc Ngôn nắm lấy thất lưng mảnh khảnh của Vị Ương, nhìn dục vọng tinh xảo ở hạ thể của y đang phun ra bạch dịch vì quá mức khoái cảm.

Vươn ngón tay lau một ít dịch thể, đưa đến trước mặt Vị Ương.

“Ương Nhi.....liếm sạch sẽ.....” Dưới giường quân tử, trên giường sắc tình.

Mê man nhìn ngón tay dính đầy bạch dịch trước mắt, giống như bị mê hoặc, Vị Ương vươn tay cầm lấy cánh tay Quân Mặc Ngôn. Đầu lưỡi xinh xắn ẩm áp liếm lên bạch dịch ở phía trên...

Một chút, một chút.....

Liếm xong lại như đã yêu thích cái cảm giá này, Vị Ương tiếp tục liếm ngón tay Quân Mặc Ngôn. Hôn, lếm, mút vào.....

Bụng dưới co lại, Quân Mặc ngôn cảm giác được rõ ràng dục vọng của chính mình tiếp tục sưng to lên.

Rút ra ngón tay Vị Ương đang say sưa liếm mút, nhìn y bất mãn nhăn mày lại.

Dùng môi chặn lại đôi môi hé đang mở kia.

“Ngô.....ân.....” Rên rỉ vài tiếng, Vị Ương ôm lấy cổ Quân Mặc Ngôn, chủ động dây dưa cùng đầu lưỡi vừa thâm nhập của Quân Mặc Ngôn.

“Thoải mái không?.....” Dùng ánh mắt yêu thương nhìn kỹ người nằm dưới thân. Đến bây giờ hắn mới có thể thực sự nghĩ hắn đã có được quý hồn độc nhất vô nhị, chỉ thuộc về hắn này.

“Ân.....thoải mái.....đừng quá nhanh.....a.....”

Dục vọng to lớn kè sát nội bích của Vị Ương, không để lại một chút khe hở, nội bích không ngừng được vuốt ve cùng với điểm nhỏ bên trong đều đang bắt đầu hội tụ càng nhiều khoái cảm.

“A—————!” Hạ thể của y và dục vọng cực đại trong cơ thể cùng lúc phun ra dịch thể tượng trưng cho ái tình.

Một giọt nước mắt kích tình lướt qua khuôn mặt, nhỏ xuống gối đơn.

Dẫn ra hàng lông mày vẫn nhăn chặt, Quân Mặc Ngôn mê luyến tất cả những gì của Vị Ương.

“.....Kết thúc.....sao?” Đôi mắt mở to ngấn nước, giọng nói của Vị Ương bắt đầu trở nên khàn khàn.

“Đương nhiên không!”

Theo tiếng kinh hô của Vị Ương, Quân Mặc Ngôn lật lại thân hình mềm nhũn của y.

Tầm lưng trắng nõn ánh vào đáy mắt, giống như đang trước, Quân Mặc Ngôn cũng lưu lại vô số vẫn ngân ở phía trên.

Tách ra hai bên hông của y, dịch thể màu trắng đang từ từ chảy ra.

Hình ảnh *** mỹ kích thích dục vọng của hắn. Không chút khách khí, hắn đẩy vào thật mạnh.

“Nga.....” Mười ngón tay vô lực đặt tại sàng đan nắm chặt lấy chăn đơn, khớp tay dần dần trở nên trắng bệch.

Thân thể lắc lư theo những lần tiến xuất của Quân Mặc Ngôn, dục vọng dưới hạ thể ma sát lên tấm chăn bằng tơ lụa. Càng lúc càng lớn, càng ngày càng sưng.

Cho đến khi không thể chịu nổi rồi phun ra ái dịch.

“Ương Nhi.....Ương Nhi.....” Si ngốc gọi tên y, Quân Mặc Ngôn mạnh mẽ đẩy vào lại nhẹ nhàng rời đi.

Không ngừng rên rỉ, thét chói tai. Vị Ương không biết ngoại trừ như vậy, còn có thể làm thế nào để biểu đạt sự thư sướng của chính mình!

Bên tai truyền đến tiếng kêu gọi của Quân Mặc Ngôn, thô suyền, Vị Ương rất vui vẻ, vì thân thể chính mình có thể khiến ái nhân mê luyến như vậy, ít nhất, y có thể biết Quân Mặc Ngôn không phải không thích thân thể y.

“Nhanh một chút.....ta muốn người.....muốn người.....a!!!!!!”

Lời nói phiến tình khiến Quân Mặc Ngôn càng thêm hung hăng đâm vào, thần trí đang chậm rãi rời xa thân thể. Vị Ương phát giác tất cả cảm giác của chính mình đều tập trung ở hậu huyệt, tình yêu như vậy khiến y đạt được khoái cảm vô thượng.

Trong phòng, thân thể hai người giao triền. Khi cao khi thấp, khi nghiêng khi thẳng.

Sắc trời bên ngoài từ sáng sửa chuyển sang chói mắt, từ chói mắt chuyển thành u ám.

Nghỉ ngơi, làm tình, nghỉ ngơi, lại làm tình.....

Cho đến khi màn đêm buông xuống, theo tiếng rên lên của Quân Mặc Ngôn, cuộc kích tình tròn một ngày một đêm này mới chính thức dừng lại.

Trên bàn cơm.

Quân Vô Song cắn dưa, bất mãn oán giận: “Còn nói ngọc thiện không ăn! Ta thấy tảo thiện ngày mai cũng chưa chắc đã ăn a!”

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/thu-sinh-vi-quan-luu>